

கருதும் ஆண்டு நிறைவு விழா வெளியீடு:

வ

சிவமயம்

சேக்கிழார் பெருமான் அருளிய
திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்

(சேய்யுள் க-முதல் உங்க வரை)

உறையாசிரியர்

கா. ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றிய

பொழிப்புரை, சித்தாந்த விரிவுரையுடன்

காழிப் பெருங்கிழார்
உயர்சைவத் தமிழ்ப் பெருவள்ளல்
திருவாளர் கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள்
விருப்பத்திற்கியைய

தருமையாதீன வித்துவான்
காழி. சிவ. கண்ணுசாமி, B. A.
அவர்களால்

சென்னை புரோகிரஸில் அச்சக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

காழிப் பெருளிலக்கிழார்
உயர்சைவத் தமிழ்ப் பெருவள்ளால்
திருவாளர் கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள்

June 1938.

பதிப்புரை

உலகெலாம் உணர்ந்தோதற் கரியவனும், நிலவுலாவிய நீர்மலை வேணியனும், திருவம்பலத்தே எண்டோள் வீசி நின்றுடுவோனுமாகிய எம்பெருமான்றன் மலர்சிலம்படிகளில் முப்பாலும் சித்தத்தை வைத்து, முழுநிறு பூசிப், பத்தராய்ப் பணிந்து, பரமனையே பாடி, அப்பாலு மடிச்சார்ந்த பொய்யடிமை யில்லாத துய்யநெறிச் செல்வர்கள் அது பான்மும்மையோரின் வரலாறுகளை உபிரோவியச் செய்யுள் வடிவில் தன்மாட்டுக் கொண்டு திகழ்த்துவது சேக்கிழார் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பேரிய புராணம் என்னும் திருத்தோண்டர் புராணம் பத்திச்சைவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பன்னாறு ஆண்டுகட்கு முன் பாடப்பெற்ற இப்பெருங்காவியம் ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றுக்குமுன் வரை ஒலையகத்துள்ளேயே ஒடுங்கிக் கிடந்தது. 1843-ஆம் ஆண்டில்தான் அதன் ஒருபகுதி அச்சுப் பொறிவழி வெளிவரத் தொடங்கி, முப்பது நாற்பதி யாண்டுகளுக்குள் முழுதும் வெளிவந்து நிலவுவதாயிற்று.

முதற்கண் வெளிவந்தகாலை இப்பெருநூல் உரையேதுமின்றி வெளி வந்ததியல்லே. சிலவாண்டுகட்குப்பின், திருவண்ணமலை ஆதீனம் ஆறு முகத்தம்பிரான் சுவாமிகள் இப்பெரு நாலுக்கு முக்காற் பகுதிக்குமேல் அரும் பெறற் பதவுரை யொன்று வகுத்தருளினார்கள். அவ்வரையின் விடுபட்ட பகுதி பொம்மபுரம் இராமலிங்க சுவாமிகளாற் பின்னர் நிறை விக்கப்பெற்றது. அதன் பின்னர், சென்னைப் பெரும்புலவர் சுப்பராய் நாயகர் அவர்கள் கிறந்ததொரு பொழிப்புரையியற்றி வெளியிட்டார்கள். இவ்வரைகளிலெல்லாம் நன்கு பயின்று சென்னையில் சைவசமயச் சொற். பொழிவாற்றிவந்த திரு. கா. ஆலாலகந்தரம் பின்னை என்ற அருணைறிச் செல்வர், திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தமக்கு இயற்கையா யமைந்த சித்தாந்தக் கண்கொண்டு துருவித் துருவி யாராய்ந்து தாம் அரிதிற் ருய்த்த ஆராவின்பப் பெருநலை வையகத்தோர் யாவரும் உடன்றுய்க்கு மாறு செய்தலே உண்மைச் சைவத் தொண்டாம் என உணர்ந்து, சொற் செறிவும் பொருட் செறிவும் பொலிபப் பொழிப்புரையும் சித்தாந்த விரி வுரையும் எழுதி வருவாராயினார். ஆனாலும், சுமித்ராடு செய்த தவக்குறை யால், மேற்கொண்ட இத் திருத்தொண்டு ஒருவாறு முடிந்தும் முடியா மலுமிருந்த நிலையில் இச்சைவப் பேராசிர்யர் கிவபெருமான் திருவடிநில்லை எய்தினார்.

சிரிய சிவத் தொண்டாற்றிச் சேண்டைந்த பின்னையவர்களின் மகானார் திரு. கா. ஏகாம்பரம் பின்னை என்பார் பேரூக்கத்துடன் விடாது முயன்று செல்வர்கள் பலர் உதவியை நாடிப் பெற்றுத் தம் தந்தையார் வைத்துச் சென்ற பெரியபூரண விரிவரைச் செல்வத்தைப் புராணம் புராணமாகத் தனித்தனி அச்சிட்டு வெளியிட்டு வருவாராயினார். இம் முயற்சி யிலீடுபட்ட இவர், திருத்தொண்டர்புராணத்திற்குத் தலையணியாய் இலங்கும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தை அச் சுவாமிகள் தோன்றிய காழிமா நகரிலுள்ள செல்வர்களுள் ஒருவரைக்கொண்டு வெளியிடு தலே சால்புடைத்தாம் எனக் கருதிக் காழியம்பதியை யடைந்தார்.

அடைந்த அவர், அங்களில் தண்டமிழ்ப் புலவராய்த் தனியர்சோச்சி வரும் பேரறிஞர் விதவ சிகாமணி ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய் பிள்ளை அவர்களையும், திருத்தரும்பூர் ஆதினத்தைச் சேர்ந்த திருப்புள்ளிருக்கும் வேஞ்ஞர்க் கட்டளை சுவாமிகள் உயர்திரு. சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாமி களையுங் கண்டு தங் கருத்தை யெடுத்துக் கூறினார். தமிழ்ப் பற்றஞ் சைவப்பற்றும் உருவாயமைந்த அப் பெரியார்களிருவரும், இப்பெரும் பணிக்குதவுவார் காழிப் பெருநிலக்கிழார், உயர் சைவத் தமிழ்ப் பெருவள்ளால், கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்களும், அவர்கள் பயந்த செல்வச் சிறுவர்களாம் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலியார் அவர்களும், திரு. இராமநாத முதலியார் அவர்களுமே என அறிவுறுத்தினார்கள்; அறி வறுத்தியதோடன்றி அப்பெருவள்ளாரிடம் பிள்ளையவர்களை நேரில் அழைத்துச் சென்று அறிமுகமுந் செய்து வைத்தார்கள். புகலிவேந்தர் தம் புகழ் பரப்புவதிலும் சிரிய சிவத்தொண்டு வேலெண்றில்லை என உறுதியாய்க் கடைப்பிடித்துவரும் வள்ளல் முதலியாரவர்கள் பிள்ளையவர்களின் வருகைக் காரண மறிந்து அகங்குழழுந்து அன்பு பெருகி, “இஃதோர் அரும்பேறல் வாய்ப்பே” என வியந்து கூறி, அச்சிடுவதற் கான பொருளுதவியைத் தாம் செய்வதாக உறுதிக்கினார்கள்.

உறுதிக்குறிய அவர்கள் அச்சிற்பதிப்பிக்கும் பணியை ஒன்றுக்கும் பற்றுத் சிற்றிவினாகிய அடியேணிடம் ஒப்புவிக்கவேண்டும் என்றும் தங்கள் மாரு அன்புப் பெருக்கினால் திருவள்ளம் பற்றினார்கள். இக் குறிப்பைப் பெறுதற்கரியபெரும்பேறுகக் கொண்டு அச்சிடும் பணிக்கு ஆவனவற்றை என்கிற ஆற்றலுக் கேற்றவாறு அடியேன் செய்ய முயன்று வந்தேன். ஆனால், திரு. ஏகாம்பரம் பிள்ளை அவர்களின் உடல் நலக் குறைவினால் மேற்கொண்ட இப்பணி பற்பலகால் இடையீடுபெட்டு மிகவும் மெதுவாகவே நடைபெற்று வந்தது. இதற்குள் திரு. ஏகாம்பரம் பிள்ளை அவர்களுக்காலஞ்செல்ல நேர்ந்தமையால் வேலை ஒருவாறு தடைப்பட்டு நிற்கலாமிற்று. எனினும், அச்சிட்டவரையிலேனும் ஒரு சிறு நூலாகக் கட்டி முடித்தால், அதனைத் தம் அறுபதாம் ஆண்டு விழா வெளியீடாக வெளியிடலாமென்றதொரு குறிப்பைப் பெருவள்ளல் திரு. முதலியார் அவர்கள் தெரிவிக்கவே, அதற்கியைய, செய்யுள் க முதல் உங்ச வரை மில் உரையோடு கூடி அச்சிடப்பெற்ற இச்சிறு பகுதி நூல்வடிவில் வெளிவருகின்றது. சைவ நன்மக்கள் இதனை விரைந்தேற்றுக் கற்றுப் பெருநலன் துய்ப்பாராக.

இம்முயற்சியில் அடியேனை ஈடுபடுமாறுப்தத் புகலிவேந்தர் பொன்னடித் தாமரைக்கும், காழிப் பெருவள்ளார் திரு. கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள் தம் மாருப் பெருங்குருணைக்கும் என் தாழ்மையான வணக்கங்கள் என்றென்றும் உரியவாகுக.

உயர் திரு. கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள்
வரலாற்றுக் குறிப்பு

சிறப்பு

தஞ்சை ஜில்லாவைச் சேர்ந்த காழிமாநகரில், தொண்டை மண்டல முதலியார் வகுப்பில், வேளாண் தலைவராகத் திகழ்ந்த கி. கிருஷ்ணசாமி முதலியார் அவர்களின் அருந்தவப் புதல்வராக, 1878-ஆம் ஆண்டு ஜி.லைத் திங்கள் முதல் நாள், உயர்திரு. கி. சிதம்பரநாத முதலியார் பிறந்தார்.

கல்விச் சிறப்பு

1894-ஆம் ஆண்டில் காழி உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்தில் மெட்ரி குலேஷன் தேர்வில் தேர்ச்சியுற்றுக் குடந்தைகர் அரசினர்க் கல்லூரியில் 1899-ஆம் ஆண்டுவரை மேற்கல்வி பயின்று வந்தார்; வடமொழி, தமிழ் மொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்றிலும் சிறந்த பயிற்சியுள்ளவர்.

குடியோம்பல்

1899ஆம் ஆண்டு இவர் தம் பெருங்குடிக்குத் தலைமையேற்று நடத்த வேண்டியவரானார். இலமையில் ஏற்ற இப் பெருங்குமையை எவ்வாறு இவர் திறம்படத் தாங்கிவந்தாரென்பதும், பண்டுதொட்டுப் பெருங்குடியாயிருந்த இவருடைய தொல்குடியை இவர் எவ்வாறு தம் ஆழந்த அறிவினாலும், பெரு முயற்சியினாலும் படிப்படியாக மேலுயரச் செய்து முன்னணிக்குக் கொண்டுவர உழைத்தார் என்பதும் யாவரும் நன்கு அறிந்தனவே.

பண்புச் சிறப்பு

அன்பு, ஆண்மை, இரக்கம், ஈகை, உண்மை, ஊகம், எளிமை, ஏற்றம், ஜிமை, ஒழுக்கம், ஒவா முயற்சி என்பன போன்ற உயிர்ப் பண்புகளுக்கெல்லாம் உறைவிடமாய் இலங்குபவர்; செழுங்கிளை தாங்கும் செல்வர்; சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்த சிரியோர்; அறிவுக் கள் ஞகியம்.

போதுப்பணிச் சிறப்பு

காழிமாநகரில் சிறுவர் பள்ளிக்கூடம், சிறுமியர் பள்ளிக்கூடம், உயர்தரப் பள்ளிக்கூடம் ஆகியவற்றைத் திறம்பாடு நடத்தி வருகிறார்.

1903-ஆம் ஆண்டு தொடங்கிப் பல ஆண்டுகள் மாழுரம் தாலூகா சபை யுறுப்பினராகவும், தஞ்சை ஜில்லாச் சபை யுறுப்பினராகவும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு நன்கு உழைத்துவந்தார்.

1913-முதல் 1919-வரை சென்னைச் சட்டசபை உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுத் தஞ்சை ஜில்லா மக்களின் முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிதும் உழைத்துவந்தார்.

1914-முதல் 1926-வரை நாகபட்டினம் கோவில் நிர்வாகசபை உறுப்பினராகவிருந்து நற்பணி யியற்றிவந்தார்.

காழிந்கர் மக்கட்குப் பெரும்பயன் நல்கிவரும் ஜனேபோகார் நிதி என்ற நிதியொன்றை நிறுவிய பெருமை இவருக்கே உரியதாகும்.

இன்னும் இவர் கலந்துகொண்டபொது இயக்கங்கள், சான்றுரைத்த விசாரணைக் கமிட்டிகள், தலைமை வகித்த பெருங்கூட்டங்கள் பலப்பல.

திருப்பணிச் சிறப்பு

காழி பிரமபுரீசர் கோவிலின் பல பகுதிகளைப் பெரும் பொருட் செலவில் புதுப்பித்துள்ளார்; தாடாளப் பெருமாள் கோவிலைச் சேர்ந்த இராமசாமி கோவிற்கட்டிடத்தையும் புதுப்பித்துள்ளார். காழி ஆன்டைய பிள்ளையாரால் பாடப்பெற்ற திருமூல்லைவாயில் கோவிற் திருப்பணியைத் தனிப்பட நன்கியற்றியுள்ளார். சிதம்பரம் நடராஜப் பெருமானார் சங்கிதியில் முன்மண்டப மொன்றைக் கண்கவர் வனப்புடையதாக அமைத்துள்ளார். இப்பெருந் திருப்பணிகளேயன்றி இவர் இயற்றியுள்ள சில்லரைத் திருப்பணிகள் எண்ணில்லங்கா.

நட்புச் சிறப்பு

காலஞ்சென்ற ஸர். வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயர், ஜல்டிஸ் டி. வி. சேஷ் கிரி ஐயர், திவான்பகதூர் பி. கேசவ பிள்ளை, ஏ. அரங்கசாமி ஐயங்கார் முதலியோரும், இதுகாலீப் புகழ்கொடு திகழ்ந்துவரும்ரைட் ஹானரபிள் வி. எஸ். சினிவாச் சால்திரியார், வி. இராஜகோபாலாச்சாரியார், சேலம் வி. விஜயராகவாச்சாரியார் முதலியோரும் இவர்தம் நன்பர்கள்.

நால் வெளியீகேள்

இவர் இதற்கு முன் வெளியிட்டுள்ள தமிழ் நூல்கள் பண்டாரசாத்திரம், சம்பந்தர் பிள்ளைத் தமிழ், ஆபத்தோத்தாரணமாலை முதலியவாம்.

திரு. கி. சிதம்பரநாத முதலியார் நீடு வாழ்க !

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தை
விரிவான சிவமயம் சூதிர்மப்பட்ட நாயகர்களை

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தை
விரிவான சித்தாந்த வுரையுடன்
சிராழி ஸ்ரீமான்

கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள்
தமது சஷ்டியப்த பூர்த்தி முகூர்த்த சபதினத்தில் அச்சிட்டு
உபகரிக்கும்
கொடைச் சிறப்பு

வேதமுதற் சிவமோங்க விரிஞ்சன்முதற் றேவரேலா
மோதுமறை யோழுக்கநிலை யுலகனைத்துந் திகழ்ந்தோங்க
நாதபரம் பரையுணர்ந்த நற்றவத்தோர் நிலையோங்கச்
சீதவள வயற்புகலித் திருநகரம் திகழ்ந்தோங்க (க)

சேலோங்கு விதியம்மை திருநிலைநா யகியளித்த
பாலோங்கு மோழிப்பகர்ந்த பரசமய கோளரியார்
மேலோங்கு புராணவுரை விதிமுறையி னச்சிட்டு
மாலோங்கு புகழ்ப்படைக்கு மகிபரவர் யாவரேனில் (க)

மதியோங்கு மணிமாடம் வயங்குசீர் காழிதனில்
நதியோங்கு திருத்தோண்டை நன்னூட்டு வேளாளர்
தீதியோங்கு வடக்கலையுந் தேன்கலையு மாங்கிலமு
மதியோங்கக் கற்றுணர்ந்து மாநிதியம் பலபடைத்தோர். (ங.)

தலமோங்கு பலதளிகள் சமைப்பித்துந் தமிழுணர்ந்தோர்
நிலமோங்கு சிவன்டியார் நிலையுணர்ந்து கோடையளித்தம்
பலமோங்கு முன்மண்ட பம்போலிய வமைப்பித்தும்
பலமோங்கு பலதரும் தானங்கள் புண்ணிடுவோர். (க)

பதம்பரநா தக்கப்பால் பரித்துநடம் புரிந்தருளுஞ்
சிதம்பரநா தக்கடவுள் திருவருளைத் தினம்பரவி
இதம்பரமா னவர்க்கருளு மேழிற்சற்ற முடன்வாழுஞ்
சிதம்பரநா தப்பேயர்கோள் திகழ்முதலி யார்தாமே. (டு)

வேறு

திருவமர் காழிச் சேழும்பதி யிதனிற்
சிறுமகா ரோதுகல் வாரி
குருவமர் தரவே பலபல வமைத்துக்
குறையற வுபகரித் தருளி
வருகினை யுடனே ஆறுபத் தாண்டில்
வயங்குசீர்ச் சடங்குசேய் தருளால்
முருகமர் தேரியல் சிதம்பர நாத
முதலியார் நன்றவா ழியரே. (கு)

சிகாழி }
29-6-'88 }

ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயன்.

திருச்சிற்றம்பலம்
மதுராஸங்கீதாய நம :

இரண்டாங் காண்டம்

ஆ று வ து

வம்பருவரிவண்டுச் சருக்கம்

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத
சீதவள வயற்புகளித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.

க

(எ - து.) உலகுதழைத்தோங்கக் கூறியருளிய வேதமார்க்கங்கள் குன்றுது எவ்வயிர்களிடத்தும் பரவி ஓங்கி வளரவும், அவ்வேதமார்க்கங்களில் விதிக்கப் பட்டுள்ள விதிகளைப் பிறழாது கைப்பற்றியொழுகிவரும் பரிபாகிகளாகிய சத்திக் பாதர்கள் உய்தற்பொருட்டுக் காட்டும் சிவாகமத்துறைகள் பிரகாசித்து விளங்க வும், சிவாகமத்துறை வழியே வருவார்க்குச் சித்தாங்த ஞானேபதேசத்தைச் செய்யவல்ல கருபரம்பரை நிலவிப் பொலியவும், பரிசுத்தமாகிய தமது திருவாக் கைத் திறந்து புலம்பியருளிய, நீர்வளமிக்க வயல் குழந்த திருப்புகவி என்னும் சீகாழிப்பதியில் அவதரித்த திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளுடைய திருவடித்தாம ரைகளை எனது தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு, அந்த மூர்த்திகள் செய்தருளிய இறைவனுடைய தொண்டுகளை யாம் வாழப் போற்றுவோமாக என்பதாம்.

பிறப்பிறப்புக்கு இடஞ்செய்யவல்ல பாவப்பெருங்குழியில் வீழ்த்தும் புறச் சமயங்களைன்னும் ஏத(குற்ற)ங்களாகிய தீநெறிகளை விலக்கி, சித்தாங்த நெறி யைக்காட்டும் நன்றென்றியை மேற்கொண்டு அதனை உணர்த்துவது வைதிக்கெறி என்பார்—வேதநேறி எனவும், அவ்வேதநெறி எங்கும் பரவி, குன்றுது நடை பெற்று வந்தாலன்றி சித்தாங்தசைவம் செழுமைபெற்று வளருமாறில்லை என் பார்—தழைத்தோங்க எனவும், அங்குன் தழைத்தோங்கும் வேதமானது புறச் சமயங்களாகிய தீநெறிகட்குத் தொன் பிரமாணமாக நில்லாமல் சித்தாங்தத்திற் கூறப்படும் மூப்பொருளுண்மைக்கே பிரமாணமாக சிற்றவின், அவ்வேதத்துக்கு அர்த்தமாகவந்த ஆகமமானது வைதிக்கெறியின்கண்ணே சென்று இலைமறை காய்போல் ஆங்காங்கு மறைந்துகிடக்கும் பதிப்சபாசங்களுடைய இலக்கணங்களைப் பலமுறை (துறை) யான் எடுத்துக்காட்டும் (விளக்கும்) சிறப்புடைத் தென்பார்—மிதுசைவத்துறை விளங்க எனவும், இங்குனமான வேதநெறியானும், சைவத்துறையானும் ஓங்கிவிளங்கும் மூப்பொருளுண்மையை ஆன்மவர்க்கங்க

ளைல்லாம் குருபரம்பரையின் வழித்தாய் உபதேசிக்கப்பெற்றுச் சிவானுபூதி மாண்களாய் வாழுவேண்டும் என்பார்—பூதபரம்பரை பொலிய எனவும், அவ் வாசிரியபரம்பரை இவ்வுகின்கண் பரவச் சாமிநாதனென முதலாசிரியராய்க் கயிலையின்கண் இருந்து, சிவசத்திகளைத் தம்முட்படுத்தி உபதேசிக்கத் தமது திருவாக்கைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியதுபோல் இவ்வுகின்கண்ணும் சிலபெரு மான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயில்கள்தோறும் சென்று சென்று ஆராமை கொண்டு பாடினார் என்பார்—புனித வாயில் மலர்ந் தழுத எனவும், வேதநெறியே சென்று சைவத்துறையில் நிற்கவல்ல சான்றேரைத் தன்னகத்துட்கொண்டு விளங்கும் காழியாகலான் அக்காழிப்பதியை வளப்பங்களைல்லாம் தாம் புகுமிட மாகவன்து புகுந்துவாழும் இயல்புடைட்து என்பார்—சீதவுளவயற்புகலி எனவும், வளப்பங்கட்குப் புகவிடமாகிய அப்புகவியின்கண் வந்த ஆளுடைய, பின்னொயார் அனுதியே திருஞானசம்பந்தரேயன்றி அஞ்ஞானசம்பந்தமுடைய ஆன்மாக்களில் ஒருவரன்று என்பார்—திருஞானசம்பந்தர் எனவும், சைவசமயத்தோடு முரணு மாறு கூறவல்ல சமயங்களைல்லாம் தனக்குப் புறம்பென்றும், சைவசமயத்தோடு முரணுது அதனடிப்பட்டு உடன்வாழுவல்ல சமயங்களைல்லாம் தனக்கு அகம் என்றும் கொண்டு அவ்விரண்டு நெறியையுங் கூற முன்னிற்கவல்ல வேதநெறி தழைத்தோங்குவும், தத்துவசத்தி ஆன்மசத்தி சிவயோகம் சிவபோகம் என்னும் துறைகளை ஆன்மாக்களுக்குக்காட்டி அத்துறைகளில் அவர்களைச் செலுத்தவல்ல சைவத்துறை விளங்குவும், அவ்விருசெயலையும் செய்தருள் இவ்வுகின்கண் அடிகளாய்வங்த ஞானசம்பந்த மூர்த்திகளுடைய திருவடிகளை கந்தலைமேற் கொள்வேமாயின் நாம் எண்ணிய எண்ணம் முற்றுப்பெறும் என்பதில் ஜயமில்லை என்பார்—பாதமலர் தலைக்கொண்டு எனவும், அம்மூர்த்திகளை சரித்திரத்தி லும் நாம் எண்ணியிருக்கும் அவையே பிரகாசிக்கின்றமையான் அச்சரித்திரத் தையே நாம் எடுத்துச் சொல்லப்படுவேமாயின் அதுவே நாம் செய்யத்தகும் தொண்டாக முடியும் என்பார்—திருந்தோண்டு பரவுவாய் எனவும் கூறினார்.

இதனால், வேதத்திற் கூறப்படும் நெறியே சித்தாந்த ஞானத்துக்கு நெறி எனவும், அந்த வேதநெறியில் விளங்கும் துறைகளே சைவத்தில் (ஆகமத்தில்) கூறப்படும் துறைகள் எனவும், இந்த வைதிக சைவமாகிய நெறியுங் துறை யுமே அனுதியாய் ஆன்றேர்களால் ஆளப்பட்டு என்றும் பொலிவு பெற்றிருப்பன எனவும், அந்தநிலையும் துறைகளிலும் படர்ந்து அடர்ந்து ஆன்மாக்களைத் தன்பப்படுத்தும் புறச்சமயங்களென்னும் பேரிடர்களைத் தமது திருஞான சம்பந்தத்தாற் பொங்கிய தமிழ் வேதத்தைத் திருவாய்மலர்ந்து போக்கின காரணங்களை இனி நாமெடுத்துச் சொல்லுவாமெனவும் கூறியவாரும்.

அல்லதும், வேதநெறி தழைத்தோங்கினால் சைவத்துறை விளங்குமென வும், அத்துறை விளங்கினால் பூதபரம்பரை பொலியுமெனவும் கூறிய உண்மை விளங்கத்தினால், முத்தியை வேண்டும் பூதபரம்பரையார் வேதமார்க்கத்திற் கூறிய படியே சென்றால் அம்மார்க்கம் சைவமாகிய பெருந்துறையைக் காட்டிப் பொலிவு பெற்செய்யுமெனவும் வெளியாயிற்று.

புனிதவாயில் மலர்ந்தழுத என்றதனால், திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளை திருவாக்கே வேதமெனவும், அந்த வாக்கு மலர்த்திறந்ததே சைவத்துறை எனவும், மலர்ந்து அழுததே பூதபரம்பரை பொலிய எனவும் அறியலாயிற்று.

அழுதலாகிய செயல் வாக்கைத் திறந்தாலன்றி ஆகாது. அது வாக்கைத் திறக்கத் தொடங்கினாலன்றி ஆகாது. ஆகவே ஆஞ்சைய பிள்ளையார் வேதநெறி தழைக்க தோங்கவே திருவள்ளத்தெண்ணி வாக்கைத் திறப்பதற்கு முயன்றுரெனவும், சைவத்துறை விளங்கவே முயன்றபடி வாக்கைத் திறந்தாரெனவும், திறந்த படியே “அழுதால் உன்னைப்பெற்றலாமே” என்ற திருவாசகப்படி ஆன்மாக்க ளொல்லாம் அன்பினால் அழுது இறைவனைப் பெற அழுதுகாட்டினாரெனவும் அறியக் கிடக்கின்றமை காண்க.

இனி, வேதநெறி தழைத்தோங்கினாலன்றி இருவினைகளும் ஒப்பாகா. மிகு சைவத்துறை விளங்கினாலன்றி மலம் பரிபாகம் ஆகாது. பூதபரம்பரை பொலிவு பெற்று வந்தாலன்றி சத்தினிபாதம் பதியாது. புனிதவாய் மலர்ந்தழுதாலன்றி சத்தினிபாதருள்ளத்தில் சிவமாக்கும் அன்பு மலராது. சீகாழியாகிய புகவியை யடைந்தாலன்றி அன்புண்டாகப்பெற்ற அன்பர்களுக்கு ஞானசம்பந்தராக அருள் திருவருக்கொண்டு வாராது. அவ்வருளூரு நம்மை ஆனும் ஆஞ்சைய பிள்ளையா ராய் வந்தாலன்றி நமக்கு ஞானம் சம்பந்தமாகாது. ஞானசம்பந்தரது பாதமலர் தலைக்கொண்டாலன்றி ஞானசம்பந்தப்பட்ட சிவன்முத்தர்களுடைய ஞானக்கிரியைகள் பரசிவத்தினுடைய ஞானக்கிரியைகளைப் பொருந்தா. ஞானசம்பந்தரது திருத்தொண்டு பரவினாலன்றி தொல்லை வல்வினை மனவாக்குக் காயங்களிற் பரவிப்படுத்தும் துன்பம் விட்டுக்கொது. ஆகவான் வேதநெறியே சென்று இருவினையொப்பையும், சைவத்துறைவிளங்கி மலபரிபாகத்தையும் அடைந்து, அத்துறையிலுள்ள பூதபரம்பரை (சித்தாந்தபரம்பரை)யில் வந்த ஆசாரியர்களைப் பணிந்து சத்தினிபாதம் பதியப்பெற்று, பின்னர்ச் சிவஞான மனக்கமழும் திருப்பதிகங்களை ஒது அன்புருவாகி அருள்வரப்பெற்று, அவ்வருள் வழியானே திருநூனசம்பந்தராய், அச்சம்பந்த விசேஷத்தால் தம் ஞானக்கிரியைகள் சிவஞானக்கிரியைகளாய், அந்த ஞானக்கிரியைகளைக் கொண்டு திருநூனசம்பந்தப் பெருமானது புராணத்தைச் சொல்லி அப்புராணசாரத்தைத் தம் மன வாக்குக் காயங்களில் பரவச் செய்து தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியத்தைப் பெறுவேமாக, என்று ஆசிரியர் சேக்கிமார் கூறியிருள்ளென்க. இதனுண்மை என்கு விளங்கவே “தோடுடைய செவியன்” என்னும் பதிகத்திருக்கடைக்காப்பில்,

“அருநெறிய மறைவல்ல முனியகன்பொய்கை யலர்மேய

பெருநெறிய பிரமாபுர மேலியபெம்மான் இவன்றன்னை

ஒருநெறிய மன்ம்வத்துணர் ஞானசம்பந்தன் உரைசெய்த

திருநெறிய தமிழ்வல்லவர் தொல்லினைத்துல்ல எளிதாமே.”

என்று அருளிச்செய்ததென்க.

எனவே, வேதநெறி சைவத் துறையைக்காட்டும் கன்னையென்றறிய-அருநெறியமறை எனவும், சைவகித்தாந்த ஞானத்தால் உணரவரும் பரசிவம் பரப் பிரமமெனும் வாசகத்திற்கு வாக்கியார்த்தப்பொருளென்று காட்டும் பெருந்துறை என்றறிய-பெருநெறிய பிரமாபுரமேலிய பெம்மான் இவன் எனவும், பரப்பிரஹ்ம பதவாசக வாக்கியன் பரமசிவன் என்னும் உண்மையை ஒதியுணரமுயல்வாராகிய பூதபரம்பரையார் திருநெறியதமிழில் தத்தம் அறிவகளைச்செலுக்கி ஆராயுங்கால் பூர்வபகவிகள் கூறும் கூற்றுள் மாறுபடாது வேதாந்தத்தெளிவாகிய சித்தாந்தத்தையுணர்ந்து அதில் சிலைபெற்றுவிற்க, திருநூனசம்பந்தராகிய நமது அருளாளர் புனிதவாய்மலர்ந்தழுது தமிழ்வேதத்தைப் பொழுந்ததென்றறிய-ஒரு நெறிய

மனம்வைத்து உணர்னானசம்பந்தன் உரைசெய்த திருநெறிய தமிழ் எனவும், அத்தமிழ் வேதத்தைச் சிவபுண்ணிய விசேடத்தான் உணரவல்லவர் அனுதிமல வாசனையான் விடாதுவரும் இருங்கேர் இருவினையும் தீர்க்கொழிந்து எளிதிற் பேரின்பசுக்கழுவர் என்றறிய - வல்லவர் தொல்லினைத்தீர்தல் எளிதாகே எனவுக் கூறினார்; நம்மை ஆஞ்சைய பிள்ளையார், ஞானசம்பந்தமுடைய சைவசமயத் துக்கு ஆசிரியராய் எழுந்தருளாராயின், சைவசமயம் வேதநெறியானும், சைவத் துறையானும், பூதபரம்பரையானும் பொலிவபெறுமாறு எங்குளென்று சைவ சமயிகள் அறியுமாறு அறிவுறுத்தியதூமாம்; எனவே, சித்தாங்த சைவர்கள் தமக்குரிய சைவசமயமே நன்னென்றியையும், நற்றுறையையும், நல்ல பரம்பரையையும் உடையது, எனைச் சமயங்களெல்லாம் தீர்ந்தியையும், தீத்துறையையும், தீயபரம்பரையையும் உடையன என்று தத்தம் மதிநுட்பத்தால் அறிவுரென்க.

ஆஞ்சையபிள்ளையாரைப்போலவே, ஆஞ்சைய அரசுகளும், ஆஞ்சைய நம்பிக்கூரும் வேதநெறி தழைத்தோங்க, மிகுசைவத் துறைவிளங்க, பூதபரம்பரை பொலியலே வந்தவரென்று அவ்விருவர் புராணத்தும் அறியுமாறு ஆசிரியர் சேக் கிழார் கூறியிருக்கின்றனர். அவ்வண்மையை அவ்விருவர் புராணத்தில் கூறி யிருக்கும் விசேடவரையிற் கண்டுதெளிக்.

சைவசமயம் நன்னென்றிநற்றுறை நற்பரம்பரையுடைத்தென்றும் எனைச் சமயங்கள் தீர்ந்தி தீப்பரம்பரையுடையனவென்றும் கூறியது என்னையெனின், தீமையப்பனவாகிய ஆணவாதிமலமற்ற நித்தசத்தனுக்கிய சிவங்கல் சொல்லப்பட்ட வேதசிவாகமங்களையே நெறியாகவும், துறையாகவும், ஞானவண்மையாகவும் சைவசமயங்கொண்டிருத்தலால் யாவும் நல்லவாயின்; எனைச் சமயங்களெல்லாம் வேதசிவாகம ஞானங்களைக் கொள்ளாமையால் அவை தீயவாயினவென்க.

இத்திருப்பாட்டான், வேதநெறியும், சைவத் துறையும், ஞானக்குப்பரம்பரையும் ஒங்கி விளக்கிப் பொலியுமாறு திருவாத்தென்னி, இரங்கித் திருவாய் மலர்க்க சிகாழிப்பெருமானாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய மலர் போலும் செம்மையான திருவடிகளை நந்தலைமேற்குத் தீப்பு அப்பெருமான் செய்தருளிய இறைவன் பணிகளைப் புகழ்ந்து உலகமெங்கும் பரவும்படி செய்வோம் என்று கூறப்பட்டது.

ஒருநெறியும் உணராது ஆணவச்சேற்றில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஆன்மாக்களுக்கு ஒரு நெறியைக் காட்டி அந்நெறியில் அவர்கள் வரும்படியாகச் செய்வது இறைவனது கருணைக்குக் கடனுகளின் அந்நெறி வேதத்தாற் கூறப்பட்டதெனவும், அந்நெறியே ஆன்மாக்கள் வந்த பின்னர், அந்நெறியின் வழியாய்வரும் அவர்களது வன்மை மென்மைகளை நாடி, அவரவர்கட்டுத்தக்க துறைகளைக்காட்டி அவ்வத்துறைகளில் அவரவரை நிறுத்தி அங்குச்செய்வனவற்றை அறிவுறுத்திப் பின்னர் அவற்றைச் செய்யும்படி விதிப்பது செறி காட்டிய கருணைக்கு இலக்கணமாகவின் அவரவருக்குரிய துறைகளும் அத்துறைகளில் அவரவர் செய்யக்கடவனவாகிய செயல்களும் சைவமென்னும் ஆகமத்தாற் கூறப்பட்டவை எனவும், அந்த வேதநெறியும், சைவத் துறையும் ஆசிரியவசனத்தாலன்றி தாமதாகே உணரவாண்ணுவாகவின் ஆங்கு அவை யுணர்த்தவாத்து கைலாயமுதல் ஆவடுதுறையளவாக வந்த பூதபரம்பரையாகிய நந்திபரம்பரை எனவும் விளக்குவார்

வேதத்தை நெறி என்றும், ஆகமத்தைத் துறை என்றும், ஞானபரம்பரையாகிய அந்தப் பெரிய கயிலாயபரம்பரையைப் பூதபரம்பரை எனவும் கூறினார்.

நெறி (மார்க்கம்) வாக்கினாற் சொல்லப்படும் அளவுடைத்தாகவின், வாக்கி னளவாயுள்ளதும் வாக்கெனப்பெவதுமாகிய வேதத்தாற் கூறப்படுவதனை - நெறி என்றார். அந்நெறி கெடாது எங்குந்தழைத்து (பரந்து) ஓங்கியிருந்தாலன்றி ஆன்மாக்களெல்லாம் அந்நெறியில் பரவிவருத்தற்குக் கூடாதாகலான் - வேதநேறி தழைத்தோங்க என்றார். இவ்வன்மை தோன்றவே ஆளுடைய பிள்ளையார் திரு வாக்கைத் திறந்தார்என்பார் - புனிதவாய் என்றும், வேதநெறியேசென்று ஆகமத் துறையில் வந்தார்க்கு ஆகமத்திற் கூறப்படும் செயல்களெல்லாம் நெஞ்சக்கமல்த்தில் தோன்றின தென்பார் - புனிதவாய் மலரிந்து என்றும், ஆகமத்திற் காட்டப்பட்ட துறைவழியே வந்தவர் ஞான பரம்பரையிற் போதிக்கப்படும் சித்தாந்த ஞானத்தால் உள்ளமுருகி அழுதழுது சிவனுமாறு பிள்ளையார் திருவுள்ளத்தி வெண்ணினரென்னும் அக்குறிப்புத் தோன்ற - புனிதவாய் மலரிந்தழுத என்றுங்கூறினார்.

(க)

நாடுநகரத்தின் சிறப்பு

சென்னிவளர் மதியனிந்த சிலம்பணிசே வடியார்தம்
மன்னியசை வத்துறையின் வழிவந்த குடிவளவர்
பொன்னிவளர் தருநாடு பொலிவெய்த நிலவியதால்
கன்னிமதில் மருங்குமுகில் நெருங்குகழு மலழுதூர்.

உ

(எ - து.) வளர்கின்ற சந்திரைத் திருமுடியின் கண்ணும், வேதச்சிலம் பைச் செவ்விய திருவடியின் கண்ணும் அணிந்தருளிய நடராஜப்பெருமானது நிலைபெற்றுள்ள சைவத்துறையிலே வழிவழியாய் மாறுபடாதுவந்த குடிப்பிறப் பினையுடைய அனபாய சோழ மகாராஜா முதலிய சோழர்களால் ஆளப்பட்டு வரும் காவிரிந்தியினால் வளம்பட்டிருக்கும் சோழநாடானது, எங்காட்டினும் மேம்பட்டு ஓங்க, மேகங்கள் நெருங்கியூரும் அழிதலையறியாத மதில்குழுங்க கழுமலம் என்னும் பெரியகரம் ஒன்றளவு என்பதாம்.

இறைவன்னனைச் சார்ந்தவர் என்றும் வளருந்தனமையுடைய பேரின்பத்தைப் பெற்றுத் தன்னிடத்தில் வாழ்ந்திருப்பர் என்பதும், தன்னைச் சாராதவர் என்றுங் தேய்ந்தொழியும் சிற்றின்பத்தைப்பெற்று சவர்க்க மத்திய பாதலமென்னும் மூன்றிடத்தும் போக்குவரவுடையாய் அலைவரென்பதும் தோன்ற - சேன்னிவளர்மதியனிந்த எனவும், “அனுதியாயுள்ள ஆன்மாக்களின் மாட்டு அனுதியாய்க் காணப்பட்டுவரும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நிலையாயின்று இயற்றி வரும் பரமபதி சானன்றி மற்றுள்ளுவரும் இல்லை என்று என் அடிக்கட்டபொருங்கி ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றது வேதம்” என்னும் அவ்வண்மைதோன்ற - சீலம் பணி சேவடியார் எனவும், அன்றும், இன்றும், இனி என்றும் விடாதியற்றும் பஞ்சகிருத்தியங்களால் பஞ்சமலக்களைக் கழுவி நின்மலமாகிய பேரின்பத்தைத் தரும் அழிவிலியாகிய பரமபதியினிடத்திற் செலுத்தும் சைவத்துறையொன்றே நிலைபெற்றிருக்குமன்றி, அழிவுடைய பலதைப்பல்க்க ஸிடத்தில் செலுத்தும் ஏனைச் சமயத்துறைகளெல்லாம் சில்லாண்டிற் சிதையும் அத்தெய்வங்களைப்போல் சில்

லாண்டிற்கிடைத்தும் என்னும் அவ்வண்மை தோன்ற - மனிய கைவத்துறை என வும், அங்குணம் நிலைபெற்று நின்று தன்னைச்சார்ந்தவர்க்கு நிலைபெற்ற இன்பங் தரும் கைவத்துறையன்றி வேறு அவத்துறையின் வழிவராத நற்குடிப்பிறப்பாளராய்ச் செழுமையுடன் வாழும் மேம்பாடுடையார் என்னும் அவ்வண்மை தோன்ற - கைவத்துறையின் வழிவந்த தடிவளவர் எனவும், சென்னிவளர்மதி யணிக்க சிலம்பணிசேவடியார் உயிர்களுக்குப் பேரினபவளங்தருவதுபோலும், கைவத்துறை மங்கலமாகிய விபூதி உருத்திராக்க பஞ்சாக்கரங்களாகிய வளங்களைத்தருவதுபோலும், காவிரிநதி உடம்பு வளர்தற்குவேண்டிய பலபொருள்களையும் தரும் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற - போன்னிவளத்திருநாடு எனவும், உயிருக்கும் உடலுக்கும்வேண்டிய பேரினப் சிற்றின்பங்களைத் தந்து மலங்களைக் கழுவும் பிரமபுரத்தை அந்நாடு உடைத்தென்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற - கழுமலழுதார்போலிவேய்த நிலவியது எனவும் கூறினார்.

இத்திருப்பாட்டான், கைவத்துறையின்வழிவந்த சோழரது சிறப்பும், அவர்நாடு மலங்கழுவும் ஊரையுடையது என்னும் சிறப்புக் கூறியவாரும். (2)

அப்பதிதான் அந்தணர்தம் கிடைகள் அரு மறைமுறையே
செப்பும்ளவில் வளர்பூக்கச் செழுஞ்சோலை புறஞ்சுழு
ஒப்பில்நகர் ஓங்குதலால் உகக்கடைநாள் அன்றிபே
எப்பொழுதும் கடன்மேலே மிதப்பதென இசைக்குதுள்தால். ந-

(எ-து.) மனிய கைவத்துறையின் வழிவந்த சோழர்களால் ஆளப்பட்ட அந்நாடானது, பார்ப்பனச் சிறுவர்களுடைய கூட்டங்கள் அரியவேதங்களைப் பதம் கிரமம் சைட கனம் என்று சொல்லப்பட்ட முறைப்படியே ஒதுவதனால் உண்டாவதாகிய ஒசையும், வளர்ச்சியினையுடைய செழுமை பொருந்திய கழுகஞ் சோலைகளும் புறத்திலே சூழ்ந்திருக்க, புகவி என்றும், கழுமலம் என்றும் பெயருடைய ஒப்புசொல்லுதற்காரிய அங்கரமானது மேலோங்கி யிருத்தலால், ஊழி யிறுதி நாள்லாமல் எப்பொழுதும் கடவின்மேன் மிதந்திருக்குந் தண்மையுடைத்து என்று சொல்லும்படி தோணிபுரம் என்னும் திருப்பெயருடன் பிரகாசிக்கின்றது என்பதாம்.

மேலே சொல்லிய கழுமலம் யுகாந்தமெனப்படும் ஊழிக்காலத்தில் தோன்றும் மஹாப்பிரளாயத்தில் முழ்கிஅழிந்துபோகாமல் அவ்வெள்ளத்தில் தோணியைப்போல் மிதந்து தவழ்ந்துகொண்டிருக்கும் சிறப்புடைத்தென்பது தோன்ற-அப்பதிதான் ஒப்பில் நகர் உகக்கடைநாள் அன்றியே எப்பொழுதும் கடன் மேலே மிதப்பதேன ஓங்கியிசைந்துளது என்றார். எனவே, மேலெழுந்தோங்கும் மஹாப்பிரளாயம்போல் கழுமரங்களின் சோலை பிரளயமாயும், அந்தணர்தம் கிடைகளினின்றும் பதக்கிரமமாக ஒன்றின்மேல் ஒன்று மேன்மேலெழும் ஒசை அவ்வெள்ளத்திலெழும் ஒசையாயும் எப்பொழுதும் காணப்படலால் கழுமலமாகிய அங்கர் உகக்கடைநாளில் தோணியாகவே காணப்படும் சிறப்புடைத் தென்பார் - வளர்பூக்கச் செழுஞ்சோலையோடும் அநுமறைழையே செப்பும் ஒலியோமே ஒப்பில்நகர் எப்பொழுதும் கடன்மேலே மிதப்பது என்றார்ண்க.

முதற்பாசரத்தில் காழிப்பதியைப் புகவி என்றும், உ-ம் பாசரத்தில் கழுமலம் ஏன்றும், இப்பாசரத்தில் தோணிபுரம் என்றும் கூறிய சிறப்பு என்னை?

எனின், சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருசு சிவஞானமும், பவமதனையற மாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானமும், உவமையிலாக் கலைஞானமும், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானமும் உணர்து உய்யவேண்டுவோர்க்குப் புகவிடம் காழிநக ரன்றி வேறுங்களில்லை என்னும் அச்சிறப்பும், அப் புகவியைத் தாம் புகும் புகவிடமாகப் புகுவோர்க்கு அனுதியாய் விடாதுவரும் மும்மலங்களும் இராவணன்னம் கழுவும் என்னும் அச்சிறப்பும், அங்கனங் கழுவப்பெற்ற சீவன்முத்தர்களைப் பிராரத்துவத் தொடக்கால் பிரபஞ்சவாசனைகளில் அழுங்தாவண்ணம் தாமரை யிலைக்கண் தண்ணீர்போல் பற்றற்று உலாவிலாழுச் செய்யுமென்னும் அச்சிறப்பும் யாவரானும் அறியவந்து, அறியவந்தபடியே புகவியிற் புகுங்து, மலங்கழுவி, சீவன்முத்தராய்ப் பரமுத்தியின் பதத்தைப்பெற்று வாழுங்கிருக்கவேயாம்.

அன்றியும், காழிப்பதியானது ஆளுடைய பிள்ளையார் அவதாரம் செய்வதற்கும், வேதசிவாகமங்கள் தழைத்தோங்குவதற்கும், ஞானபரம்பரை பொலிவதற்கும் இடமாயிருந்தபடியினால் புகவி என்றும், கவனியன் கட்டுரையாகிய திருநெறிய தமிழ் அங்குப் புகுவாரது நாவிற் புகுங்து அவர்களது தொல்வினையை எளிதாகப் போக்கி ஆணவத்தையுங்கழுவும் ஆற்றலுடைத்தாயிருக்கின்றபடியால் கழுமலம் என்றும், மலங்கழுவப்பெற்ற சீவன்முத்தர்களைப் பிறப்பிறப்புக்கிடமாகிய இங்கீனிலத்தினின்று நீக்கி முத்திக்கரையில் கிடத்துகின்றபடியால் தோணிபுரம் என்றும் கூறப்பட்டது.

இதனால், பிள்ளையார் அவதாரஞ் செய்த ஊரை, முத்திக்கரையேற விரும்புவோர் புகுவாயின் அவர்களை மலங்கழுவி ஞானமென்னுங் தோணியிலேற்றி முத்திக்கரையாகிய இறைவனடியைச் சேரச்செய்யுமென்று கூறியவாரும். (ஏ)

மத்தின் சீறப்பு

அரிஅயனே முதலமரர் அடங்களமும் வெள்ளங்கள் விரிசுடர்மா மணிப்பதனை மீதெறிந்த திரைவரைகள் புரிசைமுதல் புறஞ்குழுவ பொங்கோதம் கடைநாளில் வரியரவ மந்தரஞ்குழு வடம்போல வயங்குமால்.

ச

(எ - து.) திருமால் பிரமன்முதலிய தேவர்கள் அடங்கும்படி மேலோங்கி எழுகின்ற நீர் வெள்ளங்கள், முதற்பிராகாரமாகிய மதிலின் புறத்தில் குழ்ச்சுள்ள, கிரணங்களை விட்டெரிக்கும் இரத்தினங்கள் அழுத்திய, உயர்ந்த மேஜையின் மீது மோத, அவற்றின் அலைகளால் பொருந்தப்பட்டுள்ள கீற்றுகள், பொங்கி எழுகின்ற அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்தில், அக்கடல் நடுவில் மத்தாக நாட்டிய மந்தரமலையிற் பூட்டிய வரிகளையுடைய வாசகி என்னும் வடத்தைப்போல விளக்காந்திக்கும் என்பதாம்.

அரியயனே முதலமரர் அடங்க எழும் வெள்ளங்கள், புரிசைமுதற் புறஞ்குழுவ விரிசுடர்மா மணிப்பதனை மீதெறிந்த திரைவரைகள், பொங்கோதம் கடைநாளில், வரியரவ மந்தரஞ்குழு வடம்போல வயங்குமால் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

இந்தக் கழுமலங்கரமானது சலப்பிரளயத்தில் மூங்கி அழுங்கிப்போகாது அவ்வெள்ளத்தில் தோணிபோல் மிதந்திருக்கும் சிறப்புடைத்தாகலான், அங்கு என்ம் மிதக்கும்போது, அந்தங்கரத்தின் மதிற்புறத்தில் அந்த வெள்ளம் மோது

கின்ற அலைகளால் பொருங்தப்படுக் கிற்றுகள் எவ்வாறு காணப்படுகின்றன வெனின், பூர்வத்தில் பாற்கடலில் நாட்டிய மந்தரமலையில் பூட்டிய வாசகியாகிய வடத்தைப்போலும் காணப்பட்டன என்க.

எனவே, தோணிபுரம் மந்தரமலை எனவும், அந்தத் தோணிபுரத்தைச் சூழ்ந் திருக்கும் புறமதிலில், ஒவ்வொரு சலப்பிரளயங்கள் தோறும் அலைகள் மோது தலால் பொருங்திய கிற்றுகள் ஒன்றின்மேலான்று வரிசை வரிசையாய்க்காணப் படும் தோற்றம் மந்தர மலையிற்பூட்டிய வாசகியாகிய கயிற்றைப்போலும் மெனவும் கூறப்பட்டன என்க.

வரிசைவரிசையாய் எங்கனங் காணக்கூடும் எனின், ஒவ்வொருவெள்ளத் திலும் முதலில் நீரானது மேலோங்கியும், பின்னர் பிரளய நீக்கத்தில் சிறிது சிறிதாய் அங்கீர் குறைந்தும் வருங்காலத்தில் கிற்றுகள் அணி அணியாய் கீழ்க் காணப்பட்டுப்போமாகவின் அங்கனங் காணக்கூடும் மென்க.

இதனால், தோணிபுரம் ஆகவின் சலப்பிரளயம் இத்தனை ஆயிற்றென்ற காட்டும் சிறப்பினை யுடைத்தென்று மதிவின் சிறப்புக்குறியவாராம். (ச)

போய்கையின் சிறப்பு

வளம்பயிலும் புறம்பணிப்பால் வாசப்பா சடைமிடைந்த
தளம்பொலியும் புனர்ச்சந்தா மரைச்செவ்வித் தடமலரால்
களம்பயில்நீர்க் கடன்மலர்வ தொருபரிதி எனக்கருதி
இளம்பரிதி பலமலர்ந்தாற் போல்பலை இலஞ்சிபல. (ஞ)

(எ - து.) தோணிபுரம் என்னும் அந்த நகர்ப்புறத்தின்கண்ணுள்ள, நீர்வள மிக்க விளைவில்களின்பக்கத்தில் நீர்நிறைந்து உள்ளனவாய் பல பொய்கைகள், பசிய இலைகளின் நடுவில் நெருங்கியிருக்கின்ற, இதழ்களால் பொலிவுபெற்றிருக்கும் அழகினையுடைய நறுமணங்கமழும் செந்தாமரைமலர்களால் பிரகாசிப்பன எவ்வாறு இருந்தன வெனின், இடமகன்ற நீர்மயமாகிய கடலின்கண் உதிப்பது ஒரு சூரியன் என்றென்னி, எண்ணிறந்த சூரியர்கள் உதித்தாற்போல் உளவாய்க் காணப்பட்டனபோல் இருந்தன என்பதாம்.

வளம்பயிலும் புறம்பணிப்பால், புனல்பல இலஞ்சி பாசடைமிடைந்த தளம் பொலியும் வாசச்செந்தாமரைச் செவ்வித்தடமலரால் களம்பயில் நீர்க்கடன் மலர்வ தொருபரிதி எனக்கருதி, இளம்பரிதி பலமலர்ந்தாற் போல்ப உள் எனக்கூட்டுத.

இதனால், தோணிபுரமாகிய நகர்ப்புறத்தில் நீர்மயமாகிய பொய்கைகள் பல உள்ளன என்றும், அவைகளில் தாமரைகள் மலர்ந்திருத்தல் அந்தப்பொய்கைகள், “நாம் பல கடல்போலும் இங்கு சூழ்ந்திருத்தலால் இப்பூழியைச் சூழ்ந்திருக்குங் கடலில் சூரியன் உதிப்பதோபோல் நம்மிடத்திலும் உதித்தாலன்றே நாம் கடல் என்பதொக்கும்” என்றெண்ணிச் செந்தாமரை மலர்களாகிய பல சூரியர்களைத் தங்களிடத்தில் உதிக்கச் செய்தனபோலும் என்றும் கூறியவாராம்.

சூரியன் கடலில் தோன்றும் அக்காலத்தில் அவனை இளஞ்சுரியன் என்று கூறல் உலகவழக்காதலால், அஃதேபோல் பொய்கையின் கண்ணே காணப்

படும் செந்தாமரைகள் நீரைவிட்டு நீங்காதிருத்தலால் அவைகளை இளஞ்சுரியர்கள் என்றார். அல்லது உம், மதிற்புறமானது தன்னிடத்து வந்து மோதும் அலைகளை உள்ளே புகவொட்டாது தடுத்து அவைகளால் ஆக்கப்படும் கீற்றுகளைக் காட்டி இத்தனைப் பிரளயமாயிற்றென்று யாவரையும் அறியசெய்தல் போல், மதிற்புறத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற பொய்கைகளும், அந்தந்தப் பிரளயத்தில் அழிந்து போகத்தக்க சூரியர்களை அங்கனம் அழிந்து போகவொட்டாது தங்களிடத்திருத்தி இத்தனைப் பிரளயமாயிற்றென்று காட்டுவது போலுமாம் என்று கொள்ளலுமொன்று.

(து)

இரவும் பகலும் மிகையேனல்

உளங்கொள்மறை வேதியர்தம் ஓமதா மத்திரவும்
கிளர்ந்ததிரு நீற்றெருளியிற் கெழுமியநன் பகலும்மலர்ந்
தளந்தறியாப் பல்லூழி ஆற்றுதலால் அகலிடத்து
விளங்கியஅம் மூதார்க்கு வேறிரவும் பகலும்மிகை.

க

(ஏ - து.) வேதங்களிற் கூறப்படும் மந்திரங்களையும், அவ்வற்றிற் சூரிய பொருள்களையும், அச்சொற்களுக்கும் பொருள்களுக்கும் ஏற்ற கிரியைகளையும் முறையே, சொற்களை வாயிலுள்ளும், பொருள்களை மனத்தினுள்ளும், கிரியைகளைக் கைமுதலிய உடம்பின் உறுப்புக்களினுள்ளும் கொண்ட, அந்தணர்களாலே செய்யப்பட்டுவரும் யாகங்களினின்றும் உண்டாகின்ற புகையினால் இரவும், அவர்கள் சரீரங்களில் பிரகாசிக்கின்ற திருநீற்றினின்றும் உண்டாகின்ற நடுப்பகலும் பிரகாசித்து அளவிடுதற்கரிய பல்லூழிக்காலத்தைச் செய்து வருதலால், இவ்வகைங்கண் காணப்படுகின்ற அந்தப் பெரிய தோணி புரத்திற்கு, வேறாக இரவும் பகலும் என்னும் இரண்டினையும் செய்வதற்குச் சூரியனுயில்லை இருஞுமில்லை என்பதாம்.

உலகியல் நீரின் நிஅமையாது, அந்நீர் வானின் நிஅமையாது, அவ்வான் வேள் வியின்றி அமையாது, அவ்வேள்விமறையின்றி அமையாது, அம்மறை மறையவரின்றி அமையாது; ஆகலான், அத்தோணிபுரத்திலுள்ள அந்தணர்கள் தண்ணீயிடுடையவராகலான், மறைகளை முறையே ஒதியன்றாக்கி, வேள்விகளை யியற்றி மழுப்பைப் பெய்வித்து உலகியல் குன்றுவன்னம் இயற்றுவிக்கும் பூசர்களென்பார்—உளங்கோள்மறை வேதியர் எனவும், அவ்வேதியர் ஓர் காலத்திலன்றி நாடோறும் மூப்போதும் வேள்விகளை இயற்று வோராகலான், அவ்வேள்வியினின்றும் ஏழும் கரியபுகை எங்கும் பரவுதலால் அது இரவைக் காட்டுமென்பார்—வேதியரிதம் ஓமதாமத்திரவெனவும், மூப்போதும் வேள்வி இயற்றி ஒமதுமத்தையுண்டாக்கி, அதனால் இரவையுண்டாக்கி, அவ்விரவில் அவ்வாந்தணர்கள் உறங்கி, மீண்டும் அவ்வுறக்கம் நீங்கி, நீத்தியகருமங்களை முடித்து, உடம்பு முற்றும் வெண்ணீறு சன்னித்தமேனியராய் எங்கும் உலாவி வருதலான், அவ்வெண்ணீற்றெருளி தொமத்தாலுண்டாகியஇராப்போதைப் போக்கித் தமது ஒளியைப் பரவச் செய்தலால், அது பகலைக் காட்டுமென்பார்-கௌரித்த தீநீற்றேவியின் கேழுவிய நண்பகலும் மலர்ந்து எனவும், அவ்வேதியர் சன்னித்திருக்கும் திருநீறு, எவ்வடம்பு இடர் தீர்க்கும் இன்பங்கருவதாயும், தீப்பினியாயின தீர்ப்பதாயும் உள்ள தாகலின் அத்தகைய திருநீற்றுக்கே தமது உடம்பை அவ்வாந்தணர்கள் பை

யாக்கியபடியான், இடும்பைக்கு இடும் பையாயிருந்த அவ்விடும்பை யெல்லாம் ஒழிந்து, இன்பருபமாய் அவ்வடம்போடு காலவளவையறியாது என்றும் வாழ்ந்து, பல ஊழியைக் காணும் அத் தோணிபுரத்தை விடாது அங்கனமே யிருந்து இரவைச் செய்யவல்ல ஒமதுமத்தையும், பகலைச் செய்யவல்ல திருச்செருளியையும் செய்து வருதலால், அவ்விரவையும் பகலையும் செய்வதற்கு வேறு பொருளும் செயலும் வேண்டாவென்பார்—அளநீற்றியாப் பல்லுழி ஆற்றுதலால், அக்லிடத்து, விளங்கிய அம்முதூர்க்கு வேற்றவும் பகலுமிகை எனவங்கூறினார்.

இத் திருப்பாட்டான், தோணிபுரநாதன் நாளின் எல்லையைக்காட்டும் பிறப்பையறியாது அனுதி நித்தியனையிருப்பது போல், அத்தோணிபுரமும் பகல் இரவு என்னும் அளவினைக் காட்டும் சூரியனை வேண்டாமல், என்றும் அழிவின்றியுள்ளது என்று கூறியவாரும். (க)

போழிலின் சிறப்பு

பரந்தவினை வயற்செய்ய பங்கயமாம் பொங்கெரியில்
வரம்பில்வளர் தேமாவின் கனிகிழிந்த மதுராவுனெய்
நிரந்தரானில் இலைக்கடையால் ஒழுகுதலால் நெடிதவ்வூர்
மரங்களும்ஆகுதிவேட்குந் தகையவென மணந்துளதால். எ

(எ - து.) நெல்வினைகின்ற வயவிட முழுவதும் பரவியிருக்கின்ற செந்தாமரை மலர்களாகிய சுடர் விட்டெரிக்கின்ற ஒமத்தீயில், அவ்வயல்களின் பக்கங்களில் ஒங்கிவளர்ந்திருக்கும் தேமா எனப்படும் மாமரங்களில் உள்ள கனிகள் கிழிய அவற்றினின்றும் ஒழுகுகின்ற தேஞ்சைய நூற்றென்மானது, நீக்கமின்ற எங்காளும் நீண்ட இலைகளைன்னும் சிறுக்கு சிறுவங்களின் வழியாய் ஒழுகி விழுகின்றமையான், அத் தோணிபுரத்திலுள்ள நீண்ட மாமரங்களும் ஆகுதி கொடுத்த வாகிய யாகத்தொழிலைச் செய்யும் வைத்திக நெறியினை யுடையன என்று சொல் இம்படி மங்கலத்தைப் பொருந்தியுள்ளன என்பதாம்.

இதனால், தோணிபுரம் என்னும் அத்திருப்பதியினுள் உயர்ந்த அந்தணர்கள் ஒமாக்கினியில் நெய்யைச் சிறுக்கு சிறுவங்களால் முகங்து எப்பொழுதும் ஆகுதி கொடுத்து வாழ்ந்திருத்தல் போல, அத்திருப்பதியின் புறம்பிலுள்ள உயர்ந்திருக்கும் மாமரங்களும், தமது பக்கத்திலுள்ள வயல்களில் வளர்ந்திருக்கும் செந்தாமரை மலர்களாகிய தீயில், தம்பிடத்துள்ள கனிந்தகனிகளினின்றும் ஒழுகுகின்ற தேஞ்சைய செய்யைத் தம்பிடத்துள்ள இலைகளாகிய சிறுக்கு சிறுவங்களின் வழியாய் எப்பொழுதும் சொளிந்து வாழ்ந்திருக்கு மென்று கூறியவாரும். (எ)

சந்திரன் தோன்றும் சிறப்பு

வேலையழற் கதிர்படிந்த வியன்கங்குல் வெண்மதியம்
சோலைதொறும் நைழுந்துபுறப் படும்பொழுது துதைந்தமலர்ப்
பாலைணந்து மதுத்தோய்ந்து தாதைனந்து பயின்றந்தி
மாலையெழுஞ் செவ்வொளிய மதியம்போல் வதியுமால். அ

(எ - து.) இங்னமான சிறப்பினையுடைய சோலைகள் தொறும், செங்கதிர்ச்சூரியன் மேற்கடலில் அத்தமிக்கும்பொழுது உண்டாகும் பெரிய இராக்காலத்

தில் உதயமாகின்ற வெள்ளிய சந்திரன் நுழைந்து நுழைந்து புறப்படும் பொழுது, அச்சோலையில் செருங்கியுள்ள மலர்களிற் பொருங்கி, அம்மலர்களிலுள்ள தேங்வெள்ளத்தில் மூழ்கி, மகரந்தங்களை அளாவி, (இவ்வகையாக) அச்சோலையில் நெடும்பொழுது பழகி, அந்திப் பொழுதில் காணப்படும் சிவந்த கிரணங்களையுடைய செஞ்சு சந்திரன்போல் நிலைபெற்று விளங்கும் என்பதாம்.

இதனால், வெண்ணிறமுடைய சந்திரன் அந்திப் பொழுதில் தோன்றும் அக்காலத்தில் மாத்திரம் செங்கிறமுடையவனுய்ச் செம்மதியனுய்க் காட்டிப்பின்னர்ச் செல்லச்செல்ல முன்போலும் வெண்மதியனுய்ப் பிரகாசித்தல் இயல்பாகலான், அவ்வியல்பினையுடைய சந்திரன், அங்கரத்தில் செம்மதியனுய்ச் செல்ல வெண்ணி அங்கரப்புறத்திலுள்ள சோலைகள்தோறும் நுழைந்து நுழைந்து அச்சோலையிலுள்ள செம்மலர்களை அடைந்து அம்மலர்களிலுள்ள செங்கிறம் தன்னுடலில் பொருங்தும்படி அவைகளிலுள்ள செல்லவிய மதுக்களிற் படிந்து, மகரந்தங்களை அளாவித் தன்னுடம்பில் செங்கிறம்படிந்த பின்னர்ச் செங்கதிரவன் போல், தானும் செம்மதியனுய்த் தோன்றுவனென்று கூறியவாரும்.

எனவே, அத்தோண்பிரம் இரவுபகலென்பது அற்று, என்றும் ஒருதன்மைய தாகிய காலத்தையுடையதாய்க் காணப்படும் சிறப்புடைத்தாகலான், அத்தகைய சிறப்பினைச் சந்திரன் அறிந்து “நாம் வெண்மதியமாய் இங்கரினுள்ளே செல்வோ மாயின் நம் தகுதித்தன்மை விகுதித்தன்மையை மடைதலால், காலவேற்றுமையறியாதது தோண்பிரமென்னும் அச்சிறப்பு ஒழிந்துபோம்; அங்குனம் போமாயின், கங்கையின் செருக்கடக்கி ஓர் பிறையளவாயிருந்த நம்மை வாழ்வித்த பெருமானுக்குத் தீங்கிடமூத்த பெரும்பாவம் வந்து சூழுமாகவின் அப்பாவத்துக்கு அஞ்சி மேலே சொல்லியவாறு செம்மதியனுய்ச் செல்லுவோம்” எனக் கொண்டு சென்றனன் என்று தெளிந்தறிதலும் ஒன்று. (அ)

மலர்களின் சிறப்பு

காமர்திருப் பதியதன்கண் வேதியர்போற் கடிகமமும்

தாமரையும் புல்லிதழும் தயங்கியநூ அந்தாங்கித்

தூமருநுண் துகளாணிந்து துளிவருகண் நீர்ததும்பித்

தேமருமென் சுரும்பிசையாற் செழுஞ்சாமம் பாடுமால். கக

(எ - து.) அழிய தோண்பிரத்தின்கண் உள்ள அந்தணர்களைப்போல, நறுமணங்கமழும் தாமரைகளும், மெல்லிய புறவிதழ்களையும், சாளத்தில் நூலையும் மேற்கொண்டு, பரிசுத்தமாகிய நுண்ணிய மகரந்தங்களைப் பூசி, துளித்துவியாய் வருகின்ற தேனுகிய கண்ணீரைச் சிந்தி, தேனுண்ண வரும் மென்மையுடைய வன்டுகளின் இனிய ஓசையினால் இன்க்கவ மிக்க சாம வேதத்தைப் பாடும் என்பதாம்.

இதனால், வெண்ணிறமுடைய சந்திரன் வெண்ணிற மொழிந்து செங்கிற முடையவனுய்ச் செங்கதிரவன் போல் தோன்றியப்பியால், அதுகண்ட தாமரை மலர்கள், குவிதலை யொழிந்து மலர்ந்த முகத்தையுடையனவாய், நமக்குப் பகையாயிருந்த சந்திரன் நமக்கு இன்னுயினனே என்று அகமகிழ்ந்து, அத்தோண்பிரத்தில் வாழும் அந்தணர்களைட்போல், புல்லிதழ்களையே பஞ்சகச்சமாக

அணியும் ஆடைபோல் அணிந்தும், நாளத்திலுள்ள நூலையே பூணாலாகத் தரித்தும், மகரந்தப் பொடியையே பரிசுத்தமாகிய திருந்துப் பொடியாகப் பூசியும், துளிக்கும் தேனையே சிந்தும் கண்ணீராகச் சிந்தியும், தம்மிடத்தில் வந்து இசைபாடும் வண்டுகளின் இசையினையே தாம் பாடத்தகும் சாமவேதமாகப் பாடத் தொடங்கின என்ற கூறியவாரும். (க)

பார்ப்பனமகளின் சிறப்பு

புளைவார்பொற் குழையசையப் பூந்தானை பின்போக்கி
விளைவாய்ந்த தழல்வேதி மெழுக்குறவெண் சதையொழுக்கும்
களைவான முகிற்கூந்தல் கதிர்செய்வட மீன்கற்பின்
மலைவாழுக்கைக் குலமகளிர் வளம்பொலை மாடங்கள்.

கு

(எ - து.) அத் தோணிபுரத்திலுள்ள மாளிகைகள், பொன்னலாகிய அழகிற் சிறந்த காதணிகள் காதுகளில் அசையவும், மெல்லிய பட்டாடையின் மூன்தானையைப் பின்பக்கத்திற் செருகி, நாடோறும் செய்வதாகிய நித்தியாக்கினிக்குரிய யாகவேதிகைகளைத் திருமெழுக்கிட்டு, அதன்மேல் வெள்ளிய சண்ணப்பொடியை நீரிற் குழமூத்துக் கோலமிடுகின்ற, ஒவிக்கின்ற மேகம்போலும் கரிய கூந்தலையுடைய, ஒளிசெய்கின்ற அருந்தத்திபோலும் கற்பினையுடைய, இல்வாழுக்கைக்குரிய பார்ப்பனக் குலமகளிர் வாழும் வளப்பத்தினை யுடையனவாய்ப் பொலைவு பெற்றிருக்கின்றன என்பதாம்.

இதனால், அத் தோணிபுரத்திலுள்ள பார்ப்பன மகளிர் அருந்ததியைப் போலும் கற்பிற் சிறந்தவெரன்றும், இல்லறெந்றிகளை யுணர்ந்து அவைகளை வழுவா தியற்றவல்ல குலமகளிரென்றும், தம் கணவர்கள் வைதிக வொழுக்கம் பூண்டொழுக வல்லவராகலான் அவ்வொழுக்கத்திற்கு ஏற்ப ஆடையணிபவ ரென்றும், அவ்வைதிக ஒழுக்கத்தைக் காக்கவல்ல யாகமேடைகளைத் தாமே அலகிட்டுமெழுகிக் கோலமிட்டு அழகுபெறச் செய்வவெரன்றும், அத்தகையோர் வாழும் வாழ்வினையுடையனவாய் மாளிகைகள் பொலைவு பெற்று விளங்கும் என்றும் கூறியவாரும். (கு)

பார்ப்பனசீறுவர் விளையாட்டுச் சிறப்பு

வெள்விபுரி சடங்கத்தை விளையாட்டுப் பண்ணைதொறும்
பூழியுற வகுத்தமைத்துப் பொன்புளைகண் கிணியொலிப்ப
ஆழிமணிச் சிறுதேரூர் தவ்விரதப் பொடியாடும்
வாழிவளர் மறைச்சிறூர் நெருங்கியுள மணிமறுகு.

கக

(எ-து.) தாங்கள் விளையாடும் இடங்கள்தோறும், (தங்கள் பெரியோர்களால் செய்யப்பட்டுவரும்) யாகச் செயல்களை, அங்குள்ள புழுதிமண்களைக் கொண்டு விதிமுறையாக வகுத்துச் செய்து சிறிது பொழுது விளையாடி, (அதன்பின்னர்) பொன்னற் செய்த கிண்கிணிகள் கால்களில் சுப்திக்க, சகடங்கள் பூட்டிய இரத்தனமயமாகிய சிறு தேர்களை உருட்டுவதாகிய விளையாடலைச் செய்யும்போது, அச்சிறு தேர்களினின்றும் எழுகின்ற துச்களால் உடம்பு மூடப்பட்டு இருக்கின்ற வளரும் பருவத்தினையுடைய அப் பார்ப்பனச் சிறுவர்களால் அழகினையுடைய பார்ப்பன வீதிகள் நெருங்கப்பட்டுள்ளனவா யிருக்கும் என்பதாம்.

மேலே சொல்லியவாறு, அந்தணர்க்கெள்ளாம் ஒதலாதிகளில் தலையான அறமாகிய வெள்வித் தொழிலில் தலைப்பட்டிருத்தலாகிய இல்லாழக்கையில் இருப்பவரென்றும், அவ்வற்றதை நடத்துத்தாரிய வாழக்கைத்துணைத்தை (மனையாட்டிகளை) உடையவர்க்கெளன்றும், அஃதேபோல் புதல்வரைப் பெற்றிருத்தலாகிய பெருஞ் செல்வத்தையும் பெற்றிருப்பவர்க்கெளன்றும் அறிக்.

மறைச்சிறர் நெருங்கியுள மணிமறுத என்றதனால் அவ்வந்தணர்கள் கூட்ட மன்றி வேறு வருணத்தவர்களுடைய கூட்டங்கள் அங்கு இராவனர்களிற்று. வெள்விபுரி சடங்கதனை முன்னரும், சிறுதேருருட்டுவதைப் பின்னருங் கூறியத னால், விளையாட்டுப் பருவத்திற்கு ஏற்றவாறு விளையாடத் தொடங்கினும் அவர்களாறிவு யாகச்செயலிலேயே ஊறிக் கிடக்கின்றதென்று அவர்களுடைய குலச் சிறப்பு எடுத்துக் கூறியவாறுமாம். (கக)

மாளிகைகளின் சிறப்பு

விடுசுடர்நின் மணிமறுகின் வெண்சதைமா ஸிகைமேகம்

தொடுகுடுமி நாசிதொறும் தொடுத்தகொடி சூழகங்குல்

உடுவெனுநாள் மலர் அவர உறுபகலில் பலநிறத்தால்

நெடுவிசிம்பு தளிர்ப்பதென நெருங்கியுள மருங்கெல்லாம்.

கஉ

(எ-து.) ஒளி வீசிகின்ற அழகிய பெரிய வீதிகளின் பக்கங்கள் எல்லாம், வெள்ளிய சண்ணச்சாங்கு பூசிய மேகமண்டலத்தை அளாவும் மாளிகைகளின் சிகர நாசிகள் தோறும் கட்டப்பட்ட கொடிகளால் உண்டாகிய இருளில் நகஷத் திரங்கள் என்கின்ற புதிய மலர்கள் அக்கொடிகளில் மலர்ந்தாற்போலும் மலர, (பின்னர்) பகற்காலம் வரும்பொழுது, பல நிறங்களுடைய அக்கொடிகள் பரந்த ஆகாயத்தின்கண் அசைங்கு கொண்டிருத்தலால், அவ்வாகாயமானது பல நிறங்களையுடைய தளிர்களால் தளிர்த்திருப்பதுபோல நெருங்கியுள்ளன என்பதாம்.

இதனால், அழகிற் சிறந்து விளங்கி நீண்டு பரந்திருக்கும் வீதிகளின் இருபக் கத்தும் உள்ள மாளிகைகள் வெள்ளிய சண்ணச்சாங்கினால் பூசப்பட்டிருத்தலால் அம்மாளிகைகள் மேகங்களைப்போல் காணப்படுமெனவும், அந்த மாளிகைச் சிகரங்களில் கட்டியிருக்கும் கொடிகள் நெருங்கி யிருளை விளைவித்தலால் அக்கொடிகள் இருள்போல் காணப்படுமெனவும், அவ்விருளில் நகஷத்திரங்கள் காணப்படலால் அந்த நகஷத்திரங்கள் மலர்கள்போல் அக்கொடிகளில் காணப்படுமெனவும், இரவில் இருளைப் பராப்பிய அக்கொடிகள் பகற்காலத்தில் ஆகாயத்தில் காணப்படலால் அவ்வாகாயமானது தளிர்களால் தளிர்த்திருப்பதுபோல் காணப்படுமெனவும் கூறியவாறும்.

கொடிகளானவை இரவில் ஆகாயத்தில் காணப்படும்பொழுது இருநெருவு மாகவும், பகலில் காணப்படும் பொழுது தளிருகுவமாகவும் காணப்படுகின்றன வென்க. (கஉ)

நகாசி சிறப்பு

மடையெங்கு மணிச்சூப்பை வயலெங்கும் கயல்வெள்ளாம்

புடையெங்கு மலர்ப்பிறங்கல் புறமெங்கும் மகப்பொலிவு

கிடையெங்குங் கலைச்சூழல் கிளர்வெங்கு முரலளிகள்

இடையெங்கு முனிவர்குழாம் எழிலெங்கும் பழிலெழிலி.

கந

(எ - து.) நீர்மடைகள் தோறும் முத்துக்களின் குப்பையே குப்பையாகக் குவிந்திருக்கும்; வயலிடங்கள் தோறும் கயல்மீன்களின் கூட்டங்களே கூட்டங்களாக விருக்கும்; அந்தவயல்களின் பக்க இடங்களில் எல்லாம் பூக்களின் பிரகாசமே பிரகாசமாக விருக்கும்; அந்த நகரத்தின் வெளியிடங்களில் எல்லாம் யாகங்களின் சிறப்பே சிறப்பாகவிருக்கும்; கல்விகற்கும் பாடசாலைகள் தோறும் வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் ஒதுக்கின்ற பார்ப்பனச் சிறவர்களுடைய கூட்டங்களே கூட்டங்களாக விருக்கும்; பூஞ்சோலைகள் தோறும் ஒவிக்கின்ற வண்டின் கூட்டங்களே கூட்டங்களாக விருக்கும்; இவ்விடங்களாழிந்த ஏனைய இடங்களிலெல்லாம் முனிவர்களுடைய கூட்டங்களே கூட்டங்களாகவிருக்கும்; நகரத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் மதில்கள் தோறும் மேகங்கள் தவழ்ந்திருக்குங் கூடங்களே கூட்டங்களாக விருக்கும் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், எந்த எந்த இடங்கள் எந்த எந்தப் பொருள்களால் பிரகாசிக்க வேண்டுமோ, அந்த அந்த இடங்கள் அந்த அந்தப் பொருள்களால் எப்பொழுதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறப்பினை யடைத்து அந்தத் தோணிபுரமென்று கூறியவாரும். (கந -)

ஊர்த்திருநாமத் தோகை

பிரமபுரம் வேணுபுரம் பெரும்புகலி வெங்குருநீர்ப் பொருவில்திருத் தோணிபுரம் பூந்தராய் சிரபுரமுன் வருபுறவஞ் சன்பைரகர் வளர்க்காழி கொச்சைவயம் பரவுதிருக் கழுமலமாம் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்த்தால். கச

(எ - து.) பிரமபுரமென்றும், வேணுபுரமென்றும், திருப்புகலி யென்றும், பெரிய வெங்குரு என்றும், ஒப்பிடுவதற்குக் கூடாத நீர்வெள்ளத்தில் மிதக்கும் தோணிபுரமென்றும், திருப்பூந்தராயமென்றும், சிரபுரமென்றும், எல்லாத் தலங்களுக்கும் முற்பட்டவருகின்ற திருப்புறவு மென்றும், சன்பைகை ரென்றும், அழிதலையறியாத சிகாழி யென்றும், கொச்சைவயமென்றும், போற்றப்படும் திருக்கழுமலமென்றும், ஒவ்வொரு காரணத்தால் வந்த பன்னிரண்டு திருநாமங்களைத் திருப்பெயர்களாக இங்கரம் உடையது என்பதாம்.

இதனால், (1) பிரமன், (2) இந்திரன், (3) தேவகுரு, (4) சங்கனதி, பதுமநிதி, (5) இராகு, (6) புறவ(புஜ), (7) துருவாசர், (8) சர்ப்பம், (9) பராசரமுனிவர், என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்பதின்மீரும் பூசித்து வழிபட்ட காரணத்தானும், (10) தேவர்களுக்கெல்லாம் புகலிடமாயிருந்த காரணத்தானும், (11) பிரளயங்களில் அழிவுறுது தோணியாக மிதக்கும் காரணத்தானும், (12) ஆன்மாக்களுடைய மலங்களைக் கழுவங் காரணத்தானும் பன்னிரண்டு திருநாமங்களைப் பெற்றது இங்கரமென்று கூறியவாரும்.

இப்பன்னிரண்டு திருநாமங்களுள், பிரமபுரம், தோணிபுரம், கழுமலம் என்னும் மூன்று நாமங்கள் முதல் இடை கடைகளில் நிற்றலால், அது முத்திங்கரமென்றும் அறியக் கிடக்கின்றமை காண்க.

எனவே, கழுமலம் என்றதனால் ஆன்மாக்களுக்கு அனுதி பந்தமாயுள்ள ஆணவும், கனமம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் பற்றறத் துடைக்கும் ஆற்ற

ஹடைத்து அங்கர மெனவும், தோணிபுரம் என்றதனால் இப்பிறவியில் இடைவிடாது மாறிமாறி வந்து வந்து அலைத்துத் துன்புறுத்துவதாகிய ஆதியானமிகம் ஆதி தெய்விகம், ஆதி பவுதிகம் என்னும் மூவகைத் துன்பங்களுள் ஆழந்து போகாது, சரியை கிரியை யோகங்களாகிய தோணிகளி லேற்றி இவ்வுலகின் கண் இன்பத்துடன் வாழுச் செய்யும் ஆற்றலுடைத்து அங்கரமெனவும், பிரம்புரம் என்றதனால் சரியையாதி மூன்று வழிபாட்டில் வழாதார்க்குச் சிவன்டியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானத்தைத் தந்து, பாச கூடியம் பண்ணி, சீவத்தன்மையை கற்றி, பவமதனையற மாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானத்தைத் தந்து அன்புருவாக்கி, அவ்வன்பே சிவமாய் (பிரமமாய்) அமர்ந்திருப்பதாகிய பெருவாழ்வினை யளிக்கும் ஆற்றலுடைத்து அங்கரமெனவும் அறியக்கிடத்தலால் முத்தி நகரமென்பதில் ஐயமின்றனக். (கச)

சிவபாத இருதயரது வரலாறு

அப்பதியில் அந்தணர்கள் குடிமுதல்வர் ஆசின்மறை கைப்படுத்த சிலத்துக் கவுணியர்கோத் திரம்சிளங்கச் செப்புநெறி வழிவந்தார் சிவபாத இருதயரென் ரிப்புவிவா முத்தவஞ்செய் இயல்பினார் உளரானார்.

கஞ்

(எ - து.) மேலேசொல்லிய பன்னிரண்டு திருப்பெயர்யுடைய அத் திருப்பதியிலிருக்கும் அந்தணர்களது குலத்தில் முதன்மைபெற்ற சிறப்பினை யுடையவரும், தீநெறிகளை விலக்கி நன்னெறிகளைக் கூறும் வேதங்களால் கைக் கொள்ளப்பட்ட சைவ வொழுக்கங்களைக் கைக்கொண்ட கவுணியர் கோத்திரமானது எனைய கோத்திரங்களினும் சிறந்து விளங்கும்படி, அந்தக் கோத்திரத்திற் குரிய சூத்திரத்தான் விதிக்கப்படும் அந்த நெறியின்வழியே வந்தவருமாகிய, சிவபாத இருதயரென்ற சொல்லப்படும் வேதியர்பெருமான் ஒருவர், இவ்வுலகமானது புறச்சமய நெறிகளொழுந்து சைவசமய நெறியில் வாழ, தாம் தவஞ்செய்யும்படி யான இயல்பினையுடையவராய் இருந்தனர் என்பதாம்.

இதனால், சிவபாத இருதயர் என்று சொல்லப்படும் அரிய திருநாமத்தை யுடைய அப்பெரியார், மேலேசொல்லிய துவாதச நாமங்களுடைய கழுமல கரரத்தில் அந்தணர் குலத்திலே வந்தவரென்றும், வேதங்களில் பூர்வபகிரிகளை நோக்கிக் கூறும் அவ்விதிகளைக் கைக்கொள்ளாது, சித்தாந்திகளை நோக்கிக் கூறும் அவ்விதிகளைக் கொண்டொழுகும் கவுணியகோத்திரமும் சூத்திரமும் உடையவரென்றும், இவ்வுலகமானது தாம் கொண்டொழுகவல்ல வைதிகசைவநெறியின் வழிப்பட்டு ஒழுகவேண்டும் என்று தவஞ்செய்யும் இயல்பினை யுடையவரென்றும் கூறியவாரும்.

சிவபாத இருதயரென்னும் திருநாமத்துக்கு ஏற்றபடி அவர் அவதரித்த பதியும் கழுமலமாகிய பிரமபுரமே, அவரொழுக்கத்துக்குரிய கோத்திர சூத்திரங்களும் பிரஹ்ம சம்பந்தமுடையவைகளே, அவரது வாக்குக் காயக்களாற் செய்யப்படும் செயல்களும் வேதநெறி தழைத்தோங்கவும், சைவத்துறை விளங்கவும், பூதபரம்பரை பொலியவுமான தவச் செயல்களேயாம் என்று கூறியவாறு மாம். (கட)

சிவபாத இருதயரது வாழ்க்கைக்துணைநலம்

மற்றவர்தம் திருமனையார் வாய்ந்தமறை மரபின்வரு
பெற்றியினார் எவ்வுலகும் பெற்றகரிய பெருமையினார்
பொற்புடைய பகவதியார் எனப்போற்றும் பெயருடையார்
கற்புமேம் படிசிறப்பால் கணவனார் கருத்தமைந்தார்.

ககு

(எ - து.) அந்தச் சிவபாத இருதயரது மனையாட்டியாராகிய அம்மனியார், சிவபாத இருதயர் எந்த வேதத்தை அனுட்டித்தாரோ அந்த வேதத் தையே அனுட்டித்து வரும் அந்தனர் மரபிலே வந்தவரும், எந்த வுகைத்தாரானும் பெறுதற்கரிய சிறந்த பெருமையினை யுடையவரும், சிவசத்தி நாமங்களிற் சிறந்து அழகுபெற்றுடைய பகவதியார் என்று பெரியோரெல்லாம் போற்றப் படும் திருப்பெயருடையவரும், தம்மைக் கொண்ட கணவனார் கருத்துக்கு அமைந்த கற்பிலே மேம்பட்டவருமாய் இருந்தனர் என்பதாம்.

இல்லாழ்க்கைக்குத் துணைவியைக் கொள்ளுமார் மனைவிக்குரிய கோத்திர குத்திரங்கள் வேறுபட்டிருக்க வேண்டுமே யன்றி வேதசம்பந்தம் மாறுபட்டிருத் தல் கூடாதென்னும் அவ்வண்மை தோன்ற - மற்றவர் தம் திருமனையார் வாய்ந்த மறை மரபின்வரு பெற்றியினுர் என்றார். எனவே, அந்தனர்கள் ருக்வேதிகள், யஜார்வேதிகள், சாமவேதிகள், அதர்வன வேதிகளென நான்கு வகைப்பட்ட டிருத்தல் இயல்பாதலால், பெண்ணைக் கொள்வோரும் கொடுப்போரும் ஒருவேத சம்பந்திகளாகவே இருத்தல் வேண்டுமென்க.

பகவதியார் தமக்கு உலகத்தாரால் வரும் சிறப்பு நலங்கருதி கற்பிலக்கணத் துக்குரிய குணங்களையும் செயல்களையுங் கொள்ளாது, தம்மைக் கொண்ட கணவ னருக்கு உலகத்தாரால் வரவேண்டிய சிறப்பு நலங்கருதி கற்பிலக்கணங்களையும் செயல்களையுங்கொண்டு, இம்மை அம்மைவீடு என்னும்மூன்றிடத்தும் அவரடைய வேண்டிய பயன்கருக்குரிய அறங்களை அவரியற்றுத்தற்குத் துணையாயிருக்கும் வாழ்க்கைத்துணைவத்திற் சிறந்தவரென்பது தோன்ற - கற்பு மேம்படு சீற்ப்பாற் கணவனார் கருத்தமைந்தார் என்றார்.

இதனால், சிவபாத இருதயர்தம் மனைவியார் அவர் கொண்டிருக்கும் வேத சம்பந்திகளிடத்தில் பிறந்தவரென்றும், பகவதியார் என்னும் திருநாம முடைமையால் யாவராலும் போற்றத்தகும் பெருமையுடையவரென்றும், கணவனார் கருத்துக்கு அமைந்த கற்பினையுடையவரென்றும் கூறியவாரும்.

(ககு)

இல்லை வாழ்க்கைச் சீற்ப்பு

மரபிரண்டும் சைவநெறி வழிவந்த கேண்மையினார்
அரவணிந்த சடைமுடியார் அடியலால் அறியாது
பரவதிரு நிற்றன்பு பாலிக்குந் தன்மையராய்
விரவுமறை மனவாழ்க்கை வியப்பெய்த மேவுநாள்.

கன

(எ - து.) தாய்மரபு தந்தைமரபு என்னும் இரண்டு மரபும் வைதிக சைவ நெறியின் கணவழுவாது வந்த உரிமை வாய்க்கப்பெற்ற அவ்விருவரும், பாம் பணிந்த சடைமுடியினையுடைய இறைவனது திருவடியல்லது மற்றொன்றினையும்

பொருளென்ற றியாது, பொருளென்று அறியவந்த அத்திருவடியை அடைவிக்க வல்ல திருந்றின்கண் விளைவிக்கவல்ல அன்பினையே பாதுகாத்துவருந்தன்மை யுடையவர்களாய், வேதங்களால் நல்லறமென்று தழுவப்பட்ட இல்வாழ்க்கை யோடு யாவரும் அதிசயிக்க வாழும் நாளில்.

விதையினை வேண்டினான் பதர் முதலிய குற்றங்களற்ற விதையினையும், நிலம் வேண்டினான் வித்தான்து செழுமைகொண்டு விளையத்தக்க விளைநிலத்தையும் வேண்டல் முறைமையாதல்போல், மகனுக்குரியார் மகனின் தந்தையினுடைய நல்லொழுக்கங்களை ஆராய்ந்து நன்மகனையும், மகனுக்குரியார் மகனின் தாயினுடைய நல்லொழுக்கங்களை ஆராய்ந்து நன்மகளையும் கொள்ளுதல் முறைமை என்பார் - மாட்ராண்டும் என்றார். மகனுக்குரியார், மகனது தந்தையின் மரபும், மகனுக்குரியார், மகனது தாயின் மரபும் ஆகிய குலமரபு ஒத்திருத்தலைக் கண்ட பின்னர், அஃதேபோல் சமயமரபும் ஒத்திருந்தாலன்றி வைதிகத்தோடு சைவ வொழுக்கம் நடைபெறுதல் கூடாதாகலால், வைதிகநெறி வழுவாது நடைபெறுதற்குச் சமயநெறி குன்றுதிருத்தலையும் ஆராய்ந்து நோக்குதல் முறைமை என்பார், மரபு இரண்டும் கைவநேறி வழிவந்த கேள்வையினார் என்றார்.

எனவே, மரபு இரண்டென்றங்கு குலமரபு ஒன்று, சமயமரபு ஒன்று ஆக இரண்டு மரபென்க. குலமரபும் சமயமரபும் ஒத்திருக்கப் பெறுதல் இறைவனது அடியன்றி வேறொன்று அறியா திருத்தற்கே என்பார் - அரவணிதீத சடைபழியார் அடியலால் அறியாது என்றார். அஃதாவது, குலமரபும் சமயமரபும் ஒத்திருக்கப் பெறுதல் இல்லறத்தை வழுவாது நடத்தற்காம். அந்த அறமாவது தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தான் என ஜந்தினையோம்புதல். இவ்வைந்தனுள் முன்னைய இரண்டும் கட்டுலனால் அறியாதாரைநினாந்து செய்வன. பின்னையவாகிய ஒக்கலும், தானும் பிறர்க் கீலல்லாதன; ஆகவே, இடைநின்ற விருந்தோம்பலே சிறப்புடைத்து. அஃதாவது, இல்லறங்கட்கு முதலாயுள்ள பிறர்க்கீதலை மேற்கொண்டது விருந்தோம்பலென்க. விருந்தோம்பலெனவே சிவன்டியார்க்கு வேண்டுவன கொடுத்து உண்டு முதலானவற்றுல் உபசரித்தலாம். ஆகவே, அடியவரைப் பூசித்த வன்றி வேறொன்றறியார் என்றார்.

இனி, அடியவரைப் பூசித்தலன்றி வேறொன்றறியா ரென்ற இதனை வலியுறுத்தவே - பாவ திருநிற்றன்பு பாலிக்குநீத் தல்மையாய் என்றார். எனவே, திருந்றினிடத்து அன்பு பாலித்தல் அடியாரிடத்தன்றி பாலித்தல் முடியாது என்க. அது இல்வாழ்க்கையில் வாழும் இயல்போடு வாழுந்தாலன்றி யமையாதென்பார் - விரவுமறை மனைவாழ்க்கை வியப்பேய்த மேவுநாள் என்றார்.

இதனால், அறங்களுட் சிறந்த அறம் விருந்தினராகிய அடியவரை ஒம்பலாகிய அறமென்றும், அவ்வறத்தை நடைபெறுவிக்கும் அறம் இல்லறமென்றும், அவ்வறத்தை நடத்துவோர் இல்வாழ்க்கைக்குரிய தலைவன் தலைவி என்பவர் என்றும், அவ்விருவரும் மரபினும் சைவ நெறியினும் தவறுதல் இல்லாதவராய், அரவணிதை சடைமுடியார் அடியே திருவும் மெய்ப்பொருளும் செல்வமுமாகிய எல்லாப் பொருளாகவும், பரவ திருநிற்றனபே அப்பொருளால் அடையப்படும் பயனாகவும் என்னும் பண்புடையராயிருத்தல் வேண்டுமென்றும், இங்குணங்குறிவந்த முறைப்படி காணப்பெறுவாராயின் அவர்களை உலகம் வியந்து

கூறுமென்றும், இங்னும் வியந்து கூறும் சிறந்த நலமுடையார் இந்தச் சிவபாத திருத்யரும், பகவதியாருமேயாமென்றும் இத்திருப்பாட்டான் கூறியவாரும்.

தெள்ளிதிற் சிறந்த இன்தமிழ்ப்புலவோர் தாம் எண்ணியதொன்றைச் சொல்லப் புகுவாராயின், நுதலிப் புகுதல் அவரது இயற்கை. அஃதாவது, தாம் எண்ணிய விரிந்த பொருளைச் சுருங்கச் சொல்லவென்னும் அழகுடைச் சொற்களில் விளங்கும்படியாக வைத்துப் பதக்களை விரிக்காது, தாம் எண்ணிய பொருளுக்கேற்ப ஒருபதத்தானே இருபதத்தானே முப்பதத்தானே முடித்து ‘இதனைச் சொல்லத் தொடங்கினேன்’ என்று ஆன்றேரல்லாம் தொன்று தொட்டுக் கூறும் இயல்பும் மரபுமாம். ஆகலான், ஆன்றேர்களுட் சிறந்த ஆசிரியர் சேக்கிழார் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளுடைய புராணத்தைச் சொல்லத் தொடங்கிய காலத்தில், அப்புராணத்தில் அடங்கியிருக்கும் விஷயங்கள் இவையா மென்று உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் எடுத்தோதாராயின் வைத்திக சைவ சித்தாந்த சைவர்களுக்கு இப் புராணத்தில் அவா எழாது. அது எழாதாயின், அப்பொருளை உணரவேண்டிய அவரது உணர்வுக்கு ஆற்றலுண்டாகாது. அது உண்டாகாதாயின், அம்மெய்ப்பொருளைச் சிந்தித்தற்கு அவரது சிந்தனை ஊக்கங்களைண்டெழாது. ஆகவே, அவாவும் ஆற்றலும், ஊக்கப்பாடும் ஆகிய மூன்றும் அவர்களுக்கு ஒருங்கே எழு - “வேதநெறி தமைத்தோக்க, மிகு சைவத்துறை விளங்க, பூதபரம்பரை பொலிய” திருஞானசம்பந்தர் “புனிதவாய் மலர்ந்தழுத திருத்தொண்டு பரவவாம்” என்று முதற்றிருப்பாசரத்தால் கூறியருளினர்.

எனவே, பிறவுயிர்களிடத்துக் கருணை செய்வதற்குரியாரிடத்தும், அக்கருணையை ஏற்றற்குரியாரிடத்தும் அவை இரண்டும் நிகழவருங் காலம் வருமாயின் அழுகை வெளிப்படுமென்பது நிச்சயம். அஃதாவது, தம்மக்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கருணையுடன் யாதும் செய்தற்குரியாராகிய அம்மையப்பரிடத்தும், அவ்வம்மையப்பரையே எதிர்பார்க்கும் அன்பினை இயல்பாகவடைய அம்மக்களிடத்தும் அழுதலாகிய செயல் நிகழக் காண்கின்றோம். இவ்வுரிமை அன்பரெல்லாம் உணர்ந்து அகமகிழவே - புனிதவாய் மலர்ந்தழுத என்று தமக்கு ஞானசம்பந்தரது திருவாக்கிலுள்ள பேரேன்பினை அறிவிக்க, தாழும் கண்ணை ரும்பிப் புனிதவாய் மலர்ந்து அங்குனக் கூறினார்கள்.

முப்பொருளுண்மையை உண்மையாக வணர்ந்து, மும்மலங்களு மொழிந்து, மலங்களைச் சுத்திசெய்யவந்த திரோதானசத்தியானும், ஆன்மாக்களைச் சுத்திசெய்யவந்த அருட்சத்தியானும், அருள் வசப்பட்டவர்களுக்குச் சிவமான் தன்மைப் பெருவாழ்வளிக்கவந்த சிவத்தானும் பெறவேண்டிய முப்போகங்களும் பெற்று, ஆன்மாக்கள் வாழ வந்த சிவஞான குருமனியாகலான், முப்பொருளுண்மையை யும், சிவத்தினாலும், சிவசத்திகளாலும் ஆகத்தகும் செயல்களையும், அச்செயல்களின் இறுதியில் அடையப்படும் முப்போகங்களையும், சுருந்த முறையானும் யுக்தி முறையானும், சுவானுபவமுறையானும் என்கு விளக்குவது அவரது புராணம் என்னும் அப் பெருந்தகைச் சிறப்புத்தோன்ற - திருத்தோன்டு பாவவாய் என்றார்.

எனவே, இருவினையொப்பும் மலபரிபாகழும் உண்டாகக் கூறப்படும் வேத ஏற்றிகளும், சுத்திரிபாதம் வருவதற்கான சைவத்துறைகளும், அங்குனம் சுத்தநங்பாதம் வரப்பெற்றார்க்குச் சிலபெருமான் குருமூர்த்தியாய் வந்து சுருதி குருசுவானுபவமாக உபதேசிக்கும் உபதேச முறைகளும் இப்புராணத்துள் ஆங்காங்

குப் பல முறையாக ஒத்ப்பட்டிருத்தலான், அவையிற்றை எடுத்துக் கூறி யாவருள்ளத்தும் பரவச் செய்தல் சிவனாரூட் சம்பந்தமாகிய பெரும்பணியாகும் என்று அத்தொண்டின் சிறப்புத் தோன்றவும் - திருத்தோண்டு பாவுவாம் என்றார்.

இதனால், திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் பரமாசாரிய மூர்த்தியாய் வந்தவராகலான், அவரது புராணத்துள் அம்மூர்த்திகள் புகுந்த கோலத்துக் கேற்பப் புகவியிற் புகுந்த செய்யவந்த செயல்கள் இத்துணைத்தா மென்று முதற்பாகாரத் தானும்; புகவி என்னும் அப்பதி சகல ஆன்மாக்களுடைய மலங்களையும் கழுவும் இடமாயுள்ளதென்று ஓரண்டாம் பாகாரத்தானும்; அங்கனம் மலங்கழுவும் பெற்றவர்கள் எடுத்த இப்பிறவியினால் உண்டாகும் துண்பசாகரத்தில் அழுங்தா வண்ணம் தோணியாய்த் தாங்குங் தன்மை யுடைத்தாய்ப் பிரளயங்கள் தோறும் அழியாது தோணிபோல் மிதப்பதென்று முன்றும் பாகாரத்தானும்; எந்த ஆழி யினும் தோணியாகவேயுள்ள தென்பதை யாவரும் அறியப் பிரளயங்கள் தோறும் வந்து மதில்களில் தாக்கும் அலைகளால் உண்டாகிய கீற்றுகளின் வரிசைகளே சான்றென்று நான்காம் பாகாரத்தானும்; அந்த அடையாளங்களே யன்றி அந்தந்தப் பிரளயங்களிலும் அழிவெய்த வேண்டிய குரியர்கள் அழிந்து போகாமல் செந்தாமரைசளாய் அத்தோணிபுரத்தைச் சூழ்ந்துள்ள வயல்களில் உள்ளனர் என்று ஐந்தாம் பாகாரத்தானும்; பிரளயத்தால் அழிவெய்தாதிருக்கும் அத் தோணிபுரத்தில் இரவு பகல் என்பவற்றை, அத்தோணிபுரத்திலுள்ள அந்தணர்களால் உண்டாக்கப்படும் ஓமதாமப்புகையும், அவர்கள் உடம்பிற் பூசம் திருநீற்றினின்றும் உண்டாகும் ஒளியுமே செய்யுமென்று ஆறும் பாகாரத்தானும்; அத் தோணிபுரத்திலுள்ள பொழில்கள் தாம் செழுமை யடைந்திருப்பது இங்குள்ள அந்தணர்கள் இடைவீடாது செய்துவரும் யாகங்களினாலும்ரே என்று உணர்ந்து அவைகளும் தாங்கள் செய்யக்கூடிய முறைப்படி யாகங்களைச் செய்வன என்று ஏழாம் பாகாரத்தானும்; அத்தோணிபுரம் பகல் இரவென்னும் காலத்துட் படாதது என்பதைச் சந்திரன் உணர்ந்து இராக்காலத்தைக் காட்டும் தன்னுருவத்தை மாற்றிக்கொள்ள அங்குள்ள சோலைகள் தோறும் புகுந்து புகுந்து மலர்களிலுள்ள மகரந்தங்களிற் படிந்து வென்மதி என்பதை யொழித்து செஞ்ஞாயிரும் அங்கு உலாவிச் செல்வானென்று எட்டாம் பாகாரத்தானும்; செந்தாமரைகள் தம்மினங்களைக் குவிந்திருக்கும்படி கவலையை விளாவித்து வந்த சந்திரன் குரியனும்ப் பிரகாசித்தலைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அந்தணர்களைப்போல் சாமவேதத்தாற் பாடுவனவா யிருப்பன என்று ஒளிபதாம் பாகாரத்தானும்; இங்குனமான வளப்பங்களில் மிகுந்திருக்கும் அத்தோணிபுரத்திலுள்ள பார்ப்பன மாதர்களெல்லாம், தங்களுக்குள்ள கற்புநிலையைக் காட்டுதலில் பெரிய சான்றுகள்ளுது அக்கினியாதலால், அவ்வக்கினிக்கிடமாய்த் தங்கள் கிருகத்தில் அமைந்துள்ள யாகவேதியைத் திருமெழுகிடுதல் முதலியவற்றான் அலங்கரிக்குங் தொழிலில் மிக ஊக்கமுடையவரென்று பத்தாம் பாகாரத்தானும்; அவர்களுடைய சிறுவர்களும் யாகங் செய்வதையே தாங்கள் செய்யத்தகும் விளையாடல்களாக உடையவர்களென்று பதினேண்றும் பாகாரத்தானும்; ஏனைய மாளிகை முதலியவற்றினுடைய சில பல சிறப்புகளையும் அங்கரம் ஒருங்கே யுடையன என்று பள்ளிரண்டு, பதின்மூன்று என்னும் இரண்டு பாகாரங்களானும்; அப்பதிக்குள்ள திருஞானசம்பந்த பன்னிரண்டென்று பதினூன்காம் பாகாரத்தானும்; அத்திருப்பதியின்கண் நமது ஞானசம்பந்த மனிக்குத் தாதையாகும்

பெருந்தவமுடைய சிவபாத இருதயர், கோத்திர சூத்திர விசேஷங்களையும் இவ் வகைம் வாழும் வகைக்கு எதுவான தவஞ்செய்யும் இயல்பினையும் வாய்ந்தவர் என்று பதினைந்தாம் பாகாரத்தானும்; அச்சிவபாத இருதயருடைய பத்தினியாரா சிய பகவதியாரது அடங்காப் பெருமை இவ்வகைத்தாமென்று பதினூற்ம் பாகாரத்தானும்; அவ்விருவரும் மரபின்முறையிலும், சைவரையின் வழியினும் ஒற்றுமை யுடையராய்ச் சிவன்டியே சிங்கிக்கும் அழிவிலாகச் செல்வமுடையராயும், திருநீற் றன்பே பாலிக்குங் தன்மையராயும் இல்லறத்தின்கண் இருந்து அவ்வாழுக்கையை மேம்படுத்திய சிறப்பினரென்று பதினேழாம் பாகாரத்தானும் வியந்து கூறினார்கள்.

இனி, பதினெட்டாம் பாசரம் முதல் சிவபாத இருதயர் வைதிக சைவ சமயம் குன்றியதைக்கண்டு அவர் மனங்குன்றி இடருமூக்கின்றமையையும், அவ்விடர் நிங்குமாறு புத்திரப்பேற்றை விரும்புகின்றமையையும்; அவர் விரும்பியபடியேயுத்தி ரப்பேறுண்டான முறைமையையும், அப்பேற்றினைக் கண்டு பத்து மாதமும் அவர்கள் நடத்திவந்த சடங்கின் சிறப்புகளையும், பின்னர் அவதாரம் செய்தற்குக் கூடிய நாளின் சிறப்பினையும், பின்னர் வேதகெறியும் சைவத்துறையும் ஒங்கி விளங்க அவதாரங் செய்த சிறப்பினையும், அதன்பின்னர் உலகினரெல்லாம் மகிழும் மகிழ்ச்சியின் சிறப்பினையும், அம்மகிழ்ச்சியின் சிறப்பினால் அவரவரும் கரைத்தைச் சிறப்பிக்கும் சிறப்பினையும், அதன்பின்னர் நாமகரணச் சடங்கிற் குரிய அரியவைதிக சைவநெறியின்வழி நடத்திய சிறப்பினையும், அதன்பின்னர்ப் பாலூட்டல் முதலிய சடங்குகளின் சிறப்புகளையும், அவற்றின்பின்னர்த் தாலாட்டு செங்கிரை சப்பாணி தவழ்தல் வருகை முதலியனவற்றால் நிகழ்விக்கும் செயல் களால் ஆனந்தப் பெருக்கை விளாவித்தலையும், அதன்பின்னர்த் தளர்ந்தை முதலியவற்றின் சிறப்புகளையுங் கூறுவாராயினார். (கன)

புறச்சமயமேலீட்டைக் கண்டு வருந்தல்

மேதினிமேல் சமண்கையர் சாக்கியர்தம் பொய்ம்மிகுத்தே

ஆதிஅரு மறைவழக்கம் அருகிஅரன் அடியார்பால்

பூதிசா தனவிளக்காப் போற்றல்பெறு தொழியக்கண்

டேதமில்சீர்ச் சிவபாத இருதயர்தாம் இடருமூந்தார்.

கஅ

(எ-து.) வைதிக சைவ ஒழுக்கத்தில் குன்றுதல் இல்லாத சிறப்பினையுடைய சிவபாத இருதயர், சைவமண்ம் வளர்ந்தோக்கும் இப்பரதகண்டத்தில், சமண்கையரும் சாக்கியருமாகிய உவலைச்சமயிகளுடைய பொய்ம்மார்க்க வொழுக்க மும் பொய்ஞ்ஞானமும் மிகுதிப்பட்டுப் பரவித் தொன்றுதொட்டுவரும் அரிய மறையொழுக்கங் குன்றி, சிவன்டியார்கள்பால் போக்யோக சாதனமாய் விளங்கும் விபூதி உருத்திராக்க பஞ்சாக்கரங்கள் பொவிவுபெற்றுப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வராது ஒழிந்திருப்பதைக் கண்டு, பெருங் துன்பத்தில் ஆழந்து வருந்தினர் என்பதாம்.

சிவபாத இருதயர் தாம், மேதினிமேல் சமண்கையர்.....பொய்ம்மிகுத்தே,மறைவழக்கம் அருகி, அடியார்பால் பூதிசாதனம்.....ஓழியக் கண்டு இடருமூந்தார் எனக் கூட்டுப் பொருள்கொள்கிறேன்.

இதனால், சமண சாக்கியாதி சமயங்களெல்லாம் இம்மேதினிமேல் இறந்துபடு கின்றன. அஃதேனனின், அச்சமயத் தெய்வங்களெல்லாம் இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்து இறந்தமை புராணங்களால் கேட்கப்படுகின்ற காரணத்தாலென்க. “இவர்களெல்லாம் சாகுந் தெய்வங்களாகவே போக, சாவாத் தெய்வமாக என்றும் உள்ளவன் சிவன் ஒருவனே. ஆகவே, அச்சிவபெருமான் இவ்விலகின்கண் ஆன் மாக்களுக்குத் தனது ஒழுக்க வழக்கமே வழங்கிவரக் கூறியதாகிய வேத வழக்க மூம், வேதவொழுக்கத்தால் பிரகாசிப்பதாகிய சைவவழக்கமாகிய பூதிசாதனதி விளக்கமும் ஒங்கிப் பிரகாசிக்க வேண்டியனவா யிருக்க, அவைகுன்றி, சாகுந் தெய்வங்களுடைய நூல் வழக்கமும், அத்தெய்வங்களுடைய அடையாளக் குறிகளின் விளக்கமும் ஒங்கிப் பிரகாசிக்குமாயின், சிவபாத இருதயன் என நாம் பெயர் பெற்றது ஏற்றுக்கு? கவதிக சைவ அந்தனர் குலத்திற் பிறந்தது ஏற்றுக்கு? ” என்று மனம் நொந்து பிறப்பிறப்பில்லாத் தெய்வமாகிய பரசிவத்தை நினைந்து வருந்தினார் சிவபாத இருதயரென்று கூறியவாரும். (கா)

பரசமயங்களை நிராகரிக்கவல்ல மகப்பேறு வேண்டல்

மனையறத்தில் இன்பமுறு மகப்பெறுவான் விரும்புவார்

அனையநிலை தலைநின்றே ஆடியசே வடிக்கமலம்

நினைவற்றுமுன் பரசமயம் நிராகரித்து நிருக்கும்

புனைமனிப்புண் காதலைப் பெறப்போற்றும் தவம்புரிந்தார். கக

(ஏ - து.) சமண சாக்கியாதி தூர்ம்மதங்கள் ஒழியவும், அடியவர்கள்பால் பூதிசாதனங்கள் பொலிவ பெற்றேங்கவும் நினைந்த சிவபாத இருதயர், அவ்விரு செயலும் வேறொருவர்பால் நிகழாது தம்பாலே நிகழவேண்டுமென்று எண்ணி இல்லறத்தின்கண் இன்பம் அடைதற்குக் காரணமான புத்திரைனப் பெறவேண்டுமென்கிற ஆசையுடையவராய், அவ்வெண்ணத்திலேயே முற்பட்டு நின்று, (அவ்வெண்ணம் முற்றுப்பெறுமாறு) பொன்னம்பலத்தின் கண்ணே நடனஞ்செய் தருங்கின்ற தாமரைமலர் போன்ற குஞ்சிதபாதமானது தமது உள்ளத்திற் பொருந்த கவத்து, வேத பாற்றியமா (புறம்பா) கிய சமணதி சமயங்களை நிராகரணஞ்செய்து, அவருடைய ஒழுக்கங்களையும் தெய்வங்களையும் பாழ்படுத்தும், இரத்தினபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றிருக்கும் அரிய மகனையான் அடையும் படியாகச் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துப் போற்றும்படியான தவத்தை எப்பொழுதும் செய்து வரலாயினர் என்பதாம்.

அருமதை யொழுக்கமும், பூதிசாதனப் பொலிவம் ஒழியக்கண்டு இடருழந்த சிவபாத இருதயர் அந்த இடரோடு தாம் நிற்கும் நிலையாகிய இல்லற நிலையில் தாம் பெறவேண்டிய புத்திரப்பேற்றைப் பெறுமையாகிய இடரும் உடையவராதலால் அவ்விருவகை யிடரும் மகப்பே ரென்றினாலேயே நீங்கி இன்பம்பெற எண்ணினுரென்பார் - மனையறத்தில் இன்பழறு மகப்பேறுவான் விநும்புவார் என்றார்

இனி, பரசமயம் நிராகரித்து நிருக்கும் செயல் வேறொருவர்பால் நிகழாது தமக்குவரும் மகஞாலேயே நிகழ எண்ணிய காரணம் யாது கருதியோ எனின், “நாம் இல்லறநிலையில் நிற்கின்றோம்; இந்நிலையில் நிற்கும் இன்பனிலை மகப்பே ரென்றி வேறொன்றில்லை. எனனின், ‘பெறுமைவற்றுள் யாமறிவதில்லை அறிவறிந்த

மக்கட்பே றல்ல பிற” என்றார் ஆசிரியர் திருவள்ளுவனுர். அம்மக்கட்பேறு அறிவறிந்த மக்கட்பேறென்றதனால் வேத சிவாகமங்களில் அறியவேண்டுவனவற்றை அறிந்தமகனு யிருத்தல் வேண்டுமென்று வெளியாயிற்று. அங்குனம் வேதசிவாகமங்களில் அறியவேண்டுவன யாவையெனின், வேத சிவாகமங்கட்குப் புறமாயுள்ள சமயங்களை நிராகரணாக செய்ய உவமையிலாக கலைஞானமும், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானமும், அவைகட்கு அகமாயுள்ள சைவ சமயத்தைத் தாபங்கள் செய்யச் சிவனாடியே சிங்கிக்கும் சிவஞானமும், பவமதனை யற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானமுமேயாம்.

“இங்குனமான மக்கட்பேறே அறிவுடையாரால் பேறென மதிக்கத்தக்கது; ஏனையவெல்லாம் மதிக்கத்தகாதனவாம். மதிக்கத்தக்க மக்கட்பேற்றைப் பெறுவோமாயின், எழுபிறப்புங் தீயவை நம்மைத் தீண்டா. அஃதாவது, வினையுத்தால் விடாதுவரும் பிறப்பேபழின்கண்ணும் தொடர்ந்துவரும் தீவினை வளராது தேய்தற்குக் காரணமாகிய நல்வினைகளைச் செய்வானாகவின், தீயவை நம்மைத் தீண்டாவாம். நமக்கு எழுபிறப்புங் தீயவை தீண்டாவாறு செய்வதே யல்லாமல், அவ்வறிவுடைமகனுல் அறிவுடை மன்னுயிர்க்கெல்லாம் நம்மினும் இனிமை உண்டாகும்.

“இனி, அறிவுடை மன்னுயிர் ஆவார்யாவர்? எனின், ஈசன் அடியவரேயாவர். அவரெல்லாம் நாம் பெறும் இன்பத்தினும் மேம்படப் பெறுவரன்றே! அவ்வின்பமாவது, சமண சாக்கியாதி பொய்ச் சமயங்கள் அமுங்கி, பூதிசாதனம் விளங்கி, அருமறை யொழுக்கம் வழங்கி வருவதனால் உண்டாகும் பேரின்பமேயாம். நாம் முன் என்னிய இன்பமும் இதுவேயாம். ஆகவின், நமக்கு எழுபிறப்புங் தீயவை தீண்டாவாறும், மன்னுயிர்க்கெல்லாம் நம்மினும் இன்பம் உண்டாமாறும் செய்யவல்ல புத்திரப்பேறே வேண்டு” மென்னும் அந்த ஆசையிலேயே நிலைபெற்று சின்றனரென்பார் அனையந்திலை தலைத்தின்றே என்றார்.

இனி, அங்குனம் நின்ற அவர் மற்றென்று வினைவாராயினார். என்னையெனின், “நாம் என்னிய ஆதிமறை யொழுக்கமும், பூதிசாதன விளக்கமும் உடைய சமயம் சைவ சமயமான்றே! அச்சமயத்தையுடைய தலைவர், சென்னி வளர் மதியனிந்த சிலம்பணி சேவடியாரன்றே? அவரது மன்னிய சைவத் துறையைச் சிர்திருத்தும் கடப்பாடு அவருடைய குமாரருக்கன்றி வேறு யாவருக்குளது? ஆகவின் அக்குமாரரே நமக்கு மகனாக வருதல்வேண்டும். அவர் தமது தந்தையாரது ஆணையன்றி வருவரோ? வாரார். ஆகவே, நாம் முருகப் பெருமானது தந்தையின் திருவடிக்கமலத்தை நமதுள்ளத்திலிருத்திப் போற்றுங் தவத்தை இடைவிடாமற் செய்யவேண்டு” மென்று என்னினுரென்பார் - ஆடிய சேவடிக்கமலம் நினைவுறப் போற்றுந் தவம்புரிந்தார் என்றார் என்பதாம்.

இனி, சிவபாத இருதயர் முருகக்கடவுளையே தமக்கு மகனுராகப் பெற என்னினுரென்பது யாதுநோக்கி எனின், புனைமணி ப்பூண் காதலலைப் பெற என்று கூறிய திருவாக்கினைக் கொண்டென்க. எனவே, ஒருவன் மகனைப் பெற்ற பின்னர் அம்மகன் மணிப்பூண் புனையப்பெறுவனே யன்றி, பிறக்கும் பொழுதே மணிப்பூண் புனைந்த மகனுக ஒரு மகனும் பிறவான்; ஆகவே, என்றும் மணிப்பூண் புனைத்திருக்கும் காதலன் சிவகுமாரனுகிய முருகனேயாவன். அத்துணிவாடியே சிவபாத இருதயர் முருகக்கடவுளையே மகனுக வர என்னினுரென்றாம்.

இத்திருப்பாட்டான், சிவபாத இருதயர் எவ்விர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தனர் குலத்துள் வந்தவராகவான் அக்குல வொழுக்கத் தையே கைக்கொண்டு தவம்புரியத் தலைப்பட்ட சிறப்புக் கூறியவாரும்.

எனவே, எவ்விர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகத்தக்க அறம் இல்லற மென்றும், அவ்வறத்தில் இன்பம் பெறதலென்பது புத்திரப் பேற்றினுலென் றம், அப்புத்திரன் வேத சிவாகமங்களில் அறியவேண்டியவற்றை அறிந்த அறி வடையவனுயின் அப்புத்திரனால் தமக்கும் பிறர்க்கும் பேற உண்டாகுமென்றும், அத்தகைய புத்திரனைப் பெறப் பேரவாக்கொண்டு, அம்பலத்தாடும் சேவடியானது வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதினிக்கும் அருஞ்ஞடத்தாகவின், அவ்வருட் சேவடி யைத் தமது இருதயகமலத்தில் வைத்து மறவாது போற்றும் தவத்தை மேற் கொண்டனரென்றும் கூறியவாரும். (கக)

பெருத்தெழும்அன் பாற்பெரிய நாச்சியா ரூடன்புகலித்
திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் சேவடிக்கீழ் வழிபட்டுக்
கருத்தமுடிந் திடப்பரவும் காதலியார் மனிவழிற்றில்
உருத்தெரிய வரும்பெரும்பே றலகுய்ய உளதாக.

20

(எ - து.) மகப்பேறு வேண்டித் தவம் புரியும் சிவபாத இருதயர்தம் மனைவி யாராகிய பகவதியார், தமது கணவனுருக்கு மகப்பேற்றிலுள்ள அன்பினும் மேம் பட்டெழுந்த அன்பினையடையவராய் (தமது குல தெய்வமாகிய) தாம் வாழும் புகலித்திருத்தோணித் திருப்பதியிலுள்ள, பெரியநாச்சியாராகிய உமாதேவி யுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானது திருவடியின்கண் வழிபாடுசெய்து, தமது கணவனுர் எண்ணியிருக்கும் எண்ணமானது முற்றவேண்டு மென்று போற்றிவர, (அங்கும் போற்றிவரும் அப் பகவதியாரது) அழகின் மிக்க உதரத் தின்கண் கருப்பச் சின்னமானது யாவரும் அறியும்படியான தன்மையோடுக் கூடி, உலகெல்லாம் உய்யும் வண்ணமாகக் காணப்பட்டது என்பதாம்.

தமது நாயகனால் விரும்பப்படுவது யாதொன்றுயினும் அதனிடத்தில் தாம் மிக்க விருப்புடையராயிருத்தலே கற்புடையாரது இலக்கணமாகவினாலும் அவ்விலக்கணங்களோன்றும், “நமது தலைவனுர் அறத்தை நோக்கி இல்வாழ்க் கையைக் கைக்கொண்டவராகவினாலும், அவ்வில்வாழ்க்கையிலிருந்து அறத்தை நடத்துவதற்கே வாழ்க்கைத்துணையாக நம்மைக் கொண்டாராகவினாலும், அங்குனம் நடத்தப்படும் அறங்களில் புத்திரப்பேறு பெரும் பேரூல்களினாலும், அந்தப் பெரும் பேற்றினும் நமது தலைவர் விரும்பிய புத்திரப் பேறு யாவரானும் என்னுடைய கரியதாகவினாலும், எண்ணுதற்கரிய அப்பேற்றிற்கு நாம் இடமாக வங்களோமாகவினாலும், இங்குனமான பேறு எவ்வகைத்தான் சிறப்புடைக் கற்புடையார்க்கும் கிடைத்தற்கு அரியதாக விருக்க, அது நமக்குக் கிடைக்கப் பெறுவது நமது தலைவனுர் எண்ணிய எண்ணத்தினான்றோ!” என்று அத்தலைவர் பாலும், அவரால் விரும்பப் பட்ட மகப் பேற்றினும் அவா மிக்குடையராயினார் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்றுவும் - பேருத்தேழும் அன்பால் என்றார். திருத் தோணியில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான், இறைவன் கொள்ளும் திருமேனி கருக்கெல்லாம் ஆதிமூர்த்தியாகிய அம்மையப்பர் ஆகவின், அப்பெருமானது

சத்தியும் சிவசத்திகளுக் கெல்லாம் தலையாயுள்ள பெரியதோர் சத்தி என்பது தோன்ற - பேரிய நாசிசியாருடன் வீற்றிருந்தார் சேவடிக் கீழ் என்றார். ஆன் மாக்களுக்குச் சிவமாம் பெருவாழ்வளிக்கும் சிவனுர் புகவிடமாகக் கொண்டிருப்பதும், ஆன்மாக்களைப் பிறவிக்கடவினின்றும் எடுத்து முத்திக்கரையிற் சேர்க்கும் தோணியாகிய அருள் புகவிடமாகக் கொண்டிருப்பதும் பிரமபுரமே என்பது தோன்ற - புகவித்திருத்தோர் வீற்றிருந்தார் என்றார். தமது தலைவனுர் வைத்திக சைவராகலான் வைத்திக தரும நெறிப்படி முனிவர், தேவர், பிதிரர் என்ற சொல்லப்பட்ட மூலருடைய கடன்களையும் முறையே கேள்வியானும், வேள்வி யானும், மகப் பேற்றினாலும் தீர்த்தற்கும், அஃதேபோல் சைவதரும நெறிப்படி வேதநெறி, சைவநெறி, பத்திநெறி என்ற சொல்லப்பட்ட மூன்று நெறிகளுக்கும் வரும் இடர்களை, மெய்யினால் திருநீற்றுப் பொலிவையும், வாக்கினால் பஞ்சாக்கர வொலியையும், சிங்கையினால் சிவானுபவச் செல்வத்தையும், பரவி ஒங்கி வாழுச் செய்து போக்கவும், அறிவறிந்த மக்கட்பேற்றை விரும்பியிருக்கின்றாரா கவின் அவரது கருத்து முற்றுப்பெறும் வகையைத் தேடுவதே தமது கடனாகப் பகவதியார் கொண்டன ரென்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - காதலியார் கருத்து முடிந்திடச் சேவடிக் கீழ் வழிபட்டுப் பரவும் என்றார்.

எனவே, “தெய்வங்தொழா அன் கொழுநற் றெழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யு மழை” என்ற போய்யா மோழிப்படி கற்பிற் சிறந்தார் எதனை யெண் னிச் சொல்கின்றார்களோ, அதனை எண்ணியபடியே முடித்தல் தெய்வத்தின் கடனாக இருத்தலான் அச்சிறப்புத் தோன்ற - (தலைவனுர்) கருத்து முடிந்திட, காதலியார் சேவடி பரவும் என்றார். பகவதியாராகிய காதலியார் கருத்து முடிந்திடப் பரவியபடியே, புகவித் தோணியப்பர் பகவதியாரது உதரத்தின் கண் கருப்பச் சின்னன் தோன்றுமாறு அருள்செய்தன ரென்பது தோன்ற - காதலியார் மணிவயிற்றில் உருத்தேரிய வரும் பேநும்பேறு உளதாக என்றார்.

சிவபாத இருதயர் மகப்பேற்றை வேண்டியதும், பகவதியார் அப் பேறு முற்றுப் பெறுமாறு இறைவனை வழிபட்டதும், இருவரும் வேண்டி வழிபட்ட படியே கருப்ப வடிவினராய்க் காணப் பெற்றதும், அவ்விருவரே உய்யவன்றி உலகினரெல்லாரும் உய்யவேயாம் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - உலதுயிய வளதாக என்றார். “காதலியார் மணிவயிற்றில் உருத்தெரிய வரும்” என்றத னால் பகவதியாரது மனமும் அவரது தலைவனுர் மனமும், கண்ணும், எனையோ ருடைய கண்களும் களிக்குமாறு அப்பகவதியார் கருப்ப முடையவராக தோணி யப்பர் காட்டினரேயன்றி, நமது ஞானசம்பந்தர் கருப்ப வாசன் செய்தாரில்லை என்று நன்கு விளக்கியவாரும். கருப்பவாசங் கொண்டிருப்பாராயின் “காதலியார் மணிவயிற்றில், உருத்தெரிய உளரான் ஆளுடையார் உலகுய்,” என்று ஆசிரியர் சேக்கிழார் திருவாய்மலர்த்திருப்பர். ஆளுடையார் கருப்பத்தை யாள மணி வயிற்றில் வந்திருப்பாராயின், உலகினராகிய நம்மையெல்லாம் எங்கு னம் ஆளும் வன்மையுடைய தெய்வமாவர்? எனவே, கருப்பத்தை ஆளும் வன்மை யுடைய அவருக்கு அடிமையாதல் ஏற்றுக்கு? பிள்ளையார், மணிவயிற்றில் வங்கே வெளிவங்கிருப்பாராயின், யாவரும் காணப் பிள்ளையார் வங்கதைப் பின்வரும், (உசு) வது திருப்பாட்டில் - சிவம் பேநுக்கும் பிள்ளையார் திருவவதாரதி சேய்தார்,

என்று சொல்லவேண்டியது இன்று; சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையினை (சீர்பெற)ப் பெற்றனரால் என்று கூறியிருக்கலாம். அங்குனம் பகவதியார் வழித்தின் வழி யாகப் பெற்றிலராகலான் - பிள்ளையார் திருவஷதாமி சேம்தார் என்றார்.

இவ்வண்மை விளக்கலே, காதலியார் பிள்ளையினை மனிவழித்தில் உள்ரானார் என்று கூறாது - காதலியார் மனிவழித்தில் உருத்தேரிய வரும்பேநும் பேறு உலதுப்பீய வளதாக என்றார். இன்னமும் இதனுண்மையினை ஆங்காங்கு ஆசிரியர் சேக்கிழார் பிரகாசப் படுத்தியிருக்கின்றாராகலான் அவ்வால்விடங்களில் யாவும் விளக்கத் திருவருள் பாலிக்கும் என்று ஈண்டிவ்வளவில் நிறுத்தலாயிற்று.

பகவதியாரும் மகப்பேறு வேண்டினாராகலான், அவர் வேண்டியதுபோல் கருப்பவருவினையடைந்தா ரென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (20)

மாதநீதோறும் சேமியத் தோடங்கிய சடங்குகள்

ஆனடையா ஞடன்தோணி அமர்ந்தவிரான் அருள்போற்றி

முஞமகிழ்ச் சியில்தங்கள் முதன்மறைநான் முறைச்சடங்கு

நாலுடைய சரைந்து திங்களினும் நலஞ்சிறப்பக்

கேளிருடன் செயல்புரிந்து பேரின்பங் கிளர்வுறுநாள்.

உக

(ஏ - து.) பகவதியார்பால் கருப்பக் குறியைச் சிவபாத இருதயரும் எனைய சுற்றத்தினரும் கண்டு மகிழ்ச்சி மீதாந்து, திருத்தோணிபுரத்தில் பார் வதியாரோடு எழுந்தருளியிருக்கும் பரமசிவத்தினது திருவருளை வாழ்த்தி, தங்களுக்குரிய ருக்வேத முறைப்படி, நாளெண்ணிக்கையையடைய பத்துமாதத்தும் உண்டாகவேண்டிய நன்மைகளைல்லாம் சிறப்புற்றேருங்க, தம்முடைய சுற்றத்தாரோடு அளவளாவிச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை விடாது செய்து, அடங்காத இன்பத்தோடுகூடி வாழுநாளில், என்பதாம்.

இறைவன் தம்மை வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவது அளிக்கவேண்டும் என்னங்களையெல்லாம் ஆனால் இயல்பினையுடையராய் அவ்வெண்ணங்களை முடித்தருஞ் தேவியாதவின் - ஆனாலுடையாஞ்சுடன் தோணி யமரிந்தவிரான் என்றார். அங்குனமான தோணியிப்பர் தாம் வேண்டியபடியே தமக்கு மகப்பேறுண்டாகும் அடையாளங்களாத் தமது மீண்டாட்டியார்பால் காட்டினார் ஆகவின் - அநுள் போற்றி என்றார்.

“நாம் இக்கருப்ப அடையாளத்தைக் காணப்பெற்றமையால், இனி இஃதே போல் யாவரிடத்தும் திருக்கற்றுப் பொலிவினையும் காணப்பெறுவோம் அன்றே!” என்று எண்ணி எண்ணி மகிழ்ச்சி மேற்கொண்டனராகவின் - முஞமகிழ்ச்சியில் என்றார்.

ஆன்மாக்கஞுக்கெல்லாம் புறத்தும் அகத்தும் சேர்தலாகிய புண்ணிய பாவங்கள் புறத்தில் செய்யும் செயல் வகையான் சேர்வனவே யன்றி வேறு வகையான் (அன்றாகலான், அங்குனம் ஆன்மாக்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலினும் பாவம் வரும் வழியைத் தடுத்து, புண்ணியம் வந்து கூடுமுறைமையை எடுத்துக் கூறுவது வேதமுறையாகவின் - மறைநாள் முறைச்சடங்கு செயல்புரிந்து என்றார்.

சிவபாத இருதயர் வேத கெறியேயன்றி, சைவ கெறியும் உடையவராக விருக்க, வேதநெரிச் சடங்கை முன்னே கைக்கொண்டது என்னை? எனின்,

வேதமானது புரச்சுத்தியை முன்னர் எடுத்துக் கூறிப் பின்னர் அகத்தின்கண் செய்யப்படும் சுத்தியைக் கூறுவதாகவினாலும், சைவரென்றியானது அகத்தின் கண் செய்யப்படும் சுத்தியை முன்னரும், புரத்தின்கண் செய்யப்படும் சுத்தியைப் பின்னரும் கூறுவதாகவினாலும், அம்முறைமையை நோக்கி வேதச் சடங்கை முன்னே செய்யத்தொடங்கினாராகவின் - முதல் மறைநூல் முறைச்சடங்கு சேயல் புரிந்து என்றார். சிவபாத இருதயர் முதல்வேதமாகிய ருக்வேதமியாகவின், அந்த ருக்வேதத்திற் கூறியுள்ள சடங்கின்படியே செய்யத்தொடங்கினார் என்பது தோன்றத் - தங்கள் முதன்மையை நூன்முறைச் சடங்கு என்றார்.

அங்குனம் செய்யத் தொடங்கிய கருப்பச்சடங்கை, கருப்பங்கொண்ட நாளை யென்னி அதுகொண்டு அந்தந்த மாதச் சடங்கினைச் செய்யவேண்டுமேயன்றி, நாளின் வழியே மாதக்கணக்கை எண் ஜூவதை விட்டு மாதத்தையே எண் ணிச் சடங்கினைச் செய்யின் அது வைதிக செறியன்றாகவான் - நாளுடைய ஈராந்து தீங்களிலும் நலம் சீற்பீசு சேயல் புரிந்து என்றார். வேதச்சடங்கு பலர்கூடிச் செய்தால் முற்றுப் பெறுமேயன்றி, சிலரான் முற்றுப்பெறுதாகவின்கேளிருடன் சேயல் புரிந்து என்றார். அங்குனம் கேளிருடன் செய்யும் அச் செயல் தருமங்கூறும் வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள தருமச்செயலாகவின், அச் செயல் செய்வார்க்குத் துன்பத்தை யொழித்து இன்பத்தையே மேவிடச்செய்வது தருமத்தின் செயலாகவின் - பேரின்பங் கீர்வுறுநாள் என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், கருப்பக்குறி கொண்டிருக்கும் பகவதியாருக்கு அந்த அந்த மாதங்களிற் செய்யவேண்டிய வேதச்சடங்குகளைச் சுற்றத்தாருடன் செய்து சிவபாத இருதயர் பெரிதும் இன்பழுற்றிருந்தனரென்று கூறப்பட்டது. (உக)

அவதரா நாளின் சீறப்பு

அருக்கன்முதல் கோளைந்ததும் அழகியவுச் சங்களிலே

பெருக்கவலி யுடனிற்கப் பேணியநல் லோரையெழுத்

திருக்கிளரும் ஆதிரைநாள் திசைவினங்கப் பரசமயத்

தருக்கொழியச் சைவமுதல் வைதிகமும் தழைத்தோங்க. உட

(எ - து.) (பத்தாம் திங்களில்) ஞாயிறு முதலாகச் சொல்லப்பட்ட கோள்களெல்லாம், சிறப்பாகிய உச்சஸ்தானங்களிலே (பாவக்கிரகங்களுடைய பார்வையற்று) மிக்கவலியோடுள்ளது, விரும்பத்தக்க நல்ல முகர்த்தகாலம்வர, வியப்பினைத் தரத்தக்க திருவாதிதை நாட்டத்திறங்கூட, அச் சபதின்தில், புரச்சமயங்களுடைய அகங்காரம் அடியோடு ஒழியவும், சைவசமயத்தையே முதலாகக்கொண்ட சைவசமயங்களும், வைதிக தருமத்தையே மேற்கொண்ட வைதிக சமயங்களும் தத்தம் கொள்கையில் தவறாது ஓங்கி எத்திசையிலும் விளங்கவும், என்பதாம். (உ.)

தொண்டர்மனம் களிகிறப்பத் தூயதிரு நீற்றுநெறி

எண்டிசையும் தனிநடப்ப ஏழுலகும் குளிர் தூங்க

அண்டர்குலம் அதிசயிப்ப அந்தனர் ஆகுதிபெருக

வண்டமிழ்செய் தவநிரம்ப மாதவத்தோர் செயல்வாய்ப்ப.

(ஏ - து.) சிவன்டியார்களது மனம் களிப்பினாலே சிறந்திருக்கவும், பரிசுத் தத்தை விளைவிக்கும் பூதிசாதனநெறி எட்டுத்திக்கிழலும் நிகரின் றி நடைபெறவும், எழுவகை உலகங்களில் உள்ள ஆண்மோட்டிகளெல்லாம் புண்ணியச் செயலில் தலைப்பட்டு வாழவும், தேவகூட்டங்களெல்லாங்களுடு அதிசயிக்கவும், வேதி யர்களால் செய்யப்படும் யாகங்கள் மேன்மேல் வளரவும், வளமிக்க தமிழ்செய்த தவமானது குறைவின்றி நிரம்பவும், பெரிய தவமுடையோர் செய்யும் தவச் செயல்கள் அவர்களிடத்துப் பொருந்தவும், என்பதாம்.

வைதிக சைவநெறிகளைப் பாழ்படுத்தவல்ல புறச்சமயிகள் வாய்மதங் கொண்டு பேசும் அகங்காரம் ஒழியப்பெறுமாயின், வைதிக சைவநெறிகளில் இடைவிடாது ஈடுபட்டெடாழுகவல்ல அடியார்களுடைய மனம் - முன் புரச் சமய கருடைய புண்மொழிகளால் புண்பட்டிருந்த மனம் - அப்புண்ணாறிக் களி சிறந்திருக்கும் அடியர் குழாங்கள் எதிர்ப்பார் ஒருவருமின்றி, சர்வத்தில் விளையும் வெந்துயர் தீர்த்து, போதந்தருவதாகிய பூதிசாதன நெறியை எந்தத்திசையி வூள்ளாரும் கைக்கொண்டு வாழ எத்திசைகளிலுஞ் சென்று நடைபெறச் செய்ய வல்லவ ராவாராகலான் - தூய திருநீற்று நேறி எண்டிசையுந் தனிநடப்ப என்றார். அங்குநான் திருநீற்று நெறியை எங்கும் பிரகாசிக்கச் செய்துவருங் காலத்தில் ஆங்காங்குள்ளவ ரெல்லாம் திருநீற்றுச் சாதன நெறியில் தலைப்பட்டுப் புறச்சமய நெறியாகிய தீரெநிகளால் விளைந்த பாவத்தினின்றும் சிங்கிப் புண்ணியீசிலராவா ராகவின்-ஏழுலதாங்கி துளிந்தாங்க என்றார். இவ்வாறு எங்குள்ளாரும் சைவர்களாய்த் திருநீறு சண்ணித்த மேனியராய்ச் சிவபுண்ணியீசிலராய்ச் சிவபோயீகிகளாய்ச் சிவபோகிளாய்ப் பிரகாசித்தலை மேலுலக வாசிகளாகிய தேவர்கள் கண்டு தங்கள் செல்வத்தையும், போகத்தையும் வெற்றத்து இகழ்ந்து சிவபோக போகத்தைப் போற்றி அதிசயிப்பாராகவின் - அண்டர் துலம் அதிசயிப்ப என்றார். அங்குநாம் தேவர்களெல்லாம் திருநீற்றுச் செல்வத்தைக் கண்டு அதிசயித்தலை, இங்குநாம் முன்ன பூச்சர்கள் கண்டு மகிழ்ந்து, “அங்தோ ! இத்தேவர்களுக்கு நாம் உணவு களைக் கொடுக்கவேண்டும். கொடுப்போமாயின் அதுசிவதருமமே யாகு” மென்று யாகமுகமாக அத்தேவர்களுக்கு ஆகுதிகளை விசேடமாகக் கொடுத்துவருவாராக வின் - அந்தணராதுதி பேருக என்றார்.

இதுகாறுங்கூறிவந்த செயலெல்லாம், அஃதாவது, பரசமயத் தருக்கொழித் துச், சைவமுதல் வைதிகமுந் தழைத்தோங்கச் செய்தல் முதல், அந்தனர் ஆகுதி பெருகல் ஈருக்கக்கூறிய செயலெல்லாம் வடமொழியிலிருப்பினும், அவை, தென்மொழிக்குரிய அந்தனர் முதலியோரிடத்தும் அமைந்து சிறப்புற்றிருத்த வின் - தமிழ்சேயித்தவம் நிரமிப என்றார். இங்குநமான சிறப்புத் தமிழுக்கு வந்த காரணம், எல்லா நன்மையும் செய்யவெல்ல இறைவன் ஞானசம்பந்தராதியரைத் தமிழ் மறையே ஒதச்செய்தனங்கலான் அச்சிறப்புத் தோன்ற, தமிழழன்னாது - வல்லமீழி என்றார். இங்குநமான அருள்வளம் நிறைந்த தமிழ் வேதத்திற் குரியாரே பெருந்தவமுடையவராகலான் - மாதவத்தோர் என்றார். இவர் தமிழ் மறையைப் பெறும் பெருந்தவமுடையவராகவே இவர் செய்யும் செயல்களால் வாய்க்க வேண்டிய செல்வங்களெல்லாம் மிக எளிதாய் வாய்க்கப் பெறுவாராக வான் - சேயல் வாய்ப்ப என்றார்.

(உடு)

திசையளை ததின் பெருமையெலாம் தென்திசையே வென்றே ர
மிசையுலகும் பிறவுலகும் மேதினியே தனிவெல்ல

அசைவில்செழுந் தமிழ்வழக்கே அயல்வழக்கின் துறைவெல்ல
இசைமுழுது மெய்யறிவும் இடங்கொள்ளும் நிலைபெருக. உச

(எ - து.) திக்குகள்தோறும் உள்ள பெருமைகளை யெல்லாம், தென்திசையொன்றே கொள்ளொண்டு வெற்றி பெற்றேங்கவும், மேலுலகமாகிய தேவருகங்களையும், கிழுலகமாகிய பாதல முதலிய உலகங்களையும், இந்த மன்னுலக மொன்றே தனக்குத் தானே சமானமாய் வெற்றி பெற்று நிலைபெற்று நிற்கவும், எத்தகையவன்மொழியாளாரானும் 'இம்மொழி இத்தன்மைத்து' என்று சோதிக்க வொன்னுத செழுமையினையுடைய தமிழ்மொழி இடும் வழக்கொன்றே எனைய மொழிகளாற் கூறப்படும் துறைகளை யெல்லாம் வெற்றி கொள்ளவும், இசைதூற்பொருளுணர்ச்சி முழுவதும், மெய்க்குறுப்பு பொருளுணர்ச்சி முழுவதும் இடங்கொள்ளத்தக்க நிலையினையுடைத்தாய் இத்தமிழமான்றே பெருகவும், என்பதாம்.

என் திசைக்கும் காரணங்கு இறைவன் ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்யும் அனுக்கிரக சோக்கத்திற்கு இடமாய் நின்றது தென்திசையொன்றே ஆகலான் தென்திசையே வேங்கிலே என்றார். எனவே, வெற்றியைக் கொடுக்கத்தக்கது அனுக்கிரகமேயாகலான் அந்த சோக்கத்திற்கு தென்திசை இடமாய் நின்றபோது இத்திசையின் அனுக்கிரக சோக்கினையே எத்திசையும் பெறவேண்டும். அதுவேயு மன்றி, எத்தகைய பெருமை வேண்டுமாயினும் இத்திசையின் அனுக்கிரகமே வேண்டும். ஆகவே, எத்திசைக்கும் வழங்கவேண்டிய அனுக்கிரகத்தையும், எவர்களும் பெறவேண்டிய பெருமையினையும் உடையது தென்திசையாய் முடிந்தபடி யால் - திசையைத்தீன் பேருமையெலாய் தேன்திசையே வேங்கிலே என்றார்.

எவ்வுலகங்களினும் அனுபவிக்கவேண்டிய சகங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகிய புண்ணியங்களைக் கொடுப்பது இம்மன்னுலகமே யன்றி வேரேருகலக மன்றுகளான் - மிகையுலதும் பிறவுலதும் மேதினியே தனிவெல்ல என்றார்.

தமிழ்மொழியொன்றே அசைவில்லாதது, எனையமொழிகளெல்லாம் அசைவுடையது என்பதையீடும், தமிழ் மொழியொன்றே எனைய மொழிகள் கற்பிக்கும் சமயத் துறைகளையெல்லாம் வெல்லும் ஆற்றலுடைத்தானது, எனையதுறைகளொல்லாம் வெல்லும் ஆற்றலில்லாதன என்பதையீடும், யாவரும் என்றும் எனிதி ஊனரவே இறைவனுக்கு இமயமலையில் ஈடந்த திருமணத்தில் மணவாளனுகிய இறைவன் தென்திசையை உயர்த்தியும், வடதிசையைத் தாழ்த்தியும் ஓரத்துப்புவிளையாடலைச் செய்தனனுகவின் - அசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கே அயல்வழக்கீன் துறைவெல்ல என்றார்.

எனவே, இறைவன் அருள்காரணமாய் மொழிந்த தமிழ்மொழி யொன்றையே உடையது தென்திசை; ஆன்மாக்கள் தத்தம் போதவழியால் உண்டாக்கிய பல மொழிகளையும் உடையது வடதிசை. அந்த வடதிசையில் நிகழ்ந்த திருமணத்தில் வங்கிருந்தவரெல்லாம் பலமொழிகளிலும் வல்ல பல இருடுகள், பல சித்தர்கள், பல யோகிகள், பல தேவர்களாவார்; அக்கட்டத்தில் தமிழில் வல்லவராய், தமிழுக்கே குரிசிலாயிருந்தவர் குறமுனிவராகிய அகத்தியர் ஒருவரே.

அங்குனமிருக்க, வடதிசை தாழ்ந்தபோது மேலேசொல்லியவாறு நீண்ட உருவத்திலும் செயலிலும் வன்மையிலும் சிறந்த பலரும் இருக்க, அவரில் ஒருவரையேனும் தென்திசைக்கு ஏக விடாது, உருவிற் சிறிய தமிழ்க் குரிசிலாகிய அகத்தியரை இறைவன் அழைத்து “என்னேடொத்தவன் நீ யொருவனேயாக வான் நீ தென்திசைக்கு ஏகு” என்று சொல்லி ஏக விட்டனர்.

இதனால், தமிழுக்குத் தெய்வம் சிவபெருமான் என்றும், தமிழுக்கு ஆசிரியர் குறுமுனிவரென்றும் வெளியாயிற்று ஆகவே, இருவரும் ஒத்தவராயினார். சிவபெருமானைத் தெய்வமாகவும், அகத்திய முனிவரை ஆசிரியராகவும் உடைய தமிழ்மைத் தென்திசை தன்னிலத்துப் மொழியாகப் பெற்ற சிறப்பினையுடைத்தாயிருங்கப்படியால் அது வன்மைபெற் ரேங்கிற்று. வடதிசையானது தமிழ் மொழியை யொழித்து எனைய மொழிகளைத் தன்னிலத்து மொழிகளாகவும், திருமால் முதலிய எல்லாத் தெய்வங்களையும் தனக்குத் தெய்வமாகவுங் கொண்டிருப்பதால்தான் தாழாது நிலைபெற்றிருக்குஞ் தன்மையைப் பெறுமற்போயிற்று. தமிழழை தன்னிலத்து மொழியாகவும், தமிழ்த் தெய்வ மாகிய தன்னையே தனக்குத் தெய்வமாகவும் வடதிசை கொண்டிருப்பின் சிவபெருமான் அவ்வடதிசையைத் தாழ் விடான். சிவபெருமானுக்கு மேலாகத் திருமால் முதலிய பல தெய்வங்களும், தமிழுக்கு மேலாகப் பலமொழிகளும் இருப்பின், தென்திசையை மேலெழுங்கிருக்கச் செய்திரார். சமமாக இருப்பின் தென்திசை உயர்க் கொண்டதோதோது வடதிசையைத் தாழ்ந்தநிலையிற் போகவிடார். இதனால் சிவத்துக்குச் சமமாகவேலும் மேலாகவேலும் எந்தத் தெய்வமாவதும், தமிழுக்குச் சமமாகவேலும், மேலாகவேலும் எந்த மொழியாவதும் இல்லை என்பது ஜயமின்றி அறியக்கிடக்கின்றது. தெய்வங்களும் மொழிகளும் இந்நிலையிற் கிடக்க, தமிழ்த் தெய்வமும் தமிழுமே மேல்நிலையினின்று எனைத்தெய்வங்களையும் என மொழிகளையும் தாழ்த்தாது உயிர்பெற்று வாழுக்கெய்தன என்று அறியவுமாயிற்றென்க.

இனி, தமிழ்க்குரிசிலாகிய அகத்திய முனிவர் சிவபெருமான் ஆணையின் படி தென்திசையை நோக்கித் திரும்பிய காலத்தில் எந்தத் தேவர்களுக்கும் அஞ்சாமலும் அடங்காமலும் மேலெழுங்கோங்கிய விந்திய மலையைக் கண்டு, தமிழ்த் தெய்வத்தின் வலியால், அதனை எவ்வளவுக்கு மேலெழுங்கோங்கியதோ அவ்வளவுக்குப் பாதலத்தில் அழுத்தி அங்குனமே கிடக்கச் செய்தனர்.

அதுவேயுமன்றி, இவ்வகத்திய முனிவர், திருக்குற்றால மென்னும் திருப்பதி யில் சென்றபோது ஆரிய மொழியில் வல்லவராகிய அந்தணரெல்லாம் தம்மை அவமதிக்க, அதுபொறுது, அவர்களுக்குத் தெய்வமாய் என்னிறந்த காலம் நெடுமாலாய் நீண்டிருந்த திருமாலாகிய தெய்வத்தின் தலையில் கையை வைத்து “குறுகு குறுகு குற்றாலா” என்னும் தமிழ்மொழி மந்திரத்தைச் சொல்லி “எங்கள் தமிழ்த் தெய்வத்துக்கும், எங்கள் தமிழ் மந்திர மொழிக்கும் நீ பெரியோன் அல்லை. நீ மிகச்சிறியை. உன்னைப் போன்றாரும் இந்தப் பெரிய தெய்வ மாகிய சிவ சொருபத்தி லடக்கம்; எல்லாமொழியின் மந்திரங்களும் தமிழ் மொழியாகிய மலூரா மந்திரத்திலடக்கம்”, என்று காட்டி அவ்வாரிய அந்தணர்களையும் ஓட்டி, மேலுயர்க்கோங்கி யிருக்கும் பொதிய மலையில் என்றும் வீற்றிருப்பாராயினர்.

இதனால், தமிழ் மொழியும், தமிழ்த் தெய்வமும், தமிழாசிரியரும் தாழ்ந்த நிலையில் தங்குதலில்லை என்னும் உண்மையை வெளியாக்கியவாரும். இவ் வண்மை தோன்றவே - அசைவில் சேந்தமிழ் வழக்கே அயல் வழக்கின் துறைவேல்ல என்றார். இப்புராணம் முற்றும் தமிழின் சிறப்பைக் கரதலாமலகம் போல் காட்டவல்ல தாகவின், இங்கு இவ்வளவில் நிறுத்தி இனிவரும் இடங்கள் தோறும் எடுத்துக் காட்டுவாம்.

இனி, இசைகளில் அமைந்துள்ள மொழிகள் சில, இசைகளில் அமையா மொழிகள் சில. மொழிகளைல்லாம் இவ்வாறு கிடக்க, தமிழ் மொழியோ எல்லா இசைகளுக்கும் இடங்கொடுத்து இசைந்ததாய், எல்லா மொழிகளிலும் இசையாத பண்ணிசையைத் தனக்கே உடைத்தாய், அப் பண் ணிசையையே கொண்டு நிலைபெற்றுப் பெருகி யிருத்தவின் - இசைழூழதும் இடங்கோள்ளும் நிலைபேருக என்றார்.

பொய்யறிவினையே பெருக்கி, பொய்ந்திலையினையே நாட்டி, பொய்யுடவில் புகுவதற்கு இடங்கொடுக்கும் எனைய மொழிகள் போலல்லாமல், மெய்யாகிய சிவன்றிலைனையே பெருக்கி, மெய்யாகிய முத்தி நிலையினையே நாட்டி, பொய்யுட விற் புகுத்தொட்டாது, மெய்யாகிய சிவசொருபத்தில் வாழ இடங்கொடுத் தவின் - மெய்யறிவும் இடங்கோள்ளும் நிலைபேருக என்றார்.

இதனால், இசை முழுவதுக்கும், மெய்யவில் முற்றுக்கும் இடங்கொடுப்பதாகி டும், அயல் வழக்கின் துறைகளை வெல்லுங் திறமுடையதாகியும் உள்ள இன் தமிழ்மொழிக்கு இம் மண்ணுலகம் இடங் கொடுத்திருப்பதாலும். தென்மொழி என வழங்குவதற்குத் தென் திசை இசைந்திருப்பதாலும்-மிசையுலதும் பிறவுலதும் மேதினியே தனிவேல்ல எனவும், திசையனைத்தின் பேருமையேலாம் தேன் திசையே வேன்றேற எனவுங் கூறியவாரும்.

தீர்த்த விசேடத்தானும், கேஷத்திர விசேடத்தானும், மூர்த்தி விசேடத் தானும் சிறப்புற்று ஒங்குவது இம் மண்ணுலகமேயன்றி வேறு எந்த உலகமும் அன்றாளான் - மேதினியே தனிவேல்ல எனவும், முத்திசையிலும் வழங்கும் மொழிகளை யெல்லாம் தான்கொண்டு அவ்வப்பெயரான் வழங்காது தமிழ் மொழி யொன்றினையே கைக்கொண்டு இடங்கொடுத்துத் தமிழ்நாடு எனச்சிறப் புற்று ஒங்குதலான் - தேன்திசையே வேன்றேற எனவும் கூறியவாறுமாம்.

எழுதா மறையாகிய ஆரிய வேதம் வழங்குங் திசைகளில் எல்லாம், எழுது மறையாகிய தமிழ்வேதம் சென்று தனது புகழை நாட்டி இருத்தலால் - திசையனைத்தின் பேருமையேல்லாம் தேன்திசையே வேன்றேற எந்த தேற்றத்தாற் கூறினுரெங்க.

(உ)

தாளுடைய படைப்பென்னும் தொழிற்றன்மை தலைமைபெற
நாளுடைய நிகழ்காலம் எதிர்கால நவைநீங்க
வாளுடைய மணிவீதி வளர்காழிப் பதிவாழ
ஆளுடைய திருத்தோணி அமர்த்தபிரான் அருள்பெருக. உடு

(எ - து.) முயற்சியை யுடைய சிருட்டி என்று சொல்லப்படும் தொழி வின் தன்மையானது முதன்மையைப் பெறவும், நாளை யென்னிக்கையாக

வடைய நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும், குற்றத்தினின்று நீங்கவும், ஒளிபொருங் திய இரத்தினங்களாற் பிரகாசிக்கும் வீதிகளை யுடைத்தாய் எக்காலத்தும் அழியாது வளரும் இயல்பினை யுடைய சீகாழிப்பதியானது வாழுவும், யாவரையும் ஆளுந்தனமையினையுடைய திருத்தோணியப்பரது திருவருள் பெருகவும், என்பதாம்.

ஆன்மாக்கள் இருவினையினின்று நீங்குதற்குப் புண்ணிய பாவங்களென் கின்ற தொழின் முயற்சி இன்றியமையாத செயலாகலானும், அம்முயற்சி பிறப்பானன்றி யமையாதாகலானும், அப்பிறப்பு சிருட்டித் தொழிலானன்றி அமையாதாகலானும், அந்த சிருட்டித் தொழில் பிரமனன்றி யமையாதாகவில் எனும்-தாஞ்சைய படைப்பென்னும் தொழிற்றன்மை தலைமை பேற என்றார்.

நிகழ்காலம் என்பது இப்பிறப்பு; எதிர்காலம் என்பது இனிவரும் பிறப்பு என்க. இருவகைப் பிறப்பும் காலத்தினாளாகப் போவதும் காலத்தினாளாக வருவதுமாம். அக்காலம் நாளன்றி நடைபெறுவாகலான் - நாஞ்சைய நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்றார். இருவினையாகிய குற்றத்தை விளைவித்து மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பிறப்பிலாழ்த்தும் புண்ணிய பாவச் செயல்களைச் செய்ய வொட்டாது, இப்பிறப்பில் வருங் துன்பத்தையும், துன்பத்துக் கேதுவாய் இனிவரும் பிறப்பையும் ஒழித்து, இனிப்பிறவா நெறிக்கேதுவாகிய முத்திசெறியைக் கூட்டும் சிவ புண்ணியங்களையே செய்யுங்காலம் வந்தமையான் - நிகழ்காலம் எதிர்கால நவைநீங்க என்றார். பிரளயக்கள்தோறும் வந்து மோதும் அலைகளால் குவிக்கப் படும் ஒளிவிடும் மணிகளெல்லாம் வீதிகள்தோறும் நிறைந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றமையான், வாஞ்சைய மனி வீதி என்றார். அழிக்கவரும் பிரளயக்கள் தோறும் அழிவுருது வளர்க்கோட்கி வருதலால் - வளர் காழி என்றார். இக்காழிப் பதியைப் போலும் ஊழிதோரேங்கும் இயல்பினையுடைய கயிலாய நாதன் மகனாகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் அவதாரங்கு செய்வதற்கு இக்காழிப் பதி இடமாயிருத்தலால் - பதி வாழ என்றார். இக்காழிப்பதி பிரளயக்கோறும் தோணியாகும் காலத்து அத்தோணிபுரத்தில் முத்தான்மாக்களைத் தன்னிடத் திருத்திக் காக்குங் தன்மையுடைத்தா யிருத்தலால் - ஆளுடைய திருத்தோணி என்றார். அங்குங் தோணியில் வாழ்வார் அருள் வசத்தராய் அவருள்ளத்தில் அன்பு பெருக இறைவன் அம்மையப்பனும் வீற்றிருக்கும் இயல்பினஞ்சைகளான் அஞ்செநுக அமர்த்தபிரான் என்றார்.

“தாஞ்சைய படைப்பென்னும் தொழிற்றன்மை தலைமை பெற - முயற்சி யையுடைய மக்கட்படைப் பென்னும் பிரமனது தொழிற்குணமானது முதன்மை பெறவும்;” என்று பதவரையும், இப்பதத்திற்கே “இதுகாறு மில்லாத தலைமை மிக்க பிள்ளையாரது திருவவதாரம் அப்படைப்புத் தொழிலுள் அடங்குதலால் அத்தொழிற்றன்மை தலைமை பெறவும்;” என்று விசேடவரையும் முன் உரைகாரர் எழுதியின்ஸார். இஃதுபொருந்தா உரையாம்.

இவர் எழுதிய பதவரையில் மக்கட்படைப்பு முயற்சியை யுடைய தென்றும், அப்படைப்புத் தொழில் பிரமனது என்றும், அத்தொழிற் குணமானது முதன்மை பெற என்றும் பொருளாயிற்று.

இனி, விசேட வரையில், இதுகாறும் பிறவியை யறியாது தலைமை பெற்றிருந்த பிள்ளையார், பிரமன் செய்யும் படைப்புத் தொழிலில் அகப்பட்டுப் பிறக்க

வந்தாராகவின், அப்பிரமனது படைப்புத் தொழிற்றன்மை தலைமை பெருக என்றும் பொருளாயிற்று.

ஆளுடைய பிள்ளையார் அவதாரஞ் செய்ய வந்தது சிவபாத இருதயர் வேண்டுகோளின் பொருட்டேயென்றி-பிரமன் பொருட்டன்று. மேல் கஅ, கக-ம் செய்யுடக்களை நோக்குக. அவற்றால், முன்னே இடருமந்த சிவபாத இருதயர் மகப் பேறு வேண்டினாலென்றும், அந்த மகன் பரசமயம் நிராகரித்து நீருக்கும் வன்மையாளனு யிருத்தல்வேண்டுமென்றும், அங்குனமான மகனைக் கொடுக்கும் கடவுள் ஆடிய சேவமியையுடைய சிவபெருமானே என்றும், அவன் தவஞ்செய்தாலன்றி அருள்புரியானென்றும் எண்ணித் தவஞ்செய்தாரென்று கூறினாரேயன்றி, பிரமன் இவ்வாறெல்லாம் எண்ணித் தவம் புரிந்தானென்று கூறினாரில்லை.

ஆகவே, ஆடிய சேவமியனும் சிவபெருமான் நின்றருஞ்சுதல் சிருட்டி முதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களையும் உடையவன் தானே என்ற அறிவுடையார் அறிதற்கேயன்றே! அங்குனமேயறிந்த பெரியாராகிய சிவபாத இருதயர் ஆடிய சேவமியா ணையே மகப்பேறு வேண்டினாலென்று வெளியாயிற்று. எனவே, சிவனது சிருட்டிக்குள் அகப்பட்டிருக்கும் மகனை, பிரமனது சிருட்டிக்குள் அகப்பட்டார் என்று விசேஷங்கூறவந்தமை பொருந்தாது என்க. பிரமனுக்குச் சிருட்டிக்கும் ஆற்றலைக் கொடுத்தவர் சிவபெருமான். இதனை எந்த நூல்களிலும் பரக்கக் காணலாம். அங்குனமிருக்க, சிவபாத இருதயர் மகன் வேண்டு மென்று சிவனை வேண்ட, அச்சிவன் அச்செயல் தனக்கின்மையினால் பிரமனைத் தான் வேண்டி சிவபாத இருதயருக்கு மகனைக் கொடுக்குமாறு தவம்புரிந்தாரென்று பொருள்பட உரையெழுதல் பொருந்துமோ?

தன்தலையைச் சிவன் கிள்ளி எறிய வேரேரூ தலையைப் பிரமன் தனக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டானில்லை. தன் தலையைத் தானே படைத்துக் கொள்ள வகையறியாது இன்றைவுங் தலையற்றவனாகவே கிடக்கும் ஏழூப் பிரமனு, பரசமயம் நீருக்கி, எங்கும் நீரு (விபூதிமயமா)க்கும் மகனைப் படைக்க வல்லவனாவன்? அந்தோ! பூதிசாதனம் விளங்காவன்னாம் செய்யவல்ல மக்களையெல்லாம் படைத்தவன் அப்பிரமனன்றே? அம்மக்களைப் படைப்பதில் வன்மை யுடைய அப்பிரமன் அம்மக்களை நிராகரித்து நீருக்கும் மகனை என் படைக்க எண்ணுவான்! பூதிசாதனம் விளங்காவன்னாம் செய்யவல்ல மக்களெல்லாம் உலகில் வாழ்ந்திருந்தாலன்றே, தானுடைய படைப்பென்னும் தொழிற்றன்மை தலைமைபெற்றிருங்கும்?

சிவபெருமான் தன்னைப் பிரமன் அருச்சித்த தொழிலுக்குக் கூவியாகச் சிறிது சிருட்டித் தொழிலைக் கொடுத்திருக்கும் உண்மையை மறந்து, அத்தொழி ஊக்கு அவனைத் தலைவனாகவும் பிறப்பிலியாரது மகனை அவனது சிருட்டிக்கு உட்பட்ட மக்களுள் ஒருவராகவும் எண்ணிக் கூறிய உரையை மெய்யுரை யுணர்ந்தாரெல்லாம் பொய்யுரையாகக் கொள்வர். விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, தானுடைய படைப்பென்னும் தொழிற்றன்மை தலைமைபேற என்றாலையை அடியின் மெய்யுரையாதோ எனின், ஆன்மாக்களுக்கு (1) இருவீளை யொப்பு வருவதற்கும், அது வந்த பின்னர் (2) மலபரிபாகம் உண்டாதற்

கும், அது உண்டான பின்னர் (3) சத்தினிபாதம் பதிதற்கும், அது பதிந்த பின்னர் (4) சிவஞானம் விளங்குவதற்கும், அது விளங்கிய பின்னர் (5) சிவானு பவத்திற்கு வேண்டிய சிவானுக்கிரகத்திற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்தாலன்றி இங்களும் கூறிய ஐந்தும் ஆன்மாக்களுக்குச் சித்தியாதல் கூடாதாகலான் அம்முயற்சியைத் தாள் என்றும், அம்முயற்சி தனு, கரண, புவன, போகம் என்னும் நான்கும் வாய்க்கப் பெற்றுவன்றி அமையாதாகலான் அதனைத் தொழிற்றன்மை என்றும், அத் தாருளடைய தொழிற்றன்மை சிருட்டி என்னும் தொழிலை இறைவன் தலைமையாகக் கொண்டாலன்றி மேலே சொல்லிய இருவிலையொப்பு முதலிய ஐந்தும் முற்றுப்பெறுதாகலான் அச்சிருட்டித் தொழிலைத் தலைமைபேற என்றுங் கூறினார்வென்பதாம். (உடு)

அவதாரத்தீன் சீறப்பு

அவம்பெருக்கும் புல்லறிவின் அமண்முதலாம் பரசமயம்
பவம்பெருக்கும் புரைநெறிகள் பாழ்ப்படநல் ஊழிதொறும்
தவம்பெருக்கும் சண்னபையிலே தாவில்சரா சரங்களெல்லாம்
சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திருவுவதா ரஞ்செய்தார்.

உசு

(எ - து.) பாவத்தைப் பெருகச்செய்யும் சிற்றறிவினையுடைய சமணசமய முதலாகிய புறச்சமயங்களால், பிறவித் தொந்தனையைக் குன்றாது பெருகச் செய்யும் தீயநெறிகள் பாழ்ப்பட்டுப்போக, தவரூது வருகின்ற ஊழிக்காலங்கள் தோறும் கெடாது வருகின்ற இயங்கியற்பொருளும் நிலையியற் பொருளுமாகிய உயிர்களெல்லாம், சிவமாந்தன்மையைப் பெருகச் செய்யவல்ல சரியையாதி தவங்களை விடாது அதிகரித்துச் செய்யும் சண்பை என்னுங் திருப்பெயரினையுடைய சீகாழிப் பதியில் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுவதாரஞ் செய்தருளினர், என்பதாம்.

பவம் பெருக்கும், அவம் பெருக்கும் புல்லறிவின் அமண்முதலாம் பரசமயம், புரைநெறிகள் பாழ்ப்பட எனவும், ஊழிதொறும் தாவில் சராசங்களெல்லாம் சிவம்பெருக்கும் தவம்பெருக்கும் சண்னபையிலே பிள்ளையார் திருவுவதாரம் செய்தார் எனவும் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

இதனால், அமண்முதலாகச் சொல்லப்பட்ட புறச்சமயிகளெல்லாம், புண்ணிய பாவங்களை அறியும் அறிவற்ற சிற்றறிவினரென்றும், அவர்களால் கூறப்படும் சமயநெறிகளெல்லாம், துண்பத் துக்கிடஞ் செய்யவல்ல பிறவிபேதங்களையும் அங்குனமான பிறவிகளைக் கொடுக்கவல்ல பாவங்களையும் மேன்மேல் விடாது பெருகச் செய்யவல்ல தீயநெறிகளென்றும், அத்தீய நெறிகளை ஆன்மாக்களெல்லாம் அறியுமாறு செய்து அவர்களை அவைகளிற் புகவொட்டாது, அவைகளைப் பாழ்படுத்தப் பிள்ளையார் திருவுவதாரஞ் செய்தாரென்றும், அவதாரம் செய்த இடம் சண்பை என்று சொல்லப்படும் சீகாழி என்றும், அப்பதி நல்ல ஊழிகள் தோறும் அழிவுறுது இருப்பதென்றும், அங்குள்ள சராசரங்களாகிய உயிர்களெல்லாம் சிவத்தன்மை பெருகும்படியான தவத்தைப் பெருக்கும் தவசில் முடையனவென்றுங் கூறப்பட்டன.

ஆன்மாக்களெல்லாம், இமையளவும் உபகாரமல்லால் வேளேஞ்றியக்காநிர்க்குணக்கடலாகிய பரசிவத்தைத் தம்முட்கொள்ளும் பேரதிலை யிழுந்து,

சிற்றறிவினராய்ச் சடமாகிய தத்துவ பேதங்களையும், பாசுவசப்பட்டுமூலம் ஆன்ம பேதங்களையும் பரமாகத் தம்முட்கொண் டிழல்கின்றனராகலான் அவர்களை யெல்லாம் - புல்லறிவி(னையுடைய)ள் அமண்முதலர்ம் பாசமயம் என்றார்.

உபகார குணமுடைய பரசிவனை யிழுந்த அவர்கள் தானம் யாகம் தீர்த்தம் ஆச்சிரமம் தவங்கள் சாங்கி விரதம் கண்மம் யோகம் என்னும் இவைகளை விடாது செய்பவரா யிருந்தாலும், “எங்கண்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை, செய்ந்கண்றி கொன்ற மக்கு” என்றபடி அவர்களெல்லாம் செய்ந்கண்றிகொன்ற மக்களாதலானும், அரண்டிக்கண்பிலாதார் ஆகலானும், அவர்கள் செய்யும் அறச் செயல்களெல்லாம் பாவச்செயல்களாய் முடியுமாகலானும் அவர்கள் செயல்களை-அவம்பெருக்கும் என்றார்.

அவர்கள் இயற்றிய அறச்செயலெல்லாம் பாவச்செயலாய் முடிந்ததனால் அப்பாவத்துக்குப் பயன் இந்திரியங்களாலும், தெய்வங்களாலும், பூதபவுதிகங்களாலும் மாறி மாறித் தாபங்களை யடைந்து, வெயில் சகித்திடாப் புழுப் போல் வெம்பும் பிறவிகளுட் பட்டு வாழ்தலே யாகலான், அப்பயனை - பவம் பெருக்கும் என்றார். ஆகவே, பாசமயிகள் கூறும் கூற்றுகளும், செய்யும் செயல்களும் பாவத்தைப் பெருக்குவனவாயும், பிறவிகளைப் பெருக்குவனவாயும் இருத்தலால் அவருடைய நெறிகளை - புரை நேறிகள் என்றார்.

இங்குனமான தீவெறிகள் சிவபெருமானை மறக்கவும் இச்சுவுமாயிருக்கின்ற தீயோர்களுக்கே நெறியாயிராமல், சிவபெருமானை சினைக்கவும், புகழுவுமாயிருக்கின்ற நல்லோர்களுக்கும் நெறியாக வரத் தலைப்படுமானால், அத் தீவெறிகளைப் பாழ்படுத்தி விலக்கி, அங்கல்லோர்களை வைத்து சைவநெறியாகிய நன்னெறிக்கண் போகவிடுத்தற்கு இறைவன் அருள்குவாகிய குருவடிவங்கொண்டு வருதல் அவனது கருணைத்திறமாகலான் - பின்னையார் திருவவதார் சேய்தார் என்றார்.

அங்குனம் அவதாரம் செய்யுங்கால் அவழும் பவழும் பெருக்கும் அவக்கட்டங்களுக்கும், பவக்கட்டங்களுக்கும் இடமாயிருக்கும் பதியிலே அவதாரஞ்செய்யாமல், சிவமும் தவழும் பெருக்கும் சிவக்கட்டங்களுக்கும் தவக்கட்டங்களுக்கும் இடமாக இருக்கும் திருப்பதியில் அவதாரஞ்செய்தல் அருள்குவாகிய குரு வடிவத்திற்கு இயல்பாகலான்-சிவம் பெருக்கும் தவம் பெருக்கு(வனவாகிய) சரா சரங்களெல்லாம் (குடிகொண்டிருக்கும்) சண்பையிலே திருவவதார் சேய்தார் என்றார்.

சண்பைநகர் பெருகுந் தன்மையை யுடைய சிவமும் தவழும் இடங்கொண் டிருத்தற்குப் பதியாயிருத்தலால், அங்கரமும் நல்லாழி தொறும் அவ்லூழி களால் அழிவுருது தவத்தையும் சிவத்தையும் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் என்பார் நல்லாழி தோறும் தவம் பெருக்கும் சிவம் பெருக்கும் சண்பை என்றார்.

நல்ல வெயில், நல்லபாம்பு என்பது போல, அழிக்குந் தொழிலையுடைய ஜல்லாழி என்றார். சரங்களெல்லாம் தவம் பெருக்கும் சிவம் பெருக்கும் என்னது அசரங்களையும் உடன் எண்ணிக் கூறியதனால், அசரமாகிய எல்லாப் பொருள்களும் சரங்களாகிய சங்கமங்களுக்கு உபயோகப்படுதலால் அசரங்களையும் உடன் சேர்த்து - தவம் பெருக்கும் சிவம் பெருக்கும் என்றார். (உசு)

சீகாழிப் பதியிலுள்ளார் யாவரும் மகிழ்தல்

அப்பொழுது பொற்புறு திருக்கழு மலத்தோர்

எப்பெயரி லேரூம்அயல் எய்தும்திடை யின்றி

மெய்ப்படு மயிர்ப்புளகம் மேவியறி யாமே

ஒப்பில்களி கூர்வதோர் உவப்புற உரைப்பார்.

உள்

(ஏ - து.) பின்னையார் திருவவதாரஞ் செய்த அங்காளில், அழகு மிக்க சீகாழிப்பதியிலுள்ள எத்தனை வகைப்பட்டுள்ள வருணத்தவரும் ஒதுங்கி நீற் பதற்கும் செல்வதற்கும் இடைவெளியில்லாமல், பின்னையார் அவதாரஞ் செய்த அவ்விடத்தில் வந்துகூடி, தத்தம் உடம்புகளில் உண்டாகும் மயிர்ப்புளகம் உடையவராய், தம்மை யறியாமலே தங்கள் உள்ளத்தில் ஒப்பில்லாததாகிய ஒர் ஆனந்தம் மேலிடுவதால் மகிழ்ச்சியிறுவதை ஒருவரோடு ஒருவர் கூறிக்கொள்வார் என்பதாம்.

அவதாரஞ் செய்த பின்னையார் யாவராலும் போற்றப்படும் முருகப்பெரு மானே என்று யாவரும் பின் எளிதின் உணர்ந்து களிக்குமாறு, அக் காழிப்பதியிலுள்ளார் யாவருக்கும் அவரவர் அறியாவண்ணம் அவரவர் உள்ளத்தில் களிப்பும், புளகாங்கிதமும் ஆகிய ஆனந்தச்செயல்களை இறைவன் விளைத்தனன் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

யாவரிடத்தும் உண்டாகிய இவ்வானந்தச் செயல் தெய்வத்தின் செயலே என்பதைப் பின்வரும் திருப்பாட்டுகளான்றிக்.

தெய்வத்தினிடத்தில் யாவருக்கும் அன்புண்டாதல் இயல்பாகலானும், பின்னையாரும் தெய்வமே யாகலானும் எல்லா வருணத்தினருக்கும் அன்பும் ஆனந்தமும் உண்டாயிற்றென்க.

தெய்வச் செயலால் களிப்புண்டாகப்பெற்ற ஒவ்வொருவரும் “இன்று நம் முடைய சீகாழிப்பதியில் என்ன தெய்வச்செயல் உண்டாயிற்றே! அதனை நாம் அறியாதிருக்கின்றோமே!” என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்றபொழுது பின்னையார் அவதாரம் தெரியவராலே, அங்கு யாவரும் வந்து இடமின்றி செருக்கமாகக் கூடினார்களாகலால் - அங்கு எய்தும் இடையின்றி என்றார்.

உள்

கூட்டத்தார் கூறல்

சிவனருள் எனப்பெருகு சித்தமகிழ் தன்மை

இவண்டிது நமக்குவர எய்தியதென் என்பார்

கவுணியர் குலத்தில்ஒரு காதலன் உதித்தான்

அவன்வரும் நிமித்தமிது வென்றதி சமித்தார்.

உஅ

(ஏ - து) அங்கு செருங்கிக் கூடிய கூட்டத்துள் சிலர், “நாம் மனமகிழுங் தன்மையாகிய இது, சிவபிரானது திருவருளைப்போல மனத்தின்கண் பெருகா நிற்பதற்குக் காரணம் யாது?” என்று கேட்டார்கள். அதற்குச் சிலர் “நம் முடைய சீகாழியில் கவுணிய கோத்திரத்தவராகிய சிவபாத இருதயர் என்னும் வேதியருக்கு ஒரு புத்திரர் வரப்போகின்றார்; ஆகலான், அவர் வருத்தந்கான

நன்னியித்தமாகும் நம்மிடத்திலே தோன்றிய இவ்வானத்தம்” என்றார். “அவதாரமாயினாரா?” என்று வினவினார் சிலர். “அவதரித்து விட்டனர்” என்றார் வேறு சிலர். அது கேட்ட யாவரும் அதிசயம் அடைந்தனர் என்பதாம்.

“இன்றன்டாகிய மகிழ்ச்சி உலகக் காட்சியில் நமக்கு உண்டாகும் மகிழ்ச்சி போலில்லை. நூனக்காட்சியில் இருப்பவர்க்கு அருளால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி போல் இருக்கின்றது. இம்மகிழ்ச்சி நமக்குண்டாதற்குக் காரணம் என்னை?” என்று அதிசயித்தனர் என்றும், அதற்குச் சிறந்த அறிவினையுடைய சில முதியோர் “தன்னளவில் காட்டும் ஒளியினையுடைய நகாத்திரம் போலும், தேயங்கும் வளர்ந்தும் காட்டும் ஒளியினையுடைய சங்கிரன் போலும், தானிருக்கும் இடத்தளவும் காட்டும் ஒளியினையுடைய தீபத்தைப்போலும் அருள்பெற்றே ருடைய செய்தியாக இருப்பின், இன்று இவ்வருண் மகிழ்ச்சி நமக்கெல்லாம் உண்டாகாது; மற்றென்னனின், அகண்டாகார ஒளியினைக் காட்டும் குரியனைப்போன்ற அருளாருவடையாரது செய்தியாக இன்றிருத்தலான் நமக்கும் இவ்வருண் மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று; அஃதாவது, ஆதிமூர்த்தியாகிய சிவனருளாயுள்ள முருகன் இங்கு இன்று இப்பொழுது அவதாரம் செய்திருத்தலால்” என்றும் கூறினார்களும் இத்திருப்பாட்டான் கூறியவாரும்.

இவ்வண்மை தோன்றவே, சிவனருளென ஒரு காதலன், கவனியர் குலத்தில் உதித்தான், (அதனால்), இவன் நமக்கு - சிவனருளைப் பேருத்தித் தமக்கிழ்ச்சையை ஏய்தியது என்றும், அவ்வருளாளன் தன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கு மாத்திரம் அருள் செய்ய வந்தவன்று; இவ்விவகுள்ள எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் அருள்செய்ய வந்தவன், என்னும் அவனது அருட்பெருக்கங் தோன்ற முன் காட்டிய, நன்னியித்தம் என்று—அதிசயித்தார் என்றுங் கூறினார். (2/2)

அசாப் போருள்களும் மகிழ்நிதமை

பூமுகை அவிழ்ந்து மனம் மேவுபொழில் எங்கும் தேமருவ தாதெராடு துதைந்ததிசை எல்லாம் தாமருவ சோதிவிரி யத்துகள் அடக்கி மாமலை மாருதமும் வந்தசையும் அன்றே.

உகை

(எ - து.) சரங்களாயுள்ள ஆன்மாக்களுடைய மகிழ்ச்சி மேலே சொல்லிய வாறிருக்க, எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ள சோலையிடங்கள் எங்கும் பொருந்தும் படி, பூவரும்புகள் முகையிலிழ்ந்து வாசனை வீசி தேநேடு சேர்ந்திருக்கும் மகரங்தங்களை நெருங்கும்படி சிங்கின; அங்கும் நெருங்கிச் சிங்கிக்கிடக்கும் மகரங்கள் பொடிகளை, பெரிய பொதிய மலையிற்றேன்றும் இளந்தென்றாற் காற்றுனது அச்சோலையின்கண்வந்து வாரிக்கொண்டு அச்சோலையை வெள்ளிடையாக்கிப் பிரகாசிக்கச் செய்து கொழிப் பதியின்கண் நுழைந்து எவ்விடத்தும் வீசி உலவாறிக்கும் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், கொழிப் பதியிலுள்ள அசரப்பொருள்களும் பிள்ளையார் அவதாரம் செய்த அங்காளில் தாம்தாம் மகிழ்ந்து செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்தனவென்று கூறப்பட்டது.

எனவே, சோலைகளிலுள்ள பூக்களில் அரும்பாயிருப்பன சிலவெண்பது இன்றி, எல்லா அரும்புகளும் மலர்க்கு மகரங்தப்பொடிகளை அச்சோலைகள் முழுவதும் சிந்தின; மலயமாருதம் எனப்படும் தென்றற் காற்றுனது அந்த மகரங்தப் பொடிகளை வாரிக்கொண்டு சிகாழிப் பதியினுள்ளே நுழைந்து அவற்றைச் சிந்தி, சிறு காற்றுக் அசைந்து சுகஞ்செய்தது என்றவாரும். (உக)

தேவர்களும் மகிழ்ந்து சேய்த சேயல்

மேலையினமே போர்களும் விருப்பொடு கரப்பில்

சோலைமலர் போலமலர் மாமழை சொரிந்தே

ஞாலமிசை வந்துவளர் காழிநகர் மேவும்

சிலமறை யோர்களுடன் ஓமவினை செய்தார்.

நெ. 0

(ஏ - து.) மன்னுலகில் சராசரங்களாயுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் மகிழ்ந்தது போல, வின்னுலகிலுள்ள தேவர்களும், முருகன் தங்களுக்குச் சேநைதி யாய் வந்து தங்களுக்குள்ள பகைமையை ஒழித்துப் பொன்னுலகில் வாழ்ச்செய்தது போல், இப்பொழுது ஆன்மாக்களுக்குள்ள மும்மலப்பகைமையைப் போக்கு அவர்களோப் பொன்னர் மேனியன் வாழும் சிவலோகத்தில் வாழுச் செய்ய இம்மன்னுலகில் ஞானுசிரியனும் வந்தனன் என்று மிக்க மகிழ்ச்சியடையவர்களாய், மேகமானது வஞ்சனையின்றி நீர்மழையைக் கார்காலத்தில் பெய்வது போல், கற்பக மலர்களை வாரிவாரி இடைவெடாது பொழுது, பின், இந்நிலவு கின் ஊழிக்காலத்தும் அழிவுருது வளர்கின்ற காழிப் பதியின்கண் வந்து, அங்கு வாழும் வைதிக சீலர்களாகிய பூசரர்களோடு தாங்களும் பூசரர்களாய்க் கலந்து, அவர்கள் பிள்ளையார் அவதாரங் செய்ததற்காகச் செய்யும் ஓமச்சடங்கினைச் செய்தார்கள் என்பதாம்.

வின்னுலகில் உள்ள சுரர்கள், “முருகப் பெருமானால் போகத்துக்குள்ள பகைமையைப் போக்கிக் கொண்டு பொய்ப் பொருளாயுள்ள பொன்னுலகில் வாழும் பொய் வாழ்வினைப் பெற்றே மேயன்றி, போகத்துக்குள்ள பகைமையைப் போக்கிக் கொண்டு மெய்ப் பொருளாயுள்ள பொன்னுலகில் வாழும் மெய் வாழ்வினைப் பெற்றே மீல்லை. மன்னுலகிலுள்ள பூசரர்கள், நம்மைப் போலன்றி போகத்துக்குள்ள மும்மலப் பகையைப் போக்கிக் கொண்டு, மெய்ப்பொருளாயுள்ள பொன்னுலகத்தில் வாழ அம்முருகனைத் தம்பொருளாகக் கொள்ளத் தகும் மகனுகப் பெற்று அவனை உத்தேசித்து ஓமஞ்ச செய்யப் போகின்றார்கள். இந்த யாகஞ் செய்ய நமக்கு எப்பிரப்பில் கூடப் போகின்றது!” என்று அன்பு மேலிட்டவராய்ச் சுரர்களாயிருக்கும் அச்சரீரத்தை விட்டுப் பூசர்களாய் அவர்களோடு கலந்து ஓமஞ்செய்யத் தலைப்பட்டார்களென்று இத் திருப்பாட்டான் கூறப்பட்டது. (நெ. 0)

வேதவோலி எங்கும் எழுந்த சிறப்பு

பூதகண நாதர்புவி வாழுஅருள் செய்த

நாதன்அரு லின்பெருமை கண்டுலம் உய்ப்பார்

ஓதுமறை யோர்பிறி துரைத்திடினும் ஓவா

வேதமொழி யால்லூலி விளங்கிஎழும் எங்கும்.

நெ. 0

(ஏ - து.) சுரர்கள் பூசுரர்களோடு கலந்து ஓமச் சடங்குகளைச் செய்ய வந்ததுபோல், கைலாச வாசிகளாய் வாழும் சிவகண்த் தலைவரெல்லாம், வேதநெறி சைவநெறி பத்திநெறி என்னும் இம்மூவகை நெறிகளினும் வாயும் மெய்யும் கிங்கையுஞ் சென்று சிவனடியைக் கூடிச் சிவானுபவச் செல்வராய் இவ்வுலகி ஹள்ளார் வாழும் பொருட்டு ஆளுடைய பிள்ளையாரை இச்சிகாழியில் அவதாரஞ் செய்வித்த இறைவனுடைய திருவருளின் பெருமையை ஆராய்ந்துணர்ந் தவர்களாய்ச் சுரர்கள் பூசுரர்களோடு கலந்து ஓமச்சடங்கினைச் செய்யவந் ததுபோல், தாங்களும் அவ்விருவர்களோடுங் கலந்து சைவச் சடங்குகளைச் செய்வாராயினார். சிவகண்ததலைவர்கள் இவ்வாறு வைத்திகச் செயலோடு சைவச் செயலையும் செய்துகொண்டிருக்க, வேதங்கள் நாம் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்ய வேண்டுமென்று மிகக் கூக்கப்பாடு உடையவைகளாய், அங்கு வேதம் ஒதும் வேதியர்கள் வேதமோதும் செயலைவிட்டு வேறொரு செயலைச் செய்யப் போவாராயப் பிறவர்த்தைகளைப் பேசுவாராயின், அதைப்பிறர் அறியாவண்ணம், தாங்கள் அந்த வேதபாகத்தை விடாது சொல்லவேண்டிய பதக்கிரமங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றுகப் பேரோசையோடு எங்கும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், கைலாசத்தில் தங்களை ஆண்டு கொண்டிருந்த சாமி நாதன், பூவுலகிலுள்ள சிவனடியார்களை ஆளும்பொருட்டு இச்சிகாழியில் அவதாரஞ் செய்ய வந்தனன் ஆகலான், சிவகண்ததலைவர்கள் அக்கமிலையிலிருக்க ஆற்றுதவர்களாய், அவதார நாளன்று அங்கு வந்து, தாங்கள் செய்யவேண்டிய சிவாகமச் சடங்குகளைச் செய்தனர் என்றும், அக்காலத்தில், வேதங்களும், தங்களுக்கு முதலாயுள்ள பிரணவத்திற்குப் பொருள் சிவலென்றுவனே என்று அவ்வேதத்திற்கு அவனையே பொருளாய் வைத்து, பிறதெய்வங்களை யொதுக்கிய அவ்வரிய செயலுக்கு “இதுகாறும் நாம் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு செய்வதற்கின்றி கிடங்தோம். அச்செயலை இப்பொழுது செய்வோம்” என்று ஒருங்குடி சீகாழியில் வந்து, வேதம் ஒதும் வேதியர்கள் வாயனவே நில்லாது தாங்களே பேரானந்தத்தோடு பேரொவி செய்து கொண்டிருந்தன என்றும் கூறியவாரும்.

இதனால், ஆளுடைய பிள்ளையார் முருகனே என்று உலகினரெல்லாம் எளிதில் உணர, பூதகணநாதர், நாதன் அநுள்ள பேருமை கண்டு நலம் உய்ப்பார் என்றும், அந்தனர்களை நோக்காது, வேதங்களே எங்கும் ஓலீவிளங்கி எழும் என்றங் கூறினார்.

(ஈக)

தநுக்கள் முதலியவை செய்த நன்மையின் சிறப்பு

பயன்தருவ பஃறருவும் வல்லிகளும் மல்கித்

தயங்குபுன லுந்தெவில தண்மையுடன் நண் னும்

வயங்கொளி விசம்புமலி னங்கழியும் மாரு

நயம்புரிவ புள்ளொலிகள் நல்லதிசை யெல்லாம்.

ந. 2

(ஏ - து.) சிவகண்ததலைவர்களும் வேதங்களும் தாம் தாம் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்தவாறுபோல், அக்காழிப்பதியில் எத்திசையின் கண்ணும் உள்ள பலவகையான விருட்சங்களும், கொடிகளும் செழிப்புடையனவாய்த்

புராணம்] திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் நகூ

தாம் தாம் கொடுப்பனவாகிய பலன்களைக் கொடுப்பனவாயின, நீர்களும் இட வேற்றுமையானும் செயல் வேற்றுமையானும், வேற்றுமைப்படாது குளிர்ச்சி யுடன் தெளிவுடையனவாயிருந்தன, குரிய சந்திரர்கள் செல்லுதற்கு மார்க்கமா பிருக்கின்ற ஆகாயமும் யாதொரு களங்குமின்றி நிர்மலமாய்ப் பிரசாசித்தது, பறவைகள் ஒன்றே பெடான்று மாறுபடாமல் சுபங்களைக் காட்டும் ஒலிகளையே ஒலித்தன என்பதாம்.

தருக்கள் முதலியன பிறவி பேதங்களேயாயினும் அவைகளும் உயிர்வாழும் இடங்களே யாகலான் அவ்வாவுருக்களிலுள்ள உயிர்களும் பிள்ளையார் அவதாரங்கு செய்தமையைக்கருதி மிகிழ்ந்து நல்லனவற்றைச் செய்து நல்லனவாகவே யிருந்தனவென்று இத்திருப்பாட்டான் கூறப்பட்டது. (ந. 2)

வாத்திய முழக்கோலிச் சிறப்பு

அங்கண்விழ விற்பெருகு சண்பையகன் முதார்
சங்கபட கங்கருவி தாரைமுத லான
எங்கனும் இயற்றுபவர் இன்றியும் இயம்பும்
மங்கல முழக்கொலி மலிந்தமறு கெல்லாம்.

ந. ந.

(எ - து.) அழகிய அவ்வாவு விடங்கள்தோறும் மேலே சொல்லியபடி சுபசகுனங்களாலும் மங்கல விழவினாலும் பெருமை பெற்றிருக்கின்ற அச்சீகாழிப் பதியில், சங்கங்களும் ஒருகட் பறைகளும் நரம்புக்கருவிகளும் திருச்சின்னங்களும் ஆகிய இவ்வாத்தியங்கள், எவ்விடங்களிலும் தம்மை எடுத்து ஊதல் கொட்டல் முதலிய செயல்கள் செய்வார் செய்யாதொழியினும், தாமாகவே முழங்குவதால் வீதிகள் எல்லாம் தெய்விகமான மங்கல வொலிகளால் நிறைந்திருந்தன என்பதாம்.

உ. - வது திருப்பாட்டில், “தவம் பெருக்கும் சண்பையிலே தாவில் சராசரங்க ளெல்லாம், சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையார் திருவவதாரங்கு செய்தார்” என்று கூறினாகலான், அங்கனங்கூறியிப்படியே சரா சரங்கங்குக் கெல்லாம் சிவம் பெருக்கிய திறத்தை சிவனருள், எனத் தொடங்கும் உஅ-ம் திருப்பாசரமுதல், இத் திருப்பாசரம் வரையில் எடுத்துரைத்தனர் என்க.

எனவே, சிவபெருமான் எங்கும் நிறைந்து வசித்திருப்பவஞ்கலானும், தன்மகனை ஆளுடைய பிள்ளையாராய்ச் சிகாழியில் வரச்செய்தன ஞகலானும், வரச்செய்த அந்நாளில் அந்தந்த சராசரங்களில் நின்றும் செய்யவேண்டிய மங்கலச் செயல்களைச் செய்வித்தனன் என்றும், அங்கனம் செய்த அவைகளில் எல்லாம் தனது அருளால் விளையும் மகிழ்ச்சியை விளைவித்துப் பரவசமுற்றிருக்கச் செய்தனன் என்றும் ஒவ்வொரு திருப்பாட்டானும் வியந்து கூறினார் என்பதாம்.

எனவே, வேதங்களை நாற்புறமும் குழ்ந்து விடாது ஒலித்திருக்கச்செய்தான், தேவர்களையும் சிவகனங்களையும் வைத்திக சைவத்துக்குரிய சடங்குகளைச் செய்திருக்கச் செய்தான், வாத்தியபேதங்களை யெல்லாம் தாமாகவே இசையின்படி ஒலித்திருக்கச் செய்தான் என்பதாம். (ந. ங.)

தந்தையார் மங்கலங் கோண்டாடல்

இரும்புவனம் இத்தகைமை எப்த அவர்தம்மைத்
தருங்குல மறைத்தலைவர் தம்பவன முன்றில்
பெருங்களி வியப்பொடு பிரான் அருளி னுலே
அருந்திரு மகப்பெற அணைந்த அணி செய்வார்.

ந_ச

(எ - து.) சிவலோகத்திலும் விண்ணுலகத்திலும் இம்மண்ணுலகத்திலும் உள்ளயாவரும், இவரொழிந்த அசரவயிர்களும் சிவபெருமானால் பெருகிய மிக்க மகிழ்ச்சியடையவர்களாய் அங்கிலையில் இருக்க, இத்தகைய குதாகலத்தை உண்டாக்கிய ஆளுடைய பிள்ளையாரைப் பெறும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற வேத பாரகராகிய சிவபாத இருதயர், சிவபெருமான் அருளினால் அப் பெருமானுக்கு மகனுயின்ஊரைத் தமது மகனுக்க்சொல்லும்படி பெறவந்த தாகிய, திருவிழாவிற் குப் பொருந்தியதாகிய மங்கலச் செயல்களை, மிக்க களிப்பினேடும் அதிசயத் தோடும் தமது திருமாளிகையின் முற்றத்தில் செய்வாராயினர் என்பதாம்.

மறைத்தலைவர் பிரான் அருளினுலே அருந்திருமகப் பெற அணைந்த அணி, பெருங்களிவியப் பொடுதம் பவன முன்றில் செய்வார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

சிவபாத இருதயர் பெற்ற புத்திரப்பேறு தமது இல்லற வியல் ஓங்குவ தற்கேயல்லாமலும், பூதபரம்பரைகள், வேதநெறி, சைவத்துறை என்னும் இவற்றின் உண்மைகளை யுணர்ந்து ஓங்குவதற்கும் ஆகலான் - பிரான் அருளி னுலே அருந்திருமகப்பேற என்றும், தாம் பெற்ற மகப்பெருன்றே தமது குலம் ஓங்கவும், பூதபரம்பரைகள் ஓங்கவுமாகப் பெற்றமையான - பெருங்களி வியப்போடு என்றும், இல்லறவியலுக்கு ஏற்றபடி புத்திரப் பேற்றை மிகச் சிறப்பாகப் பெற்றுக் களிப்படைந்தது போல் அதற்குரிய எனைச் சடங்குகளையும் வேதமுறைப்படியே செய்து களித்தல் இன்றியமையாத செயலாகலான் அக்களிப் பினையும் அடையுமாறு செய்யவேண்டிய செயல்களைச் செய்வார் என்பார் அணைந்த அணி சேய்வார் என்றும், மறைத்தலைவராகிய இறைவனுக்கு மகனு ராகிய முருகனைத் தம்முடைய மகனுராகப் பெற்றுராகலான் சிவபாத இருதயரை - மறைத்தலைவர் என்றுக் கூறினார்.

இதனால், மறைத்தலைவராகிய சிவபாத இருதயர், மறைக்குத் தலைமையாகிய பிரணவத்திற்குப் பொருளுரைத்த திருமகனுருக்கு, மறைச் சடங்கினை யாவரும் அறிய மறைக்காமற் செய்யத்தொடங்கினார் என்று கூறப்பட்டது.

(ந_ச)

மங்கலச் சேயல்களின் வகை

காதல்புரி சிந்தைமகி முக்களி சிறப்பார்
மீதனியு நெய்யனி விழாவொடு தினைப்பார்
சூதநிகழ் மங்கல வினைத்துழனி பொங்கச்
சாதக முறைப்பல சடங்குவினை செய்வார்.

ந_ரு

(எ - து.) பல மறையவர், சிவபாத இருதயருக்கு வாய்த்ததாகிய புத்திரப் பேற்றைச் சிந்தைமில் வினைக்க, அச்சிவபாத இருதயரிடத்தில் மகிழ்ச்சியையும்,

பிள்ளையாரைக்கண்டு மேன்மேற் பெருகும் ஆசையினையும், “இப்பிள்ளையால் நமது குலம் ஓங்குமன்றே?” என்று என்னுதலால் உண்டாகும் களிப்பினையும் உடையராய்ச் சிறப்படைந்திருப்பார்கள்; பல மறையவர், பிள்ளையார் அவதாரஞ் செய்ததற்கென முன்செவ்வதாகிய உடம்பிற் பூசம் செய்திருக்கொண்டாடுதலாகிய அவ்விழாவினைச் செய்து தினாத்திருப்பார்கள்; பல மறையவர், அவதாரஞ் செய்த அன்ற கொண்டாடுவதாகிய மங்கலச் செயல்கருதி, ஆரவாரங் காட்டுதலாகிய மங்கல வாத்தியங்களைல்லாம் ஒன்றின் மேலொன்று முழுங்க, சாதகரும் செய்யும் விதிக்குரிய பல சடங்குகளைச் செய்வாராயினர் என்பதாம்.

(நடு)

பாரிப்பன மகளிர் செய்யும் மங்கலம்

மாமறை விழுக்குல மடந்தையர்கள் தம்மில்
தாம்உறு மகிழ்ச்சியொடு சாயல்மயில் என்னத்
தூமணி விளக்கொடு சுடர்க்குழமுகள் மின்னக்
காமர்திரு மாளிகை கவின்பொலிவு செய்வார்.

நடக

(எ - து.) நூல்களுக்கெல்லாம் முதல்தால் எனப்படும் சிறப்பினையுடைய வேதம் வழங்கப்பெற்ற மேன்மையினையுடைய வேதியர்க்குலப் பெண்கள் தம்முள் இயற்கையா யுண்டாகும் மகிழ்ச்சியுடனே சாயலையுடைய மயில்போலும் நடையினையுடையவர்களாய், காதில் அணிந்திருக்கும் குழமு முதலிய ஆபரணங்கள் பிரகாசிக்க, இரத்தின தீபங்களோடு பிள்ளையார் அவதாரஞ் செய்த அழகிய திருமாளிகையை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினார்கள் என்பதாம்.

பிள்ளைப் பேற்றினால் உண்டாகிய மகிழ்ச்சி பகவதியருக்கே யல்லாமல் பார்ப்பன மகளிர் யாவர்க்குமே உண்டானமையான் - தமிமீல் தாழூ மகிழ்ச்சி என்றும், அவர்களது நடை மயிலின் நடையை ஒத்திருத்தலால் - சாயல் மயிலென்ன என்றும், அவர்கள் கையில் ஏந்தியிருக்கும் இரத்தின தீபத்தோடு காதில் அணிந்திருக்கும் காதணியும் இரத்தினமா யிருத்தலால் - தூமணி விளக்கொடு சுடர்க்குழமுகள் மின்ன என்றும், அழகுக்கு அழகு செய்வதுபோற் சிவபாத இருதயரது அழகிய திருமாளிகையை மேன்மேலும் அழகு செய்யத் தொடங்கினாராகலான் - காமர்திருமாளிகை கவின் போலிவு சேய்வார் என்றும் கூறினார்.

(நடக)

சுண்ணமொடு தண்மலர் துதைந்ததுகள் வீசி
உண்ணிறை விருப்பினுடன் ஒகை உரை செய்வார்
வெண்மூளைய பாலிகைகள் வேதிதொரும் வைப்பார்
புண்ணிய நறும்புனல்கொள் பொற்குடம் நிரைப்பார்.

நட

(எ - து.) பொற்சனனப் பொடிகளோடு, குளிர்ந்த மலரின்கண்ணுள்ள மகரந்தப்பொடிகளையுங் கலந்து திருமாளிகையின் முகப்பில் வீசி, வெள்ளிய மூளைகளையுடைய பாலிகைகளைத் திண்ணைகள் தோறும் வைப்பார்கள்; காவிரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களால் பூரிக்கப்பட்டுள்ள பொற்குடங்களாகிய பூர்ண கும்பங்களை அங்கங்கும் வைப்பார்கள்; இவ்வண்ணம் அழகு செய்து, அவைகளைக்

கண்டு உள்ளத்தில் நிறைகின்ற விருப்பத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் உல்லாசமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி மிகிழ்வார்கள் என்பதாம்.

துதைந்த துகள்வீசி வெண்மூளைய பாவிகைகள் வீதி தொறும் வைப்பார் என்றும், பொற்குடம் சிரைப்பார் என்றும், உண்ணிறை விருப்பினுடன் ஓரை உரை செய்வார் என்றும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. (ந.எ)

செம்பொன்முத லாயபல தானவினை செய்வார்
நம்பர்அடி யாரமுது செய்யநலம் உய்ப்பார்
வம்பலர் நறுந்தொடையல் வண்டொடு தொடுப்பார்
நிம்பமுத லானகடி நீடுவினை செய்வார்.

ந.அ

(எ - து.) தானம் ஏற்றந்துரிய அந்தணர்களுக் கெல்லாம் பொன் முதலிய பல தானங்களைச் செய்வார்கள்; சிவன்டியார்களுக்கு அமுதுபடைத்த லாகிய நல்லபணியில் தலைப்படும்படி பல்லரை ஏவுவார்கள்; அமுது கொண்டவர்களுக்க் கெல்லாம் செய்யடீவண்டிய உபசாரமரியாதைகள் கருதி, நறுமணங்கமழும் மலர்களை வண்டுகளோடு தொடுப்பார்கள்; காப்பாக வேப்பிலை முதலியவற்றை அங்கங்கும் செருகுதலாகிய பெரிய தொழிலைச் செய்வார்கள் என்பதாம்.

வண்டுகளோடு மலர்களைத் தொடுப்பார் என்றநால் தேன் சிரம்பியுள்ள மலர்கள் என்றும், அதனால் அம்மலர்களில் மொய்த்திருக்கும் வண்டுகளை யோட்டினாலும் அவை ஓடாது அவற்றிற்றுனே மயங்கிக் கிடக்குமென்றும் மலர்களின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (ந.அ)

ஜெயவி யுடன்பல அமைத்தபுகை யாலும்
கெய்யகில் நறுங்குறை நிறைத்தபுகை யாலும்
வெய்யதழல் ஆகுதி விழுப்புகையி னாலும்
தெய்வமண நாறவரு செய்தொழில் வினோப்பார்.

ந.கூ

(எ - து.) வெண்கடுகுடனே குந்தருக்க முதலிய பல பொருள்களால் அமைக்கப்பட்ட காப்புப் புகையினாலும், செய்யுடன் வாசனை யடைய அகிலங் துண்டுகளால் நிறையச் செய்த புகையினாலும், கொழுங்கு விட்டெடரியும் ஓமத்தீயில் உண்டாகும் புகையினாலும் தெய்வமணங்கமழும்படியான சல்ல யாகச் செயல்களைச் செய்கின்றவராயிருப்பர் என்பதாம். (ந.கூ)

ஆயபல செய்தொழில்கள் அன்றமுதல் விண்ணேஞ்சுர்
நாயகன் அருட்பெருமை கூறுநலம் எய்தத்
தூயதிரு மாமறை தொடர்ந்தநடை நாலின்
மேயவிதி ஜெயிரு தினத்தினும் வினைத்தார்.

ச.0

(எ - து.) தேவர்கள்தலைவனுகிய இறைவனது திருவருளின் பெருமையை யாவரும் விசேடமாக அடைவதாகிய நன்மை பொருந்த, பரிசுத்தமாகிய அழகிய பெருமை பொருந்திய வேதங்களிற் சொல்லப்படும் நெறிகளை அனுசரித்தனவாகிய ஸ்மிருதிகளிற் கூறப்படும் விதிகளாயுள்ள, திருமாளிகைக்கண் காப்

புராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்

சா

பிடிதல் மாலைதொடுத்துக் கட்டல் முதலிய பல சடங்குகளைப் பிள்ளையார் திருவதாரஞ் செய்தநாள்முதற் பத்து நாள்களினும் செய்தார்கள் என்பதாம்.

இவ்வேழு திருப்பாட்டானும், சிவபாத இருதயரும், அவரைச் சேர்ந்த ஏனைய வேதியர்களும் பிள்ளையார் அவதாரஞ் செய்ததாகிய பெரும் பாக்கியத்தையும், புண்ணியத்தின் மிகுதியையும் எண்ணி வேதத்திற் கூறும் விக்களையும் வேதவிதி களைத் தழுவிக் கூறும் ஸ்மிருதி தருமங்களையும் அனுசரித்துச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை யாகமுறையானும், சிவநிட்யார்களுக்கு அன்னம் அளித்தல் முதலிய தானவகையானும், சற்பாத்திரர்களாயுள்ள அந்தன சிரேஷ்டர்களுக்குப் பொன், ஆடைமுதலிய பல தான வகையானும் நிரம்பச் செய்தனர் என்றும், பார்ப்பன மகளிரெல்லாம் திருமாளிகைக்குச் செய்யவேண்டிய மங்கலச் செயல்களை மிக்க களிப்புடன் நிரம்பச் செய்தனரென்றும், இங்நனமாகப் பிள்ளையார் அவதாரஞ் செய்தநாள் தொட்டுப் பத்து நாள்வகரையில் யாகத் திரவியங்களிலும், தானப் பொருள்களிலும் அறுசவையோடு கூடிய உணவுகளிலும், அலங்காரஞ் செய்தற்குரிய பொருள்களிலும் குறை நேராவண்ணம் செய்தமுடித்தன ரென்றுக் கூறியவாரூம்.

(ச0)

நாமகர ணத்தழகு நாள்பெற நிறுத்திச்

சேமவுத யப்பரிதி யில்திகம் பிரானைத்

தாமரை மிசைத்தனி முதற்குழவி என்னத்

தூமணி நிரைத்தனிசெய் தொட்டிலமர் வித்தார்.

சக

(ஏ - து.) சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையாருக்குப் பத்து நாட்களிலும் வேதத் தின்படியே செய்யவேண்டிய நற்சடங்குகளைச் செய்துவந்த பின்னர், பதினே ராம் நாளில்வைதிக சைவம் அழகுபெறும் வண்ணம் ஆளுடைய பிள்ளையார் என்னும் திருநாமத்தை இட்டு, அத்திருநாமானது வைதிக சைவருள்ளந்தோறும் நிலைபெறுமாறு நிறுத்தி, உலகினருக்கு இன்பத்தை விளைவிக்கும் வண்ணம் உதயஞ் செய்கின்ற பால சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ஆளுடைய பிள்ளையாரை, தாமரைமலரின்மேல் காணப்படும் ஒப்பில்லாத முதன்மையையுடைய பிள்ளையைப்போல, நல்ல இரத்தினங்களை வரிசைபடப் பதித்து அடுக்க பெறங் செய்திருக்கும் பூந்தொட்டிலின்கண் பொருந்தி வளரும் (இருக்கும்) படி செய்தனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டால், நாமகரணஞ் செய்து, இரத்தினமயமாகிய பூந்தொட்டி வில் இட்டு யாவருள்ளமும் களிக்குமாறு செய்த சிறப்பு இத்துணைத்தென்ற கூறியவாரூம்.

ஆளுடையபிள்ளையார் என்னும் அமிய திருநாமம் வைதிக சைஶருள்ளந்தோறும் நிலைபெற் றிருந்தாலன்றி வேதசிவாகமப் பொருளாய் விளங்கும் சிவம் அழகுபெற்ற அவருள்ளத்தில் நிலைபெறாதாகலான் அவ்வண்மை தோன்ற, நாமகரணம் இட்டார் என்னது - நாமகரணத்து அழகுபேற நிறுத்தி ஏன்றார்.

உலகினரைத் தமக்குரிய செயல்களைச் செய்யவொட்டாமலும், காணவேண்டிய பொருள்களைக் காணவொட்டாமலும் பாழ்ப்படுத்தி யிருக்கும் பேரிருளையோட்டி அவர்களுக்கெல்லாம் இன்பத்தை விளைவிக்கும் சூரியனைப்போல, வைதிக சைவர்

களைப் பாழ்படுத்தியிருக்கும் புத்தசமணமாதி புறச்சமயப் பேரிருளைப் போக்கி, அரன் நாமத்தை எங்கும் பிரகாசிப்பித்து, வைத்திக சைவத்தால் விளையவல்ல பேரின்பத்தை விளைவிக்கவந்த ஞானசூரியனாவின், அவ்வண்மை தோன்ற - பரிதியிற்றிகழ் பிரானை யென்னது - சேமவுதயப் பரிதியில் திகழ்பிரானை என்றார்.

கமலாசனனுய்ச் சிருட்டித் தொழிலைச் செய்யும் பிரமனை மலைமுழை யில் தனைபூட்டி இருத்தி, தானே முதற்றெழுப்பிலாகிய சிருட்டித் தொழிலைச் செய்யும் முதற்கடவளாய்க் கமலாசனத்திருந்து அத்தொழி வியற்றிய பால சுப்பிரமணியனைப்போற் பிரகாசிக்கும் திருமேனியராகக் காணக்கிடத்தவின் அவ்வண்மை தோன்ற, தாமரையிசைக் கடவுள் என்ன என்னது - தர்மரா மிகைத் தனிமுதற்துழவி என்ன என்றார்.

இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் மேகலாபரணம் அனிந்திருக்கும் உமா தேவியாரது மதித்தலத்து அமர்ந்திருக்கும் காட்சியை இரத்தினத் தொட்டிலில் யாவருங் காணச் செய்தனராகவின் அச்சிறப்புத்தோன்ற - அனிசெய் தொட்டி வில் அமர்வித்தார் என்னது-தூயனீ நிறைத்தனிசேய் தோட்டிலமர்வித்தார் என்றார்.

இதனால், இருதய குகையின்கண் வசித்து அவர்களை ஆளும் குகப்பெரு மானே இப்பெருமானென்பது தோன்ற, ஆளுடைய பிள்ளையாரென அழிகு பெற நாமகரணம் நிறுத்தினாரென்றும், புற இருளைப் போக்குதல் சூரியன்றி ஆகாயைபோல், புறச்சமய விருளைப் போக்குதல் இவ்வுளுங்டைய பிள்ளையா ரன்றி ஆகாது என்பது தோன்ற - பரிதியிற்கிழ்பிரானை என்றும், புறச்சமய இருளைப்போக்கி, சிவாகாமார்த்த ஸ்தாபனங்கு செய்யவல்ல பரமாசாரியர் இப் பிள்ளையாரன்றி வெளிருவரில்லை என்பது தோன்ற-தனிமுதல் என்றும். அங்குனமான பரமாசாரியன் கொண்ட குழலி வடிவத்திற்கேற்ற சிறப்பினை விடாது செய்தாரென்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற - தோட்டில் அமர்வித்தார் என்றாக கூறினார்.

(சக)

பெருமலை பயந்தகொடி பேறுமலை பின்பால்
அருமறை குழமைத்தமுது செய்தருள வாரைத்
தருமறைவி யார்பரமர் தாள்பரவும் அன்பே
திருமலை சுரந்தமுது செய்தருள வித்தார்.

சு

(எ - து.) மலையரையன் மகளாராகிய பெரிய நாயகியார், விரும்பத்தக்க திருமலைப்பாலோடு அரிய வேதப்பொருளையுங் தமிழ்மொழியிற் குழமைத்து ஊட்ட அவ்வழைத் யுண்டருளும் பிள்ளையாரை, மகனுகப் பெற்ற சிவபாத இருதயருடைய மனைவியாராகிய பகவதியார், இறைவன் திருவடிகளையே போற்றும் பேரன்பையே தம் திருமலைகளினின்றும் சுரக்கும் பாலாக உண்டருள மாறு செய்வித்தனர் என்பதாம்.

இத்து சுப்பாட்டான், பிள்ளையாரைத் தொட்டிலில் இருத்திச் சிறிது நேரஞ் சென்ற பின்னர்ப் பகவதியார் அப்பிள்ளையின்பாலுள்ள ஆரா அன்பால் பாலுட்க்கருதி, கருதியபடியே ஊட்டிய அச்சிறப்பைக் கூறியவாரும்.

தேவர் அரையன் வீற்றிருக்கும் திருக் கயிலாயமென்னும் பெரிய மலையைச் சார்ந்ததாகவின் அச்சிறப்புத் தோன்ற - பேருமலை என்றும், அப்பெருமலை கயிலாயநாதன் பேரருஞ்சிருவாகிய உமாதேவியை மகளாகப்பெற்ற அச்சிறப்புத் தோன்ற - பேருமலை பயந்த கொடி என்றும், அம்மகளாருடைய மகன் அவரது மூலைப்பாலையே விரும்புதல் இயற்கை என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - பேருமலையின் பால் என்றும், அப்பெரிய நாயகியார் இம்மண்ணுலகில் வந்த பின்னையாருக்கு ஊட்டிய பால் அருமறைப் பொருளாகிய தமிழ்வேதம் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - அருமறை துழுத்து என்றும், செவியின் வழியாக உண்ண வேண்டிய தமிழ்ச் சொல்லாகிய பாலை வாயின் வழியாக வண்ட அச்சிறப்புத் தோன்ற - அழுது சேய்தநூறுவர்கள் என்றும், சொந்தபாலை வாயின் வழியாக உண்ண வல்லாராகிய அவர்க்கு வாய்ப்பாலாகிய மூலைப்பால் வேண்டாது வாகலானும், பகவதியாரும் மூலைப்பாலை யுண்ணும் மகனை வேண்டாது அருள்ஞானப்பாலையே யுண்ணும் மகனையே வேண்டானாகலானும், அருள்ஞானப் பாலுண்ணும் அம்மகனாருக்குத் தாம் ஊட்டும் பால் அன்பாகிய பாலன்றி வேறுபால் இல்லாமையானும், அப்பாலுண்பார்க்குச் சிவனடியே சிந்திக்கும் அன்பே தோன்றுமன்றி வேறு தோன்றுவாகலானும், அவ்வுண்மையைனத்துங் தோன்ற - தருமறைவியார் பரமர்தாள் பரவும் அன்பே திருமலை சுரந்தமுது சேய்தநூவித்தார் என்றுக் கூறினார்.

இதனால், தாய் மலர்ந்த முகத்தினாய்த் தழுவி மூலைதரவந்த, நோய் மலர்ந்த பிறவிதொறும் நுழையும் பின்னோயன்று இவ் ஆளுடைய பின்னோ என்பது தோன்ற 'பெருமலை பயந்த கொடி மூலையின்பால் பேணும்' என்றும், இவ் ஆளுடைய பின்னோ அங்கனம் விரும்பியுண்ட பாலும், மலைக்கொடியார் இரக்கத் துடன் வந்து ஊட்டிய இனிய தமிழ் வேதமே யன்றிப் பசிக்கு ஊட்டும் மூலைப் பாலன்றென்பது தோன்ற 'அருமறை குழுத்தமுது செய்தருஞ்வாரை' என்றும், பெரியநாயகியார் அருமறை குழுத்து ஊட்டியது போல், பகவதியாரும் இறைவன் திருவருஞ்கு வேண்டிய அன்பினையே குழுத்து ஊட்டின ரென்பது தோன்ற 'மறைவியார் பரமர்தாள் பரவும் அன்பே திருமலை சுரந்து அழுது செய்தருஞ்வித்தார்' என்றும் கூறினார். (சு.2)

ஆறுலவு செய்யச்சை ஜூயர்அரு எாலே
பேறுவகி னுக்கென வரும்பெரிய வர்க்கு
வேறுபல காப்புமிகை என்றவை விரும்பார்
நிறுத்திரு நெற்றியில் நிறுத்திநிறை வித்தார்.

சா

(எ-து.) கங்காநதி உலாவப்பெற்ற சிவந்த சடைமுடியினையுடைய இறைவனது திருவருளினாலே, இங்கிலவல்கத்தாருக்குப் பேறேன்று பெரியோரெல்லாம் சொல்ல வந்தருளிய பெரியோராகிய ஆளுடைய பின்னோயாருக்கு மண்காப்பு முதலிய வேறு வேறு காப்புகள் இடின் அவை குற்றமாய் முடியுமென்று, அக்காப்புகளை நெற்றியில் இடுவதற்கு விரும்பாதவர்களாய்த் திருநீற்றுக் காப்பினை இட்டு நெற்றியை நிறைவித்தார்கள் என்பதாம்.

இறைவனது திருவள்ளத்தில் தண்ணீய திருவருள் உலவுதைப்போல், சடைமுடியில் தண்ணீய கங்கையாறு உலவும் சிறப்புடைத் தென்பது தோன்ற - ஆறுலவு சேய்யசை ஜூயர் அருளாலே என்றும், பெருமலை பயந்த கொடி

பேண்டுலையின் பால் அமுத செய்தகுஞம் பெரியோரே இவர் என்னும் அச் சிறப்புத் தோன்ற—பேரியவர் என்றும், அங்குனமான சிறப்புடைய பிள்ளைக்கு இங்கிலாங்கில் அப் பெரியநாயகியார் பாலாட்டும் பொழுது அருமதை குழுத்து ஊட்டுவாராகலானும், அங்குனம் ஊட்டுவது உலகினர் சிவப்பேறேற்றுதற்கே ஆகலானும், அங்குனமான சிவப்பேற்றை உலகினரடைய இறைவன் திரு வளத் தென்னித் தமது பிள்ளையை ஆளுடைய பிள்ளையாராக வரச்செய்தன ராகலானும் அச்சிறப்பின் வகையெல்லாம் தோன்ற-ஜயர் அருளாலே பேறுலகை ஆக்கேள வந்து பேரியவரிக்கு என்றும், இம் மண்ணுலகினைக் காக்கும் கடவுள் கவும், மண்ணுலகினர்க்குத் திருக்கீற்றுக்காப்பை இடும் பேராசிரியாராகவும் வந்த இப் பெரியாருக்கு மன்காப்பு முதலியவற்றை இடுதல் பெருங்குற்றம் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற—வேறுபல காப்பு மிகை என்றுளம் விரும்பார் (ஆசி) நிறு திருநேற்றியில் நிறுத்தி நிறைவித்தார் என்றும், சமணரால் நீறழிபட்ட நெற்றி புடையார்க் கெல்லாம் நீற்றை நிறைவிக்கவே இப் பிள்ளையைப் பகவதியார் வேண்டினார்களின், அப் பகவதியார் அப் பிள்ளைக்கு நீற்றையிட விரும்புவரே யன்றி வேறொன்றையிட விரும்புவரோ? விரும்பார் என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற—வேறு பல காப்பு விரும்பார் என்றும், பகவதியார் பெரியநாயகியார் பிள்ளையைத் தாம் ஆளும் பிள்ளையாகப் பெற்று அப்பிள்ளையாரது நெற்றி யில் திருக்கிற நிறுத்ததாராயின், இவ்வுலகில் நீறு நிறையாதாகவின், அச்சிறப்புத் தோன்ற- நிறு திரு நீறுநீற்றியில் நிறுத்தி நிறைவித்தார் என்றுங் கூறினார்.

இத்திருப்பட்டான், ஆனாடையில்லையாராகிய பெரியார் இம்மன்னுலகில் வந்தது இறைவன் திருவருளாண்யால் எனவும், அங்குனமான ஆணை உயிர்கள் பெறுதற்கரிய சிவப்பேற்றை மிக எளிதிற் பெறுதற் கெனவும், அச்சிவப்பேற்றை யளிப்பது திருநீருக்கான அத்திருநீறு உலகமுற்றும் நிறைந்தொளிர் அப்பில்லையாரது திருநெற்றியில் அத் திருநீற்றைக் காப்பாக இட்டு நிறுத்தின ரெனவுங் கூறியவாராம். (சந்)

தாயர்திரு மடித்தலத்துங் தயன்கு மணித் தவிசினி மூம் தூயசுடர்த் தொட்டிலினுங் தூங்குமலர்ச் சயனத்துங் சேயபொருள் திருமறையுங் தீந்தமிழுஞ் சிறக்கவரு நாயகினைத் தாலாட்டு நலம்பபொ ராட்டினர்.

甲

(எ - து.) ஆளுடைய பிள்ளையாருக்குத் திருநீற்றைக் காப்பாக இட்ட பின்னர், வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத பொருளின் திறமெல்லாம் நிறைந்துள்ள வேதங்களும் இனிய தமிழ் மொழியும் இவ்வகின்கண் சிறந்தோங்கு மாறு வந்தருளிய அவ் ஆளுடைய பிள்ளையாரை, நற்றுய முதலியோர் தமது ஆசை நிறையத் தமது மதியினிடத்தும், இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சயனங்களிலும், பரிசுத்தமாகிய ஒளிகீசும் தொட்டிலிலும், அசைந்தாடுகின்ற பூங்தொட்டிலிலும் இருத்தி, அப்பிள்ளையாருடைய பல கலங்களையும் பல முறையாய்த் தாலாட்டுஞ் செயல்வழியாய்ச் சொல்லிச் சொல்லி அன்பு பாராட்டி வர்கள் என்றாம்.

சேய்பொருள் திருமறையும் தீந்தமிழும் சிறக்கவரும் நாயகனை, தாயர் திருமடித்தலத்தும் தயங்குமனித் தலிசினிலும், நாயக்டர்த் தொட்டிலினும்,

நாங்குமலர்ச் சயனத்தும், நல்ம்பல தாலாட்டுப் பாராட்டினர் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

பசுபாசங்களுக்கு அப்புறமாய், அஃதாவது, கண்ணருக்கன் போல் வேறும் வேறல்லவா யிருக்கும் இறைவனது பொருட்டிறத்தையே பன்முறையும் பல வகையாய்ச் சிறந்தெடுத்தோதும் சிறப்பினையுடையது வேதமாகவின் - சேய போருள் தீருமறை என்றும், பொருளிலக்கணத்தால் வேறு யிருக்கப்பட்ட இறைவன், ஆன்மாக்கள் பந்தமுத்திப் பயனை எட்டுமாறு உடலுயிர்போல் ஒன்றூயும் ஒன்றல்லவாயும், அறிவொளிபோல் உடனுயும் உடனல்லவாயும் இருக்கும் இறைவனது அத்துவித்த திறத்தை மிக எளிதாயும் இனிமையாயும் சிறந்தெடுத்தோதும் சதுரப்பாடுடையது தமிழ்வேதமாகவின் - தீந்தமிழ் என்றும், இன்மை, அன்மை, மறுதலை என்னும் முப்பொருளுணர்த்தும் அத்தைப் பொருளில், வேறு என்னும் அன்மைப் பொருளுணர்த்தும் சேயபொருள் திருமறைநெறியும், இன்மை மறுதலை என்னும் இருபொருளையம் ஒழித்து இறைவன் பாசபதார்த்தங்களில் ஒன்றுமிருந்து காட்டும் உபகாரத்தையும், பக்களாகிய ஆன்மவர்க்கங்களில் உடனுயிருந்து காணும் உபகாரத்தையும் இயற்றி வருங் தன்மையை உணர்த்தும் தீந்தமிழ்த்துறையும் தமது திருவாக்கால் சிறந்தெடுத் தோதவந்த தலைவராகவின் - சேயபோருட்டிருமறையும், தீந்தமிழ் சிறக்கவநும் நாயகனை என்றுங் கூறினார்.

அல்லதூஉம், சமண்முதலிய புறச்சமயங்கள் பாழ்ப்பட்டெடாழியவும், சைவ சமயம் தழைத்தோங்கவுமே சிவபாத இருதயரும், பகவதியாரும், ஏனையரும் மகப்பேறு வேண்ட, வேண்டியபடியே அச்செயல் புரியவே வந்த மகங்குர் இவரென்று அவரெல்லாம் உள்ளத்துள்ளே அறிந்தவராகவின், தாம் முன் எண்ணியிருந்த செயல்களையும் எண்ணங்களையும் தாலாட்டுப் பாடும் பாடன் முறையில் பாடினாராகவின்—நாயகனைத் தாலாட்டு நலம் பல பாராட்டினார் என்றார்.

நல்ம்பல பாராட்டினர் என்னும் விசேஷத்தை இனிவரும் கக, கூ, கந்-ம் திருப்பாடல்களிற் காணலாமென்க. தாலாட்டுப் பருவம் எட்டாவது மாதத்தில் நிகழ்வது. தாலம், நாவினை யசைத்தருளாய் என்னும் பொருள் மேனின்றது; தாலாட்டு என்பது பின்மொழி கெட்ட முன்மொழி நிலையல்; அமரசிம்மன் என்பது அமரம் எனவும் வீமசேனன் என்பது வீமன் எனவும் வருதல் போல.

இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடையபிளையாரது பிளையமைப் பருவத்துக்கேற் பச் செய்யுஞ் செயல்களைச் செய்தனரென்றும், அச்செயலிலேயே தமது வேண்டுகோளையும் அவருக்கு அறிவுறுத்துவோர் போன்ற தாலாட்டுப் பாடல்களைப் பாடினுரென்றுங் கூறியவாரும்.

(சு)

ஆளுடைய பிளையார் செங்கிரை யாடுதேல்

வருமுறைமைப் பருவத்தில் வளர்புகலிப் பிளையார்

அருமறைகள் தலையெடுப்ப ஆண்டதிரு முடியெடுத்துப்

பெருமழுவர் தொண்டல்லால் பிறிதிசையோம் என்பார்போல்

திருமுகமண் டலமசையச் செங்கிரை யாடினார்.

சுரு

(எ - து.) திருப்புகவி என்னும் சீகாழிப் பதியின்கண்ணே வளர்ந்தருளா சின்ற ஆளுடைய பிள்ளையார், முறையாக வருகின்ற சப்பாணிப் பருவத்தில் இறைவனுடைய அருமைகளை அருமையாக எடுத்தாளவல்ல வேதங்கள் தலை எடா நிற்க, தமது திருமுடியை மேலே எடுத்து, “பெரிய பரசாயுதத்தையுடைய இறை வனது திருத்தொண்டிலையல்லாமல் மற்றொரு தொண்டினுக்கு யாம் இசை யோம்” என்று மறுப்பார்போல், அழகிய திருமுகமண்டலம் அசையும்படியாகச் செங்கிரையாடி யருளினார் என்பதாம்.

புகலிவளர் பிள்ளையார் வருமுறைமைப் பருவத்தில் எனவும், ஆண்ட அருமறைகள் தலை எடுப்ப எனவும் கூட்டுக.

பாலிய, யெளவனுதி பருவங்களை யடையாது, என்றும் குமாரப் பருவத்தினையுடைய பிள்ளையார் சீகாழி என்னும் பதியிற்புகுஞ்சு முறையாய் வளரும் பருவத்தையடைந்த அதிசயங்தோன்ற - புகலிவளர் பிள்ளையார் வந்முறைமைப் பநுவம் என்றார்.

மூவரென்றே எம்பிராக்லூடும் எண்ணி விண்ணங்கு மண்மேல் தேவரென்றே திரிபவராகிய தேவரது இறுமாப்பையும், அங்குனாக் திரிவாரைக் கண்கு அவர்கட்டு ஆட்பட்டுமலும் உலலைச்சமயிகளது இறுமாப்பையும் அடக்குமாறு அவர்களைத் தியானஞ்சு செய்யும் ஆன்ம வர்க்கங்களிற் சேர்த்து நகாரணர்கள் எனக் கழித்தும், பரசிவப் பிரபுவைத் தியானிக்கப்படும் தியேயப் பொருளில் வைத்துப் போற்றி அருமை பாராட்டி ஆளும் அருமைதோன்ற - ஆண்ட அநுமறைகள் என்றார்.

அங்குனம் அருமைபாராட்டி ஆளும் அரிய வேதங்கள் எண்ணிய எண்ணாங்கள் புறச்சமயிகளால் தாழாவண்ணம், அஃதாவது பூர்வபக்கமாகா வண்ணம், அவற்றின் சித்தாந்த முடிபை எடுத்துக்காட்டி அவர்கள் தலையை யசைப் பிக்கத் தமது முடியை எடுக்கும் அங்வாண்மை தோன்ற - அழுமறைகள் தலையேபேப் திருமுடி எடுத்து என்றார். “கண்டிலை யல்லேன்கான் என்றகன்று, கானுக் கழிபரமு நான்அல்லேன் எனக்கருதிக் கசிந்த, தொண்டிலை முடிம் உளத்து அவன்றுன் சின்ற கலப்பாலே சோகம் எனப் பாலிக்கத் தோன்றுவன் வேறின்றி, விண்டகலும் மலங்களெல்லாம் கருத்தியானத்தால் விடமகலும் அது போல விமலதையும் அடையும், பண்டைமறைஞரும் அது கானுனேன் என்று பாலிக்கச் சொல்லுவது இப்பாவகத்தைக் கானே” என்ற சீவ தூன சித்தித்திருவாக்குப்படி கசிந்த தொண்டிலை சோலும் (அதுநான்) என்று பாலித்து என்னில் அவன் வேருகாது, அவனில் நான் வேருகாது இருத்தலாகிய அந்த நிலைக்கு இசைவோமன்றி, கசிந்த தொண்டிலைவிட்டு அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி (நான் பிரமமாயினேன்) என்று கருதி, பிரமனிலையை யடையாது அகங்கார நிலையை யடைதலாகிய அந்த நிலைக்கு இசையோம் என்னும் அவ்வதிசய சிவானு பவநிலை தோன்ற - பேருமழுவர் தோண்டல்லாற் பிற்திசையோம் என்பார் போல், திருமுக மண்டலம் அசையச் செங்கிரையாடினார் என்றார்.

செங்கிரை என்பது, ஜந்தாம் மாதத்தில் நிகழ்வது; ஒரு கால் முடக்கி ஒரு கால் நிமிர்த்து இருகரங்களையும் நிலத்திலுள்ளித் தலை நிமிர்த்து திருமுக மசைய ஆடுதல்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆன்டைய பிள்ளையார் திருமுடியை எடுத்தது, வேதத்தின் முடிபு இது என எடுத்துக்காட்டுதற் கெனவும், செங்கிரையாடியது சோலும் என்னும் மகா வாக்கியத்துக்குப் பொருள் இது என உணர்த்துதற் கெனவுங் கூறியவாரும்.

(சுதி)

சப்பாணி கோட்டல்

நாமறியோம் பரசமயம் உலகிலெதிர் நாடாது

போமகல என்றங்கை தட்டுவதும் புனிதன்பால்

காமருதா எம்பெறுதற் கொத்துவதுங் காட்டுவபோல்

தாமதைச்செங் கைகளினால் சப்பாணி கொட்டினார்.

சகை

(எ - து.) “இவ்வுகின்கண் யாழும் சமயிகளென்று உலாவுகின்ற சமய களே! கீவிரல்லாம் வேதசிவாகமங்களால் அங்கீரிக்கப்பட்ட சமயிகள் ஸ்லீர்; எனெனில், வேதசிவாகமங்களின் உட்கிடைப் பொருளை ஆராயும் வன்மை யுடைய யாம் அவைகளில் உங்களைக் கண்டோயில்லை. (ஆகவின்) எங்களெதி ஸில் ஸில்லாமலும், எங்களைப் பார்க்காமலும் தூரத்தே ஒடிப் போங்கள்” என்று அழகிய திருக்கரங்களைத் தட்டுதல்போலும், அனுதிமல முத்தன்பால் அழகிய பொற்றுளம் பெறுதற்கு ஒத்தறுத்தலைக் காட்டுதல் போலும் செந்தாமரை போன்ற திருக்கரங்களினால் சப்பாணி கொட்டி யருளினார், என்பதாம்.

உலகில் (உலாவுகின்ற) பரசமயிகளே உங்களையம் நாம் அறியோம், (ஆகவின் எங்களை) எதிர் நாடாது அகலப்போம் என்று அங்கை தட்டுவது (போலும்) எனக் கொண்டுகூட்டுப் பொருள் கொள்க.

சப்பாணி கொட்டல், ஒன்பதாவது மாதத்தில் சிகழ்வது. இது கைசேர்த் துக் கொட்டும் பருவம். ச - சகிதம், பாணி - கை எனப் பொருள்படும்.

ஆன்றேர்களால் பிரமாணாற்றையாக எடுத்தானப்படும் பதிவாக்காகிய வேதசிவாகமங்களில் முத்திநெறி யடைதற்கு வகுத்த சமயம் சிவனது திருக்கடைக் கண் சேர்ந்துள்ள சித்தாந்த சைவம் ஒன்றே யன்றி வேறு சமயங்கள் இல்லை யாகலான், அத்துணிபினை உலகினர் அறிய - உலகில் பரசமயம் நாமறியோம் என்றும், அங்கனம் முத்திநெறி யறியாத மூர்க்காகிய கல்லாதாரது அறிவு கழிய நன்றாயினும், கொள்ளார் அறிவுடையார் ஆகலான், அத்துணிபு தோன்ற - எதிர்நாடாது அகலப்போம் என்றும், “எட்டுரு விரவியென்னை ஆண்டவன் ஈண்டு சோதி, விட்டிலங் கலங்கற்றில்லை வேந்தனைச் சேர்ந்திலாத, துட்டரைத் தூர்த்த வார்த்தைத் தொழும்பரைப் பிழும்பு பேசும், பிட்டரைக் கானுகண் வாரப் பேசாது அப்பேய்களோடே” என்று திருவிசைப்பாவிற் கூறியபடி, வேதசிவாகமங்களாற் கூறப்பட்டுள்ள சித்தாந்த சைவகெறியை மிழங்கு இகழ்ந்த மூர்க்கரைக் கண்களால் எதிரே காண்கிறும், வாயால் எதிர் சின்று பேசினும் ஒழியாப் பாவத்தை விளைவிக்கும் என்னும் அக்கொடுமை தோன்ற - அகலப் போமேன்று அங்கை தட்டுவது என்றங் கூறினார்.

(சகை)

தவழ்ந்து செல்லல்

விதிதவறு படும்வேற்றுச் சமயங்கள் இடைவீழ்ந்து

கதிதவழ இருவிசம்பு நிறைந்தகடி வார்கங்கை

நதிதவழும் சடைமுடியார் ஞானம்அளித் திடவரியார்
மதிதவழ்மா விகைமுன்றில் மருங்குதவழந் தருளினார்.

சன

(எ - து.) வேத சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் விதிமுறைகள் தவறுபடும் படியான தீயவொழுக்கங்களை மேற்கொண்டிருக்கும் புறச் சமயங்களிலேலீழ்த் துபோவதாகிய தூர்க்கதியானது சைவசமயிகளை விட்டு நீங்கிப் புறத்தே நகர, ஆகாயவழி முழுவதும் சிறைந்து நறுமனாம் வீசிவரும் கங்கையாறு தம் திருச் சடையில் தவழ்ந்திருக்குமாறு வைத்தருளிய பெரிய சடைமுடியினை யுடையாரது சிவஞானத்தை அருளுதற்குரிய ஆசிரிய மூர்த்தியாகிய ஆளுடைய பிள்ளையார், சந்திரன் தவழும் திருமாவிகையின் முற்றத்தின் பக்கத்தில் தவழ்ந்து செல்லும் பருவத்தினை உடையவராயினார், என்பதாம்.

வேத சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் விதிமுறைகளை ஆராய்ந்தறியும் அறி வினைப் போக்கி, அவைகளில் குற்றங்களையே காணும் அறிவினை உண்டாக்கி, அவ்விதி முறைகளைக் கடந்து செல்வதில் துணிவினையும் உண்டாக்கி, அவைகளில் சிவித்தமாகக் கூறப்படும் தெய்வங்களையும், புண்ணிய பாவங்களையும் இம்மை மறுமைகளையும் எண்ணிச் செய்வதாகிய நல்லொழுக்க நெறிகளையும் இகழும்படி செய்து, மனம்போனவா நெல்லாம் ஒழுக்கங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு, அவ்வொழுக்கங்களையே கைப்பற்றி ஒழுகும் வண்ணம் செய்து, இம்மை முதலாகச் சொல்லப்படும் மும்மைப் பயன்களை இழுக்கச் செய்து பிறத்தல் இறத்தல் நரகிற் கிடத்தலாகிய மும்மைப்பயனைத் தரும் வன்மைப் பாட்டினை யுடைத்தாய்ச் சைவசமயிகளைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டு அரசாட்சி புரியவல்ல புறச்சமயிகள், வைத்திக சைவம் அழகிதாக ஒங்கி யிருக்கும் சைவராஜதானியினின்றும் அகன்ற மெல்லமெல்லத் தவழ்ந்து போகும் நெறியைத் தேடிக்கொண்டு போக, வைத்திக சைவம் வழங்குவதாகிய முன்றிலின்கண் வந்தனர் ஞானமளித்திட வரியாராகிய ஆளுடையபிள்ளையார் என்று இத்திருப் பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

சன

வருகைப் பநுவங்களை வருகவேன்றதைத்தல்

குழவரும் பெருஞ்சுற்ற தோகையரும் தாதியரும்
காழியர்சம் சீராட்டே கவுணியர் கற்பகமேயென்

றேழிசையும் பலகலையும் எவ்வுலகும் தனித்தனியே
வாழவரும் அவர்தம்மை வருகவாருகென அழைப்ப.

சஅ

(எ - து.) வேதத்துக்குரிய ஏழிசைகளும், முதல்நால், சார்பு நூலாக விரிந்து கிடக்கும் பலதூல்களும், எல்லாவுலகங்களும் ஆகிய இவைகள் ஒன்றேனும் தத்தம் நிலைகளினின்றுங் கெடாமல் வாழும்படி வந்த ஆளுடைய பிள்ளையரை, குழும்படி வரும் பெரியசுற்றத்தினரும், செவிலித்தாயரையொத்த தாதியரும் ஆகிய எல்லோரும் “காழிப்பதியின் கண் வாழ்வாரது செல்வமே! கவணியகோத்திரத்தார் கொண்டாடும் கற்பகமே!” என்று சொல்லி “வருகவருக” என்றழுப்பதாகிய, வருகைப்பறுவத்தை அடைந்தனர், என்பதாம்.

ஏழிசையும் பலகலையும் எவ்வுலகும் தனித்தனியே, வாழவரும் அவர்தம்மை, குழவரும் கற்பகமே வருகவருக என அழைப்ப எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

உலகின்கண்ணுள்ள எவ்வள வயிர்களும் தாம் தாம் செல்லும் நெறியினை யுணர்ந்து வாழுமாறு விதித்த வேதமாகச் சொல்லப்பட்ட மூவகை நூல்களும் வழங்கவொட்டாது பாழ்படுத்திய புறச்சமயிகளைகிய சமணராதியர் பாழ் பட்டுப்போகவும், அம்மூவகை நூல்களும் விதித்திருக்கும் அவ்வழியொழுகுத்தஞ்சு உரியாராகிய உலகின்ரெல்லாம் வாழுவும் வந்தவராகிய பிள்ளையாரை, வைதிக சைவ மார்க்கத்தில் நிற்போராகிய சிவபாத இருதயருக்குச் சுற்றத்தினராயுள்ள பார்ப்பன மகளிரெல்லாம் “வைதிக சைவ மார்க்கம் பாழ்பட்டு வறுமையடைந்து கிடக்க, அவ்வறுமையைப் போக்க வந்த செல்லமே! கவனியர் கோத்திரத் தில் வந்தவராகிய சிவபாத இருதயர், ‘மேதினிமேற் சமண்னையர் சாக்கியர் தம் பொய்பிகுத்தே, ஆதி அருமழை வழக்கம் அருகி அரன் அடியார்பால், பூதிசாதனம் வினங்கப் போற்றல் பெருது ஒழிந்ததே’ என்று மிகவும் ஏக்கங் கொண்டு உம்மைப் பிள்ளையாகப் பெற்று அவர் ஏக்கமகன்ற அவரெண்ணியிருக்கும் சைவ நலங்களையெல்லாம் எண்ணியவாறே அளிக்க வந்த கற்பகமே! எங்க ஸிடம் வருக வருக” என்று அன்போடும் அவாஹோடும் அழைத்தழழத்துக் களித்தனர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (சஅ)

வநுகவேள்று அழைத்தவரை மகிழச் சேம்தல்

திருநகையால் அழைத்தவர்தம் செழுமுகங்கண் மலர்வித்தும் வருமகிழ்வி தலைசிறப்ப மற்றவர்மேற் செலவுகைத்தும் உருகிமனம் கரைந்தலைய உடன்அணைந்து தழுவியும்முன் பெருகியஇன் புறாவித்தார் பெரும்புகலிப் பிள்ளையார். சகை

(எ - து.) பெரிய புகலி என்னுங் திருப்பெயருடைய சீகாழியின்கண் அவதரித்த ஆனுடையபிள்ளையார், தம்மை ‘வருகவருக’ என்று அழைத்தச் சுற்றத்தினருடைய முகமாகிய தாமரை மலர்களை, தமது புன்னைகையால் மலரச் செய்து தம்மை வருகவருக என்று அழைக்கும் அவருக்கு அம்மகிழ்ச்சியானது அதிகரித்துச் சிறக்குமாறு, தவழ்ந்து தவழ்ந்து சென்று அவர்களருகிற் சென்றவடன் தமது சிற்றிடையே நீட்டி அவர்களை உதைத்தும், அவ்வடி பட்டவுடன் அவர்கள் மனம் உருகி அன்னினாற் கரைந்து கரைந்து அலைய, அதுகண்டு உடனே அவர்களை நெருங்கித் தம்முடல் அவர்கள் உடவிற் பொருந்த முன்சென்று தழுவியும், இவ்வகையாக அவர்கள் விரும்பிய இன்பத்தைப் பெருக்கமாகத் தந்தருளினார், என்பதாம்.

தம் வருகையை வேண்டி அன்பின் வசப்பட்டு ‘வருக வருக’ என்றழைக்கும் மெய்யன்பர்களைத் தமது திருக்கண்ணால் மூன் நோக்கி, திருவருள் பாலித்து முகத்தை மலரச் செய்தலும், பின்னர் சமீபித்துத் திருவடி சூட்டுதலும், அதன் பின்னர், தமது திருமேனியற் பொருந்த அவர்களைத் தழுவிப் பேரானந்தம் அளித்தலும் தீவிரதர சத்தினிபாதர்க்குச் செய்யும் தீக்காக்கிரமமாகலான், அத் தீக்கா விதியையே இங்கு திருவிளையாட்டின் வழியாய் இம்மங்கையாராகிய சத்தினிபாதருக்குச் செய்தனரென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

தவத்தான் வந்த அரும்பெறல் மகவை, அன்பு பாராட்டி ‘வருக’ என்று அழைக்குங்கால், அம்மகவானது புன்னைகைகாட்டி அவர்களுக்கு முகமலர்ச்சி

யுண்டாக்கலும், 'வருக' என்று இருக்கயையும் நீட்டி அழைக்குங் கையில் மெல்ல மெல்ல வந்து சிற்றடியை முன்வைத்து மகிழ்வித்தலும், அவர்கள் தங்கள் கையில் வைத்த சிற்றடியைப் பற்றிக்கொண்டு அம்மகவை வாரியெடுத்து மார்புறத் தழுவத் தலைப்படுக் காலத்து அம்மகவானது களிப்பு மிகுதியினால் அவர்களுக்குமுன் அவர்களைத் தாம் தழுவி அணைத்துக் கொள்ளுதலும் இயல்பாகலான் அந்த வீலையும் செய்தனர் பிள்ளையாரென்க. (சக)

தளர்ந்தைப் பருவம் அடைதல்

வளர்ப்பருவ முறையாண்டு வருவதன்முன் மலர்வரிவண்

ஊர்க்குமென் சுருட்குஞ்சி யுடன் அலையச் செந்நின்று

கிளரோளிக்கிள் கிளியெடுப்பக் கீழ்மைநெறிச் சமயங்கள்

தளர்ந்தையிட் டறத்தாழும் தளர்ந்தையிட் டருளினார். ரீ. 0

(ஏ - து.) இவ்வண்ணம் பருவங்கள் வருந்தோறும் அவ்வப்பறுவத்தைக் கண்டு மகிழ்வேண்டியவ ரெல்லாம் மிக மகிழுமாறு அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தந்து வளரும் பருவமுறையில் ஒரு வருடம் வருவதற்குமுன், மலரணிக்கிருக்கும் கரிய மெல்லிய சுருண்ட குடுமியோடு, அம்மலரின்கண் கீண்டு மொய்க்கும் கீற்றுக்களையுடைய வண்டுகளும் அலைய, தவழ்ந்து வரும் பருவம் நீங்கிச் செம்மையாய் ஸின்றாருளி, திருப்பாதங்களில் அணிக்கிருக்கும் கிரணங்களை வீசும் திருச்சதங்கைகள் ஒலிப்ப, கீழ்மைத் தன்மையுடைய புறச்சமயங்கள் தளர்ந்த நடையிட்டு வருந்திக்கெட, ஆளுடைய பிள்ளையாரும் தத்தும் அடியிட்டுத் தளர்ந்தைப் பருவத்தை அடைந்தருளினார் என்பதாம்.

கருமென்சுருட் குஞ்சியுடன், மலர் உளர் வரிவண்டும் உடன் அணைய எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

பிள்ளையாரை வந்தையும் ஒவ்வொரு பருவமும், பிள்ளைக்கைப் பேற்றை வேண்டினாருக்கு அளவிறந்த மகிழ்ச்சியையும், சைவத்தை வேண்டாத புறச்சமயி களுக்கு அளவிறந்த துன்பத்தையும் விளைவித்து வந்தன என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (தி. 0)

நடந்து விளையாடல்

தாதியர்தம் கைப்பற்றித் தளர்ந்தையின் அசைவொழிந்து

சோதியணி மணிச்சதங்கை தொடுத்தவுடம் புடைசூழப்

பாதமலர் நிலம்பொருந்தப் பருவமுறை யாண்டோன்றில்

மீதனைய நடந்தருளி விளையாடத் தொடங்கினார். ரூ. 0

(ஏ - து.) பிள்ளையார் தளர்ந்தைப் பருவத்தை அடையவே, செவிலித்தாய் ருடையகைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, தளர்ந்த நடையால் உண்டாகும் வருத்தம் நீங்கி, கிரணங்களைப் பரப்பி அழகு செய்யும் இரத்தினாச் சதங்கைக் கோவை அரையினிடத்துச் சூழ்ந்து பிரகாசிக்க, பாததாமரையானது பூமியிற் பொருந்த, அதுகாறும் வந்த பருவ முறைப்படியே ஓராண்டின்மேல் விளையாடற்பறுவும் வர, நட்து விளையாடற்குத் தொடங்கினார் என்பதாம்.

“முன் திருப்பாட்டில், ‘கீழ்மை நெறிச் சமயங்கள் தளர்ந்தையிட்டது,’ என்று கூறினாகலான், இத்திருப்பாட்டில், மேன்மைநெறிச் சமயமாகிய சைவசமயிகளாகிய செவிலித்தாயருடைய கைகளைத் தாம் பற்றிக்கொண்டு, தம் வழியே அவர்கள் மெல்ல மெல்ல சைவமார்க்கத்தில் வரும் பருவத்தைக் காட்டுகின்றவர் போல், தாதியர் தங்கைப்பற்றி நடந்தருளி விளையாடத் தொடங்கினார் என்னும் அவ்வண்மைக் குறிப்பை இப்பாட்டான் குறிப்பிட்டனரென்க. எனவே, புரச் சமயங்களுடைய நடை அழிந்து, சைவசமயங்கை நடைபெற வந்ததென்பதாம்.

செவிலித்தாயர் என்பார், பிள்ளைகளை வளர்க்குஞ் தாய்மார்கள். அஃதே போல், சைவசமயம் வளர்ந்தோங்க வந்த பிள்ளையாரைச் சைவசமயிகளாகிய செவிலித் தாயர்கள் அன்புகொண்டு, ‘வருக வருக’ என்றழைப்பதும், அழைக்கின்ற அவருள்ளங் களிக்குமாறு அவர் கரங்களைத் தாமே பற்றிக்கொண்டு வேதம் என்னும் பெரிய வீதிவழியே மெல்லமெல்ல நடப்பதும், நடந்து அவர்களையும் அவ்வழியே நடப்பித்து, அவ்வழியில் ஆங்காங்கு இருக்கும் பஸ்ம வைபவம், பஞ்சாட்சர சிதியம், அவ்வட்சர சிதிபதியாகிய சிவபரத்வ நிருபணம், என்னும் இத்துறைகளில் நின்ற களிப்பதும் ஆளுடையபிள்ளையாரது செயலாகலான், அக்செயலைச் செய்ய—ஆண்டோன்றின் மீதனைய, நடந்தருளி விளையாடத் தோடங்கினார் என்றார். (நுகூலம்)

தேரூட்டும் பநவம்

சிறுமணித்தேர் தொடர்ந்துருட்டிச் செழுமணிச் சிற்றில்களிலை நறுதுதற்பே தையர்மருங்கு நடந்தோடி யடர்ந்தழித்தும் குறுவியர்ப்புத் துளியரும்பக் கொழும்பொடியாடியகோலம் மறுகிடைப்பே ரொளிபரப்ப வந்துவளர்ந்த தருநூாள். (நுகூலம்)

(ஏ - து.) தாதியர் கைப்பற்றி நடந்து அவர்களை மகிழ்வித்த பின்னர், இரத்தினங்கள் இழைத்திருக்கும் சிறுதேரைத் திருக்கரத்தாற் பற்றிக்கொண்டு தொடர்ந்துருட்டி, நல்ல மணிகளால் சிறிய வீடுகளைக்கட்டி விளையாடும் நல்ல நெற்றியைடைய பேதைப் பருவத்தினராகிய சிறுமியர் பக்கத்து வேகமாகச் சென்று அவர்கள் கட்டியிருக்கும் அச்சிறு வீடுகளையழித்தும், அங்குனம் காலால் அழிக்கின்றபோது திருமேனியில் சிறிய வியர்வைத்தளி யரும்ப, வீதியில் எழும் புழுதிகள் அவ்வியர்வையிற் படிச்து விளங்கும் திருக்கோலம் வீதியினிடத்துப் பெரிய ஒளியை வீச விளையாடி வளர்ந்தருளுங் காலத்தில், என்பதாம்.

பஞ்ச இலக்கணங்களோடு கூடிய காவியங்களை அழுகுபெறக் கட்டி, அதில் பேதையர்களை மயக்கி விளையாடும் பேதையர்களாகிய புரச்சமயிகளிடத்திற் சென்று அவர்கள் பொய்யே கட்டி நடத்திய முத்தினிலையாகிய வீடுகளைத் தமது சிறிய திருவாக்கினாந் பாடும் திருப்பாட்டாகிய சிறிய தேரைச் செலுத்தி அழித்து, அங்குனம் அழிக்குங்காலத்து உண்டாகும் வாதங்களில் அவர்கள் கொடுமையைத் திருவுள்ளத்தில் நாடுங்காலத்தில் திருமேனியில் வியர்வும், அவர்கள் புல்லுரையாகிய புழுதிகள், தம்பிடத்துக் கலந்து, அப்புல்லுரைப் புழுதிகளைத் தாம் பாடும் திருப்பதிகள்தோறும் பிரகாசமாய்ச் சொல்லுதலுமாகிய செயல் உடையவராகலான், அக்குறிப்புத் தோன்ற, சிறுமணித்தேர் உருட்டி, பக்தையர் சிற்றிலை அழித்து, வியர்ப்புத் துளியரும்ப, கொழும்பொடியாடிய

கோலம் ஓளிபரப்பவந்து வளர்ந்தருளும் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப் பட்டது. (கு)

பிள்ளையார் ஓளிறும் ஆண்டை அடைதல்

மங்கையோ டெனுகி வளர்தோணி வீற்றிருந்த
திங்கள்சேர் சடையார் தம் திருவருட்குச் செய்தவத்தின்
அங்குரம்போல் வளர்ந்தருளி அருமறையோ டுகுப்ப
எங்கள்பிரான் ஈராண்டின் மேலோர் ஆண் டெய்துதலும். (ஞ)

(எ - து.) ஆருடைய பிள்ளையார் சிறுதேருருட்டி வளர்ந்தவரும் நாளில், பெரிய நாயகியாரை உடன்சொண்டவராய், ஊழிதோறும் ஓங்கும் திருத்தோணி புரத்தில் வீற்றிருந்தருளிய, சந்திரனை யணிந்திருக்கும் சடைமுடியினையுடைய தோணியப்பாது திருவருளாகிய பயிருக்கு, எங்கள் பிரானுகிய ஆருடைய பிள்ளையார், சிவபாத இருதயர் செய்த தவமாகிய வித்தினின்றும் தோன்றிய அங்குரம் (முளை) போல, அரிய வேதங்களும் உலகமும் உய்யும்படியாக இரண்டு வருடம் வளர்ந்தருளி, அதன்மேல் மூன்றும் வருடமானது வந்து அடையவும், என்பதாம்.

அருளுவா யிருப்பவராகிய சிவபெருமான் மகனாராகிய பிள்ளையாரை - அங்குரம் என்றும், சிவபாத இருதயர் அச்சிவபெருமானது பாதத்தை இருதயத் திற் கொண்டு வாழும் தவமுடையவராகவின் இவருக்கு மகனாராய் முறையேயாகலான் - சேய் தவத்தின் அங்குரம்போல் என்றும், பல்லாண்டென்னும் பதங்கடந்தவனது மகனாராகிய பிள்ளையார் ஓராண்டினையும் உடையவரன்றாகலான், ஆண்டினை யறியாத அப்பிள்ளையார்பால் ஆண்டுகள் உய்ந்து போக ஒவ்வொன்றும் வந்து அடுத்ததாகவின் - ஓராண்டின் மேலோராண்டு எய்துதலும் என்றங்கூறினார். (ஞ)

நாவாண்ட பலகலையும் நாமகளும் நலஞ்சிறப்பப்
பூவாண்ட திருமகளும் புண்ணியமும் பொலிவெய்தச்
சேவாண்ட கொடியவர்தம் சிரபுரத்துச் சிறுவர்க்கு
மூவாண்டில் உலகுப்ப நிகழ்ந்ததனை மொழிகின்றேன். (ஞ)

சொல்வன்மை என்னும் நாவின் நலத்தை ஆள்வதாகிய பல நூல்களும், பல நூல்களுக்குங் தெய்வமாகிய நாவினை ஆள்கின்றவளாகிய கலைமகளும், பூவி னுக்கு அருங்கலமாகிய தாமரை மலரை ஆள்கின்றவளாகிய இலக்குமி தேவியும், சிவபுண்ணியங்களும், மேன்மையினையுடைய இடபக்கொடியையுடைய தோணி யப்பர் வீற்றிருக்கும் சிவபுரம் என்னும் திருப்பெயரினையுடைய சிகாழிப்பதியில் அவதரித்த ஆருடைய பிள்ளையாருக்கு மூன்றும் பருவத்தில் உலகம் உய்யும்படியாக நடந்தருளிய செயலைச் சொல்லானின்றேன், என்பதாம்.

சொல்வன்மை என்னும் அதிகாரத்தில் “நாகலம் என்னும் கல னுடைமை அங்கலம், மாநலத்து உள்ளதாலும் அன்று” என்று போய்யா மோழி யார் கூறிய அச் சொன்னவன்மையை நாடி - நாவாண்ட பல்கலை என்றும், அந்தா நலத்தைக் கொண்டாரது நாவினையே தனக்கு உரிமை கொண்டு வாழ்கின்றவளாகலான் - நாமகளும் நலத்திறப்ப என்றும், “நல்லார்கட்டப்பட் வறுமையின்

இன்னுதே, கல்லார்கட் பட்ட திரு" என்ற தூற்பாவின்படி, எனைய மலர்களைத் தாம் வாழும் இடமாகக் கொள்ளாதது போல் கல்லாதாரிடத்து வாழுக்கருதாது, மலர்களில் சிறந்த தாமரையை வாழும் இடமாகக் கொள்வதுபோல், மக்களிற் சிறந்த கற்றுரையே இடமாகக் கொண்டிருப்பவளாகலான் - பூவாண்ட திருமக ஸும் என்றும், சொல்வன்மை யுடையாரிடத்து வாழும் கலைமகளாலும், அறிவின் வண்மை யுடையாரிடத்து வாழும் திருமகளாலும் வளர்ந்து வாழும் சிறப்பினை யுடையது சிவபுண்ணியமாகலான், இருமகளாரையும் முன்கூறிப் பின்னர் - புண்ணியழும் என்றும், சிவநித்தனை செய்பவர்களாகிய புறச்சமயிகளிடத்துக் கலைமகளும், கல்வி அறிவில்லாத அற்பர்களிடத்துத் திருமகளும், பசுபுண்ணியம் உடையவரிடத்துச் சிவபுண்ணியழும் அகப்பட்டுப் பாழ்ப்பட்டுத் தத்தமக்குரிய பொவிவு ஒங்குதற்கின்றிக் கிடத்தலான், அம்முன்றும் முறையே சிவபரத்வத் தையே கொண்டாடவல்ல அகச்சமயிகளிடத்தும், அருட்கல்வியில் விருப்பம் உடையாரிடத்தும், சத்திநிபாதம் உடையாரிடத்தும் வாழ்ந்து பொவிவெம் தும் பருவமாகிய மூன்றும் பருவம் வந்து அடுத்தாகலான் - போலிவேய்த என்றும், எல்லாப் புரங்கட்கும் சிரமாயுள்ள சிவபுரத்தில் சிவபெருமானிடத்துப் பின்னோயாராய் வாழ்வதுபோல் இம்மன்னுலகிலும் சிரபுரமாயிருக்கும் இச்சீகாழி யினும் தோணியப்பரோடு வாழும் வாழ்வினைப் பெற்றுள்ளவராகலான் - சேவாண்ட கோடியார்தம் சீரபுரத்துச் சீறுவர்க்கு என்றும், உலகுய்ய வந்த பின்னோயாரிடத்து உலகுய்வதற்காக் திருவருட்செயல் நிகழ்வதற்கான மூன்றும் ஆண்டு வந்துவிட்ட சிறப்பான் அவ்வருட் செயலை இனிச் சொல்வதே எனது மெய்த்தொண்டாகலான் - மூவாண்டின் உலதுயிய நிகழ்ந்ததனை மோழிக்கின்றேன் என்றுங் கூறினார்.

மேல் கூகு-ம் திருப்பாட்டாலும் இத்திருப்பாட்டாலும் பின்னோயாரிடத்து முதலாம் ஆண்டில் கலைமகட்செல்வி வந்து அங்குரித்தனன் என்றும், இரண்டாம் ஆண்டில் திருமகட் செல்வி வந்து வளர்ந்தனன் என்றும், மூன்றும் ஆண்டில் புண்ணியச் செல்வி அருளவந்தனன் என்றும் கூறியவாரும். (கிச)

வேநுக்கோண்டழல்

பண்டுதிரு வடிமறவாப் பான்மையோர் தமைப்பரமர்
மண்டுதவ மறைக்குவத்தோர் வழிபாட்டின் அவித்தருளத்
தொண்டின்நிலை தரவருவார் தொடர்ந்தபிரி வணர்வொருகால்
கொண்டெழலும் வெருக்கொண்டாற் போல்அழுவர் குறிப்பயலாய்.

(எ - து.) அனுதிதொட்டுத் தமக்குப் பாலுட்டும் பரிவினையுடைய திரு வருள் உருவாகிய உமாதேவியாரை மறவாத தன்மையை யுடைய முருகப் பெருமானராகிய தம்முடைய பின்னோயாரை, விடாத பெருந்தவத்தினையுடைய வேதியர் குலத்து வந்தவராகிய சிவபாத இருதயர் செய்துவந்த வழிபாட்டின் விசேடத்தான் யாவர்க்கும் பரமாகிய அப்பரசிவன் தந்தருள், அவ்விறைவன் அருளியெடுயே, முருகப்பிரானார் நிலையாயுள்ள சைவத் தொண்டினை வைத்திகசை வர்களுக் கெல்லாக் கொடுத்தருள் அக்சிவபாத இருதயருக்குப் புத்திரர் என்று சொல்லும்படி ஆளுடைய பின்னோயாராய் வருவாராயினார். அங்குனம் வந்தாராயி

னும், பரமநூரைத் தொடர்ந்திருந்த தொடர்ந்திலையும், இப்பொழுது பிரிந்திருக்கும் பிரிந்திலையும் தமது உணர்வின்கண்ணேண் ஒருசமயம் தோன்ற, அத்தோற்றமானது இடைவிடாது மேற்கொண்டெழுலும், அதுகாறும் தாய்தந்தை முதலாயினார்டத்து இருந்த அக்குறிப்புகளைல்லாம் வேறுபட்டுத் தாய்தந்தையரைப் பிரிந்த ஒரு மகவைப்போல் மருட்சியும் அச்சமுங் கொண்டு திருவாய்மலர்ந்து அழுவாராயினார், என்பதாம்.

இறைவனைப் பிரியாத பான்மையை நங்கையும், நங்கையைப் பிரியாத பான்மையை இறைவனும் எங்காளும் கொண்டிருத்தல் போல், சிவமாயும் சத்தியாயும் இருக்கும் இவ்விருவரிடையில் ஆனந்த ரூபமாய் எங்காளும் இருக்கும் பான்மையை முருகப்பெருமானும் உடையவராகலான் - பண்டு திருவடிமறவாப் பான்மையோர்த்தமை என்றும், இம்மண்ணுலகில் சைவத்தொண்டானது நிலைபெறச் சிவபாத இருதயர் தவஞ்செய்து வழிபட்டுவர்த அச்சிறப்புக் கிரங்கி அம்முருகப் பெருமானை அவரென்னியபடியே ஆளும்படி பின்னோயாராகத் தந்தருளினாகலான் - தோண்டின்லைதா, மண்டுதுவ மறைக்குதலத்தோர் வழி பாட்டின் பரமர் அளித்தநூள் வாருவார் - என்றும், ஆளுடையபின்னோயார் திருவருட்குரிய சன்மார்க்கத்தினர் என்பதுடன் அவர் சிவகுமாரரே என்பதை உலகின் ரெல்லாம் கண் கூடாய்த் தெள்ளிதின் உணர்ந்துய்ய - தூறிப்பயலாய்த் தோடர்ந்த பிரிவுணர்வு ஒருகாற் கோண்டேழுலும் வேநுக்கோண்டாற் போல் அழுவார் என்றுங் கூறினார்.

இவ்வண்மை பின்வரும் அருளிச்செயல்களான் அறியக் கிடக்கின்றமை காண்க. (நிசு)

தந்தையாரோடு அழுது தோடர்ந்து போதல்

மேதகைய இந்நாளில் வேபெரு நாள் வேதவிதி
கீதிமுறைச் சடங்குநெறி முடிப்பதற்கு நீராடத்
தாதையார் போம்பொழுது தம்பெருமான் அருள்கூடச்
சோதிமணி மனைமுன்றில் தொடர்ந்தமுது பின்சென்றார். ஞகு

(எ - து.) பின்னோயாரது குறிப்பு அயலாய், அம்மையப்பரைத் தொடர்ந்திருந்த பிரிவு உணரவங்ததாகிய மேன்மையாங் தகுதியமைந்த இந்த நாளில், ஒரு நாள், வேதங்களில் விதிமுகமாகக் கூறியிருக்கும் தருமத்திற்குரிய சடங்குகளை அந்தந்தச் சூத்திரப்படி நீதி முறையாகச் செய்யவேண்டிய நெறி தவறாமல் செய்துமுடிக்கக் கருதி, தந்தையாராகிய சிவபாத இருதயர் பிரமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானாங் செய்வதற்குப் போகப் புறப்பட்டபொழுது, பின்னோயாரை யழைத்துக் கொண்டு போதற்குத் தோணியப்பரது அருளானது வந்துகூட, பின்னோயார் ஒளிபரப்பும் மணிகள் இழைத்திருக்கும் திருமாளிகையின் முற்றத்தில் வந்துளின்று தந்தையாரைப் பின்தொடர்ந்து அழுதுகொண்டே போவாராயினார் என்பதாம்.

பின்னோயாருக்குப் பிரிவுணர்வு தோன்றிய பொழுதே பிரியா நிலைமையைக் கூட்ட, பின்னோயாரைப் பிரிந்திருந்த தந்தையினிடத்து இருந்த அருளானது அவரைவிட்டுப் பிரிந்து பின்னோயாரை அழைத்துக்கொண்டு போக அவர்பால் வந்து கூடிற்றென்று இத்திருப்பாட்டால் கூறப்பட்டது. (நிகு)

தடுத்துங் கேளாமையால் தாதையார் உடன் அழைத்துப் போதல் பின்சென்ற பிள்ளையார் தமைநோக்கிப் பெருந்தவத்தோர் முன்செல்கை தனையொழிந்து முனிவார்போல் விலக்குதலும் மின்செய்பொலம் கிண்கிணிக்கால் கொட்டியவர் மீளாமை உன்செய்கை இதுவாகில் போதென்றங் குடன்சென்றுர். ஞ

(எ - து.) அழைக்கவந்த அருள்கூட, தந்தையார் பின்செல்லத் துணிந்து வருகின்ற பிள்ளையாரைப்பார்த்து, தம்மைப் பின்பற்றிப் பிள்ளையார் தொடர்ந்து வரும் பெரிய தவத்தினையுடையோராகிய சிவபாத இருதயர் தாம் பிள்ளையாருக்குமுன் போதலை யொழிந்து, திரும்பி அப்பிள்ளையாரைப் பார்த்துக் கோபிப் பவர்போலத் தம்முடன் வராவன்னம் தடுத்து விலக்குதலைச் செய்யவும், பிள்ளையார் மின்னைச் செய்கின்ற பொன்னுலாகிய கிண்கிணியனிந்த திருவடிகளைப் பூமியிற்றட்டித் தட்டிக்கொட்டி மாளிகைக்குத் திரும்பாது தம் பின்னே வருவதற்கே தலைப்பட, “உனது செய்கை இவ்வாறிருந்தால் நான் என்செய்வேன்! என்னுடன் வருவாயாக” என்று தந்தையர் அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர், என்பதாம்.

பாசுவசப்பட்ட பிள்ளையாராயிருப்பின் தந்தையார் பாசத்திற்குத் தடை பட்டுத் திருமாளிகைக்குத் திரும்புவார்; அருள்வசப்பட்டவராகவின் அல்வரு ஞடைய தந்தையினிடத்திலேயே போகத் துணிந்தனர் என்றும், சிவபாத இருதயர் தம்மிடத்துள்ள பாசத்தை ஆனுடைய பிள்ளையார்பாற் செலுத்தி, அவரிடத்துள்ள அருளோப்பெற்று அவருடன் வாழுவேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவராகவின், —போது என்று அங்கு உடன் சேன்றுர் என்று இத்திருப் பாட்டாற் கூறியவாரும். (ஞ)

தீர்த்தத்துறையை அடைதல்

கடையுகத்தில் தனிவெள்ளம் பலவிரிக்குங் கருப்பம்போன் றிடையறுப் பெருந்தீர்த்தம் எவற்றினுக்கும் பிறப்பிடமாய் விடையுயர்த்தார் திருத்தோணிப் பற்றுவிடா மேன்மையதாம் தடமதனில் துறையைனந்தார் தருமத்தின் றலைநின்றுர். ஞஅ

(எ - து.) வேத தருமத்தை இயற்றுவதில் முற்பட்டிருப்பவராகிய சிவபாத இருதயர், யுகமுடிவுகள் தோறும் எழும் ஒப்பற்ற பெருவெள்ளம் எங்கும் பரவச் செய்யும் கருப்பத்தை யொத்ததாயும், இடைக்காலத்தில் நீங்காது செல்லுகின்ற மகா ஏதிகளுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயும், இடபக்கொடியையுடைய இறைவன் வீற்றிருப்பதாயும் இருக்கும் திருத்தோணியாயுள்ள கோயிலை விடாது அக்கோயிலினுள் மேன்மையுடையதாயிருக்கும் பிரமதீர்த்தத்துறையைப் போய் அடைந்தனர் என்பதாம்.

யுகரங்களில் வெளிப்படும் சலப்பிரளயம் உலக முற்றும் பரவும்போது, இச்சிகாழியானது அவ்வெள்ளத்தின் ஈடுவில் தோணிபோல் மிதங்கிருத்தலால் அத்தோணிபுரத்தைக் கருப்பங்கொண்டிருக்கும் ஒரு மாதாகவும், நீர் வெள்ளம் அத்தோணிபுரத்தைச் சூழ்ந்திருத்தலால் தோணிபுரமாகியமாதினுடைய கருப்பத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட மக்களாகவும் காணப்படலால் - கடையுகத்தில் தனி

வெள்ளம் பலவிரிக்கும் கருப்பம்போல் என்றும், கடல்பெருகும் அக்காலத்தில் மகாந்திகளும் பெருக்கெடுத்துத் தோணிபுரத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் அக்கடல் வெள்ளத்தில் ஒன்றுய்க்கூடிப் பின் அவ்வெள்ளம் அடங்கிய காலத்தே அக்கடல் வின்றும் வெளிப்பட்டுப் போதலான் - இடையூப் பேருந்தீர்த்தம் எவற்றிற் கும் பிறப்பிடமாயின்றும், விடையூர்க்குத் தெல்லும் இறைவனே அத்தோணியின் கண் மீகாமைனப்போல் வீற்றிருக்கின்றனக்காலான் - விடையூர்த்தார் தீருத் தேரெணி என்றும், அத்திருத்தோணியப்பர் திருநோக்கத்திற் கெதிரில் இடங் கொண்டு ஆலயத்தினுள்ளே யிருத்தலால் - பற்றுவிடா மேன்மையதாம் என்றும், வேறேரூ தீர்த்தத்திற்குப் போதவின்றி நாடோறும் அத்தீர்த்தத்திற்குனே நீராடச் செல்லும் சியமமுடையவராகலான் - தடமதனிற் றுறையினாந்தார் என்றும் கூறினார். (குறு)

தந்தையார் நீரில் முந்துகல்

பிள்ளையார் தமைக்கரையில் வைத்துத்தாம் பிரிவஞ்சித்
தெள்ளுநீரிப் புகமாட்டார் தேவியொடுமே திருத்தோணி
வள்ளலார் இருந்தாரை எதிர்வணங்கி மணிவாவி
உள்ளிழிந்து புனல்புக்கார் உலகுய்ய மகப்பெற்றூர்.

குகை

(எ - து.) உலகெலாம் உய்யும் வண்ணம் ஆனுடையாரைப் பெற்ற சிவபாத இருதயர், தம்மைவிடாது வந்த அப்பிள்ளையாரை அத்தீர்த்தக் கரையில் இருக்கவைத்து, பின் “இப்பிள்ளை எம்மைப் பிரிச்திருக்குமோ?” என்று பிரிச்து சென்று நீரில் மூழ்குவதற்கு அச்சமுற்றவராய், தெள்ளிய நீரில் மூழ்குவதற்கு மனம் உடன்படாதவராய், பெரிய நாயகியாருடன் திருத்தோணியில் வீற்றிருக்கும் தோணியப்பர் எதிரே நின்று அவரைத் தியானித்து, “தோணி யப்பா! நீதான் இப்பிள்ளைக்கு அப்பன், நானன்று; உன்னிடம் ஒப்புவித்தேன்; நீபாதுகாத்துக்கொள்வாயாக” என்று பிரார்த்தித்து வணங்கி, அத்தீர்த்தத்தனுள் இறங்கினார், என்பதாம். (குகை)

தந்தையார் அகமருஷின ஸ்நானத்து சேய்தல்

நீராடித் தருப்பித்து நியமங்கள் பலசெய்வார்
சீராடுந் திருமகனார் காண்பதன்முன் செய்ததற்பின்
ஆராத விருப்பினால் அகமருடம்படிய அடி
பேராது மூழ்கினார் பெருங்காவல் பெற்றாராய்.

குகை

(எ - து.) வேதசியமங்கள் பலவும் செய்யவல்லாராகிய சிவபாத இருதயர், தம்மைக் காணுமல் பிள்ளையார் சுற்றுமூற்றும் பார்த்துத் தேவைதற்குமுன் ஆசமனமும் அதற்குரிய நியமாதிகளும் மகாசங்கற்பழும் செய்து, நீரில் மூழ்கி, ஸ்நான காலத்திலேயே செய்யவேண்டிய தருப்பணங்களையுன் செய்து முடித்து, அதன் பின்னர், தம் மகனார் எவ்வாறு இருக்கின்றார் என்று பார்க்க, அது வரையில் மகனார் தம்மைத் தேடாதிருப்பதைப் பார்த்துச் சிறிது மகிழ்ந்தவராய், இவ்வாறு தமது மகனைக் கலங்காவண்ணம் இருக்கச் செய்வது தோணியப்பரே என்று எண்ணினவராய், அத்தோணியப்பரே முற்றும் மகனைக் காப்பர் என்று தெளிந்து, அவரையே மகனுருக்குப் பெருங்காவலாகப் பெற்றவராய், இனித்தாம் செய்யவேண்டிய அகமருடச் சடங்கில் யிக்க விருப்புடையவராய், வேறு

இடத்தில் அடிபெயர்த்து வைக்காமல், நின்ற அவ்விடத்திலிருந்தே நீரில் மூழ்கினார் என்பதாம்.

இவ் ஆறு திருப்பாட்டானும், ஆலூடைய பிள்ளையார் மூன்றாம் ஆண்டு வருமளவும், தம்மை மகவாகப் பெற்றெடுத்தார்க்கு இம்மையில் செய்யவேண்டிய இன்ப நல்த்தை அவ்வப்பருவத்தினாவாகச் செய்து, பின், மூன்றாம் ஆண்டெட்தவே, அதுகாறும் இருந்த குறிப்பினை விட்டுத் தாம் வந்தகாரணத்திற்கேற்ற செயலைச் செய்யுக் குறிப்புடையராயினார் என்றும்; அக்குறிப்பின்படியே இனிச் செய்யவேண்டிய செயலுக்கு அருள் துணைப்பட வேண்டுமாகலான் அவ்வாருள் பிள்ளையார்பால் வந்து கூடிற்றென்றும்; அதுகூடவே, தந்தையார் திருமாளிகையை விட்டு, திருவருட்டுறையாகிய தமது கோயிலிலிருக்கும் தீர்த்தத் துறையில் போவதற்கு மிக்க ஊக்கங்கொண்டு, அருட்டுறையில் போவார்க்கு உண்டாவதாகிய அழுகை முதலிய குறிகளெல்லாம் நிரம்பப் பெற்றவராய்த் தந்தையார் தம்மைப் பயமுறுத்துவதற்குச் சிறிதும் அஞ்சாது அவர் பின்னே சென்றன ரென்றும்; அவ்வாறு அஞ்சாது தம்முன் போவதற்கு அடியெடுத்து வைக்கத் தலைப்பட்டதைக் கண்ட தந்தையார் ‘இப்பிள்ளை உருவத்தால் நமக்கு அடங்கியிருக்கும் செயலைச் காட்டவந்ததேயன்றிச் செயலான் நமக்கு அடங்கி யிருத்தலைக் காட்டவந்த தன்று’ என்னும் அவ்வன்மையினை நாடி, ‘உங்செய்கை இதுவானால் அச்செய்கையை நான் விலக்கவல்லனாலே! அச்செய்கையைத்தானே நானுங்காண வேண்டியவனுயின்னேன்!’ என்று பிள்ளையார் திருவுள்ளப்படியே அவரை யழைத்துக்கொண்டு தோணியப்பர் ஆலயத்துள் சென்றனரென்றும்; சீகாழிப்பதி கடல்வெள்ளத்தில் தான் முழுகிப்போகாது, அவ்வெள்ளம் புத்தே நிற்கத் தான் மேலோக்கித் தோணிபோல் மிதந்தும், பின் வெள்ளம் சுருங்கி வருங்காலத்துத் தன்னுடைய கருப்பத்தினிடத்தினின்றும் வெளிப் பட்டுப்போவதுபோற் போய் முன் இருந்த நிலையில் நின்றும் தோணிபுரம் என்று பெயர் பெற்ற அத்திருநூமத்தின் சிறப்பினை விளக்குவதற்கே, அவ்வாலயத்துள் இருப்பதுபோல் என்றும் அழிவின்றி இருப்பதாகிய பிரமதீர்த்தத்துறையை அடைந்தன ரென்றும்; மகாநதிகளெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் இங்குவங்து கூடி, பின் தாம்தாம் போகும்வழியே போகத் தலைப்படுங்காலத்து, அங்கீருக்கு அதிதேவைத்தாகிய வருணன், தோணியாய் மிதந்த சீகாழியின் கீழிருந்த நீர் வெள்ளத்தில் கலந்து, அத்தோணி கீழிறங்கியபோது தான் அதற்குக்கீழாகவே இறங்கி இத்தீர்த்தசூபமாய் யாவலுங்கான அழியாது இருத்தலான அச்சிறப்புக் கருதி வெள்ளுரு தீர்த்தத்தை நாடி.ச் செல்லாது அத்தீர்த்தத் துறையையே அடைந்தன ரென்றும்; அங்ஙனம் அடைந்த பின்னர் “நமக்குப் பிள்ளையாக வந்த இப்பிள்ளையின் செயலை நாம் அறிய வல்லோம், இப்பிள்ளையைத் தந்த தோணியப்பர்தாம் அறிவார்; அவரோ, இத்தீர்த்தக் கரையின்மேல் இருக்கின்றார். கரையின்மேல் இருக்கின்ற அவர் கரையிலிருக்கும் பிள்ளையைக் காவா திருப்பரா? அன்றியும் பிள்ளையைக் கொடுத்த அவருக்கு இல்லாத கடமையா நமக்குள்ளது! ஆகவான் இவரே மைது பிள்ளைக்குப் பெருங்காவல்” என்று ஆராயும் அளவும் ஆராய்ந்து தின்னிய மனத்தராய், தாம் நீற்சென்று மூன் செய்வதாகிய நீராடல் முதலிய கருமங்களையும் பின் நீரில் மூழ்கிக் கொடுவன வாகிய சடங்குகளையுஞ் செய்வான் அங்கின்கண் மூழ்கியிருந்தன ரென்றுங்கு நிறியவாரும்.

பிள்ளையார் திருவாய்மலர்ந்து அழத்தொடங்கல்

மறைமுனிவர் மூஞ்குதலும் மற்றவர் தம் மைக்காணு

திறைதரியார் எனுநிலைமை தலைக்கீடா ஈசர்கழல்

முறைபுரிந்த முன் னுணர்வு மூளஅழத் தொடங்கினார்

நிறைபுனல்வா விக்கரையில் நின்றருளும் பிள்ளையார்.

குக

(ஏ - து.) நீரில் சிவபாத இருதயர் மூஞ்குதலும், நீர்நிறைந்திருக்கும் அத் தடாகக் கரையில் நின்றருளும் ஆளுடைய பிள்ளையார், மறைமுனிவராகிய தங்கதையாரைக் காணுமல்; தம் தங்கதையாகிய சிவபெருமானை ஓர் இறைப்பொழுதும் பிரிந்திருக்க அறியார் என்னும் அங்கிலைமை அப்போதே அதிகரிக்கப் பெற்றவராய், அதிகரித்த அங்கிலைமைக் கேற்பத் தம் தங்கதயின் கழலையே நினைப்பதாகிய முன்னுணர்ச்சியானது மேலிட, மேலிட்ட அவ்வணர்ச்சியினால் செய்ய வந்ததாகிய அம்முறைப்படியே திருவாய்மலர்ந்து அழத் தொடங்கினார் என்பதாம்.

நிறைபுனல் வாவிக்கரையில் நின்றருளும் பிள்ளையார், மறைமுனிவர் மூஞ்குதலும் மற்றவர் தம்மைக் காணுது, இறைதரியார் எனும் நிலைமை தலைக்கீடா, ஈசர்கழல் முன்னுணர்வமூள், புரிந்தமுறை அழத்தொடங்கினார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

அனுதிமல முத்தனகிய இறைவனேடு அனுதிமல முத்தராய் ஏகராகி நிற்கும் பிள்ளையாராகவின், இறைவனேடு ஏகராகி நிற்றலாகிய முன்னுணர்வு அதிகரித்துத் தோன்றுதலும், அது தோன்றிய வழி, ஏகஞகி நிற்றலாகிய அங்கிலையினின் றும் நீங்க வந்த இப்பிரிவு நிலையில் இறைப்பொழுதும் தரியாமையும், அங்குனாந் தரியாமையான் அன்பின் பெருக்கமாகிய அழுதலாதி செயல்கள் உண்டாதலும் அவருக்கு இயல்பாகலான், அங்கிலைமையை இத்திருப்பாட்டான் விளக்கிக்கூறினாரென்க.

இதனால், ஆளுடைய பிள்ளையார் முன்னிருந்த நிலை பாசசகித்தராகிய ஆன்மங்கிலை யன்று, பாசரகிதனகிய பதியோடுகூடி ஏகஞகி நிற்கும் நிலையே என்று கூறப்பட்டது.

இவ்வண்மை தோன்றவே, ஆளுடைய பிள்ளையாருக்கு உணர்வு தோன்றி யது பின்னாக இருக்க அதனைப் பின்னே தோன்றிய உணர்வென்னாது - முன் னுணர்வழுள் என்றார்.

ஆன்மாக்களுக்கு முன்னுணர்வு என்பது மூலமலத்தோடு ஏகமாகி, கன்மமலத்தோடும், மாயாமலத்தோடும் கூடி அலமங்து சிவனை மறந்திருத்தலாகிய பாசவுணர்வே யாம். இப்பாச வணர்வு, கேட்டல் முறையான் ஞானசாரியன் ஞானத்தினை உணர்த்து முறையே யுணர்ந்து, பின் சிந்திக்கு முறையான் ஆன்ம சுத்தியைப் பெற்று, அதன்பின் தெளிய முறையான் தெளியுங்கால் நீங்கும்; அங்கிலையின் கண், இறைவனேடு ஏகஞகி நிற்றலாகிய அவ்வணர்வு பின்னுணர்வாய் வந்துகூடும்.

இவ்வண்மை சிவஞான போதம் அ-க-க-0-ம் சூத்திரங்களால் உய்த்துணர்ந்த தறிதற்பாற்று; ஈணடு விரிக்கிற பெருகும்.

குக

பிரிவாற்றுமையின் சிறப்பு

கண்மலர்கள் நீர்த்தும்பக் கைமலர்க எாற்பிசைந்து
வண்ணமலர்ச் செங்கனிவாய் மணியதரம் புடைதுடிப்ப
எண்ணில்மறை யொலிபெருக எவ்வுயிருங் குதுகலிப்பப்
புண்ணியக்கன் றனையவர்தாம் பொருமியழு தருளினார்.

(கூ)

(எ - து.) முன்னுணர்வான் ஈசர்க்மல் உன்னிஅழுத் தொடக்கியபோது, கண்களாகிய தாமரை மலர்களினின்றும் அன்பு சீரானது விடாது சொரிய, அக்கண் மலரைத் திருக்கைகளாகிய மலர்களாற் பிசைந்து, அழுகியசெந்தாமரை மலரையும், கோவைக் கனியையும், ஒத்த திருவாக்கின் அழுகிய அதரம் பல முறையும் துடிக்கவும், புண்ணிய வடிவான ஓர் யானைக்கன்றை யொத்த ஆளுடைய பின்னையார், எண்ணில்லாத வேதங்களின் ஒசை மேவிடவும், எல்லா வுயிர்களும் மகிழ்ச்சியை மேற்கொள்ளவும், பொருமிப் பொருமி அழுதருளினு ரென்பதாம்.

கண்களைப் பிசைதல், ஆனந்தமாகிய கண்ணீர் பெருகுதற்கும், அதரம் துடித்தல் ஆனந்தம் பெருகுதற்கும் அங்கமாம் என்க. இவ்விரண்டும் இறைவனுடைய எகமாகி நிற்கும் ஆவலுடையார்க்கு உண்டாகவேண்டிய இலக்கணமாக வின் அவ்விலக்கணத்தைப் பின்னையார் எண்டுக் காட்டியருளினார் என்க.

இறைவனது பொருள் சேர் புகழ்பூரிந்தாலவல்லது அன்புண்டாகாதாகலான், அவனது புகழைக் கூறும் எண்ணில் மகறைகளை ஓலிபேநுக என்றும், ஆனந்தா தீதம் வாய்விட்டாற்றினாலன்றிக் கூடாதாகலான் - போருமியழுது என்றும், பொருள் சேர் புகழ்பூரிந்து, பொருமியழுதலால் ஆனந்தாதீதத்தைக் காட்டும் இனிய குறிப்பு, எகனை இறைபணி நிற்பார் எவர்க்கும் உண்டாகுமாகலான் - எவ்வுயிரினங்குதுகலிப்ப என்றும், பொருள் சேர் புகழைக்குறும் எண்ணில் மகறை ஓலி பெருகவும், எவ்வுயிரும், எவ்வுயிருள்ளும் இருப்பவனேடு எகமாகிக் குதுகலிப்பவும் வந்த மூர்த்தியாகலான் - புண்ணியக்கன்றனையவர் என்றும் கூறினார்கள். திருமேனியின் வண்மையும் பொலிவுக் தோன்ற - யானைக் கண்று என்றார்.

(கூ)

அம்மையப்பரை அழைத்தல்

மெய்ம்மேற்கண் துளிபனிப்ப வேதெங்கும் பார்த்தழுவார்
தம்மேலைச் சார்புணர்ந்தோ சாரும்பிள் னைமைதானே
செம்மேனி வெண்ணீற்றார் திருத்தோணிச் சிகரம்பார்த்
தம்மேயப் பாவென்றென் றழைத்தருளி அழுதருள்.

கூந்

(எ - து.) பின்னையார் தம்முடைய கைம்மலர்களால் கண்மலர்களைப் பிசைந்து அழுதருளத் தொடக்கியபோது, திருக் கண்களினின்றும் பெருகி வரும் நீர்த்திவலைகள் திருமேனியின்மேல் சிந்தி ஆருயோட, சிலபாத இருதயர் இறங்கிய நீர்த்துறையைப் பார்த்து அழாது, மற்றையிடங்கள் முழுவதையும் பார்த்து அழுவாராயினார். எங்கும் பார்த்து அழுத்தொடக்கியது, எங்கும் நிறைந்துள்ளானுகிய தம் தந்தையாகிய சிவபிரானிடத்து முன்னுள்ள பிரியாத்

தொடர்ச்சியினைக் கருதியோ, சிவபெருமானைக் கூடவேண்டும் என்று எங்கிருந்து ஸினைப்பினும் அக்கணமே கூடவல்ல முருகனுகிய இவர், அங்குனம் கூடப்பெறுது எங்கும் பார்த்தமுதல் சிவபாத இருதயருக்குப் பிள்ளையாக வந்திருக்கும் பிள்ளைமைக் கோலத்தைக் கருதியோ, இவ்விரண்டனுள் எது கருதி என்று சொல்ல நாம் அறியோம்; அங்கனமிருக்க, அப்பிள்ளையாரே இந்த இரண்டில் இதுதான் என்று அறிவடையார் தெள்ளித்தின் உணர, எங்கும் பார்த்து அழுதபின்னர், சிவந் திருமேனியில் வெள்ளிய விபூதியைச் சண்ணித்திருக்கும் தம் தந்தையார் வீற்றிருக்கும் திருத்தோணியின் சிகரத்தைப் பார்த்து - அம்மே அப்பா என்று அழைத்து அழுதருளினார் என்பதாம்.

பிள்ளையார், மேலே சொல்லியவாறு முன்னுணர்வினையே உடையவர் என்பதைப் பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல் வலியுறுத்த, கீழிடத்தில் நீரில் மூழ்கி யிருக்கும் தந்தையை நாடி “அப்பா, அப்பா” என்று அழைத்து அழூது, “அம்மையப்பர் எல்லாவுலகுக்கும் அப்புறத்தார் இப்புறத்தும், அல்லார்போல் நிற்பார் அவர்” என்று தீருக்களிற்றுப்படியார் கூறியபடி, ஈருருவாகி அப்புறத்தும் இப்புறத்துமாகிப் பின் அவ்விரண்டும் அல்லவாய் ஒருருவாய் நிற்பவராகிய இறைவனே, தம் தந்தை என்றுணர, வேறெங்கும் பார்த்து அழுதபின் ஒருருவாய் நின்றருளும் திருத்தோணிச் சிகரம் பார்த்து—அம்மே யப்பா என்றழைத்தருளினார் என்பதாம்.

சிவபாத இருதயருக்குப் பிள்ளைமைச் சார்புடையராய் வந்ததனால், மேலைச் சார்பு அற்றவராய், கீழ்நிலைச் சார்பே யுடையவராயினார் என்று கீழ் நிலையாகிய பாசச் சார்புடையார் கூறத் துணிவாராகலான், அத்துணிபை, கிரவுஞ்ச திரியையும், மாமரத்தையும் இருக்கிறது பின்ததுபோல் பிளக்க, மேலைச் சார்புணர்ந்து மேலைத் தந்தையையே அழைத்தனரென்க.

ஆகவே, திருத்தோணிச் சிகரம் பார்த்து, அம்மே யப்பா என்றழைத்தது, ஈரும் பிள்ளைமதானே தம்மேலைச் சார்புணர்ந்தோ! என்று பாசச் சார்புடைய அஞ்சானிகளை நோக்கி, “நீவிட்ரே கூறும்” என்று வினாவியதுமாம். இன்னும் விரிக்கிற பெருகும்.

(கூட)

தோணியப்பர் தீர்த்தக்கரையில் எழுந்தருளல்

அந்திலையில் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் அருள்நோக்கால் முன்னிலைமத் திருத்தோண்டு முன்னியவர்க் கருள்புரிவான் பொன்மலைவல் வியுந்தாமும் பொருவிடைமேல் எழுந்தருளிச் சென்னியிளம் பிறைதிகழச் செழும் பொய்கை மருங்கணைந்தார்.

(ஏ - து.) திருத்தோணியில் வீற்றிருக்கும் இறைவனர், பிள்ளையார் அழுகையைக் கேட்டு, அக்கணத்திலேயே இரங்கிய அருளுடையராய், அவ்வருளையே மேற்கொண்ட நோக்கினால், பிள்ளையார் தமது முன்னிலைமையைத் தாம் நினைத்துபோல், தமக்கும் தம்மை யுடையானுக்கும் இடையே நின்று இருவர்க்கும் இனிய முகமும் இனிய கரையும் இனிய மழலை மொழியும் வழங்கிவந்த அத் திருத்தோண்டினைத் தாமும் நாடித் திருவன பிரங்கிப் பிள்ளையார்க்கு அருள் செய்வானென்னி, பரவதாஜ புத்திரியாகிய பார்வதியாருடன், சடைமுடியின் கண் இளம்பிறை கிரண்கள் வீச, விரைந்து செல்லும் விடைமேல் எழுந்தருளி,

தாமரை முதலிய மலர்களால் பொலிவு பெற்றிருக்கும் பிரமதீர்த்தக் கரையின் கண் வங்தனர் என்பதாம்.

தங்கையாகிய தம்மையும், தாயாகிய பொன்மலை வல்லியையும் திருவளத் தெண்ணிப் பிள்ளையார் சுற்றுப் பக்கங்களைல்லாம் பார்த்தும் காணப்பெறுமையால் மெம்மெல் கண் துளி பனிப்பு அழுது திருத்தோணிச் சிகரம் பார்த்து ‘அம்மே யப்பா’வென் றழைத்தருளினாராகையால் அப்பிள்ளையாருக்கு வேறு உருவங் கொண்டு பாலுட்ட வருவாராயின் இவர் நம் தாய்தங்கையர் அல்ல ரென்று எண்ணி மிகவுங் கவலைக்கர்ந் தழுவாராகவின் அக்கவலைக்கு இடஞ் செய் யாமல் நம் அம்மையப்பர்தானென்று தம்மால் ஊட்டப்படும் பாலைக் களிப் புடன் உண்ண—சேன்னி யினம்பிறை திகழ, போன்மலை வல்லியும் தாழும் போநுவிடைமேல் எழுந்தருளி சேழும்போய்கை மநுங்கணைந்தார் என்றார்.

பாலுண்ணும் பருவமுடைய குழந்தைகள் தம் தாய்தங்கையை வந்து அழுகையை நீக்கிப் பாலுட்டினால் அழுகை நீக்கி உண்ணுமேயல்லால், வேலெரு தாய்தங்கையர் வந்து பாலுட்டத் தலைப்படுவாராயின் உண்ணுமல் அழுகை மேலிட்டுத் தம் தாய் தங்கைகளையே அழைக்கத் தலைப்படுதல் கண்கூடாகலான் அம்முறைமை நாடியே இறைவன் தம் திருவருவத்தை மாற்றுது, தம் அடையாளங்க எள்ளலாங் காண இடபாருடாய்ப் பார்வதி சமேத ராய் வந்தனரென்று அறியக் கிடக்கின்றமை காண்க.

இதனால், நமது ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையை ஞானேநேத்திரோத்பவராகிய ஷண்முகக் கடவுளென்றே நாமெல்லாம் எண்ணி வழிபடவே பசுமரத்தாணி பயறைந்தாற்போல - சேன்னி யினம்பிறை திகழ, போன்மலை வல்லியும் தாழும் போநுவிடைமேல் எழுந்தருளிப் போய்கை மநுங்கணைந்தார் என்று ஆசிரியர் சேக்கிழார் அருளானும் அறிவுடையார் அறிந்துய்யக் கூறியருளினார் என்க. (சுச)

தூணப்பாலைக் கோடுக்கக் கட்டளையிடல்

திருமறைநூல் வேதியர்க்கும் தேவியர்க்கும் தாம்கொடுத்த பெருகுவரம் நினைந்தோதான் தம்பெருமைக் கழல்பேணும் ஒருநெறியில் வருஞானம் கொடுப்பதனுக் குடனிருந்த அருமறையாள் உடையவளை அளித்தருள அருள்செய்வார். காநு

(எ - து.) திருவினைத்தரும் வேதநூலை ஒதும் வேதியராகிய சிவபாத இருதயருக்கும், அவர் பத்தினியாகிய பகவதியாருக்கும் முன் தாம் கொடுத்த தருளிய பெருகு வரத்தைத் திருவளத்து எண்ணித்தானே, பெருமை பொருந் திய தமது திருவடியையே சிந்திக்கத்தக்கக் கூரு நெறிய மனம் வைத்து உணர வருகின்ற ஞானத்தைச் (சத்திசிபாதர்க்கெல்லாம்) தம் மகனூர் கொடுப்பத னுக்கு, தம்முடனிருந்து தம்மை ஆளுகின்றவராகிய உமாதேவியாரை நோக்கி, அரிய தமிழ்வேதத்தைக் கொடுக்குமாறு கட்டளை யிடுவாராயினார் ! என்பதாம்.

உடனிருந்த ஆளுடையவளை அருமறை அளித்தருள அருள் செய்வார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

வேதநூலானது தன்னுண்மைப் பொருளை யுனர்ந்து ஒதுகின்ற வேதியர்க்கு அவரது உடம்பினிடத்தில் தமது வைதிக ஒழுக்கத்தால் உண்டாகும் ஓர்

அழகினைப் பொலிவபெறக் காட்டுதலால் - திருமைதாலீ் என்றும், வேதமானது வேதியனுகிய சிவபெருமானது திருவைந்தெழுத்தைத் தனது இருதயத்தில் கொண்டிருத்தல் போல் இவரும் அச்சிவனுரது அருளுருவாகிய பாதத்தையே தமது இருதயத்தில் கொண்டிருத்தலால் - வேதியர் என்றும், அவர் மனைவியார் பராசத்தியின் திருநாமாகிய பகவதி என்னும் திருப்பெயரைக் கொண்டிருத்தலால் - தேவியார் என்றும், தம் பிள்ளையார் தமது சிகரம் பார்த்து “அம்மேயப்பா” என்று புனிதவாய் மலர்ந்தமுத மாத்திரத்தில், பஞ்சகிருத்தியத்துட்பட்டிருக்கும் இறைவனது முற்றுணர்வெல்லாம் போய்த் தமுடைய மகனாரது அழுகையைப் போக்கும் ஒருணர்வே முன்னின்றதென்னும் அவ்வருமை வெளிப் படலால் - நினைந்து என்றும், மகனாரது அழுகையைப் போக்கும் அங்கினைவின் மாத்திரமாய் வந்த அவ்விறைவர், பிள்ளையை செருங்கிய மாத்திரத்தில் “இவன் இக்கரையின்கண் நீந்து அழுவதற்குக் காரணம் சிவபாத இருதயனுக்கும் அவன் மனையாட்டிக்கும் நாம் கொடுத்த வரமன்றோ?” என்று நினைத்தனராதலால் - வேதியரிக்கும் தேவியரிக்கும் தாம் கோடுத்தவாம் நினைந்தோன்றும், கொடுத்த வரம் தம்முணர்வுக்கு வந்தபோது சிவபாத இருதயர் கேட்ட பெரிய வரமெல்லாம் அவ்வணர்வுள் வந்ததாகலான் - பெருதவரம் நினைந்து என்றும், அப்பெரிய வரம், மேதினிமேல் அதியார்பால் பூதிசாதனம் விளங்கப் போற்றல் பெறுது, சமண்கையர் சாக்கியர்தம் பொய்ம்மிகுத்தே வருதலால் அப்பொய்யெல்லாம் ஒழியப் பரசமயம் நிராகரித்து நீருக்கும் பெரிய வரமன்றோ என்று திருவளத் தெண்ணினு ராதலால் - பெருதவரம் நினைந்து என்றும், வரத்தின் வகையை நினைந்த மாத்திரத்தில், சிவபாத இருதயர் வேண்டியபடியே பரசமயம் நிராகரித்து நீருக்க வேண்டுமாயின் அச்செயல் சூனவகையினுலன்றி வேறு வகையினால் ஆகதாகலான் அந்த ஞான வகையை இவ்வருட்பாலோடு கலந்து ஊட்ட வேண்டுமென்று எண்ணினாராதலால், ஞானங் கொடுப்பதனுக்கு - நினைந்து என்றும், அருட்பாலை ஊட்டவேண்டியவரும் அவ்வருள் வழியே சிவஞானத்தை விளக்கவேண்டியவரும் தம்முடனிருந்து தம்மையானும் சிவசத்தி யன்றித் தாமன்றுகலான் - உடனிருந்த ஆளுடையவளை அளித்தநூள் அநுள் சேய்வார் என்றும், அருளாகிய குணவடிவம் தேவியும், ஞானமாகிய குணவடிவம் தாழும் ஆகலானும், ஞானகுண வடிவமாகிய தாம் அருட்குண வடிவாகிய தேவியுடன் கலந்தே தம்மைச் சார்ந்தாருக்கு ஞானத்தைப் பிரகாசப்படுத்துவது அனுதி முறைமையாகலானும், அம்முறைமைப்படியே இப்பொழுதும் செய்யத் திருவளத்தெண்ணி, தேவியார் ஊட்டப்போகும் அருளாகிய திருமூலப்பாலோடு தமது ஞானத்தை யுங் கலந்துநட்ட அத்தேவியாருக்குக் கட்டளை யிட்டனராதலால் - தம் பெருமைக் கழல்பேணும் ஒருநேறியில் வந்தாளம் கோடுப்பதனுக்கு உடனிருந்த ஆளுடையவளை அளித்தநூள் அநுள் சேய்வார் என்றும், வடமொழியாகிய வேதத்தைத் தாம் உட்கொண்டு ஒதியது உயிர்களுக்கேயன்றித் தமக்கன்மைபோல், தம் பிள்ளையாருக்கு இப்பொழுது அருட்பாலோடு சிவஞானங் கலந்துநட்டுவதும் உயிர்கள் பிறவிப் பசிப்பினியினிறு நீங்கிச் சிவமாந் தன்மையாகிய பேரின்பம் நுகர் தற்கே யன்றி அவருக்கன்றுகலான் - கழல்பேணும் சூளம் (உயிர்களுக்கு) அளித்தநூள் அநுள் சேய்வார் என்றும் கூறினார்.

இறைவனுடைய பஞ்ச கிருத்தியத்துட்பட்ட முற்றுணர்வு பிள்ளையார் வழியில் ஒருணர்வாய் வரினும் ஜயணர்வாய் நின்றதனை மேலே சொல்விவந்த

முறையா னறிக. எங்குனமெனின், (க) தம் மகனாது அழுகையைப் போக்கும் உணர்வாய் சின்ற நினைவொன்று, (உ) இப்பொய்கைக் கரையின்கண் பின்னையார் வந்து அழுதமைக்குக் காரணம் தாம் சிவபாத இருதயருக்குக் கொடுத்த வரமன்றே என்று நினைந்த நினைவொன்று, (ங) அவர் வேண்டிய வரம் பெருகுவரமன்றே, என்று அவ்வரத்தின் வகையை நினைந்த நினைவொன்று, (க) அவ்வகையாவது, பரசமயம் நிராகரித்து நீரூக்கி அடியார்பால் பூதிசாதனம் விளக்க வல்லவா என்று நினைந்த நினைவொன்று, (ஞ) பரசமய நிராகரணமும், பூதி சர்தனம் விளங்குவதும் ஆகிய செயல்கள் சிவஞானத்தால்வன்றி ஆகாவாகலான் அதனைப் பாலில் கலந்தூட்ட வேண்டுமென்று நினைந்த நினைவொன்று; ஆக ஒருணர்வு ஜயுணர்வாயிற் தென்க.

இனி, “திருநெறியாவது, சித்தசித்தன்றிப் பெருநெறியாய் பிரானை நினைந்து, குருநெறியாம் சிவமாம் நெறிக்கடும், ஒருநெறி யொன்றுக் வேதாந்தம் ஓதுமே” என்று திருமந்திரம் கூறியவாறு, வேதாந்தப் பொருளை யுட்கொண்டிருப்பது வேதமாகவின் மறைந்துல் என்னது - திருமறைநால் என்றார். சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களால் ஆன்மாக்கள் அடையப் படுவதாகிய சிவப்பேற்றறைக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்னும் நான்கினால் உணர்ந்து, பின்னர் உண்டாகும் அன்பினால் அச்சிவப் பேற்றறைப் பெறவேண்டும் என்னும் உண்மை, இறைவன் தற்புருஷாதி நான்கு திருமுகங்களான் வடமொழியாற் கூறிய வேதங்களானும், ஈசான முகத்தாற் கூறிய சிவாகமங்களானும் ஓதப்பட்டிருப்பினும் அவ்வண்மையை அறியாது தத்தம் மனம் போனவாறெல்லாம் பொருட்கொண்டு, மதமேற்கொண்டு, “இதுதான் வேத சிவாகமங்களின் சம்மதம், சம்மதம்” என்றுக்கு இடர்ப்படுத்துவோருடைய கூற்றுக்களை யெல்லாம் இடர்ப்படுத்தி, வேத சிவாகமங்களின் உண்மைச் சம்மதம் இதுவென்று வெளிப்படுத்தத் தென்மொழியாகிய திராவிட வேதத்தை அருள் செய்யத் திருவுளத்தெண்ணித் தம்மையானும் அருட்சத்திக்குக் கட்டினையிடத் தொடக்கினுராகவின் - ஆளுடையாளை அநுமறை அளித்தநுள் அநுள் செய்வார் என்றார்.

இதனால், வடமொழியாகிய வேத சிவாகமங்கள் இறைவன் வாக்கே யாயினும் அருட்டுணை யில்லையாயின் அவ்வேத சிவாகமங்கள் மெய்ப்பொருளை யுணர்த்தாது. இடர்ப்படுத்துமெனவும், அருட்டுணையுடையார்க்கு அவ்வேத சிவாகமங்கள் மெய்ப்பொருளை யுணர்த்தி இடர்ப்படுத்தும் பொருளையெல்லாம் தெளி ஏற்க செய்யும் எனவும் விளக்கியவாரும். அன்றியும், ஆளுடைய பின்னையாரால் வெளிப்படுத்தக் கருதியது வடமொழியன்று தென்மொழியே என்றும், அத்தென்மொழியைத் தம் அருள் வழியானே வெளிப்படுத்தக் கருதினுரென்றும், அவ்வருளுக்கு வழி ஞானசம்பந்தப் பெருமானாது திருவாக்கே யாகலான் அதனை அவ்வருட் சத்திக்கு உணர்த்தினுரென்றும் உண்மை விளக்கியவாறுமாம்.

ஆகவே, இறைவன் வாக்கின் வழியாய் வந்த வடமொழி வேத சிவாகமங்களின் உண்மைப் பொருளை, ஞானசம்பந்தாது திருவாக்கின் வழியாய் வந்தருளும் தென்மொழியாகிய அருண்மொழித் தேவாரம் என்கு விளக்குமென்க. அஃதாவது, இறைவன் தன் பெருமைக் கழல்பேணும் ஒரு கெறியில் வருஞானத்தை உதிப்பித்து, இடர்ப்படுத்திய வேத சிவாகமங்களின் பொருளெல்

லாம் இடர்ப்படுத்தாது இடர்ப்பாட்டை யொழிக்கும் அரிய நுண்ணிய பொருளை உபகரிக்கச் செய்யுமென்க.

இவ்வண்மை தோன்றவே, ஆசிரியர் சேக்கிழார் “வேதநெறி தழைத் தோங்க, மிகுசைவத் துறைவிளங்க, பூதபரம்பரை பொலிய” என்று ஆண்டுக் கூறினாரென்க.

இனி, ஒரு நெறியில் வருஞானம் என்றது, சிவஞானம் என்க. எனவே, சைவ சமயத்திற் கூறப்படும் சிவஞான மொன்றே சிவனது பெருமையைப் பிரகாசப்படுத்தி அப்பெருமானது திருவடியை விரும்பச் செய்யும். எனைய சமயத்தாராற் கூறப்படும் பாசஞான பசஞானங்கள் நெறியல்லா நெறிகளை நெறியாக நினைப்பித்து அத்தெந்தியில் புகச்செய்யுமென்று சைவசமய ஞானத் தின் சிறப்பும், எனைச் சமய ஞானங்களின் இழிவும் இதனேல் விளக்கியவாறு மாயிற்று. இதனை, “நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச், சிறநெறி கள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணம்” என்றஞிய திருவாசகத்தா னரிக.

இத்திருப்பாட்டான், சிவபெருமான் ஞானசொருபியாதலால், ஞான முடையவன் சிவபெருமான் என்றும், உமாதேவியார் அருட்சொருபியாதலால் அருளுடையவள் உமாதேவி என்றும், ஆகவே சிவஞானம் அருளொடு கலந்தால் சிவத்தை அறிய முடியுமென்றும், அருளொடு கலவாதாயின் சிவத்தை அறிய முடியாதென்றும் விளக்கி, இறைவர் தமது சிவஞானத்தை அருளொடு கலந்து தமது பிள்ளைக்குக் கொடுத்து அந்த அருட் சிவஞானத்தை அவர்வழியான் யாவர்க்கும் வழங்கத் திருவளத் தெண்ணினாரென்று கூறப்பட்டது.

அன்றியும், சிவபெருமான் வேத சிவாகமங்களை வடமொழியாற் கூறியது போல், அவ்வேத சிவாகமங்களின் உண்மைப் பொருள்களைத் தம் குமாரரது திருவாக்கால் தென்மொழியாற் கூறத் திருவளத் தெண்ணினாரென்றும் கூறப்பட்டது.

(குடு)

போற்கின்னத்தில் பாலுட்டக் கட்டளையிடல்

அழுகின்ற பிள்ளையர் தமைநோக்கி அருட்கருணை
எழுகின்ற திருவளத் திறையவர்தாம் எவ்வளகும்
தொழுகின்ற மலைக்கொடியைப் பார்த்தருளித் துணைமுலைகள்
பொழுகின்ற பால்அடிசில் பொன்வளத் தூட்டென்ன. கூகு

(எ - து.) பொய்கைக் கரையின்கண் வந்த இறைவனார் (தமது தேவியாரைப் பார்த்து) ‘பிள்ளைக்குப் பாலுட்டுவாய்’ என்ற சொல்லுவதற்குமுன், தம் மைப் பார்த்துப் பார்த்து அழானின்ற பிள்ளையாரைப் பார்த்துப் பேரருஞம் பேரிரக்கமும் மேன்மேற் பொங்கியெழுகின்ற திருவளத்தை யடையவராய், (மிக்க விரைவுடன்) எல்லாவுக்கும் தொழானின்ற பார்வதி தேவியாரை அருளுடன் பார்த்து, “பெண்ணே! உனது இரண்டு தனங்களினின்றும் சொரிகின்ற பாலாகிய அமுதத்தைப் பொற்கின்னத்திற் கறந்து ஊட்டுவாய்” என்று சொல்ல, என்பதாம்.

தமக்குரிய தங்கத்தாயரைக் காணுது அழும் பிள்ளைகள் அத்தங்கத்தாய் களைக் கண்டுவிட்டால், முன்னையினும் மேலிட்டமுதல் இயற்கையாதல்போல்,

எங்கும் காணுமல் சிகரத்தைப் பார்த்து அழுத பிள்ளையாருகில் அவருக்கு முன் கரையின் கண்ணே அம்மையப்பர் வந்துவிட்டனராகவான், அவர்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் காணக்குறை தவிர்ந்து, பிரிவாற்றுமை மேலிட்டு அழுதனரென் பார்—அழுகின்ற பிள்ளையார் என்றார். அவ்வழுகையானது “ஞானத்தை உனது பாலிற்கவல்து ஊட்டவோ” யென்று சொல்லுவதற்குத் தமது தேவியாரைப் பார்க்கத் தொடங்கிய இறைவரது திருமுகத்தைப் பிள்ளையாரைப் பார்க்கச் செய்த தென்பார்—தமைநோக்கி என்றார். அங்ஙனம் நோக்கியபொழுது, இதுகாறும் அழாத பிள்ளை இன்று அழுவந்தது தாம் பிரிந்திருந்த காரணத்தினாலன்றே என்று எண்ணிய அன்பினுலுண்டாகிய அருளும், அவ்வருளினுலுண்டாகிய பேரிரக்கமும் இறைவருள்ளத்தில் தோன்றின என்பார்—அருட்கருணை எழுகின்ற திருவுள்ள தத்திறையவர் என்றார். “நம்மைப்பார்த்து அழுகின்ற இவனுடைய தாய், எல்லாவரியர்களிடத்தும் கருணையையும், இரக்கத்தையும் மாருமற் செலுத்தி அவ் வியர்களால் எப்பொழுதும் வணக்கப்பட்டிருக்கும் நம் தேவியன்றே! அங்ஙன மான அருட்கருணையையுடைய இவள் இவன் அழுகையைக் கண்டு தனது அருட்கருணையைச் செய்யாதிருத்தற்குக் காரணம் என்னையோ!” என்று தேவியைச் சிறிதே பார்த்தன ரென்பார்—எவ்வுலதுந் தோழுகின்ற மலைக் கோடியைப் பார்த்தநான் என்றார். அங்ஙனம் பார்த்தகருளியபோது தேவியாரது இரண்டு திருமூலைகளிலும் சரங்து வழிகின்ற பாலைக்கண்டு “இவள் தன் பிள்ளையினிடத் தில் அருளும் கருணையும் அற்றவளால்லன். அவ்விரண்டும் உடையவளாயிருந்தும் நமது சொல்லன்றி எத்திறத்தனவாகிய செயலையுங் தானே செய்தல் தனது கற்புக்குப் பழுதாமென் ரெண்ணி நமது ஆணையை எதிர்பார்க்கின்றனன்” என் ரெண்ணி மகிழ்ந்து, தேவியை அன்புடன் நோக்கி, “கற்புடையானே! உனது மகனுக்குப் பாற்கலசமாகிய உன் தனங்களினின்றும் பொங்கி வழிகின்ற பாலை என் ஊட்டாமலவிருக்கின்றாய்? இப்படியும் இருப்பாருண்டோ! இனித் தாழ்த்தல் முறையன்று, சரக்கின்ற பாலைப் பொற்கின்னத்தில் கறந்து ஊட்டுவாய்” என் றருளின ரென்பார்—துணைழிலைகள் போழுகின்ற பாலடிச்சில் போன்வள்ளத்து ஊட்டேன்ன என்றார்.

இதனால், பிள்ளையார் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களுடைய பிள்ளையாதலால், அப்பிள்ளைபால் அவ்விருவருக்கும் உள்ள அன்பின் பெருக்கும் அருட் பெருக்கும் முற்பட்டு வெளிவரும் அதிசயத்தையும், அவ்வதிசயச் செயலில் மகாதேவரது பதித்திறத்தின் செயலும் தேவியாரது கற்புத்திறத்தின் செயலும் மாறுபடாமல் விளங்கின்றமையையுங் காண்க.

இறைவனிடத்தும் இறைவியினிடத்தும் அருளும் கருணையும் வெளிப்பட்ட அதிசயம் என்னையெனின், பிள்ளையழுவதைக் கண்டு அருளும், அவ்வழுகைச் செயல் தம்மையே நோக்கி வருவதனால் இரக்கமும் இறைவனுக் குண்டாயின்; இறைவன்பால் உண்டாகிய அவ்விரண்டிற்கும் இடம் இறைவியின் இரண்டு தனங்களேயாகவான், அவ்விரண்டும் அவ்விரண்டு தனங்களினின்றும் சரங்து பொழியத் தலைப்பட்டன என்பதாம்.

இவற்றுள், இறைவனுடைய பதிச்செயலும், இறைவியினுடைய கற்பின் செயலும் மாறுபடாதிருந்த அதிசயம் என்னையெனின், அது பின்வரும் இரண்டு திருப்பாசரத்தால் அறியக்கிடக்கின்றமை காண்க.

(கச)

போற்கிணைத்தில் பாலைக் கறத்தல்

ஆரணமும் உலகேழும் சன்றருளி அனைத்திலுக்கும்
காரணமாய் வளம்பெருகு கருணைதிரு வடிவான்

* சிரிணங்கு சிவபெருமான் அருளுதலும் சென்றணைந்து
வாரிணங்கு திருமூலைபொன் வள்ளத்துக் கறந்தருளி.

காஞ்

(எ - து.) வேதங்களையும் எழுலகங்களையும் படைத்தருளி எல்லாப் பொருள் கட்கும் காரணகர்த்தாவாய்ச் சிறப்புப் பொருந்தியவளம்பெருகானின்ற கருணையே திருவருவமான சிவபெருமான் தமது தேவியை நோக்கி “உன் துணைமூலைகள் பொழிகின்ற பாலடிசிலைப் பொன்வள்ளத்து ஊட்டு” என்று சொல்லிய மாத்திரத் தில், கச்சணிக்கிருக்கும் உமாதேவியார் தம் திருத்தங்களினின்றும் பெருகானின்ற அருட்பாலைப் பொற் கிண்ணத்தில் கறக்கெடுத்துக்கொண்டு பின்னொயா ஸிடம் நெருங்கி, என்பதாம்.

சிவபெருமான் அருளுதலும், வாரிணங்கு திருமூலை பொன் வள்ளத்துக் கறந்தருளி சென்றணைந்து, எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

வேதங்களையும், எழுவகைப் பிறவியற்பட்டுலும் உயிர்களையும் படைத்துக் காக்கும் பதியாகிய முதற்காரணன் சிவனே என்பார்—ஆரணமும் உலகேழும் ஈன்றாளி அனைத்தினுக்கும் காரணமாய் நிற்பவன் சிவபெருமான் என்றார். அங்குனமான இறைமைத் தன்மையையுடைய சிவபெருமான் சீரில் தன்மையும், அனவில் வெம்மையும் போலத் தன்னை யகலாதிருக்கும் தாதான்மியசத்தியாகிய அருட்சத்தியையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஆரணகள் தழைத் தோங்கவும், உலகேழும் வளம்படப் பெருகவும் செய்யும் இயல்புடையவென்பார்—ஆரணமும் உலகேழும் வளம்பெருது கருணைத்திவடிவான சீரிணங்கு சிவபெருமான் என்றார். அருட்சத்தி சிவபெருமானுக்கு உடம்பாயிருக்கும் தன்மை யுடைத்து என்று வெளிப்படலால் அவ்வுடம்பு, உடம்புடையான் செயல்வழி நிற்குமன்றித் தானே ஒரு செயலும் செய்யும் வழியில் நில்லாதென்பார்—சிவபெருமான் அருளுதலும், வாரிணங்கு திருமூலை போன் வள்ளத்துக் கறந்தருளி சேன்றணைந்து என்றார்.

இதனால், சிவபெருமான் தனது அருட்சத்தியையே தனக்கு உடம்பாகக் கொண்டு ஒரு கூற்றானே சிவனென் நிற்பவனெனவும், மற்றொரு கூற்றானே அவனே சத்தியென நிற்பவனெனவும், அங்குனம் இரண்டுருவாய் நிற்பினும், அவ்விரண்டுருவிற்கும் தனித்தனி இருசெயல் உள் என்பதின்றி ஒரு செயலே உள் தெனவும் அறிவுறுத்தியவாருமென்க. எனவே, சத்தி உடம்பளவாய் நிற்பதேயன்றிச் செயலளவையை மேற்கொண்டு நிற்பதன்றெனவும், செயலளவையை மேற்கொண்டு சிறுப்பவன் சத்தியையுடைய சத்தனே எனவும் வெளியாயிற்று.

இத்திருப்பாட்டான், எக்கலைகளுக்கும் எவ்வயிர்களுக்கும் காரணமாய் (ஆதிபகவனும்) முன்னிற்பவன் சிவனே என்றும், அச்சிவன் கருணையாகிய தூய அடம்பினென்றும், தூய உடம்பாக இருக்கும் அச்சத்தியைத் தன்வயத்ததாகவே வைத்திருப்பவனென்றும் கூறியவாரும்.

வேதம் உயிர்களுக்கு மங்கலங்களைத் தருதலால், எண்டு ஆரணம் என்று சொல்லப்பட்டது. உலகு பலவாயிருக்க எழு என்றதனால், எழுவகைப்பட்ட

* சீரணங்கு என்றும் பாடம். † திருமூலைப்பால் என்றும் பாடம்.

பிறவியிலுள்ள உயிர்களின்மே லேற்றப்பட்டது. அனைத்தினுக்கும் காரணன் என்றதனால், நியித்த காரணனுயிருப்பவென்று கொள்ளக்கூடியது. இதை வனுக்கு உடம்பா யிருக்கும் சத்தி, உயிர்களிடத்துக் கருணை யுருவாய் வளம்படச் செய்தலால்—வளம்பேருது குநீணை தீருவடிவான என்றார். (கூ)

போற்கிண்ணத்தை அளித்து அழகை தீர்த்தல்

எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதம் குழைத்தருளி
உண்ணடிசில் எனவூட்ட உமையம்மை எதிர்நோக்கும்
கண்மலர்நீர் துடைத்தருளிக் கையிற்பொற் கிண்ணமளித்
தண்ணலையங் கழுகைதீர்த் தங்கணார் அருள்புரிந்தார். சூஅ

(ஏ - து.) இறைவன் கட்டளையிட்டபடியே பெரிய நாயகியார் தமது இனிய திருமூலப்பாலில் என்னுதற்கரிய சிவஞானத்தைக் குழைத்துக் கலந்து, தம்மெதிரில் தம்மை நோக்கியமும் பிள்ளையாரது கண்ணீரைத் துடைத்து, அவரது திருக்கரத்தில் பொற்கிண்ணத்தைக் கொடுத்து “இதிலுள்ள பாலடி சிலை நீ உண்பாய்” என்று ஊட்ட, பாலுண்டருளும் பிள்ளையாரது அழுகையைச் சிவபெருமான் நீக்கினார், என்பதாம்.

மகறயினால் அயனால் மனத்தினால் வாக்கால் மற்றும் குறைவிலா அளவினால் எண்ணுதற்கரிதாகி நின்ற சிவஞான மென்பார்—எண்ணரிய சிவஞாளம் என்றார். அச்சிவஞானம் தானுயிருக்கும் சிவபெருமானிடத்து அன்பை விளைவித்து அவனையே இனிக்கச் செய்யும் இனிய அமுதம் என்பார்—இன்னமுதங் துழுநீத் தநுளி என்றார். “அன்போடு கலவாத சிவஞானப்பாலை நீ உண்ணுயாகையால் அன்போடுகலந்த இனிய சிவஞானப் பாலாகும் இதனை நீ இன்பமுடன் உண்பாயாக” என்று தம் மகனுக்குத் தேவியார் ஊட்டினுரென்பார்—“உமையம்மை உண்ணடிசில் என ஊட்ட என்றார். “இப்பாலை உனக்கு ஊட்டியது உன்பொருட்டன்று; வேண்டாதொன்றும் வேண்டாது, மிகக் அன்பேவேண்டிய மெய்கலந்த அன்பரும் சத்திரிபாதருமாகிய உயிர்களுக்கு நீ ஊட்டுத்தற்கே” என்பார்—கையிற் போற்கிண்ணமளித்து என்றார். “மெய்கலந்த அன்பர்க்கு அன்புகலந்த சிவஞானத்தை நீ ஊட்டும்பொழுது, ‘எம்மை ஆண்டாய்க்கு உள்ளந்தாள் சின்று உச்சியளவும் நெஞ்சாயுருகாதால், உடம்பெல்லாங் கண்ணைய் ஆனந்தவெள்ளாங் தான் பாயாதால், நெஞ்சம் கல்லாம், கண் இணையமரமாம் தீவிலையேமுக்கு’ என்றமுழு அவர்களது கண்ணீரை இப்படித் துடைத்து, நெஞ்சுருகவும் கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பாயவும் அருள் செய்வாய்” என்பார்—கண்மலர்நீர் துடைத் தநுளி என்றார். அம்மையப்பராகிய தம்மைக் கானாது அழுத அவரது பரிபவத்தை ஒழித்தன ரென்பார்—அண்ணலை அங்கு அழுகை தீர்த்து என்றார். தம்மையே நோக்கி யழுத தமது கண்மனிபோன்ற மகனாரிடத்துத் தமது அருட்கண்ணினைச் செலுத்திய கண்ணை ரென்பார்—அங்கணார் அருள்புரிந்தார் என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், இறைவன், தம் பிள்ளையாருக்கு ஊட்டக் கறந்த பாலில் குழைத்த சிவஞானம், பாசஞான பசஞானச் சார்புகளால் குன்ற வரும் பொய் கலந்தார்க்கு உணர்த்தத் தகும் சிவஞானமன்று, மெய்கலந்த அன்பர்க்கு ஊட்டத்தகும் சிவஞானமென்றும், களிம்பு கலவாத பொற்கலம் போன்று

வேண்டப்படுவன வெல்லாம் வேண்டாது மறந்து மிக்க அன்பே வேண்டும் மெய் கலந்த அன்பராய் அவரே இந்த இனிய சிவஞானத்துக் குரியரென்றும், இந்த இனிய சிவஞானம் உண்ணப்பெற்ற அவர் உள்ளந்தாள் நின்று, உச்சியளவும் நெஞ்சாயுருகி உடம்பெல்லாங் கண்ணும் ஆனந்தவெள்ளம் பாய்ந்து, அவ்வன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாரென்றங் கூறப்பட்டது. எனவே, இறைவன் அருளாகிய பாலில் குழந்தை சிவஞானமாகிய இனிய அழுதத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டதென்க. (சுஅ)

யாவர்க்கும் தந்தைதாய் *எனுமவர்இப் படியளித்தார்

ஆவதனால் ஆளுடைய பிள்ளையா ராயகில

தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் தெரிவரிய பொருளாகும்

தாவில்தனிச் சிவஞான சம்பந்தர் ஆயினார்.

காகா

(எ - து.) எல்லா உயிர்களுக்கும் அம்மையப்பரா யிருக்கின்றவர் என்று யாவராலும் சொல்லத்தக்க சிவபெருமான் இப்பிள்ளையாருக்கு இவ்வண்ணமாகத் திருமூலப்பாலை பூட்டி யருளி இவருக்கு மெய்யான அம்மையப்பராய் நின்ற காரணத்தினால், சிவபெருமானால் பிள்ளையாக ஆளப்படும் பிள்ளையாரேயாய் எல்லாத் தேவர்க்கட்கும் எல்லா முனிவர்க்கட்கும் உனர்வதற்கரிய அரிய பொருளாகும் கெடுதவில்லாத சிவஞானத்தை எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் ஊட்டியருளிச் சிவசம்பந்தத்தைச் செய்யும் ஆசிரியரான காரணத்தினால் திருஞான சம்பந்த ரெண்ணும் திருநாமமும் உடையாராயினார், என்பதாம்.

சிவபாத இருதயருக்குப் பிள்ளையாய் வந்த பெருமான், அச்சிவபாத இருதயருக்குப் பிள்ளையன்று, 'யாவர்க்குந் தந்தைதாய்' என்று சொல்லப்பட்ட சிவபெருமானால் ஆளப்பட்ட குமாரக்கடவேளையாம் என்னும் அவ்வண்மை தோன்ற - யாவர்க்கும் தந்தை தாய் எனுமவரால் ஆளுடைய பிள்ளையார் என்றார். சிவபாத இருதயருதயை பிள்ளையைச் சிவகுமாரராகிய குமாரக்கடவேள் என்று எக்காரணத்தால் சொல்லக்கூடும் என்று, ஞானசம்பந்தப் பெருமான்பால் அன்பிலாராகிய, அன்பிலிகள் கூறுங்கற்றற மறுப்பதற்கு - இப்படி யளித்தார் ஆவதறுல் ஆளுடைய பிள்ளையாராயினார் என்றார். எனவே, சிவபெருமான் எல்லாவறிகளுக்கும் அம்மையப்பராயின பொழுது, பால் வேண்டியழும் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் இப்பிள்ளைக்கு வந்து ஊட்டியருளியதுபோல் ஊட்டியருள வர வேண்டும்; ஆனால், இப்படி வேறு ஒருவருக்கும் ஊட்டியருளிய தின்று. இப்பிள்ளையாருக்கு இப்படி ஊட்டியருளியதுபோல் ஊட்டியருளதல் குமாரக்கடவேளாகிய கந்தருக்கேயாம். இவ்வண்மையை, கந்தபுராணம் திருவ்வதாரப் படலத்திற் காணக.

இவ்வொற்றுமை யாவரும் உணரவே - இப்படியளித்தார் என்றார். குமாரக்கடவஞாக்கு இறைவன் அம்மை யப்பராய் வந்து ஊட்டியதை இம் மண்ணுலகினர் அறியார். விண்ணுலகினரோ இப்பிள்ளையார் குமாரக்கடவேளாகிய அப் பிள்ளைதான் என்பதை அறியார். காங்கேயராகிய குமாரக்கடவஞாக்குச் சரவணப் பொய்கைக் கரையில் இறைவன் அம்மையப்பராய் இடபாருடாய் வந்து பொன்வள்ளத்தில் பாலுட்டியது போல் இங்கு இப்

* எனுமிவர் என்றும் பாடம். 1 தேவருக்கும் முனிவருக்கும் என்றும் பாடம்.

புராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் ஏக

பொய்கைக் கரையில் வந்து பொன் வள்ளத்தில் பாலைக் கறந்து ஊட்டி யருளினார். ஆவதனுல் (இப்படிச் செய்த காரணத்தினால்) விண்ணுலகினரெல் லாம், இப்பின்னை சிவபாத இருதயர் பின்னையன்று, யாவருடைய இருதயத்திலும் வசிக்கின்ற சிவனுருடைய பின்னையாகிய குமாரக்கடவுளே என்று அறியவும், மன்னுலகினரெல்லாம் இப்பின்னை சிவனுருடைய பின்னையே யன்றிச் சிவபாத இருதயருடைய பின்னையன்று என்று அறியவுமாயிற்றென்க.

இனி, பின்னை என்னுஞ் சொல்லுத் தமக்கே உரிமையாக ஆளுகின்றவர் சிவகுமாரர்களே யன்றி எனையோரல்லர். எங்கனமெனின், விசாயகர் கோயிலைப் பின்னையார் கோயிலென்றும், சுப்பிரமணியரைக் குமாரக்கடவுள் என்றும் வழங்கும் உலக வழக்காற் காண்க. ஆகவே, சிவபாத இருதயருடைய பின்னை அவ்வேதியராலேயே ஆளும் பின்னையாகவே யிருந்து அவருடன் வாழாமல் சிவபெருமானால் ஆளும் பின்னையாராய் அவரது கோயிலாகிய லீடுகள் தோறும் இருந்து வாழ்வாராயினார். இவ்வொற்றுமையுணரவே - ஆறுடைய பின்னையாராய் என்றார்.

இனி, பாலூட்டிய முறைமையினால் குமாரக்கடவுளே ஆறுடைய பின்னையாரென்று காட்டியதுபோல் குமாரக்கடவுளுடைய நூனசம்பந்தமும் இப்பின்னையார் உடையாரென்று உணரவே—தாவில் தனிச்சீவதூள சம்பந்தாயினுர் என்றார்.

இனி, அங்கு, வேதம் ஒதுவோன்கிய வேதா, வேதத்துக்கு முதலாகிய பிரணவத்துக்குத் தெய்வம் தானும் திருமாலுமே என்று சொல்ல, அவ்வேதி யனைப் புடைத்து உருட்டிச் சிறையிலிட்டு வேதனைப் படுத்தி, தமது ஞானத் தால் சிவனைத் தெய்வமாக நாட்டியதுபோல், இங்கு, சமணசாக்கியாதி புறச் சமயிகள் தங்களுடைய சாகுங்தெய்வங்களைச் சாவாத்தெய்வங்களாகச் சொல்ல அவர்களைத் தாம் ஒதும் தமிழ்வேதத்தால் வேதித்துப் பேதித்துக் கழுவிடைப் படுத்தித் துன்புறுத்திச் சிவனையே தெய்வமாக நாட்டும் ஞானமுடையரா யிருந்த வால்—சீவதூள சம்பந்தாயினுரி என்றாரென்க.

எனவே, பின்னை ஒற்றுமையினாலும், ஞான ஒற்றுமையினாலும் குமாரக்கடவுளாகவே விளங்கும் நூனசம்பந்தரை ஆன்மாக்களில் ஒருவராகவும், பாலுண்டபின்னர் ஞானம் உணர்ந்தவராகவும் கூறும் நரகத்துட்படுத்தும் கூற்றுக்கள் பொருந்தாக் கூற்றுக்களேயாம்.

இனி, குமாரக்கடவுளுக்கே தந்தை தாயாக இருப்பவரை—யாவர்க்குந் தந்தை தாய் எனுமவரை என்றது என்னை யெனின், உலகினையாளும் அரசன் தன்னால் ஆளப்படும் உயிர்களைத் தன்னால், தன்பரிசனத்தால் ஊனமிகு பகைத் திறத்தால், கள்வரால், உயிர்தம்மால் ஆனபயம் ஜங்குந் தீர்த்து அறங்காக்குந் திறத்தால் உலகிலுள்ளா ரெல்லாம் அவனைத் தாய் தந்தையாகப் போற்றல் கண்கட்டாகக் காணக் கிடத்தல்போல், இறைவன் ஊனம் உயிராய் உடலாய் உலகாய் இவ்வாறு அங்கநியமாய் நின்று காத்தருளுங் கருணைத் திறத்தை நோக்கி அங்கு கூறியதென்க.

அன்றியும், “யாவர்க்கும் தந்தைதாய் எனுமவர்” என்ற சொல்லப்பட்ட இறைவர், எவர் ஒருவருக்காயினும் தாய் தந்தையாக வந்து பால்கொடுத்ததை ஒருவருக் கண்டில்லை. அப்படி வராதவர் இப்பின்னையாருக்கு இப்படித் தந்தை தாயாகவந்து பால் கொடுத்தனரே இஃதென்ன அதிசயம்! என்று வியந்ததுமாம்.

அஃதேபோல், அகில தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் தெரிவரிய பொருளாகும் தாவில் தனிச் சிவனுருக்கு வேதமுதலாய் நிற்கும் பிரணவத்துக்குக் கூறிய இரகசியார்த்தத்தை அங்குத் திருச்செலியில் ஓதியது போல் இங்குத் திருக்கோயில்கள் தோறும் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான் கேட்க வேதார்த்த சாரமாகிய தமிழ் வேதத்தை ஓதியருளினராதவின், சிவனான சம்பந்த ரெண்ணுங் திருநாமம் உடையராயினர், இஃதென்ன அதிசயம்! என்று வியந்ததுமாம்.

அதுவேயுமன்றி, திருநான சம்பந்தராகிய நமது குருமணி ஓதியருளிய தென்மொழி வேதத்தை வியந்து கூறியதுமாம். என்னை? வடமொழி வேதத்தைத் தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும் “ஆறங்கமாய் வரும் மாமறை யோதியைக், கூறு அங்கமாகக் குணம் பயில்வாரில்லை, வேறு அங்கமாக விளைவுசெய்து அப்புறம், பேறங்கமாகப் பெருக்குகின் ரூரே”, எனவும், “பாட்டும் ஓலியும் பரக்குங்கணிகையர், ஆட்டமறைத் அவனியின் மாட்டாத, வேட்டு விருப்பார் விருப்பம் இல்லாதவர், ஈட்டும் இடம் சென்று இகலலுற்றரே” எனவும் திருமத்தீரங்கூறியபடி, வேதத்தின் உள்ளங்கமாய் விளங்கும் சிவபெருமானுடைய குணவிசேடங்களைப் பயின்று அம்முறையே அவனை யோதிப்போற்றும் வகையறியாது தத்தம் போதம் போனவா நெல்லாம் இடம் செய்து பொருள்கொண்டு இகவிப்பகைத்து, சிவனுக்கு ஆட்படாது சிவனான சம்பந்தத்தை யொழிகின்றனர்.

தென்மொழியாகிய வேதத்தை யோதுகின்றவர் அங்குனம் ஒழியாது, அத்தமிழ் வேதத்தில் இறைவன் சராசரமாகிய எல்லாப் பொருளிடத்தும் ஒன்றாயும், வேறூயும், உடனாயும் நின்று இருந்து ஆனால் உபகாரத்தை உணர்ந்து, அஃதாவது உயிர்களிடத்து வேறுகாது ஒன்றாயும் நின்று கானும் உபகரத்தையும், உயிர்கள் தமக்கு வேறுகக் காணப்படும் பொருள்களிடத்து ஒன்றாகாது வேறாய் நின்று காட்டும் உபகாரத்தையும், இவ் விருவகை உபாயத்தானும் உயிர்களுக்குப் பெத்தனிலை நீங்கி முத்தினிலை கூடுங்காலத்து இறைவன் அவர்களுடனாயும் அவர்கள் அவனுடனாயும் ஆவதாகிய அத்வைதானந்த உபகாரத்தையும் உணர்ந்து ஒன்று வேறு உடன் என்னும் அம்மூன்று நிலையினும் அறிய வருகின்ற இறைவனுடைய குணவிசேடங்களை உணர்ந்து, உணர்ந்தமுறையே ஓதிப் போற்றும் வகையறிந்து, வேத வேதாந்தங்களில் உணரவேண்டும் பொருள்களைப் பகையின்றி (மாறுகோளின்றி) உணர்ந்து, இறைவனுக்கு ஆட்பட்டுச் சிவனான சம்பந்தத்தை அடைகின்றனரென்று வியந்து கூறியதென்க. (கக)

தீருமூலப்பாலுண்டு ஞானம் உணர்ந்தமை

சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவனானம்

பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங் கியஞானம்

உவமை யிலாக் கல்ஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞஞானம்

தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாம் உணர்ந்தார் அங்கிலையில்.

எ 0

(எ - து.) சரியை கிரியை யோகம் என்னும் அழிவிலாத் தவங்களை முறையே செய்து மேல் அடையப்படும் ஞானுபேட்சை யுடையராய் ஞானிகளியை நாடி நிற்கும் சத்திநிப்பாதர்க்கு ஞானுசிரியனைய் வந்து அவர்கள் வேண்டிய சிவனானமாகிய பதிஞானம் சம்பந்தமாமாறு அருள் செய்யவல்ல முதல்வராகிய

ஆனாடைய பிள்ளையார், உமாதேவியார் பொற்கிண்ணத்தில் கறந்த தமது அருள் மூலைப்பாவில் எண்ணிய சிவஞானக் குழுமத்து ஊட்டிய அந்தனிலையி (அந்தப் பொழுதி) லேயே, சிவஞாடியே சிங்கிக்குஞ் திருப்பெருகும் சிவஞானத்தையும், பிறத்தலை யறவே யோழிக்கும் வன்மையில் மிக்க ஞானத்தையும், ஒப்பு சொல்லக்கூடாத கலைஞானத்தையும், உணர்தற்கரிய மெய்ஞானத்தையும் தமது அம்மையப்பனுகிய இறைவன் திருவளப்படியே உணர்ந்தருளினார், என்பதாம்.

எனவே, ஆனாடைய பிள்ளையார் சமணசாக்கியாதி புறச்சமய இருளைப் போக்கி, சகல சமயாதீத சைவசமய ஞானம் பிரகாசிக்குமாறு செய்ய வந்த சிவ சூரிய மூர்த்தியாகிய ஆசாஸியராகவின், பத்தி நெறியை வேண்டாது அருள் ஞானம் வேண்டும் சத்தினிபாதருக்கு - சிவஞாடியே சீந்திக்கும் திருப்பேருது சிவ ஞானமும், பத்தினெறி யறியாது முத்தினெறியை நாடும் சத்தினிபாதருக்குப் பிற வித் தொல்லையை அறவே யோழிக்கவல்ல சரியைகிறியா யோகமுறைகளில் பாங்காய்-ஒங்கிவரும் ஞானமும், புல்வறிவிற் பட்டுழலும் உலவைச் சமயிகள் மதங் கொண்டு பொய்யே கட்டிப் பிதற்றிய நூல் கொண்டு வாய்ப்பறை சாற்றும் அவர்களைச் சாப்பறைக்கு ஆளாக்கக் கருதும் சத்தினிபாதருக்கு - உவமையிலாக் கலைஞானமும், புறச்சமய நெறி நின்று, (பின்னர்) புகலும் அகச்சமயம் புக்கு, புகல் மிருதி வழியுமன்ற, புகலும் ஆக்சிரம அறத்துறைகள் அவை யடைந்து, அருங் தவங்கள் புரிந்து (அதன் பின்னர்) அருங்கலைகள் பல தெரிந்து, ஆரணங்கள் படித்து, சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்து, வேதச்சிரப் பொருளை மிகத் தெளிந்து, சைவத்திறத்தை நாடும் சத்தினிபாதருக்கு - உணர்வரிய மேய்த்தூன மும் அனுக்கிரகஞ் செய்ய, திராவிடமாகிய ஞானத்தை இறைவனார் தமது அருட்பாவில் குழுமத்து உண்பிக்க உண்டு, அக்கணமே தமிழ் வேதமென்படும் தேவா ரமாகிய கிரணங்களைப் பரப்பி, மேலே சொல்லி வந்த சத்தினிபாதருக்கு வேண்டிய ஞானங்களைச் சம்பந்தப் படுத்தி அவர்கள் உய்ய அருளினரென்க.

இத்திருப்பாட்டான், சரியை கிரியை யோகங்களாகிய அழிலில் தவங்களைச் செய்து, அவை முற்றிய பின்னர், ஞானத்தை நாடினிற்கும் சத்தினிபாதத்து உத்தமர்க்கு ஞானசாரியனும் வரும் முதல்வனது மூலத்திருமேனியாகிய சண்முகனே ஆனாடைய பிள்ளை யென்பதும், மேலே சொல்லிய சத்தினிபாதருக்கு அனுக்கிரகங்கவேண்டிய நால்வகை ஞானத்தையும் அருளுடன் அவர்களுக்கு அனுக்கிரகங்கவேய் அருட்பாலோடு ஞானத்தைக் கலந்து அம்மையாரால் ஊட்டச் செய்தன ரென்பதும், அவ்வருட்பாலை இறைவன் திருவள்ளப்படியே சத்தினிபாதர்களுக்கு அனுக்கிரகங்கவேய் உண்டருளினாரென்பதுங் கூறப் பட்டன.

அதுவேயுமன்றி, சிவபாத இருதயர்க்கும் அவர்தம் தேவியார்க்கும் “தாம் கொடுத்த பெருகுவரம் நினைந்தோதான்” ஞானங்கொடுப்பதனுக்கு “உடனிருந்த, அருமறையாள் உடையவளை அளித்தருள அருள் செய்வார்” என்று (கடு) திருப்பாசுரத்திற் சொல்லியபடி, ஆதியருமறை வழக்கம் அருகாது ஒங்க உவமையிலாக் கலைஞானமும், உணர்வரிய மெய்ஞானமும், பூதிசாதனம் விளங்கக் கிவஞாடியே சிங்கிக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானமும், பவமதனையற்மாற்றும் பாங்கி னில் ஓங்கிய ஞானமும் இறைவன் அருட்பாவில் கலந்து பிள்ளையாருக்கு

ஊட்டினுரென்பதும், அவ்வருள் ஞானத்தை உலகின்கண் வழங்கிச் சிவபாத இருதயரை மகிழ்விக்க அப்பிள்ளோயார் உண்டன ரென்பதும் கூறப்பட்டன.

இவ்வண்மையைப் பின்வரும் திருவிருத்தத்திற் கண்டுணர்க.

(எ)

புறச்சமயங்களைத் துகளாக்க எழுத்தநால்

எப்பொருளும் ஆக்குவான் சசனே எனும் உணர்வும்

அப்பொருள்தான் ஆளுடையான் அடியார்கள் எனும் அறிவும்

இப்படியால் இதுவன்றித் தம்மிசைவு கொண்டியலும்

துப்புரவில் லார் துணிவு துகளாகச் சூழ்ந்தெழுந்தார்.

எக

(எ - து.) உலகில் காணப்படும் எல்லாப்பொருள்களையும் ஆக்குவானுயின் வன் ஈசன் சூருவனே என்று உணர்கின்ற உணர்வும், ஈசன் என்னும் அப்பொருள் தான் மாவரையும் ஆளாக ஆள்கின்ற அடியார்களென்கின்ற அறிவும் என்று வேதாகமங்கள் உணர்த்துவனவாம். வேதாகமங்களுடைய துணிபு இப்படியாக இருக்க, வேதசிவாகமங்களின் வழி இசையாது, தத்தமது நினைவின் வழி இசைந்து, அங்கினைவின் வழியாய்த் துணிக்க பொருள்களைக்கொண்டு வாதமிட்டு நாட்டப்படும் பொருட்டுணிபு, நன்னெறியில் நில்லாதாரது துணிபாகும் என்று இறைவன் திருவுள்ளப்படியே பிள்ளோயார் துணிக்கு அவர்தம் துணிப்பரைகள் துகளாகும் வகையை ஆலோசித்து அச்செயலைச் செய்யத் திருவுளங்கொண் டெழுந்தனர், என்பதாம்.

சிவனாடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞான முதலாகக் கூறிய நால்வகை ஞானங்களையும் பாலுட்டியபொழுதே உணர்ந்த ஞான சம்பந்தப் பெருமானுர் அந்த நால்வகை ஞானங்களும் இப்படியால் (இன்ன முறையால்) சிற்கின்றன என்று உணர்ந்து சிச்சயித்தறிந்தன ரென்பார் - எப்பொருளும் ஆக்குவான் ஈசனே எனும் உணர்வும், அப்பொருள்தான் ஆளுடையான் அடியார்கள் எனும் அறிவும் (என இரண்டாக அறிந்தார்) என்றார். எனவே மேய்கண்ட சாத்திரமென வும் சித்தாந்தமெனவும் கூறப்படும் ஆகமங்களாகிய உவமையிலாக் கலையில் ஞான பாதத்திற் கூறப்படும் சிந்தாந்த ஞானத்தைக் கொண்டு, “இங்குக் காணப்படும் எப்பொருளும் செய்வோனையன்றி யமைக்கிலது; ஆகவே அச்செய்வோனையை வினைமுதல் செய்வினைக்கு உட்படாதவனுமிருத்தல் வேண்டும். அத்தன்மையான் ஈசனென்கூறுவனேயாதல் அமையும்; ஏனைய சமயிகளால் கூறப்படும் எவ்வகைத் தான் வினைமுதல்களும் வினைமுதலாகா. அவையெல்லாம் பிறங்கிறது முலும் வினைமுதலுக்கு முதலாயுள்ள உயிர்ப்பொருள்களும் உயிரில்பொருள்களாகிய சடப்பொருள்களுமேயாம்” என்று பூர்வபகுதிகளாகிய புறச்சமயிகளை நிராகரித்து அவர்களால் கூறப்படும் வினைமுதல்களைத் துகளாக்கி, பின்னர், சிந்தாந்த முகத்தாற் கூறப்படும் வினைமுதலாயுள்ள ஈசன், எப்பொருளிலும் பேதமா யிருப்பவனென்றும், அபேதமா யிருப்பவனென்றும் பேதாபேதமா யிருப்பவ வென்றும், உணர்வதற்கரியனும், உடலில் உயிர்போலும், கண்ணெளியும் அருக்க வெளியும் போலும், அறிவொளிபோலும், பிறிவரும் அத்துவிதமாகிய மெய்ஞ் ஞான சொருபியாயிருப்பவன் என்றும் உணர்த்துவதாகிய செயல் ஒன்றெனவும் அங்ஙனம் புறச்சமயிகளை நிராகரித்து, ஈசனுடைய மெய்ஞ்ஞான சொருபத்

தைப் பொதுவகையான் அவர்களுக்கு உணர்த்திய அவ்வணர்வினை, சித்தாந்த சைவர்களாகிய அகச்சமயிகள் உண்மையாக அறியுமாறு, சிவன்டியே சிந்திக்கும் திருப் பெருகும் சிவஞானத்தையும், பவ மதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானத்தையும் விளங்கச் செய்தலாகிய செயலொன்றைவும் அறிந்தனரென்க.

எனவே, சித்தாந்தமாகிய ஆகமம், தன்னாற் கூறப்படும் மெய்ப் பொருளின் கண் பூர்வபகுதிகளுக்குத் தோன்றிய ஜைப்பாடுகளையும், அவருடைய பகங்களையும் மேற்கோளானும் ஏதுக்களானும் மறுத்து, மேல், உதாரண முகத்தாற் காட்டப் படும் இயல்பினை அறியுமாறு பிரகாசிக்கச் செய்வதாகிய செயலுடைத்தென்க.

அங்குனம் பிரகாசிக்கச் செய்யும் செயல் எத்திற மெனின், எவ்வகைப் பொருளும் ஆக்குவானுகிய ஈசனது உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞான சொருபத்தைத் திருப் பெருகு சிவஞானத்தால் சிவன்டியே (சிவனருளே) சிந்திக்கும் திறத்தைப் பெற்றுத் தம் மூள்த்தே பிரகாசமாய்க் காணப் பெறலாகிய திறமென்க. அத்திறமாவது “மேவும் உன்றன் அடியாருள் விரும்பி யானும் மெய்ம்மையே, காவிசேரும் கயற்கண்ணுள் பங்கா உன்றன் கருணையினால், பாவியேற்கும் உண்டாமோ பரமானந்தப் பழங்கடல் சேர்ந்து, ஆவியாக்கையான் எனதென் றியாதும் இன்றியறுதலே” என்றும், “அறவேபெற்றர் நின்னன்பர் அந்தமின்றி அகநெகவும், புறமேகிடந்து புலைநாயேன் புலம்புகின்றேன் உடையானே, பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு பேராவொழியாப் பிரிவில்லா, மறவானினையா அளவிலா மாளா வின்பமாகடலே” என்றும், “கடலே யனைய ஆனந்தங் கண்டார் எல்லாங் கவர்ந்துண்ண, விடரே பெருக்கி ஏசற்ற இங்கிருத்தல் அழகோ அடிநாயேன், உடையாய் நியே அருளுதியென்று உணர்த்தாது ஒழிந்தே கழிந்தொழிந்தேன், சுடரார் அருளால் இருள் நீங்கச் சோதி இனித்தான் துணியாயே.” என்றும் திருவாசகம் கூறியாக்கு, “மெய்ஞ்ஞான சொருபியாகிய சோதி! யான் இடரே பெருக்கி ஏசற்ற இங்கிருந்தால் அழகோ? யான் பேராவொழியாப் பிரிவில்லா மெய்யன்பு பெறவே வேண்டும், (பெற்று,) பரமானந்தப் பழங்கடல் சேர்ந்து, ஆவியாக்கையான் எனதென்று அறவே வேண்டும்; (ஆகவின் யான் வேண்டியவாறு பெறுதற்கு) சீ இனித் துணியாய்.” என்று வேண்டுதலாம்.

இத்திறமான வேண்டுகோளால் சிவனருளையே சிந்தித்துப் பெற்றரது உதாரணத்தைக் காட்டி, பெருத தன்னியல்பை நாடிச் சிவன்டியே சிந்தித்துப் புலம்பி ஆவியோடாக்கையான் எனதென்பது அறவும் பரமானந்தப் பழங்கடல் சேரவும் அவாவும் திருப்பெருகும் சிவஞானமுடையார்க்கு, மெய்ஞ்ஞான சொருபியாகிய இறைவன், ஆவியோடு யாக்கையான் எனதெனப்படும் பந்தச் செயல்களுக்கு இடமாயுள்ள பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானத்தைக் கொடுப்பதனுக்குச் சங்கம வேடங்கொண்டு அடியராய் வருவனென்க. (எக)

பால் உண்டிருப்பதைக் கண்ட தந்தையார் கோபித்தல்

சிர்மறையோர் சிவபாத விருதயரும் சிறபொழுதில்

நீர்மருவித் தாம்செய்யும் நியமங்கள் முடித்தேறிப்

பேருணர்விற் பொலிகின்ற பிள்ளையார் தமைநோக்கி

யார் அளித்த பால்அடிசில் உண்டதுநி எனவெகுளா.

(எ - து.) பரசமயத்தை நிராகரித்து, சைவசமய ஸ்தாபனஞ்செய்யத் திருவாத்தெண்ணும் அக்காலை, வைதிகசைவராகிய சிவபாததிருதயரும், முன்னெள்ளாம் நீரில் மூழ்கி நெடும்பொழு திருப்பதுபோல் அங்காளிராமல் சிறிய கால் அளவைக்குள்ளே, நீரில் மூழ்கியிருந்து இன்றியமையாது தாம் செய்துவரும் நியமங்களை முடித்துக் கரையேறி (தாம் நீரில் மூழ்கத் தொடக்கிய காலத்தில் இருந்த அவ்வணர்வினராயிராமல்) முற்றுணர்வினராய் விளங்குகின்ற தம்முடைய மகனுரைப் பார்த்து, “ஏ குழந்தாய், உனது வாயினின்று ஒழுகாளின்ற இப் பால் அடிசில் யார் சொடுத்தது? என்று கடுமையாய்க் கோபித்து, என்பதாம்.

சைவ ஒழுக்கத்தை விட்டு வைதிக வொழுக்க மாத்திரங் கொண்டொழுகும் வேதியர் போலன்றி, சைவ ஒழுக்கத்தோடு கூடிய வைதிக ஒழுக்கத்தைக் கைக் கொண்ட வைதிக சைவராகவின் - சீர்மறையோர் என்றார். எனவே, சைவத் துக்கு, வைதிகம் உட்பும், வைதிகத்துக்குச் சைவம் உயிரும் ஆகலான் சைவத் தோடு வைதிக ஒழுக்கத்தைக் கொண்டவரே உயிருள்ள ஒழுக்கத்தைக் கொண்டவராவாரென்று வைதிகசைவத்தின் சிறப்பு இத்துணைத்தென அறிதற்கு - சீர்மறை என்றார்வென்க.

வைதிக சைவத்துட்பட்டாரது கெஞ்சமே சிவனுருக்கு இனிய இடமாக வின் - சிவபாத இருதயர் என்றார். தாம் கொண்டிருக்கும் நியமத்தில் எவ்விடர் வரினும் அவ்விடருட்படாதுகாக்கு இயற்றுவதில் காதலுடையவராயினும், அதன் பயன் தமது மகனுரைன்றுணர்ந்த அறிவாளராகவின் - நீரிமநுவித் தாம் செய்யும் நியமங்கள் சீறு போழுதில் முடித்தேறி என்றார். தாம் நீரில் மூழ்க இருக்கிய போது தமது பிரிவுக்கி இரங்கியவணர்வோடிருந்த பிள்ளையார், இரங்கியவுணர் வொழிந்து, தம்மையும் தாயையும் கண்டால் எழும் மகிழ்ச்சியுணர்வோடிருப்பது போல் இருக்கக் கண்டனராகவின் - பேருணர்விற் போலிகின்ற பிள்ளையார் தமை நோக்கி என்றார். நோக்கிய பொழுது திருவாக்கினின்றும் வழிந்தொழுகும் பாலைக் கண்டனராகவின்-நீ யார் அளித்த பால் அடிசில் உண்டது? என்றார். “நிலத்தியல்பால் நீர் திரிவதுபோல், வைதிக சைவவொழுக்கமற்றாது பாலைக் குடித்தால் நம் அரிய மகனது நல்லுணர்வு மாறுமே! அதனை யறியாது பாலென் னும் அவ்வளவிலேயே இவன்றிவு மயங்கித் தேக்கிடவண்டு விட்டனனே! இவன்றிவு இவ்வாறு மயங்கியும் போமோ! பாலைக் கண்டபோதே அறிவு மயங்கிப்போ மாயின், அப்பால் வயிற்றினுள் தங்குமாயின் அவ்வறிவு எவ்வறிவாகும்! அங்கனம் மயங்கிய அறிவாயின் நாம் மகனைக் கொண்டு செய்ய வென்னிய அறிவின் செயல் எவ்வாரூகும்!” என்று எங்கிய ஏக்ககத்தினால் வெகுளியுட்பட்டனராகவின் - வேதாள என்றார். சிவபாத இருதயருக்கு மகனுராய் வந்த பிள்ளையார் பாலுண்டு தமக்குள்ள முற்றுணர்வோடு பிரகாசித்தென ரென்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - பேருணர்விற் போலிகின்ற பிள்ளையார் என்றார். சிவனுருடைய மகனே தமக்கு மகனுக வரத் தவம் புரிந்த சிலராகவின், “சிலமுடைய மகனுருக்குப் பால் கொடுத்தவர் இன்னுரைன்று தெரியவில்லையே, நமது தவம் பழுதுபட்டுப் போயிற்றே” என்றால்லதுமுந்த துக்கத்தினால் அத்துக்கம் நீங்கக் கோபத் துட்பட்டனரென்பது தோன்ற - யார் அளித்த பாலடிசில் உண்டது நீ என வேதாள என்றார்.

கூட்டிக் காட்டப்படாதானைச் கூட்டிக் காட்டல்

எச்சில்மயங் கிடவுனக்கி திட்டாரைக் காட்டென்று
கைச்சிறிய தொருமாறு கொண்டோச்சக் காலெடுத்தே
அச்சிறிய பெருந்தகையார் ஆனந்தக் கண்துளிபெய்து
*உச்சிபினில் எடுத்தருளும் ஒருதிருக்கை விரற்சுட்டி.

எந்

(எ-து.) கோபங்கொண்ட சிவபாத இருதயர் “உனது வாயெச்சில் கலந்து ஒழுகும்படியாக, உனக்கு இந்தப் பாலடிசிலை உண்பித்தவரைக் காட்டுவாய்” என்று கையிலேந்திய சிறிய கோலை மேலேங்கி நீட்ட, பெருந்தகுதி யுடையாராகிய அந்தச் சிறிய பிள்ளையார், கண்களினின்றும் ஆனந்த நீரைச் சிந்தி, இடக்காலைச் சிறிது மேலெடுத்துத் தாக்கி, அழகிய ஒரு திருக்கரத்தைத் தமது திருமுடியின் மேலே எடுத்து, காட்டியருளும் சுட்டுவிரலால் கட்டிக் காட்டி, என்பதாம்.

இனிய பொருள் வாக்கிற்புமாயின், நாக்கின்கண் ஊரும் நீரானது சுரங் தொழுகல் இயல்பாதல்போல், பிள்ளையார் இனிக்கும் சிவஞானப்பாலை யுண்டருளிய மாத்திரத்தில் அப்பாலோடு தமது திருவாக்கினின்றும் ஊற்றெடுக்கும் வாயுமுதமுங் கலந்து வழிக்கொடுதலால் - எச்சில் மயங்கிட என்றார். பல சமயிகளுடைய தற்போதமாகிய எச்சிலுக்கு இடங்கொடுக்கும் வடமொழி வேதமானது அகச் சமயிகளுடைய அருட்போத ஞானத்திற்கு இடங்கொடுக்கும் சிவஞான மயமாகிய தமிழ்ப் பாலை யூட்டியபோது அப்பாலோடு கலந்து ஒழுகுதலால் - எச்சில் மயங்கிட என்றார். வேறொரு தாயின் மூலைப்பாலை யுண்ணுத சீலமுடைய தம் மகனார் அன்று வேறொருவர் பாலுண்டதனைக் கண்டாராதலால் - உனக்கீதீடாரைக் காட்டு என்றார். “இங்குள்ளார் யாவரும் நீ என் மகனென்பதை நன்றாயறிவார். எனவே, அவர்களில் ஒருவரேனும் உனக்குத் தம் பாலைக்கொடுக்கத் துணியார், ஆகவின் வேறு யாவர் வந்து உனக்குப் பாலுட்டினவர்?” என்று வினவினுரென்பார் - இட்டாரைக் காட்டு என்றார். பிறர் பாலை உண்டதனைக் கண்டு வெகுளி யெழுந்தும், அவ்வெகுளியினும் மகன் பால் தண்ணியுடையவராகலான் தமது கையினால் அடிக்கத் துணியாது அடிப்பவரைப்போ லோச்சிப் பயமுறுத்தினராகவின் - கைச்சிறிய தோருமாறு கொண்டோச்ச என்றார்.

எவற்றையும் எவரையும் அஞ்சச்செய்து, தாம் எவற்றூலும் எவரானும் அஞ்சச்தலை அறியாத இவர் ஒரு சிறிய கோலுக்கு அஞ்சவரோ? அஞ்சாராகலான் - காலெடுத்தே என்றார். “எச்சில் மயங்கிட உனக்கு ஈதிட்டாரைக் காட்டு” என்ற சிவபாத இருதயருக்கு, இட்டாரைக் காட்டுத்தற்குத் தொடங்கியபொழுதே ஆனந்தங் கொண்டு, கூத்துமாடி, கண்ணீர் பொழுந்து ஒரு கரத்தைத் தலைமேல் கூப்புவது போலும் நீட்டி, விரல்களை மடக்கி, சுட்டு விரலை நீட்டி, சுட்டிறந்த பொருளைச் சுட்டிக்காட்டினாராகலான் - கண்துளிபேய்து உச்சியினில் எடுத்தநுறும் ஒரு திருக்கைவிரற் கூட்டி என்றார்.

பிள்ளையார் காலெடுத்ததும், ஒரு திருக்கை எடுத்து விரற் சுட்டியதும் ஏனோ எனின், தம்மை இன்னுரென்று உண்மையாய்ச் சிவபாத இருதயர் அறி

* உச்சியின்மேல் - என்றும் பாடம்.

தற்கென்க. அஃதாவது:—“சிவபாத இருதயரே; நீர் சமண் சாக்கியாதி புரச் சமயங்கள் சைவ சமயத்தின் அடிக்கட்டப்பட்டு அழுங்கிக் கிடக்கவும், சைவசமயம் மேலோங்கவும் எண்ணிச்செய்த தவத்துக் கிடாய்வங்த குமாரன் யான்; அங்குனம் வந்த யான் அதுபோல் உவமையிலாக் கலைஞரானம், உனர்வரிய மெய்ஞ்ஞானங்களால் புறச்சமயங்களை நிராகரித்துத் துகளாக்குமாறும், சிவனிடேயே சிக்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம், பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானம் என்னும் ஞானங்களால் அடியார்பால் பூதிசாதனம் விளங்கிச் சைவசமயம் ஒங்கு மாறும் செய்ய பிரமபுரத்துறை பெம்மானுகிய தோடுடைய இறைவன் அருட்பாலில் சிவஞானங்கு குழுத்து என தாயாகிய உமரதேவியுடன் இங்கு வந்து எனக்கு ஊட்டினேன். அதனை என் தேக்கிட உண்டேன். அந்தப் பாலாகும் நீர் ‘எச்சின் மயங்கிட’ என்று கூறிய இந்த ஒழுகும் பால். இனி, புறச்சமயங்களைக் கீழ்ப்படுத்தக் காலை எடுத்தேன்; எனக்கு ஊட்டிய தமிழ் ஞானப்பாலால் இதோ யானும் நீரும் காண நின்றருஞும் இறைவனைப் பாடி, சைவசமயத்தை ஒங்கச் செய்யக் கையை மேலே எடுத்தேன்” என்று தம்மையும், தாம் செய்யப்போகும் செயலையும், தமக்குப் பாலுட்டினவரையும் அறிவித்தவாரும்.

முன் சிகரம் பார்த்து “அம்மேயப்பா” என்று விட்ட கண்ணீர் அவ்விரு வரையும் காணுமையால் வருந்திவிட்ட கண்ணீராகலான்—அழுதநாள் என்றும், இப்பொழுது விட்ட கண்ணுளி அம்மையப்பரைக் கண்டு, பாலுண்டு விட்ட நிராகவின்—ஆனநீத்தக்கண் துளி என்றங் கூறினார். (ஏந்)

சோல்ல முடியாதானைச் சோல்லல்

விண்ணிறைந்த பெருகொளியால் விளங்குமழு விடைமேலே
பண்ணிறைந்த அருமமறைகள் பணிந்தேத்தப் பாவையுடன்
எண்ணிறைந்த கருணையினால் நின்றுரை எதிர்காட்டி
உண்ணிறைந்து பொழிந்தெழுந்த உயர்ஞானத் திருமொழியால்.

(எ - து.) (சிவபாத இருதயர் பாலுட்டினவரைக் காட்டென்று பின்னையாரைக் கேட்க, அப்பின்லோயார் அவரைக் காட்டுத்தற்கு ஒரு திருக்கை உச்சிமேலெடுத்து வீரலாந்தச்டிட்க் காட்டத் தொடங்கியபொழுது, பாலுட்டிய இறைவன்) ஆகாயப் பரப்பெல்லாம் நிறைந்த அளவிறந்த ஒளியோடு விளங்காளின்ற இளமைபொருந்திய இடபத்தின்மேலே, ஏழிசைகள் நிறைந்துள்ள அரிய வேதங்கள்நமகி: என்னும் பதத்தை முன்னுக்க் கொண்டு போற்ற, உமாதேவியுடன், திருவன்னத்துள் நிறைந்திருக்கும் பெருங் கருணையோடு (தாம் காணும்படி) எதிரே நின்றருஞ்சின்றாதலால், சிவபாத இருதயரை நோக்கி, “ஜீயா, எனக்குப் பாலுட்டினவர், இதோ! என்னெதிரே நிற்கின்றார், பாரும்” என்று காட்டி, தமதுள்ளத்தில் நிறைந்து பொங்கி எழுந்த திருவருள் ஞானம் நிறைந்திருக்கும் திருவாக்கினால், என்பதாம்.

இறைவன் பின்னையாருக்குப் பாலுட்டிய காலமும், சிவபாத இருதயர் நீர்க்கடன் முடித்துக் கரையேறி வந்து பாலுட்டியது யாரென்று கேட்ட காலமும் குரியனுதயமாதற்கு ஜங்கு நாழிகையுள்ள காலமாதலால், அந்த இருஞும் ஒளியமல்லாத காலம் கடுப்பகல்போல் விளங்குமாறு எங்கும் பேரொளியைப் பரப்பி

யது இடபூர்தி யென்பார் - விண்ணிறைந்த பெநுகோலியால் விளங்குமதி விடை என்றார். “மண்ணுலகிலுள்ள ஒரு பார்ப்பனச் சிறுவன் ‘அம்மே யப்பா’ என்றழுதமாத்திரத்தில், நம்மால் என்றும் காணப்பெறுது அகோசரப் பொருளா யிருக்கும் மகாதேவன் அம்மையப்பனும் அருகே வந்துள்ள சிவஞானப் பாலூட்டினனே, இஃது என்ன அதிசயம்! இவ்வசியம் காம் என்றும் எங்கும் கண்டும் கேட்டுமெறியாத அதிசயமன்றோ! இவ்வசியத்தை இன்று நாம் காணப்பெற்ற ரேமே” என்று வேதங்கள் அகமகிழ்ந்து சப்தசரமுங் குன்றாது வாயாரப் போற்றிச் சூழ்ந்துளின்றன என்பார் - பண்ணிறைந்த அருமையைகள் பணிந்தேத்தை என்றார். “தமிழ் ஞானப்பாலூட்டப் பெற்ற நம் பிள்ளை அப்பாலுண்ட வாக்கான் குழலினும் யாழினும் மிக்க சுவையுடைத்தாகிய மழலைச் சொற்கள் ஒன்றேனும் நமது செவி இனிக்கும்படியாகச் சொல்லவில்லையே, எப்போது சொல்லுவான்?;” என்று இறைவர் எதிர்பார்த்திருந்தனர் என்பார் - பாவையுடன் எண்ணிறைந்த கருணையினுல் நீள்றரை என்றார். பிள்ளையாரது திருவாக்கைக் கேட்டருள இறைவனும் இறைவியும் நின்ற விலை, சிவபாத இருதயர் பிள்ளையாரைக் கேட்ட திருவாக்குக்குப் பெருங் துணையாயிற்ற என்பார் - நீள்றரை எதிர்காட்டி என்றார். தமது மொழியை எதிர்பார்க்கும் இருவகைத் தந்தையார்க்கும் திருச்செவி இனிக்கும்படியாக அருள்ஞான மொழியை நீருண்ட மேகம்போல்ப் பொழியத் தலைப்பட்டன ரென்பார் - உயர்தூனத் திருமோழியால் உண்ணிறந்து போழிந்தேழுந்த என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், விண்ணின்மேல் இடபாருடராய்த் தென்மொழி மறையைக் கேட்க ஆசையுடன் நிற்கும் சிவபெருமானும், மண்ணின்மேல், சிறிய தொரு மாறுகொண்டோச்சி ‘பாலூட்டினவர் யார்?’ என்று கேட்டு நிற்கும் சிவபாத இருதயரும் செவிகொஞ்சமாறு, பாலூட்டினவர் மேன்மேற் கருணையையும், ‘பாலூட்டினவர் யார்’என்றவர் மேன்மேல் அன்பையும் தம்பாற் செய்யத் திருவாக்கைத் திறக்கத் தொடங்கின்றென்று கூறப்பட்டது. (எசு)

கூட்டுவும் சோல்லவும் எளிவந்தவன் சேவி இனிக்கச் சோல்லல் எல்லையிலா மறைமுதல்மெய் யுடனெடுத்த எழுதுமறை மல்லல்நெடுந் தமிழாலிம் மாநிலத்தோர்க் குரைசிறப்பப் பல்லுயிருங் களிகூரத் தம்பாடல் பரமர்பால் செல்லுமறை பெறுவதற்குத் திருச்செவியைச் சிறப்பித்து. (எகு)

(எ - து.) அளவுட்படாத வேதங்கள் முதலாக எடுத்த பிரணவத்தின் பொருள், இந்தப் பெருமை பொருந்திய நிலவுகத்தார்க்கு என்றும் விளக்கவும், ஏனைய எல்லா வயிர்களும் மிகக் களிப்படையவும் எழுதப்படும் வேதமாகிய வளப்பத்தில் மிகக் தமிழ்மொழியினுள்ள தகரமாகிய மெய்யெழுத்தோடு சேர்த் துப் பாடிய தமது பாடல் சிவபெருமானிடத்தில் செல்லும் முறையாகிய திருச் செவியினைப் பெறுவதற்கு அவரது திருச்செவியினைச் சிறப்பித்துக்கூறி, என்பதாம்.

எல்லையிலா மறை, எடுத்தமுதல் உரை, மாநிலத்தோர்க்குச் சிறப்ப, பல்லுயிருங்களூர், எழுதுமறை மல்லல் நெடுந்தமிழ் மெய்யால் (பாடிழ) தம்

பாடல் பரமர்பால் செல்லுமுறை பெறுவதற்குத் திருச்செவியைச் சிறப்பித்து எனக் கொண்டுகூட்டிப் பொருள்கொள்க.

எல்லை (அளவை) யுட்படாத சிவபெருமானது பெருமை யுணர்ந்து எல்லை யுட்படாதவனென்றே சொல்லி யினாத்து விரிதலின் - எல்லையிலா மறைவன்றூர். அந்த வேதந் தோன்றுவதற்கு முன்னென்முத்தாய் நிற்றலின் - மறைமுதல் என்றூர். எல்லையுட்படாத பெரிய வேதம் வழங்குதற்கு இங்கிலம் இடமாய் நிற்றலின் - இம்மாநிலம் என்றூர். “நரர்பயில் தேயந்தன்னில் நான்மறை பயிலாநாட்டில் விரவுதல் ஒழிந்து தோன்றல் மிக்கபுண் ணியந்தானாகும்” என்று சிவதூரா சித்தியார் கூறியபடி அம்மாநிலத்தில் தோன்றினவர் மிக்க புண்ணியராகவின் அவர்க்கு மறைமுதலாகிய பிரணவத்தின் பொருளை விளங்கச் செய்தல் இன்றியமையாத செயலாகலான் - இம்மாநிலத்தோரீக்தாரா சிறப்ப என்றூர். எழுதா மறைக்கு முதலாகிய பிரணவத்தின் பொருள், எழுது மறையைக்கொண்டு விளங்கினால் விளங்குமேயன்றி எழுதாமறையினால் விளங்காதாகலான் - எழுது மறை என்றூர். அம்மறை அருளையே தனக்கு வளமிக்க செல்வமாகவடைய தாகவின் - மல்லல் நேடுந்தமிழ் என்றூர். அருட்செல்வத்தை மிக எளிதாய்த் தமிழ்மொழி ஆளப்பெற்றமைபோல் எனைய மொழிகளைல்லாம் ஆளப்பெறுமையான் அச்சிறப்பு நோக்கி-நேடுந்தமிழ் என்றூர். அத்தகைச் சிறப்புடைய தமிழ் என்னும் மொழியில் முன்னிற்கும் த என்னும் ஓரெழுத் தொருமொழியை எடுத்துக்கொண்டனராகவின் - மேம்பு என்றூர். தமிழ்எழுத் தொருமொழியாகிய த என்னும் இந்த எழுத்தே, எழுதாமறையின் உண்மைப் பொருளாய், உயிராய் விளங்கும் தத்துவமசி எனும் மகா வாக்கியத்தின் மெய்ப்பொருளைக் காட்ட அதில் முன்னிற்றலின் தகர மேய்யுடன் எடுத்த, அஃதாவது, தத்துவமசி என் ரெடுத்த என்றூர். தமிழ்எழுத் தொருமொழியாகிய தகர மெய்யெழுத்து, வடமறை முதலெழுத்தாகிய பிரணவத்துக்கு முதலெழுத்தாகிய அகர வயி ரெழுத்தோடு கலந்த மாத்திரத்தில் (தோ) என நிற்கப்பெற்ற நடைபெறலான் - எல்லையிலா மறைமுதல், எழுதுமறை மல்லல் நேடுந்தமிழால் மேய்யுடன் எடுத்த என்றூர். வடமொழி வேதம் அகர வயிரெழுத்தை முதலாகவடைய ஒங்காரத்தை முதலாகக்கொண்டு ஒவ்வொரு இருக்காய்ப் பரவியதுபோல், பின்னையார் தாம் பாடத்தொடங்கிய தென்மொழி வேதத்தையும் தன்னாலே கலந்த அகரவயிரை ஒங்கச்செய்து (தோ) என உயிர்மெய்யாய் விளங்கிய பிரணவத்தையே முதலாகக்கொண்டு பாடினாராகவின் - தம்பாடல் என்றூர். அஃதாவது மறைமுதல் - அகரம், தமிழ்மெய் - தகரம், உடனெடுத்தது-உயிரும் மெய்யுங் கலந்த தோ; இத் தோ என்னும் எழுத்தையே முதலெழுத்தாகக் கொண்டு திருப்பாடல் தொடங்கி அது பதிகங்களாய்ப் பரவியதென்க.

இனி, வடமொழிப் பண்ணைவி வடமொழி வேதத்தைப் பயின்றார்க்கு மாத்திரம் களிப்பினைத் தருமேயன்றி எனையோர்க்கு ஒரு சிறிதும் களிப்பினைத் தாராது. தென்மொழிப் பண்ணைவியோ, கற்றவர்க்கும், மற்றையோர்க்கும், எனைய எல்லா வயிர்களுக்கும் இன்சுவை பயந்து அடங்காக் களிப்பைத் தருமாகவின் - தம்பாடல் பல்லுயிருங் களிகூர என்றூர்.

இனி, வடமொழிவேதம் இறைவன் திருவாக்கினின் றும் வெளிவந்து, மல வசப்பட்டாராகிய பசுக்களின் செவிவழியே புகுந்து, அவர்கள் வாக்காகிய சிறைக்

களத்துள் சிக்குண்டு, பதினிலையறியாது மயங்கித்தியங்கும் அவர்களோடு தானும் மயங்கித் தியங்கி, இறைவன் செவியிற்புகுஞ்சு அவன் களிக்குமாறு செய்ய அறியாது, இறைவன் எங்கு எழுங்தருளிவரினும் அவ்விரைவனைத் தூரத்தே பின்புறத்திற் கண்டு, 'ஜயா! ஜயா!' என்ற ஒவைன் ரலநிறப் பின்தொடர்ந்து சென்ற அவனை அண்ணி (சமீபி)க்க முயன்றாலும் அண்ணப்பெற்று அவ்விரைவன் செல்லத் தாம் வெளியிலேயே நின்று அலமருதல்போல், பின்னொயார்தமது திருவாக்கினின்றும் வெளிவரும் தமிழ்மொழி வேதம் அலமராது, இறைவன்பால் மலரகிதராய் ஆரா அன்புடைய அடியார் செவிகளிற் புகுஞ்சு, அவருள்ளத்துள் நிறைந்து, அவர் அறிவுகளைத் தம் வசப்படுத்திப் பின்னர் இறைவன் முன்னே கொண்டுபோய் நிறுத்தி, அதன்பின்னர், இன்னிசை பயின்ற வாக்கினின்றும் வெளிப்பட்டு, அவ்வழியே இறைவன்பாற் சென்று, அவன் திருச்செவியிற் புக்கு, அவன் திருவள்ளத்தை மகிழ்வித்து, அவனுளம் ஆர, அவன் திருமேனியில் ஆரமாகப் பொருந்தி வாழுவேண்டு மெங்கிற திருவளங் கொண்டு அத்திருவுள்ளத்தைக் கேட்டருளதற்குரிய இறைவனது திருச்செவியைப் புகழ்க் கொடுத்தோதத் தொடங்கினாராகவின் - பரம்பாற் சேல்லுழை பேறுவதற்குத் தீருச் சேவி யைச் சீறப்படித்து என்றார்.

பசுபாசங்களாகக் காணப்படுகின்ற எல்லா வயிர்களுடைய எல்லையைக் கடந்தவனும், அவைகளை எப்பொழுதும் தன்னுடைய பஞ்சகிருத்தியத்தால் ஆளும் பதியாயுள்ளவனும் பரசிவன் ஒருவனே என்ற பல குறிகளானும், பல அடையாளங்களானும், எல்லாவயிர்களும் போற்றிப்போற்றிப் புத்திமுத்திப் பயனைப்பெற்ற இடங்களாகக் காணப்படுகின்ற திருச்கோயில்களானும், புத்திமுத்திப் பயனைப் பெறுதற்கு அவரவர் கொண்டொழுகிய செறிகளானும், அந்நெறிகளின் வழியே ஒருநெறிய மனம் வைத்து நின்ற நேர்மைகளானும், வெள்ளிடை மலைபோல் அறியக்கிடக்கின்ற உண்மையை வடமொழி வேதம் பலமுகமாகக் கூறினும், மாங்கித்தோர்களெல்லாம் அவைகளைத் தம்மனத்துட் புகுத்தாது, தம் மனத்தை அவ்வேதங்களுட் படுத்தி, மனம் போனவாறெல்லாம் பொருள் கொண்டு, திசைக்கு மிக்குலவ சீர்த்தித் தில்லைக் கூத்துகங்கு தீய, சுகிக்க வெண்ணீற்றாடும் நமர்களை நனுகா (நாய்கள்) நாய்களாய், அசிக்க ஆரியங்களோதும் (ஆதரை) ஆதராய், (பேதவாதப் பிசக்கராய், உவலைச்சமவிகளாய், ஒன்றேரெடான் ரெவ்வாத சாத்திரங்களைக் கற்றுக் கொண்டவர்களாய், மாழ்கிப் பாழ்ப்பட்டுப் போகின்றங்களாகவின் அங்குனம் போகாவாறு, அவ்வேதங்களின் உண்மைசெறி தழைத்தோங்க, அவ்வேதங்களின் உள்ளிடைப் பொருள்களைத் தெள்ளிதின் உணர்ந்து பரசிவனே பரம்பொருளென்றும், அவனடிக்கு ஆட்படுமாறு அப்பரசிவத்தினது திருமேனியின் விசேடங்களையும், அத்திருமேனியான் உண்டாகும் உபகாரங்களையும், அவனுடைய குணங்களையும், அக்குணங்களால் உண்டாகும் நிக்கிரக அனுக்கிரகங்களையும், யாவருக்கும் இனிக்கும்படியான தமிழ் மொழியால் ஒத்த தொடங்கிய வேதத்திற்கு, பிரணவத்தில் முதலெழுத்தாயுள்ள அகரத்தோடு, தமிழ் எழுத்தாகிய தகரவெழுத்தைச் சேர்த்து தோ என்றாக்கி அதனையே பிரணவமாகக் கொண்டு ஒத்த தொடங்கினாரென்றும், ஒத்த தொடங்கிய அவ்வேதமானது தமிழ்ச்சங்க இறைவன் திருச்செவியிற் புகுஞ்சு யாவர்க்கும் அருள் பாலிக்குமாறு, திருச்செவியை முன்னதாகச் சிறப்பித்துக் கூறினுரென்றும் இத்திருப்பாசரத்தான் கூறியவாரும்.

இதனால், உயிர்களுக்கு முன்வினைவிளைவும், பின்வினையொப்பும், மலபரி பாகமும், சத்தினிபாதமும் உண்டாகும் பொருட்டு, இறைவர் தாமே தமது திரு வாக்கான் வடமொழியாலாகிய வேதத்தை விதிமுகமாகக் கூறியருளினாரென்றும், அவ்வுயிர்களுக்குச் சத்தினிபாதம் வந்தபின்னர், அவர்கள் அருள் வசத்தராய்த் தம்மடி கூடுமாறு ஆசிரியத் திருவுருக் கொண்டு தமிழ்மொழியாலாகிய தமிழ்வேதத்தை அந்தத் திருவாக்கினால் அருள்முகமாகக் கூறியருளினார் என்றும் அறியக்கிடக்கின்றமை காண்க.

விதிமுகமாகச் சொல்லத் தொடங்கியதாகலான், வடமொழிவேதம் உயிர்களுடைய வினைவேற்றுமை நோக்கியும், காலவேற்றுமை நோக்கியும் எடுத்துரைக்கப்பட வேண்டுதலின் எழுதாமறையாயிற்று. தென்மொழிவேதமோ வேற்றுமைப்படுத்தும் மலவேற்றுமையொழிந்து, நிலைபெறுத்தவல்ல அருள் வசப்பட்ட உயிர்களுடைய அன்பினிலையை நோக்கி, அனுக்கிரக நிலையில் நிறுத்தச் சொல்லவந்த தாகலான் எழுதிய மறையாயிற்று. வினைவசப்பட்டார்க்கு எழுந்த வேதம் வினைவசப்பட்டாரால் கேட்கப்படவேண்டுமேயன்றி இறைவனுற் கேட்கப்படவேண்டியதன்ருக்கின், இறைவன் அதற்குச் செவிசாய்க்கான். சத்தினிபாதர்க்கு எழுந்த வேதமோ அருள் வசப்பட்டாரால் சொல்லப்படுதலின், அவ்வருண் மொழிக்கு இறைவன் உரியனுக்கின் இறைவன் அதற்குச் செவிசாய்ப்பானென்க. அவ்வண்மை தோன்றவே திருச்சேவியைச் சீறப்படித்து என்றார். (எடுத்துரை)

தமது திருவாயில் பாலோழுகச் செய்தவள் இவனேனால்

செம்மைபெற எடுத்ததிருத் தோடுடைய சேவியனை னும்
மெய்ம்மைமொழித் திருப்பதிகம் பிரமபுர மேவினார்
தம்மையடை யாளங்க ஞாடன்சாற்றித் தாதையார்க்
கெம்மையிது செய்தபிரான் இவனன்றே எனஇசைத்தார். எக்கா

(எ - து.) (வடமொழி வேதப்பொருளானது யாவருள்ளத்தும்) தெளி வினையடைய, அந்த வேதம் தோன்றுவதற்கு முதலெழுத்தாயுள்ள பிரனவ அக்கரத்தோடு தமிழ்த் தகரத்தைச் சேர்த்து வியப்புடன் எடுத்த தோடுடைய சேவியன் என்கின்ற மெய்ம்மை மொழியாகிய திருப்பதிகத்தில், பிரமபுரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற இறைவனை, அவர் பூண்டிருக்கும் அடையாளங்களோடும் “உனக்குப் பாலுட்டினவர் யாவர்கள்?” என்று கேட்ட தங்கையார்க்குச் சொல்லிச் சுட்டிக்காட்டி, “என் வாயினின்றும் பால் வழிந்து ஒழுகும்படி செய்த இறைவன் இவனன்றே?” என்று சொல்லியருளினார், என்பதாம்.

தங்கையார்க்குச் சாற்றி எனக்கூட்டுக.

எல்லாச் சமயிகளாலும் எடுத்தாளப்படுவது வேதமாயினும், அவ்வேதத்தில் பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கக்கறும், சிறப்பென்னும் செம்பொருள்காண்பதாகிய அறிவினையும் விட்டு, எய்தினின்ற நிலவுகைத்தினும் எய்தக் கடவுதாகிய வீட்டுக்கைம் நணித்தாதலையும்விட்டு, ஜயவனர்வட்டப்பட்டு, பின்னர் பொருளால்வைற்றைப் பொருளென்றுணரும் விபர்த் வணர்வான் உளதாவதாகிய இன்பமில்லாத பிறப்பை யடைந்து, காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் இம்முன்று நோயை யுடையவராய் அலைந்தலைந்து, ஜயவிபர்த் வணர்வுகளினின்றும் சீங்கிய

செம்மையாகிய பேரறிவினையும், பேரின்பத்தையும் ஆன்மாக்கள் இழக்கின்ற ராகவின், அங்குனம் இழக்காதவாறு மேலே கூறிய மூன்று நோய்களையும் போக்கி, அவற்றிற்கிடமாகிய இன்பமில்லாப் பிறவியையும்விட்டு, எதக் கடவுதாகிய வீட்டினை அண்ணித்து, சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதாகிய அறிவினைப்பெற, பொய்ம்மொழிகளை யொழிக்கும் மெய்மொழித் தமிழால் “தோடுடைய செவியன்” என்னும் திருப்பதிகத்தை எடுத்தோதத் தொடங்கினார்பார்—சேமிமைபேற திருத்தோடுடைய செவியனேனும், மேய்மை மோழித் திருப்பதிகம் எடுத்த என்றார்.

வேதநெறியின்கண் ஜெயவிபரீத் வணர்வுடையார்க்கு, அகவகளை யகற்றி, அவ்வேதத்தின் நன்னெறி தழைத்தோங்க, மெய்மை மொழித் தமிழால் திருப்பதிகத்தை ஒத்த தொடங்கினாயினும், அப்பதிகத்தானே சிவபாத இருதயருக் குண்டாகிய ஜெயத்தையும் ஒழித்தருளத் திருவளத்தெண்ணி, அவரை நோக்கி, “கட்குடியில் திறமுள்ளனுக்கு அக்கள்ளோயே வார்த்து அவனுள்ளிருக்கும் உண்மை மொழிகளை வெளிப்படுத்தி யாவருக்கும் அறிவித்துத் தானும் கேட்டு மகிழ்தல்போல், அருட்பாலையே உண்டிருக்கும் எனக்கு மேன்மேல் மகிழ்ச்சியுண்டாகச் சிவஞானத்தை நானுண்டுவரும் அருட்பாலில் குழுத்து, ‘அம்மே யப்பா’ என்று திருத்தோனிச் சிகரம்பார்த்து அழுத எனக்கு வார்த்து, என்னை உண்பித்து, அங்குனம் நான் உண்பதனால் எனக்குண்டாகும் பேரானந்தங் கொண்டு நான் வாக்கினாற் பொழியும் அருள்ளானத் துண்மையைப் பிறர்க்கும் உணர்த்தித் தானும் கேட்டு மகிழ இவ்விளையாடலைச் செய்தான் இங்கெழுந்தருளியிருக்கும் நம் பெருமானுகிய பிரமபுரத் துறை நாதன்” என்பார்—தாதையார்க்கு எம்மை யிது செய்தபிரார்ப் பிரமபுர மேவினுர் (ஆகிய) இவளைஞ்சே என இசைத்தார் என்றார்.

தாம் பாலுண்டருளிய செய்தியும், அச்செய்தியைச் செய்தவன் பிரமபுர மேவினுனென்றும் கூறினாரேனும் அவ்வளவில் அவர் அறியக் கூடுமோ? கூடா; எனெனில், பிரமவாசகத்துக்குப் புரமா (இடமா)யள்ள வேதத்தில் அப்பிரமவாசகத்துக்கு வாசகியமாயுள்ள பரசிவத்தை சத்குரு வசனத்தினால் அறியக் கூடுமேயன்றித் தாமே யநிதல் கூடாதாகவின். இது சித்தாந்த உண்மையாகவின்னான சம்பந்தரும் ஆளுடைய பிள்ளையுமாகிய பரமாசாரியர் பிரம சப்தவாசகியனுக்கு உமா சகாயனை அவனுக்குரிய அடையாளங்களையும் சொல்லிச் சொல்லிச் சுட்டிச்சுட்டிக் காட்டி யருளினுரென்பார்—பிரமபுரமேவினுர் தமிழ்மை அடையாளங்களுடன் சாற்றி என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமக்குப் பிரமபுரத் துறை நாதன் அருள்ஞானப் பாலுட்டியதும், அதனால் பரசமய நிராகரணங்கு செய்யக் காலை எடுத்ததும், சிவபரத்துவங்கு செய்யத் தகவினை கரத்தை மேலோக்கித் திருப்பதிக வாயிலாய்ச் சத்தியங்கு செய்யத் தொடங்கியதுமாகிய சிவனருட்செயலை எடுத்துக் கூறப்பட்டதென்க.

(எச்)

துற்றம் பாராட்டாது அநுஞ்ம் அநுள் வள்ளற்றன்மை விளக்கல்

மண்ணுலகில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்தடையில் கண்ணுவதலான் பெருங்கருணை கைக்கொள்ளும் எனக்காட்ட

என்னமிலா வல்லரக்கன் எடுத்துமுறிந் திசைபாட

அண்ணலவற் கருள்புரிந்த ஆக்கப்பாட்டருள்*செய்தார்.

என.

(எ - து.) இங்கிலவுகில் வாழும் ஆண்மாக்கன் தவறுகள் செய்தாலும், தம்மைச் சரணமென்று அடைவாரானால் (அவர்களை) இறைவன் தமது பேரருக்குடைமையால் ஆண்டுகொண்டருளும் தன்மையுடையான் என்பதை யாவருக்கு தெரிவிக்க, தனக்கு வாழ்வளித்த இறைவன் என்று என்னும் எண்ண மில்லாத சர்ர வன்மையுடைய இராவணன் கயிலையங்கிரியை எடுத்து (அதனால்) இருபது தோரும் நெருக்குற்ற முறிந்து, இசையுடைய சாமவேதத்தைப் பாட, அவ்விசையை இறைவன் கேட்டு அந்த இராவணனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய் தருளிய கருணை மிகுதியை வியரிலங்கு என்னும் பதிகத்தில் ஒதியருளினர், என்பதாம்.

மானுடப் பிறவிதானும் வகுத்தது மனவாக்காயம், ஆனிடத்து ஜந்தும் ஆடும் அரங்பணிக்காக என்பதை மறந்து, யாக்கைக்கே யிரைதேடி யலமந்து, காக்கைக்கே யிரையாகிக் கழியுஞ் செயலுடையார் வாழ்காளை யொழித்து இறக்கேருங் காலத்து “யானேதும் பிறப்பஞ்சேன்; இந்த இறப்பதனுக்கு என்செய்யக் கடவேன்? நான் ஆமாறு உன் திருவடிக்கு அகம் குழையாதொழிந்தேன், அன்பினால் நெஞ்சம் உருகாதொழிந்தேன், உன் திரு மேணியில் பூமாலை புனைந்து ஏத்தாதொழிந்தேன், புகழ்ந்துரையா தொழிந்தேன், நின் திருக்கோயில் தூவாதொழிந்தேன், மெழுகாதொழிந்தேன், கூத் தாடா தொழிந்தேன், சாமாறே விரைந்து சாவுக்கே ஆளாயினேன்” என்று அவன் திருவடியை நினைந்து போற்றுவராயின் சாகச்செய்ய வருகின்ற மம்ற மர்களை “இறைவன் இவன் மற்றென்னடியானென விலக்கி” ஆண்டுகொன்றுளும் பெருங் கருணையுடையானென்பது தோன்றவும், இத்தன்மையான அருச்சனைச் செயலிலும் போற்றுஞ் செயலிலும் தான் மிக்க ஆசையுடையவன் என்பது இராவணனுக்குச் செய்த அறக்கருணை, மறக்கருணை என்னும் இருவகைப் பட்ட செயலால் தோன்றவும் “தோடுடைய செவியன்,” எனத் தொடுத்த திருப்பதிகத்து “வியரிலங்குவரை,” என்னும் எட்டாவது திருமொழித் தேவாரத்தில் அருளிய அருளிப்பாடென்று இத்திருப்பாசுரத்தால் கூறப்பட்டதென்க.

இனி, இவ்விடத்து அறக்கருணை மறக்கருணை என்றமை என்னையோ எனின், இராவணன் அன்புடன் தன்னடியை அருச்சித்த செயலுடையவனுகவின் இராவணனுக்கு வியரிலங்குவரையை உந்தத் தோள்களுக்கு வீரங் கொடுத்தது அறக்கருணையும், அந்த வீரத்தைக்கொண்டு தான் வாழிடமாகிய மலையை எடுத்த அந்த மிக்க தீச்செயலினும் அவ்வருச்சனைச் செயலையே திருவளத்தென்னி, அவனுயிரைப் போக்காது, அவனுக்கு அந்த வலியைத் தந்த திருவடியின் பெருவிரலாலேயே சிறிதே சூன்றி அவன் தோள்வலி முறிந்துபோம் படி செய்தது மறக்கருணையுமாம். அதுகண்டு அவன் போற்றிச் சாமவேதத்தை இசையுடன் பாடி இறைவனுள்ளத்தைக் கவர்ந்தமையால் மீளவும் அவனுக்கு ஆயுளாகிய நாளும், வீரவாரும் தந்தது அறக்கருணையாமென்க.

இவ்வண்மை தோன்றவே - எண்ணமிலா வல்லரக்கன் எடுத்து முறிந்திசைபாட, அண்ணலவற் கருள்புரிந்த ஆக்கப்பாடு அநுள் செய்தார் என்றார்.

* புரிந்தார் - என்றும் பாடம்.

இராவணன் தனக்குள்ள தோள்வலியை, இறைவனை அருச்சித்த அருச் சனை வலி என்றெண்ணு தொழில்தமையான்—எண்ணாமிலா வல்லாக்கன் என்றார்.

தொழாதார்க்கு அருள்செய்யான் என்னும் உண்மை

தொழுவார்க்கே அருநூவது சிவபெருமான் எனத்தொழார் வழுவான மனத்தாலே மாலாய மாலயனும்

இழிவாகும் கருவிலங்கும் பறவையுமாய் எய்தாமை

விழுவார்கள் அஞ்செழுத்தும் *துதித்துயர்ந்த படிவிரித்தார். எஅ

(எ - து) தம்மைப் பூலாலும் நீராலும் வழிபட டருச்சிப்பவர்க்கே சிவபெருமான் திருவருள் செய்வது என்று எண்ணுத்தவராய்த் திருமாலும் பிரமனும் பிரமப் பொருளாகாத தம்மையே பிரமாகா நினைத்த, குற்றம் பொருந்திய மனத்தினால், “பிரமனு பிரமம்? அவனல்லன்; அவனைப் படைத்த திருமாலாகிய நாம்தாம் பிரமம்” என்றும், “நம்மால் படைக்கப்பட்ட இத்திருமாலா பிரமம்? அவனல்லன், நாம்தாம் பிரமம்” என்றும் பிரமத்தன்மையை அறியாது மயங்கிய மயக்கத்தினால் இழிந்தபிறப்பாகிய பன்றியும் அன்னப்பறவையுமாய் அடியையும் முடியையுங் காணுந்தன்மையை அடையப் பெருவாயின தன்மையும், இறைவன் திருநாமத்தை உச்சரித்துப் போற்றி அடிபணிவார்கள் உயர்ந்த தன்மை அடையப் பெற்றமையுமாகிய அவற்றினுண்மையை, “தானுதல் செய்திறை” என்னும் திருப்பாசரத்தால் விரித்தோதியிருளினார், என்பதாம்.

சிவபெருமான் தொழுவார்க்கே அருநூவது எனத் தொழார் எனவும், அஞ்செழுத்துங் துதித்து விழுவார்கள் (வணங்குவார்கள்) உயர்ந்தபடி விரித்தார் எனவங் கூட்டுக.

அஞ்செழுத்துங் துதித்து வணங்குகின்றவர்களுக்கே, இறைவன் சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ் வெனப்படும் பிரமமாந்தன்மையில் மாருது உயர்ந்திருக்க அருநூவது எனவும், அங்குனாந் தொழாதார்க்குப் பிரமமாந்தன்மையாகிய பெருவாழ்வளிக்காது, கருவிலங்கும் பறவையுமாகிய இழிவாழ்வளித்துத் தம்மை எய்தாவகையைச் செய்வது எனவும் இத்திருப்பாசரத்தால் விரித்துக் கூறப்பட்டன.

இதனால், பிரமாயிருப்பது சிவனே எனவும், பிரமன் திருமால் முதலியோர் ஆன்மாக்களாயிருப்பவ ரெனவும், அங்குனம் ஆன்மாக்களாயிருப்பவர் பிரமம் ஆகவேண்டுமானால் பிரமமாகிய பரசிவத்தைத் தொழுதால் அச்சிவபெருமான் தனதருளால் ஆக்குவாணனவும், பரசிவத்தைத் தொழுது பெறுவதைவிட்டுத் தாமே எவ்வளவு விழுந்தெழுங்குத தங்கள் ஆற்றல்களைக் காட்டினாலும் அவர்கள் மலங்கின்னும் பன்றியாயும் பறக்கும் பட்சியாயும் ஆவரேயன்றிப் பிரமமாகா ரெனவும் பிரகாசப் படுத்தியவாரும்.

இனி, ஜீந்தேழுத்தும் துதித்து விழுவார்கள் உயர்ந்தபடி விரித்தார் என்ற தனைச் சிறிது விரித்துக் கூறுவாம். அஃதாவது, அந்தேழுத்துந் துதித்து என்றது அஞ்செழுத்தையும் எண்ணல் எனவும், விழுவார்கள் என்றது அத

* துதித்தயங்கந் - என்றும் பாடம்.

னுண்மையை யுணர்ந்து அவ்வண்மை வழியில் அடங்கி நிற்றல் எனவும், உயர்ந்த படி என்றது அங்கும் நிற்கு நிலையில் பன்றியைப்போல் ஆணவமலத்தை யுண்டு, பட்சியைப்போல் மாயாமல சீரியாய், கண்மல வசப்பட்டுச் சுவர்க்க நரகங்களில் மாறிமாறிப் பறந்து செல்லும் சிவத்தன்மை போய்ச் சிவமாந் தன்மையைப் பெற்று உயர்ந்தபடியில் நிற்றல் எனவும் உணர்க.

இனி, விரித்தார் என்றது மேலே சொல்லிய எண்ணல் முதலியவற்றை என்று வெளிப்படலால் அதனை விடந்து கூறுவாம். அஞ்செழுத்தையும் எண்ணல் எனவே, முதலில் ஆன்மாவாகிய தனக்குக் கீழுள்ள திரோத எழுத்தும் மல வெழுத்தும், தனக்குமேலுள்ள அருளெழுத்தும் சிவ எழுத்தும் நிற்கும் நிலையை எண்ணிப் பார்த்தல்; அதன் பின், தனக்குமேல் தன்னை யடுத்திருப்பது அருளும், அவ்வருளுக்குமேல் இருப்பது சிவமும், தனக்குக் கீழ் தன்னை யடுத்திருப்பது திரோதமும், அதற்குக் கீழிருப்பது மலமும் எனப் பொருள்நிலையை எண்ணிப் பார்த்தல்; அதன்பின், தனக்குக் கீழ்நிலையில் தன்னை அடுத்திருக்கும் திரோதம், தனக்கு மேல்நிலையில் தன்னை அடுத்திருக்கும் அருளே என ஆராய்ச்சி வழியான் எண்ணிப் பார்த்தலாம்.

இனி, விழுவார்கள் என்றதால், ஐங்கெழுத்து நிற்கு நிலையும், அவ்வெழுத்தின் பொருள் நிற்கு நிலையும், அப்பொருள் நிலையில் தனக்கு முன்னும் பின்னும் அருளிருந்து தன்னைக் காக்கும் முறையையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து, பின்னர், தனக்கு மேலிருக்கும் அருள் கீழ் நிற்கும் திரோதமாக வந்து, மலத்தோடு கிடந்த நம்மை அம்மலத்தினின்றும் வேறுபடுத்தவும், வேறுபட்ட நம்மை, அம்மலம் மீளவும் வந்து தாக்காதிருக்கவும் என்ற உண்மைகள் பெறப்படும். அங்கும் காக்கும் அருள் மலத்தால் தாக்காது நாம் நின்ற பின்னர் நம்மைச் சிவத்தோடு ஐங்கையாக்கிச் சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வளித்தற் பொருட்டு நம்மொடுகலந்து நாம் சிவத்தை நோக்கவும், சிவம் நம்மை நோக்கவும் செய்வதால் அவ்வருளையே நோக்கி அவ்வருட் செயலில் அடங்கி நிற்போம்என்பதும் இனிது பெறப்படும்.

இனி, உயர்ந்தபடி எனவே, அங்கும் அவ்வருட் செயலில் அடங்கி நிற்கும் ஆள்மாக்கஞ்சையை நோக்கம் சிவத்தினிடத்தும், சிவத்தினினுடைய நோக்கம் ஆன்மாக்களிடத்தும் அங்கியமாய்க் கலந்து நிற்கும் நிலையை அவ்வருள்கூட்டத், அங்கிலையால் அவர்கள் சிவமேயாய், முன்னிருந்த சிவத்தன்மையாகிய தாழ்வு போய், உயர்ந்த சிவத்தன்மையைடையராய் வாழ்தலாமென்க.

இனி, இங்குமான அஞ்செழுத் துண்மையை அரிபிரமர்கள் உணராது, தங்களுக்குள் தேவவடிவத்தையும் இழுந்து கருவிலங்கும் பறவையுமாயின காரணத்தைக் கூறுவாது.

என்னையெனின், அஞ்செழுத்துள்ளிருக்கும் ஆன்ம அக்கரமாயிருக்கும் அவர்கள் தாம், அவ்வஞ்செழுத் துள்ளிருக்கும் பிரமத்தை அஞ்செழுத்துள்ளிருக்கும் அருளால் தம்முள் அடையப்பெற்றுப் பிரமமாயிருக்கப்பெறாது, அவ்வஞ்செழுத்தின் கீழிருக்கும் மலகாரியமாகிய அண்டத்தின் கீழும்மேலும் நீண்டு நீண்டு, கீண்டு கீண்டு, பறந்து பறந்து, போய்ப் போய்ப் பிரமம் பிடித்தவராய்த் தம் மையே பிரமாக எண்ணிய எண்ணத்தில் எய்த்து, அஞ்செழுத்துள்ளிருப்பதை விட்டுக் கருவிலங்குளும், பறவையுள்ளும் புகுந்து ஒழிந்தனரென்க.

எனவே “பிரமம் தாம்” எனச் சொல்லும் அப்பிரமத்திற்கும், “தாம் பிரமம்” எனச் சொல்லும் தமக்கும், பிரமத்திற்கும் தமக்கும் வேறாகக் காணப்படும் பிரபஞ்சபாசத்திற்கும் இடம் அஞ்செழுத்தே என்றுணராது, அவ்வெழுத்தை விட்டுத் தமக்கும் பிரமத்துக்கும் இடம் வேறுவேறெனக் கருதினர். பிரமம் தானெனக் கூறினால் பிரமம் இவனை வருமா? “பிரமம் வேறில்லை, நானே பிரமம்” என்றாலும் இவன் பிரமம் ஆவனு? ஆகான். எனெனில், கூறுவாம். ஆன்மாவாகிய இவர்களுக்கிடம் அஞ்ஞானமாகிய மலம். பிரமத்துக்கு இடம் ஞானமாகிய அருள். ஆகவே இவர்களுக்கிடமாகிய மலம் இவர்களை விட்டுப் பிரியாது. இவர்களும் அந்த மலத்தை விட்டுப் பிரிதற்குச் சுதந்தர ரல்லர். சுதந்தர ரல்லராயினும் அதனைப் பிரிக்கும் சுதந்தர சத்தியுடைய வேறு துணையும் உள்ரோ எனின், இல்லை. பிரமம், இவர்கள், பிரபஞ்சமென்னும் மூன்றான்கள், இவர்களே உள்ளவராய்ப் பிரமமும் பிரபஞ்சமும் இல்லாதவாயின், இவர்களே பிரமமாயிருக்க வல்லராவர். அன்றி இவர்களே பிரமமாயின், ‘பிரமம், நாம்’ என்றிரண்டாகச் சொல்லி, பின்னர் ‘பிரமமே நாம்’ என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. அன்றியும் ‘பிரமம் நாம்’ என்னும் போது, இது நாமல்லம் என்று மற்றொரு பொருளும் தொனித்தல் வேண்டும். என்னை? இப்போது ‘நாம் பிரமம்’ என்று சொல்லுவதை வைத்து, இவ்வாறு சொல்லுவதற்குமுன் இவர்கள் எதுவாயிருந்தனர் என்ற வினா நிகழுமாதவின். *அவ்வினாவின் வழியானே ஜயவுணர்வும், விபரீதவுணர்வும் வந்துலாவி மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்திச் சார்தராது ஒழியக்கடவுனவாகிய நோய்க்களெல்லாம், அஃதாவது, பிறப்பு அனுதியாய் வருதலின் உயிரான் அளவின்றி ஈட்டப்பட்ட விணகளின் பயன்களுள் இறந்த வடம்புகளான் அனுபவித்தனவும், பிறந்த வடம்பால் முகந்து நின்றனவும் ஒழியப் பின்னும் அனுபவிக்கக் கடவுனவாய்க் கிடந்தனவாய் துன்பங்களெல்லாம், சாரவந்து மாணுப் பிறப்பில், (இனபமில்லாத இழிந்த பிறப்புகளில்) புக்கு உழலச் செய்யுமென்னும் உண்மை போல் அவ்வரிப்ரமர்கள்பால் வந்துத்தனவென்று அறிவுறுத்தியவாரும்.

அன்றியும், காட்டிற்றிரிவது பன்றி, தாமரையைத்தேடிப் போவது அன்னப் பறவை. ஆகவே, திருமால் அன்னப்பறவையின் வடிவெடுத்துத் திருவதித்தாமரையைத் தேடத் தொடங்காது, பன்றி வடிவெடுத்துத் திருச்சடைக் காட்டைத் தேடத் தொடங்காது, பறவையின் வடிவெடுத்துத் தேடத் தொடங்கினாகலான் இறைவன் சடைமுடிக் காட்டைக் கானை தொழிந்தனன் என்றவுமாம்.

இதனுண்மை யாதெனின், “ஆதனமும் ஆதனியுமாய் நிறைந்து நின்ற வளைச் சேதனைக் கொண்டே தெளிவுற்றுச், சேதனைச், சேதனையிலே செலுத்திச் சிற்பரத்தரா யிருப்பர், ஏதமறக் கண்டவர்களின்று” என்று சித்தாந்தமாகிய தீருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறியபடி பிரமதேவன் காணப் பெற்று, நீரைப்பிரித்துப் பாலுண்ணும் அன்னப் பறவையின் வடிவெடுத்து எப்பொருளுக்கும் தானே ஆதனமாகியும், அப்பொருளாகிய ஆதனியாகியும் முடிவிறந்துளிந்தும் அவ்விறைவனது முடியைக்காணத் தொடங்கினாகலான் அவன் கானைதொழிந்தன எனாக.

*திருக்குறள் நூல் அதி. மெய்யுணர்தலிற் காணக.

அஃதேபோல், வேதம் வேதாந்தம் விளக்கஞ்செய் விந்துவடன், நாதம் நாதாந்தம் நடுவேதம், போதத்தால் ஆமளவும் தேடத்தலைப்படின் அளவிற்கு அப்பாலாய், சேமவொளியாயிருக்கும் பரப்பிரமம், வேதத்தால் ஆன்மாக்களுள் ஒருவனுக எண்ணப்பட்ட திருமால் ஆணவங்கொண்டு தற்போதத்தால் அடியைக் காணத் தொடங்கின், போதம் இறந்தவர்கள் உள்ளத் துட்ட கிடந்துறங்கும் அவ்வடி எங்குங்காணக் கூடும்? ஆகலான் கானுதொழிந்தது. (எஅ)

சமணர் வழி துற்றம் எனல்

வேதகா ரண்ராய வெண்பிறைசேர் செய்யசடை

நாதன்நெறி அறிந்துய்யார் தம்மிலே நலங்கொள்ளும்

போதமிலாச் சமண்கையர் புத்தர்வழி பழியாக்கும்

ஏதுமே எனமொழிந்தார் எங்கள்பிரான் சம்பந்தர்.

எகு

(எ-து.) எங்கள் தெய்வமாகிய திருஞான சம்பந்த மூர்த்திகள், வேதத்திற்குக் காரணகர்த்தாவாகிய வெள்ளிய பிறை யணிந்த, சிவந்த சடைமுடியினை முடைய சிவபெருமான் கூறியருளிய வைத்திக் கெறியின் உண்மையை உணர்ந்து அவ்வழியே சென்று உய்வகை யறியாராகிய சமயிகளுக்குள்ளே, தத்தமக்கு வேண்டும் நன்னெறியைக் கொள்ளும் அறிவில்லாத சமண்கையர்களும், புத்தர்களும் தத்தம் தூண்முகங்களாற் கூறும் நெறிகளைல்லாம் பாவங்களை மேன்மேல் விளைவிக்கும் தீநெறிகளே யாமென்று “புத்தரோடு போறியில் சமண்” என்னும் திருப்பாசரத்தால் கூறியருளினு ரென்பதாம்.

வேதம் சிவபெருமானாலேயே சொல்லப்பட்டதாகலானும், அந்த வேதமும் அச்சிவபிரானையே தன்னால் தியானிக்கப்படும் தியேயப் பொருளாய் அது பல நெறிகளினும் கூறிவருதலானும்-வேதகாரண்ராய என்றார். இவ்வண்மை நன்கு விளங்கவே, மதியிற் கிறந்த சந்திரன், தனது கலைதேய்ந்து ஒற்றைக் கலை யோடு நின்ற காலத்து, வேதத்துள் நாராயணர் முதலியோரைக் காரண வாக்கியங்களால் காரணர்களாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை அறிந்தவனுக இருந்தும், தேர் முதலாயின பலராற் செய்யப்படும், அப்பலரும் ஒருவனுடைய எவ்வழி நின்றே பணியைச் செய்தல் போல், சிவபெருமான் எவ்வழி நின்றே நாராயண ராதியர் செய்பவரெனவும், குயவன்போல் அவாந்தர காரணரெனவும், அவரெல் லாம் ஆகுபெயரால் சங்கார காரணராகிய முதற் கடவுளையே உணர்த்தி நிற்பவ ரெனவும், ஆகலான், செய்தும் செய்வித்தும் எல்லாத் தொழிற்கும் வினைமுதலாய் நிற்கும் முதற்கடவுள் சங்காரகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானே என்று தனது களங்கமற்ற மதியால் உணர்ந்து அப்பெருமானைச் சரண் புகுந்து அவனருளால் சடைமுடிமேற் சேர்ந்தனாலுகலான—வேண்பிறை சேர்சேய்யசடை என்றார்.

உலகின்கண் காணப்படும் அரசன் தனது ஆளுகையிலுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அமைந்துள்ள அறிவினளவிற்கும் செய்யுஞ் செயலினளவிற்கும் ஏற்றவாறு ஒவ்வொரு தலைவரை ஏற்படுத்தி, எவரெவர் வழியில் எவரெவர்களை நிறுத்தவேண்டுமோ அவரவர்களை அங்குமே நிறுத்தி, அவ்வதத்தலைவர்களும் தாமாகவே நினைக்கவும் அவரவர்கள் விதிவழியில் தவரூது ஒழுகவுமான நியம னங்களையெல்லாம் நியமித்து, அந் நியமனத்தின் வழியே அவரவர்கள் செய்யுஞ்

செயலைச் செய்வித்து அவரவர்களையும் உய்ந்து பிழைக்கும் வண்ணம் செய்வது போல், வேதகாரணனுய சந்திரசேகரன், தனது சத்திவியாபகத்துள் இருக்கும் ஆன்மாக்களுடைய அறிவு செயல்களுக் கேற்றவாறு திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை நியமித்து, அவர்களிடத்தில் தனது ஆணையை நிறுத்தி, அவர்கள் வழியில் அந்த ஆன்மாக்களை நிறுத்தி, அவரவர்கள் வழியாய்ச் செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் செய்து, தாங்கள் தாங்கள் அடையவேண்டிய பிரயோ ஜனங்களை யடைந்து, உய்ந்து பிழைக்கும் வகையைக் கற்பித்திருக்கின்றன; ஆதலின் அவ்வண்மையை அறிந்து தத்தமக்கு நியமித்திருக்கும் கடவுளர்கள் வழியே நின்று அக்கடவுளர்களால் அடையப்படும் நலங்களைப் பெற்றும்யாத வரும், தமது உபகாரத்தை அறியும் அறிவில்லாதவரும் புறச்சமயிகளேயாக வான்—சேய்யசடை நாதனேறி அறிந்துயியார் தம்மிலே நலங்கோள்ளும் போத மிலாச்சமன் கையரிபுத்தர் என்றார்.

“உய்யும் வகையும், உபகாரத்தைக் கருதும் கருத்தும் அறியா அறிவிலிக ளாகிய அப்புஞ்சமயிகள் தத்தம் புல்லிரவைக் கொண்டு பிதற்றிய பித்துரை ரெந்திகள் தீவினைகளையே மிகுவித்து இன்பமிலாத் தீப்பிறவிகளிலும் அம்மையில் தீரகங்களிலும் செலுத்தும் ஆகலான், அந்தெநிகளிற் சென்ற சில்லாதீர்கள்” என்று எங்கள் ஞானசம்பந்தமணி விதிக்கவே “புத்தரோடு பொறியில் சமணும் புறங்கூற நெறிசில்லா” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினாராகலான்— (புத்தராதியர்) வழிபாட்டியாக்கும் ஏதுமே என மோழிந்தார் எங்கள்பிரான் சம்பந்தர் என்றார். (எக)

தேவரிகள் தமிழ்வேதத்தைக் கேட்பே பூமழை போழிதல்

திருப்பதிகம் நிறைவித்துத் திருக்கடைக்காப் புச்சாத்தி
இருக்குமொழிப் பிள்ளையார் எதிர்தொழுது நின்றருள
அருட்கருணைத் திருவாளன் ஆரருள்கண் டமரரெலாம்
பெருக்கவிசும் பினிலார்த்துப் பிரசமலர் மழைபொழிந்தார். அ஽

(எ - து.) வேத மொழிகளையே தம்முடைய வாய்மொழிகளாகவடைய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் (அம்மையப்பரைப் பார்த்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய) “தோடுடைய செலியன்” என்னுங் திருப்பதிகத்தை முற்றுப்பெறங் செய்வித்து, (அங்குணம் நிறைவித்த திருப்பதிகத்தைத்) திருச்செவி சாத்தி, எதிரே நின் நிருந்த உமாசகாயங்கிய இறைவனை இருகையுங் கூப்பித்தொழுது நிற்க, ஆகாயத்தின்கண்ணுள்ள தேவர்களொல்லாம், அருள் நிறைந்துள்ள கருணைப் பெருஞ்செல்வஞ்கிய இறைவனது பெருங்கருணைத் திறத்தைக்கண்டு, அடங்காத ஆரவாரஞ்செய்து தேன் சிந்தும் மலர்மாரியைச் சொரிந்தனர், எனபதாம்.

இறைவன் திருவாக்கினின்றும் வெளிவரும் சொற்களைல்லாம் விதிவாக்கியமாகிய வேதங்களே என்பது திண்ணமாதல்போல், அவ்விறைவனுடைய ஞானப்பிள்ளையாகிய இவர் வாக்கினின்றும் வெளிவரும் மொழிகளும் அவ் வேதங்களன்றி வேறால் என்னும் அவ்வண்மை தோன்ற—இருக்க மோழிப் பிள்ளையார் என்றார்.

“தோடுடைய செவியன்” என்று தொடுத்து, “அருளெறிய மறை” என்று கடைக்காப்பாகச் சொல்லும் திருப்பாசுரத்தைச் சொல்லுமளவும், இறைவனும் திருவருக் கரங்குபோவதை மறந்து பிள்ளையார் ஒதியருளும் வேதத்தின் உட்பொருளை யெல்லாம் கவரும் கள்வனும் எதிரே நின்றனன் என்பது தோன்ற—எதிரீநிலைநுள் என்றார்.

தாம் ஒதப்புகும் தமிழ்வேதம் இறைவனுள்ளத்திற் புகுமாறு திருச்செவி யைத் “தோடுடைய செவி” என்று சிறப்பித்தபடியே இறைவனும் தோடுடைய செவியைச் சாத்தி நின்றாருளினாகலான், பிள்ளையார் அவ்விரைவன் திருமேனி யைத் தமது உள்ளத்துக் கவர்ந்து அவன் அடையாள விசேடங்களை ஏழு திருப்பாசுரத்தாற் கூறி, எட்டாங் திருப்பாசுரத்தான், யாவராயினும் நானென்றறமும் ஆணவமலக் குறைந்து அடைவாராயின், அவர்களைத் துன்பத்துள் ஆழாவண் ணம் காக்கும் அருட்டிரத்தைக் கூறி, ஒன்பதாங் திருப்பாசுரத்தான், அடிமை யாகத் தன்னைச் சாராது பிரமமானாரை இழிந்த பிறப்பினைச் சாரச் செய்து அஞ்சச் செய்வதும், அடிமையாகத் தம்மைச் சார்ந்தவரை அஞ்செழுத்தால் சிவமாக்கி அஞ்சாதிருக்கச் செய்வதும் ஆகிய, மறம் அறம் என்னும் இருவகை யாப் ஸிற்கும் அருட்டிரத்தைக் கூறி, பத்தாம் திருப்பாசுரத்தால், அவரவரது பக்குவ அபக்குவம் நோக்கி நாதன் கூறிய நெறியினையின்து அங்கெறிவழியே அவரவரையும் உய்ந்துபோம்படி செய்து, தாழும் உய்ந்து போகாது, நாதன் கூறிய நன்னெறிகளைப் பழித்து, தாம் சில நெறிகளைக் கற்பிப்பாராயின், அவர்களால் கற்பிக்கப்படும் அங்கெறி பாவத்தை விளைவிக்கும் தீயெறியேயா மென்று கூறிப் பதிகத்தைப் பூர்த்தி செய்து, பின்னர், இறைவன் கூறிய வேதமொழி உலகினர்க்கெல்லாம் இடைக்காலமாகிய திதி காலத்தில் வருந் துன்பங்களைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு எப்படிக் காப்பாகவள்ளதோ, அப்படியே திருகெறித் தமிழ்வேதமாகிய இது சத்தினிபாதர்க்கெல்லாம் மீண்டும் பிறப்புக் கிடஞ்செய்யவல்ல கொடுன் தீவினையாகிய தொல்லை வினையை எளிதாகத் தீர்த் தற்கு ஆணைமொழியாகக் கூறுவதாகிய திருப்பாசுரத்தைத் திருக்கடைக்காப்பாகச் செய்தனர் என்பது தோன்ற - தீருப்பதீக நிறைவித்துத் தீருக்கடைக் காப்புச் சாத்தி என்றார்.

இல்லாறு திருப்பதிகத்தை நிறைவித்துத் திருக்கடைக்காப்பைப் பிள்ளையார் அருளியதையும், அவ்வரிய திருகெறித்தமிழை, தமிழ்க்கிறைவனுகிய பெரு கெறிய பிரமாபுர மேலிய பெம்மான் திருச்செவி சாத்தி, இனித்து அத்திருப்பதிகத்தை ஒதுவார்க்குப் பிள்ளையார் அருளிச் செய்தவாறே தொல்லினையை எளிதாகத் திரும்வண்ணம் செய்வதில் அருள் நோக்குடையரா யிருத்தலையும் தேவரெல்லாங் கண்டு, “இதுகாறும் நாம் ஒதிவந்த வடமொழி வேதத்தை இவ் விறைவன் இப்படி திருச்செவி சாத்திக் கேட்டதுண்டோ? அருட்கருணைத் திருவாளனு யிருந்ததுண்டோ? இஃது என்ன அதிசயம்! இஃது என்ன ஆனந்தம்! இஃது என்ன கண்காட்சி!” என்று பேரொலியோடு ஆரவாரஞ் செய்து மேகம்போல் ஆகாயமெல்லாம் பரவித் தென் நிறைந்துள்ள மலர்களை முகங்கு முகங்கு மழை பொழிவதுபோல் புத்பாக்கலி செய்தார்கள் என்பது தோன்ற - அமாரேலாம் அநுட்கருணைத் தீருவாளனாருள் கண்டு பேருக்க விசும்பினில் ஆங்கிதைப் பிரசமலர் மழை போழிந்தார் என்றார்.

சிவநாமத்தின் ஒலிப் பேருக்கம்

வந்தெழுமங் கலமான வானகதூர் துபிமுழக்கும்
 கந்தருவர் கிண்ணர்கள் கானவொலிக் கடன்முழக்கும்
 இந்திரனே முதல்தேவர் எடுத்தேத்தும் இசைமுழக்கும்
 அந்தமில்பல் கணாநாதர் அரளனுமோ சையி லடங்க. (அக)

(எ - து.) ஆகாயத்தின்கண் வந்து எழுகின்ற மங்கலரமாகிய துந்துபி முதலிய தேவலாத்தியங்களின் முழக்கங்களும், கந்தருவர்களும் கிண்ணர்களும் கடல் ஒலியைப்போல ஒலிக்கின்ற இசைப்பேதங்களின் முழக்கங்களும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களைல்லாம், ஒருவர்மேல் ஒருவர், மேன்மேல் ஒசைப்படப் போற்றுகின்ற முழக்கங்களும் ஆகிய ஒசைப்பெருக்கங்களைல்லாம், என்னிற்கு பலவகைப்பட்ட சிவகணாநாதர்கள் பேரான்தங்கொண்டு ஹராஹர என்று விடாதொலிக்கும் சிவநாமப் பேரோசையில் அடங்கி ஒலிக்கும், என்பதாம்.

இதனால், மங்கல வாத்தியங்களாகிய துந்துபி முதலிய தேவ வாத்தியங்களினும், கந்தருவர் கிண்ணர் முதலியோர் பாடிய கானவோசை மேலெழுந்ததெனவும், அவ்வோசையினும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வாக்கினால் துதிக்கும் தோத்திரவோசை மேலோங்கி ஒலித்ததெனவும், அத்தோத்திர வொலியினும் மேற்பட்டு என்னிற்கு பலவகையான சிவகணங்கள் எடுத்தோதிய சிவநாம ஒலி ஒலித்ததெனவும் கூறப்பட்டன.

எனவே, சிவனுகிய ஹரன் எத்தேவர்களினும் அடங்காது எவ்வாற்றனும் மேலோங்கி யிருத்தல்போல், அவனுடைய நாமமாகிய ஹராஹர என்னும் ஒலியும் எவ்வொலிகளிலும் அடங்காது மேம்பட்டொலித்ததென்க. அதுவேயுமன்றிக் கந்தருவர் கிண்ணர் தேவர் முதலிய யாவரினும் மேம்பட்டவர் பூதகணங்களாகவின் அவரது ஒலியும் மேலோங்கி ஒலித்ததெனவும், பாலுண்டருளப் பின்னொயார் இப்பாருக்கு (உலகத்திற்கு) வந்தது அங்சிவநாமம் பரவதற்கேயாகவின் அவ்வொலியே மேலோங்கி ஒலித்ததெனவும், இனி, சமண்கையர் முதலிய புற்சமயத்தாருடைய பேரோவி சிற்றெழுவியாய்ப் போம் எனவும் அவ்வண்மையைக் குறித்ததென்க. (அக)

வேறு

வந்துகூடிய கூட்டத்தின் சீறப்பு

மறைகள் கிளர்ந்தொலி வளர முழங்கிட வானேர்தம்
 நிறைமுடி உந்திய நிறைமணி சிர்திட நீள்வானத்
 துறையென வந்துல கடைய நிறைந்திட ஒவாமெய்ப்ப
 பொறைபெரு குந்தவ முனிவ ரெனுங்கடல் புடைசூழி. (அ)

(எ - து.) நான்கு வேதங்களும் செழுமையுடன் வளர்ந்து ஒசையிகுந்து ஆரவாரிக்கவும், அங்கு நிறைந்துள்ள தேவர்கள் ஒருவரோடொருவர் நெருங்குதலால் அவர்களுடைய கிர்டங்களும் ஒன்றேரூடொன்று உராய்ந்து அவைகளிற் பதித்துள்ள இரத்தின வரிசைகள் சிதறிச் சிந்த, அவை, ஆகாயத்தின்கண பரவும் மேகங்களினின்றும் சிதறுகின்ற நீர்த்துளிகள்போல அவ்விடத்திலே

யல்லாமல் உலகமுற்றும் வீழ்ந்து பிரகாசிக்கவும், மெய்ம்மையும் பொறையும் எப்பொழுதும் பெருகி வளராளின்ற சிறப்பினையுடைய முனிவர்கள் என்கின்ற கடல் பக்கங்களிற் சூழவும், என்பதாம்.

வேதங்களெல்லாம், “இனி, நம்மால் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் நெறிகள் வளர்ந்தோங்கும் காலம் யான்துவிட்டது” என்று மனதுக்கங் கொண்டு பேரொலி யோடு மகிழ்ந்தொலித்தன என்பார் - மறைகள் களீர்ந்து ஒலிவரா முழங்கிட என்றார். தேவர்கள், “இனி, வேதங்கள் வளர்ந்தோங்க வந்ததனால் உலகின் கண் வேள்விகளும் நிறைந்து கம்பால் அவியாகிய உணவுகள் வந்து நிறையப் பெறுமாகலான், கமது உலகிலுள்ள செல்வப் பெருக்கை அம்மன் னுலகில் நிரப்ப வேண்டும்” என்றெண்ணி, இரத்தினங்களை மேகங்கள் நீர் மழுமையைப் பொழிவன போலும் பொழிந்தனர் என்பார் - வானேர் நீள்வானத்துறை யேன நீரையனி வந்து உலகடைய நிறைந்திட சிந்திட என்றார். மேகங்கள் ஒன்றேடொன்று உராய்ந்து நெருங்கி நீர் மழுமையைப் பொழிவது போலத் தேவர் கனுடைய கிடீங்கள் ஒன்றேடொன்று உராய்ந்து இரத்தின வரிசைகளைச் சிந்தின என்பார் - வானேர்தம் நீறைழுதியுந்திய நீரை மணிசீந்திட என்றார். “மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் தவத்தொடு, தானாஞ் செய்வாரிற் றலை,” என்றும், “பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை எய்யாமை, எல்லா அறமும் தரும்,” என்றும், “பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற, செய்யாமை செய்யாமை நன்று,” என்றும், “புறந்தாய்மை நீரான் அமையும் அகந்தாய்மை, வாய்மையாற் காணப் படும்,” என்றும், “யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத் தொன்றும், வாய்மையி னல்ல பிற,” என்றும், “எல்லா விளக்கும் விளக் கல்ல சான்றேர்க்குப், பொய்யா விளக்கே விளக்கு” என்றஞ் சிறந்தெடுத் தோதப்படும் மெய்ம்மையும், “நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டின் பொறை யுடைமை, போற்றி யொழுகப் படும்,” என்று கூறப்படும் பொறையும் எப்பொழுதும் தமதுள்ளத்தன் பெருகியிருத்தலே தவமாகவுடைய முனிவரெல்லாம் “நமது தவம் முற்றுப்பெற்று நமக்குப் பயனளிக்க வந்தது” என்றெண்ணி மகிழ்ந்து கடல்போல் பக்கங்களில் சூழ்ந்தனர் என்பார் - ஓவாமேய்ப் போறை பெருத்தீவ முனிவரேஞ்கடல் புடைசூழ என்றார்.

(ஆ)

இறைவன் உமாதேவியோடு எழுந்தருளால்

அணைவுற வந்தெழும் அறிவு தொடங்கின அடியார்பால்
இணையில் பவங்கிளர் கடல்கள் இகந்திட இருதாளின்
புணையருள் அங்கணர் பொருங்கை தங்கிய புணர்பாகத்
துணையொ டைனந்தனர் சுருதி தொடர்ந்த பெருந்தோளி. அந்

(ஏ - து.) இருவினைக்கத்தின்கண் வரும் இயல்பினையுடைய அடியரைக் கண்டு இன்புறதலாகிய அன்பும், அவ்வன்பு பின் முறையே முதிரும் முதிர்வில் வரும் நெறியினையுடைய சத்திஸிபாதமும், அச்சத்தி பதிவில் தோன்றவரும் மெய்யறிவின்கண் அவாவும் முறையே தொடக்கும் அறிவின் தொடர்பினை யுடைய அடியர்களிடத்தில், வேறேருவரும் சொல்லுதற்கில்லாமல் விளக்கு கின்ற எழுவகைப் பிறவி என்னும் கடல்களைத் தாண்ட, பெரிய திருவடிகளைன்னும் ஓடத்தைக் கொடுத்து உதவி செய்யும் பெருங்கருணையுடைய இறை

வனார், பெரிய தோணிபுரமென்று வேதங்கள் தொடர்ந்திருக்கும் அக்கோயிலி னான்னோ, போர்செய்யும் வன்மையடைய இடப்பூர்தியின்மேல் தமது இடப் பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாது உடனிருக்கின்ற உமாதேவியோடு எழுந்தருளினார், என்பதாம்.

இருதாளின் புணியருள் அங்கணார், சுருதிதொடர்ந்த பெருந்தோணி, (யில்) பொருவிடை தங்கிய புணர்பாகத் துணையொடு அணைந்தனர் எனக்கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

இதனால், பிறப்பிறப்பிறப்பட்டுமலச் செய்யும் இருவினையுடையார்க்கு அடியார்பால் அன்பு தோன்றுதென்றும், அடியவரிடத்து அன்பு பதியாதவருக்குத் திருவருள் பதியாதென்றும், அங்குனம் திருவருள் பதியாதார்க்கு மெய்ஞ்சானமாகிய சிவஞானத்தில் அவாத் தோன்றுதென்றும், இங்குனமான அன்பும் அருட்பதிவும் மெய்யனர்வும் தோன்றுதார்க்கு இறைவன் தனது திருவடியாகிய தோணியை, பிறவிக்கடலைக் கடத்தற்குக் கொடானென்றும் கூறியவாரும். அன்பினால் அடியார் சம்பந்தமும், அருளால் சிவசம்பந்தமும், இவ்விருசும்பந்தத் தால் மெய்ஞ்சான சம்பந்தமும் உடையார்க்கே பெருந்தோணிபுரத்தனகிய உமாசகாயன் தன்னுடைய திருவடிகளாகிய இரண்டு சிறு தோணிகளைக் கொடுத்து, எழுபிறப் பென்னும் பெருங்கடலைக் கடப்பித்து, முத்திக்கரையிற் சேர்ப்பெனன்று அறிவுறுத்தியவாரும்.

அடியார்களுக்குப் பிறவி யொழிப்பதில் கருணையுடையவர் என்பார்-அங்கணர் எனவும், அவரது விடை பாவப் பகைவரோடு போர்செய்வதில் திறமுடைய தென்பார்- போருவிடை எனவுக் கூறினார். (அந்)

திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தருளல்.

அண்ணால் அணைந்தமை கண்டு தொடர்ந்தெழும் அன்பாலே மண்மிசை நின்ற மறைச்சிறு போதக மன்னாரும் கண்வழி சென்ற கருத்து விடாது கலந்தேகப் புண்ணியர் நண்ணிய பூமலி கோயிலின் உட்புக்கார்.

அசு

(எ-து.) யானைக் கண்றின யொத்திருக்கும் அந்தணச் சிறுவராய்ப் பூமியின் கண் நின்றருளும் ஆளுடைய பிள்ளையாரும், (தமக்குத் திருத்தோணிச் சிகரத் தின்மீது காட்சி தந்த) அம்மையப்பராகிய இறைவர் (சிகரத்தை விட்டுத்) திருக்கோயிலினுள்ளே எழுந்தருளினமையைத் தமது கண்ணுனது பார்த்து அவரது காட்சியை விட்டுப் பிரியாது செல்ல, அக்காட்சியைக் கண்ட தமது உள்ளத்தில் அன்பானது எழு, அவ்வன்பினைக் கண்ட மனமானது அவ்வன்பினை விடாது அக்கண்ணினைக் கல்து பின்தொடர்ந்து போக புண்ணிய சொருபியாகிய இறைவர் எழுந்தருளிய பூக்கள் நிறைந்துள்ள கோயிலினுள்ளே புகுந்தனர், என்பதாம்.

மறைச்சிறு போதக மன்ன(ராகிய) மண்மிசை நின்றாரும், அண்ணால் அடைந்தமை கண்டு எனக்கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

ஞானமதங் கொண்டிருக்கும் யானைக் கண்றென்பார் - மறைச்சிறு போதக மன்னாரும் என்றார். ஞானக் கண்றுகிய ஆளுடைய பிள்ளையார், தாம் சிகரத்திற்

கண்ட அம்மையப்பர் அச்சிகரத்தை விட்டுக் கோயிலிலுள்ளே எழுந்தருளின மையைக் கண்டனர் என்பார் - அண்ணல் அணைந்தமை கண்டு என்றார். அங்குனம் எழுந்தருளியபோது அவரது காட்சியைக் கண்ட பிள்ளையாருடைய கண் களும், அக்கண்களைக் கலந்த அவரது மனமும் அவ்விறைவனைப் பின் தொடர்ந்து அவர் புகுந்த பூங்கோயிலிலுள்ளே புக அங்விரண்டுடன் தாழும் புகுந்தன ரென் பார் - தோடரிந்தேழும் அன்பாலே கண் வழி சேன்ற கருத்து விடாது கலந்தேகை கோயிலி ஆட்புக்கார் என்றார். ஆளுடைய பிள்ளையாருக்குச் சைவங்தழைத் தோங்க ஞானப் பாட்டைப் பாலாக ஆட்டியருளினார் என்பார் - புண்ணியர் என்றார். (அசு)

தந்தையார் பிள்ளையார் ஒத்திய தமிழ்வேதத்தின் துறிப்பறிதல்.

சறில் பெருந்தவ முன்செய்து தாதை யெனப்பெற்றூர்
மாறு விழுந்த மலர்க்கை குவித்து மகிழ்ந்தாடி
வேறு விளைந்த வெருட்சி வியப்பு விருப்போடும்
கூறும்அ ருந்தமி மூன்பொரு எானகு றிப்போர்வார். அடு

(எ-து.) அழிதலை யறியாத சில புண்ணியசம்பங்கமாகிய பெரிய தவத்தைச் செய்து, பிள்ளையாருக்குத் தந்தை என்று சொல்லப் பெற்றராகிய சிவபாத இருதயர், (ஞானப் பாலுண்ட பிள்ளையாரை) அடிப்பதற்கு எடுத்த பிரம்பானது தம்மை யறியாது தமது கையினின்றும் நழுவிக் கீழே விழுந்து போக, மலர் போன்ற இரண்டு கைகளையும் அஞ்சலியாகக் குவித்து, மகிழ்ச்சி யடைந்து, ஆனந்தக் கூத்தாடி, “இங்குனமான ஆனந்தத்தை விளைவித்த அருட் செயல் நமது உள்ளத்தில் வேறு வகையாக விளைந்ததே; இஃதென்ன பாவம்!” என்று அச்சமும், “இங்குனமான அருட் செயல் மருட் செயலாகக் கண்ட அறிவிலை யடைய நாம், யாவரானுக் காண்டற்கிய இவ்வற்புதக் காட்சியைக் காணப் பெற்றேருமே, ஈது என்ன அருள்!” என்று வியப்பும், “நாம் பரசமயம் நிராகரித்துப் புனித நீற்றைப் பொலிவு பெறச் செய்யும் குமாரனை விரும்பினேருமே விரும்பியபடி அக்குமாரனே நமது கலித்திர வந்தனனே” என்று விருப்பும் ஆகிய இம்மூன்றைகூடும், திருவாக்கான் எடுத்தோதும் திருசெறித்தமிழாகிய அரிய தமிழின்கண் அமைந்து கீட்ப்பதான் அரிய வேதப்பொருளின் உண்மைச் சூசனையை ஆராய்வாராயினார், என்பதாம்.

சிவபதத்துக்கு இடஞ் செய்யாது பாசத்துக் கிடஞ் செய்யும் மகனைப் பெறுதற்குரிய பசு புண்ணியக்களைச் செய்யாது, பாசத்துக் கிடஞ்செய்யாது சிவபதத்துக் கிடஞ்செய்யும் அறிவறிந்த மகனைப் பெறப் பதிபுண்ணியங்களைப் பிறவிதோறும் விடாது செய்து வந்தவரென்னும் அவரது தவத்தின் அருமை தோன்ற - ஈறில் பேருந்தவ மூன்சேய்து என்றார். அங்குனமான பெருந் தவத்தையுடையா ரென்பதை உலகமெல்லாம் எளிதிலுணர, யாவர்க்குங் தந்தைதாய் என்னும் இறைவனைத் தந்தையாக ஆளும் பிள்ளையார்க்குத் தாம் தந்தை என்றழைக்கப் பெற்றார் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - தாதை எனப் பேற்றி என்றார்.

தம்மை அடிக்கட்டப்படுத்த (அஃதாவது தாம் பிரம்பாலடிக்கும் அடிக்கட்டபடுத்த) பிரம்பெடுத்தோச்சினவரை, தம்முடைய தாதையாகிய இறைவனது

அடிக்கட்படுத்துமாறு திருக்கரத்தை ஒச்ச, அவர் ஒச்சிய அத்திருக்கரத்தின் வழியானே தமது இதயத்தின்கண் வாழும் சிவபதத்தைக் கண்டு தற்போத மிழங்கு அருள்வசப்பட்டு இருகரமும் ஒச்சி ஆனந்தாதீதத்தை அடைந்தன ரென்னும் அவர்பெற்ற சிவானந்தத்தின் சிறப்புத் தோன்ற - மாறுவிழுந்த மலீக்கை துவித்து மகிழ்ந்தாடி என்றார்.

இங்கும் நீங்காச் சிவானந்தத்திற்கிடஞ் செய்த இவ்வருடசெயல், நீங்காப் பவத்துன்பத்துக் கிடஞ்செய்யவல்ல மருட்செயலாம் நம்முள்ளத்தில் தோன் றிற்றே என்ற எண்ணீ ஏக்குற்ற அவ்வச்சத்தின் மிகுதி தோன்ற - வேறு விளைந்த வெநுட்சி என்றார்.

நம்மிடத்திற் ரேண்றிய மருட்செயல் பேரருட்காட்சிக்கு இடஞ்செய்ததே இஃது என்ன அதிசயமென்று அவர் தற்போதமிழங்கு திறங்கோன்ற-வியப்பு என்றார்.

நமது மருட்செயலில் அருட்செயலும், நமது தற்போதத்தில் சிவபோத மும் தோன்ற அருட்செயலையும் சிவபோதத்தையும் ஆரும் இவ்வாளுடைய பிள்ளையை நாம் ஆளத்துக்கும் பிள்ளையாகப் பெற்ற பெருந்தவத்தினாலென்றே என்று எண்ணுங்காலத்து, அப்பிள்ளையார் பாடும் பாட்டு, குழலினும் யாழினும் இனித்துப் பேரின்ப வீட்டுக்கு வாயிலைக்காட்டும் வேதவண்கமைப் பொருளா மிருத்தலால் அப்பொருளின்மீது ஆசைப்பட்டு அப்பாட்டின் பொருட்குறிப்பைத் தமது மதிநுட்பத்தால் அன்புடன் ஆராயத்தொடங்கிய அவரது விருப்பங் தோன்ற - கூறும் அநுந்தமிழின் போநூளான துறிப்பு விநுப்போடும் ஓவார் என்றார்.

இதனால், சிவஞானபோத முண்ட பிள்ளையாரைப் பிள்ளையாகப் பெறுதல், ஈறிலாச் சிவபுண்ணிய முடையார்க்கே கூடும் என்னும் உண்மையும், கலை ஞானம் வந்த காலத்தும், சிவஞான அனுபவம் நிகழும் காலத்தும் விட்டொழியாத தற்போத ஞானம் விதி வாக்கியங்களால் இது என்று ஆசிரியன் தனது கருணையினால் சுட்டிக் காட்டக் காணப்பெறுவார்க்கே கூடுமென்னும் உண்மையும், தற்போத ஒழிலில் வெருட்சி வியப்பு விருப்பாக வரும் செயலெல்லாம் சிவச் செயலாகவே ஆகப் பெறுதலாகிய அதுவும் அவர்க்கே கூடுமென்னும் உண்மையும் கூறப்பட்டன.

இங்கும் கூறிவந்த முறைப்படி கூடுதற்கரிய சிவபுண்ணியத்தையும், ஒழித் தற்கரிய தற்போத ஒழிவையும், அவ்வொழிலோடு தம் செயலில் சிவச்செயலையும் சிவபாத இருதயர் வரப்பெற்றுராதலால், பிள்ளையார் கூறியகுஞம் அரிய தமிழ் வேதத்தின் உட்கிடைப் பொருள்களின் குறிப்பை ஆராயும் அறிவுடையா ராயினர் என்றும் கூறப்பட்டது.

இதனால், ஆளுடைய பிள்ளையாரது திருநெறித்தமிழை ஓதியணர்வோரது இலக்கணமுங் கூறியதுமாம். அஃதாவது, சிவபுண்ணிய விசேஷத்தான் தற் போதமற்று அருள்வசப்பட்டு நிற்கும் நிலையினை யுடையராயிருத்த வென்க. (அடு)

தந்தையார் பிள்ளையார்பிள்ளே போதல்

தானு வினைத்தனி கண்டு தொடர்ந்தவர் தம்மைப்போல்
கானுதல் பெற்றில் ரேனு நிகழ்ந்தன கண்டுள்ளார்

தோணி புரத்திறை * தண்ணரு ளாத லறிந்தார்தம்
பேணு மனத்தொடு முன்பகு காதலர் பின்சென்றூர்.

அர்.

(ஏ - து.) ஆளுடைய பிள்ளையார் ஓதியருளிய திருப்பதிகத்தின் உள்ளக் குறிப்பினை உணரும் உணர்விற் ரைப்பட்டசிவபாத இருதயர், இடப ஆர்தியின் மேல் பெரிய நாயகியாரோடு எழுந்தருளிவந்த தோணியப்பரைத் தனியே தீர்த்தக்கரையில் கண்டு தரிசித்து அவர்பின் சென்ற அவ்வானுடைய பிள்ளையார் போல, தாம் தரிசனஞ் செய்யப் பெற்றிலராயினும், அங்குத் தோணியப்பர் விகழ்த்திய அற்புதச் செயலைத் தரிசித்தவராயுள்ளார் ஆகலானும், அங்குனங்காணப்பெற்றது தம் முயற்சியளவானன்றித் தோணியப்பர் தம்மிடத்து வைத்த திருவருளாலேயேயாகலானும், தானுவினைத் தனிகண்டு தொடர அறிந்தாராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் கோயிலுள் முன்செல்லுகின்றபடியால் அவர் போகும் வழியே போகும் விருப்பினையுடைய மனத்தோடு அவர் பின்னே விடாது செல்வா ராயினார், என்பதாம்.

நீரில் மூழ்கிக் கிடத்தல் முதலிய நெறிகளானும் விரதாதிகளானும், வேத முதலிய நூலறிவுகளானும், கேட்டல் முதலிய ஞான நெறிகளானும், காணப்படுகின்ற தோணியப்பரை அவற்றில் ஒன்றேனுங்கொள்ளாது தமக்குள்ள முன்னுணர்வினாலே கண்டு அவரைவிடாது பின் தொடர்ந்தவரைப்போல், சிவபாத இருதயர் காணப் பெற்றிலர்; எனவே, தாம் பகநானும் அத் தீர்த்தக்கரையிலே வந்து நின்றிருந்தும் அங்கீரில் மூழ்கியிருந்தும், பிரமாபுரமேவிய பெம்மானை அவர் அதுகாறுங் கண்டவரல்லர்; நீரில் மூழ்கிக் கரையேறிவந்து பாலுண்டிருக்கும் பிள்ளையாரைக் கண்டபோதாவது, “இப்பிள்ளைக்குப் பால் கொடுத்தவர் யார்?” என்று தாமே தேடிக் கண்டவருமல்லர்; அஃதாவது, நீரில்மூழ்கித் தியானிக் கின்றபோது தமதுள்ளத்தில் பிரமாபுரத்திறைவனைக் கண்டிருத்தல் வேண்டும், அங்கும் ஒருநாளுங் கண்டாரில்லை; கரையேறிவந்த போதாவது தமக்குரிய அடையாளங்களோடு வரக்கண்டிருத்தல்வேண்டும், அங்குக் கண்டாரில்லை. பிள்ளையாரோ, தீர்த்தக்கரையில் வந்தது அன்றெரு நாள்தான். தோணியப்பரை அவருடைய அடையாளங்களோடு ஒருவர் காட்டக் காணுது தாமே கண்டதும் அங்காளே; ஆகலான் தானுவினைத் தனிகண்டு தோடர்ந்தவர் தமிமைப் போல் காணுதல் பேற்றிலர் என்றும், தமது அகத்தும் புறத்தும் காணப்பெறுத இவர், “உணக்குப் பால் கொடுத்தவர் யார்?” என்று கேட்டபோது, ஒரு காலைத் தாக்கி, ஒருக்கையையுயர்த்தி, ஒரு விரலைக்கூட்டி, அடையாளங்களைக்கூறி “விடையேறி இதோ வந்திருக்கின்றன்” என்றும் சொல்லி, “அவன் என்னுள்ளத்தை முன்னமே கவர்ந்த கள்வன்: அக்கள்வன் நீர் நாடோறும் வழிபடும் பிரமாபுரத் துறை பெம்மான்தான்; அவன்தான் என்னிடம் அம்மையாய் வந்து பாலுட்டி வனவன்; அம்மையாய் வந்து ஊட்டினவன் அவன்தான் என்று நீர் சங்கேதக மில்லாமல் அறியவே அம்மையப்பனுய் இரண்டுருவாகக் காணப்படுகின்றன்;” என்று காட்டியபின்னர், அம்மையப்பனுய் வந்தவனையும் பாலுட்டிய அருட்டிறத் தையுங்க காணபவராயின ராகலான் - காணுதல் பேற்றிலரேனும் நீகழ்ந்தவனுடையீர்கள் என்றும், இக்காட்சியை நாம் காணப் பெற்றதும், இக்காட்சியைக் காணும்படி காட்டிய பிள்ளையாரை நாம் பிள்ளையாகப் பெற்றதும், தோணியப்

* தன்னருளாதல் தணிந்தார்வம் - என்றும் பாடும்.

பன் திருவருள் காரணமேயன்றி நமது தவம் காரணமன்ற என்று துணிந்தன ராகலான் - தோணி புரத்திலை தன்னருளாதல் துணிந்து என்றும், “அவனருள் என்பதை, இன்று இப்பிளை எாம் செய்த தடைக்கு அஞ்சாது முன்வந்து, கரையின்கண் நின்று, நீரில் எம் உருவம் மறைந்து போக, தனது தங்கை உரு வத்தை எண்ணித் திருத்தோணிச் சிகரம்பார்த்து “அம்மேயெப்பா” என்று அழுது அழைத்தபடியினால்லன்றே அறிந்து இவ்வானந்தத்துக்கு ஆளாயினேனும்? என்ப கைதயும், இவ்வானந்தத்தை விளைவித்த அப் பிள்ளையின் வழிப்பற்றிப் போவதே இன்பமா மென்பதையும் உளத்திற்கொண்டு பின்சென்றனராகலான் - பேணு மனத்தோடு முன்புது காதலர் பிள் சேள்றி என்றுங் கூறினார்.

இத் திருப்பாட்டான், தோணியெப்பரைப் பிள்ளையார் தனிகண்டு தொடர்ந்த காட்சியின் சிறப்பும், அப்பிள்ளையார் காட்டக்கண்ட சிவபாத இரு தயரது சிறப்பும், அவர் “நாம் இதுகாறும் அகமருடனைஜபஞ் செய்துவந்த தவத் தின் பயன் இன்று முற்றுப் பெற்றபடியான் இனி இப்பிள்ளையினபின் போவதே இன்பமாம்” என்று மகிழ்ந்து பின்போன சிறப்பும் கூறியவாரும். பிள்ளையின் பின்போவோமாயின், அருளையும் அரியகாட்சியையும் காணப் பெறவோ மென்று பின்தொடர்ந்து போயினார் என்பதாம். (அசு)

யாவரும் ஆலயத்தை யடைதல்

அப்பொழு தங்கண் அணைந்தது கண்டவர் அல்லாதார் முப்புரி நூன்மறை யோர்கள் உரோமழு கிழ்ப்பெய்தி இப்படி யொப்பதொர் அற்புதம் எங்குள தென்றென்றே துப்புறழ் வேணியர் கோயிலின் *வாயில் புறஞ்சுழு. (அன)

(எ - து.) பிரமதீர்த்தக் கரையில் ஆளுடைய பிள்ளையார் பொருட்டு அச் சமயத்தில் நிகழ்ந்ததாகிய தெய்வச் செயலைக் கண்டவர்களும், அச்செயலைக் கேட்டவர்களும், முப்புரி நூலைந்திருக்கும் வேதியர்களும் ஆகிய இவரெல்லாம் சர்வரமுற்றும் மயிர்ப்புளகம் கொண்டவர்களாய், “இத்தன்மை யொத்ததாகிய ஆச்சரியம் எவ்விடத்தில் நடந்திருக்கின்றது! என்று பவளம்போலும் சிவந்த சடைமுடியார் கோயிலின் புறத்தில் பன்முறையுஞ் சொல்லிச் சொல்லிச் சூழ்ந்து நிற்க, என்பதாம்.

துப்புறழ் வேணியர் கோயிலின் வாயில்புறம் இப்படி யொப்பதோர் அற்புதம் எங்குளது என்றென்றே சூழ என்று கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க. (அன)

பிள்ளையார் பேந்யான் இருந்த திருக்கோலம் அநூல்

பொங்கொளி மால்விடை மீதுபு குந்தனி பொற்றேணி தங்கியிருந்தபெருந்திரு வாழ்வத லைப்பட்டே இங்கேனை யாளுடைய யான்உமை யோடும்து ருந்தான்னன் றங்கெதிர் நின்றுபு கன்றனர் ஞானத் தமுதுண்டார். அஅ

(எ - து.) அழகிய தோணியின்கண் முன்னமே யிருந்த பெருந்திருவாழ் வாகிய தோணியெப்பனும், இப்பொழுது எண்ணை ஆளுடையவனும் ஆகிய என்

*வாய்தல் - என்றும் பாடம்.

நப்பன் புகழாகிய ஒன்னிமிக்க திருமால் என்னும் விடையின்மேல் ஆரோகணித்துப் பெரியநாயகியோடும் என்முன்னே முற்பட்டு வந்து இங்கிருந்தானென்று, ஞானப்பாலுண்ட பிள்ளையார், அத்தோணியப்பர் முன்னே நின்று அங்குள்ளார் யாவரும் கேட்கும்படி திருவாய் மலர்ந்தருளினர் என்பதாம்.

பொங்கொள்மால் விடைடீது புகுந்து அணிபொற்றேணி தங்கியிருந்த பெருந்திருவாழ்வும் இங்கெளையானுடையானும் உமையோடும் தலைப்பட்டு இருந்தான் என்று ஞானத்தமுதுண்டார் அங்கெதிர் நின்று புகன்றனர் என்று கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

மேல் அன-ம் திருப்பாட்டானும் இத்திருப்பாட்டானும், சீகாழிப்பதியிலுள்ளார் யாவரும், “தோணியப்பர் பால்கொடுத் த அதிசயமும், அதனைப் பிள்ளையாருண்டருளிய அதிசயமும் கண்டு, சிவபாத இருதயருக்கு முருகனே பிள்ளையாக வந்தன ரென்பதை உபசாரமாக எண்ணியிருந்தோம்; அதனை இங்கு உண்மையாகக் கண்டோம்; இப்படி ஒப்பதோர் அற்புதம் எங்குளது!” என்றென்று அக்கோயிலவிட்டுப் போவதற்கு மனவில்லாதவராய் அப்பிள்ளையாரையே சூழ்ந்து பார்த்திருந்தனர் என்றும், ஆனுடைய பிள்ளையாரும் அவர்கள் எண்ணிய எண்ணத்தை யுணர்ந்து, “தோணியில் தங்கியிருந்த பெருந்திருவாழ்வு, இங்கு எளையாள உமையாளோடு தலைப்பட்டிருந்தான்” என்று அவர்களுக்கெல்லாம் தம் உண்மையை எடுத்துக்கூறி யருளினுரைந்றுங் கூறியவாரும்.

பாலைக்கொடுக்க எவிய இறைவனும், பாலை உண்பிக்கவந்த பிராட்டியும், பாலையுண்ட பிள்ளையும் ஞானசம்பந்தம் உடையவரே யாகலான்-ஞானத்தமதுண்டார் என்றார்.

(அஅ)

பிள்ளையார் கோயிலவிட்டுப் புறப்படல்

இன்னிசை யேழும்இ சைந்தசெ முந்தமிழ் *ஸ்சர்ட்கே
சொன்முறை பாடுதொ மும்பருள் பெற்றதொடக்கோடும்
பன்மறை வேதியர் காணவி ருப்பொடு பால்நாறும்
பொன்மணி வாயினர் கோயிலில் நின்றுபுறப்பட்டார். அக

(எ-து.) பிள்ளையார் தம்முடைய தங்கதயாகிய தோணியப்பர் அங்கு எழுந்தருளியிருந்த பெருமையை, யாவருங் கேட்கச் சொல்லி யருளிய பின், தங்கதயாகிய சிவபெருமானுக்கே உரிய ஜஸ்வரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்ற சொல்லப்படும் ஆறு முறைகளும், இம்முறைகளைச் சிறிதேனும் உணரப்பெறுத சமன சாக்கியராதிகளுடைய இழிவரைகளாகிய இஃபெதான்றும் ஆகிய இவ்வேழினையும், இனிய ஏழிசைகளும் இனிமையாகப் பொருந்தியிருக்கின்ற இனிய தமிழ்ப் பதிகத்தில் முறையாக வைத்துப் பாடும் தொண்டாகிய திருவருளைப் பெற்ற அவ்வருள் தொடக்கோடும், ருக்வேதிகள், யஜார்வேதிகள், சாமவேதிகள் என வழக்கப்படும் எண்ணிறந்த வேதியர்களும் கானும்படி, ஞானப்பால் மணக்கும் அழகிய சிவந்தமாணிக்கம் போன்ற திருவாயினை யுடையவராய்த் திருக்கோயிலினின்றும் மிக்க விருப்பத்தோடு புறப்பட்டனர், என்பதாம்.

ஞானமுண்ட பிள்ளையார் பாடத் தொடக்கிய தமிழ்ப் பதிகங்கள் வேதப் பொருளாகவின், இத்தமிழ் வேதமும் வடமொழி வேதம்போல் எழிசைகளை யுடைத்தென்றும், இசையை ஏழாகவுடைத்தா யிருப்பதுபோல், அப்பதிகங்களிற் கூறப்படும் பொருள்களும் ஏழுவகையாயுள்ளன என்றும், இங்ஙனமான சிறப்புடைய தமிழ் வேதமே எங்கும் பரவப் பாடியருளும் அருளையே மேற் கொண்டு சீகாழித் தலத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டன ரென்றும் இத்திருப்பாட்டால் கூறியவரூம்.

புறச்சமயிகளுடைய பால் (கொள்கைகள்) நாறும்படி செய்யும் வன்மை யினையுடையது பிள்ளையாருண்ட ஞானப்பால் ஆகவின் - பால் நாறும், அந்த ஞானப்பாலுக்குப் பாத்திரமாயிருந்தது பிள்ளையாரது திருவாக்காகவின் - போன்மனிவாயிலீர் என்றும், எனவே, அந்த ஞானசம்பந்தமாகிய அவ்வாக்கில் நின்று வெளிவருங் திருப்பதிகங்கள் செம்பிற் காளிதம்போல் வியாத்தமாயிருக்கும் ஆன்மாக்களிடத்திருக்கும் மலத்தைப் போக்கிப் பொன்னைப்போல் பிரகாசிக்கச் செய்தவின் - போன் என்றும், அதன்பின் ஆன்மாக்களுடைய அறிவுகளை நின்மலமாகிய மனியைப்போல் பிரகாசிக்கச் செய்தவின் - மணி என்றும், வடமொழி வேதத்தில் காணப்படும் ஏழிசைகளும் அப்பதிகங்களாகிய தமிழ் வேதத்தில் பொருந்த அவ்வேழிசைகளோடு ஏழு பொருள்களும் வேதியர்கள் காணும்படி ஒதுதலின் - பான்மறை வேதியர் காண என்றும், அவ்வேழு பொருள்களுள் சீவன்முத்தர்களுக்கு விதித்திருக்கும் ஞான யோகக்கிரியா சரியைகளாகிய நால்வகைத் தொண்டின் தொடர்பினை எடுத்துக்காட்டி விளக்குதலின் - தோழும்பு அருள்பேற்ற தோடக்கோடும் என்றும், வடமொழி வேதத்தில் திருமால் முதலிய யாவரையும் தியானஞ் செய்யும் ஆன்மாக்களென்று கழித்து ஈசனைருவனையே தியேயப் பொருளாகச் சொல்லும் அம்முறைப்படியே பதிகங்கள்தோறும் எடுத்துச் சொல்லுதலின் - சேந்தீமிழ் ஈசந்தே என்றும் கூறியவரூம்.

(அக)

சீகாழியில் வாழிவாரோம் எதிர்கோண்டு போற்றல்

பேணிய அற்புத நீட்ருள் பெற்றபி ரான்முன்னே

நீணிலை யிற்றிகழ் கோபுர வாயிலின் நேர்எய்தி

வாணில விற்றிகழ் வேணியர் தொண்டர்கள் வாழ்வெய்தும்

தோணிபு ரத்தவர் தாம்னதிர் கொண்டு துதிக்கின்றூர்.

கு

(எ - து.) தோணியப்பாகிய தம் தங்கையாரிடத்துத் தாம் விரும்பிய படியே அற்புத மிக்க திருவருளாகிய ஞானப்பாலை உண்டருளப் பெற்றவராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார், பலனிலைகளோடு நீண்டு மேலோங்கி விளங்கும் கோபுர வாயிலின் முன்னே நின்றான, அங்கு ஒளியுடைய இளம்பிறையினால் விளங்கும் சடைமுடியின யுடையாருடைய அடியார்களும் அழியாத வாழ்வினைப் பெற்றிருக்கும் அத் திருத்தோணிபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் யாவரும் நேராக வங்கு எதிர்கொண்டு போற்றத் தொடங்கினார், என்பதாம்.

மல சம்பந்தமாகிய மானுடப் பிள்ளையைப்போல் திருவருவத்தைக் காட்டி, அன்று அருள்ஞான சம்பந்தமுடைய திருமேனியில் கொண்டருளும் அருள்

ஞானப்பாலை யுண்டு அப்பாலையுட்டிய அம்மையப்பரோடு தமது அருள்ஞான சொருபத்தைக் காட்டினாகலான் - பேணிய அற்புத நீட்டுள் பேற்றப்பிரான். என்றார். (கு)

(ふ〇)

വേദ

ପୋର୍ଣ୍ଣିତ୍ତ ଶିଖପ୍ରକାଶନ

காழியர் தவமே கவுணியர் தனமே கலைஞர் தாழிய கடலே அதனிடை அமுதே அடியார்முன் வாழிய வந்திம் மண்மிசை வானேர் தனிநாதன் ஏழிசை மொழியாள் தன்திரு அருள்பெற் நன்னென்பார். கூகு

(எ - து.) திருத்தோணிபுரத்தில் வாழ்கின்ற அடியார் முதலிய யாவரும் ஆளுடைய பிள்ளையாரது பொருள் சேர்ந்த புகழையே புகழ்ந்து போற்றத் தொடங்கி, முதலில் தாங்கள் சிகாழியில் வாழப்பெற்ற தவத்தையே எண்ணி, “இச்சிகாழியில் நீ வந்து அவதாரஞ் செய்தது யான்களொல்லாம் செய்த பெருந் தவத்தின் பயனன்றோ? எங்கள் தவரூபமாய்க் காணப்படும் நீ, வேள்வியைப் பெருக்கி, அதன் வழியாய் நீரைப்பெருக்கி உலகினருக்கெல்லாம் பெருஞ் செல் வத்தையிலிக்கும் கவனியர் கோத்திரத்தாராகிய அந்தனர்பால் வந்த பெருஞ் செல்வமே! சத்தினிபாதர்கள் ஆராய்ந்துணர வேண்டிய கலைஞர்ப் பெருக்கினை யுடைய ஞானசமூத்திரமே! அச்சமூத்திரத்தினிடத்திலே தோன்றிய சிவானந்த ரூபமாகிய ஆனந்த அமுதமே! புறச்சமயங்களால் ஒளிமாழ்கி வாட்டமுற்றுப் பிற்பட்டிருக்கும் அடியார்களெல்லாம் முற்பட்டு வந்து திருந்தெளுளி பெற்ற வாழி, இங்கிலவுகில் ஆளுடைய பிள்ளையாய் வந்து தேவர்களுக்கெல்லாம் பெரிய நாதனுகிய சிகாழிநாதன் தனது ஞானத்தை, ஏழிசைபோல் இனிக்கும் இனிய மொழியை யுடையாளகிய பெரிய நாயகியினது மூலைப்பாலாகிய அருட்பாலிற் குழுத்துக்கொடுக்கி, அந்த அருள் ஞானப்பாலை உலகமெல்லாம் வழங்க உன்னுது திருவாக்காகிய பொற்கிண்ணத்தில் வைத்திருக்கப் பெற்றைனே” என்று போற்றினர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், காழியர் தவமென்றும், தனமென்றும், கலைஞர்கள் கடலென்றும், அதனிடை அமுதென்றும் இவ்வண்ணம் நான்கு வகையாகப் போற்றும் அடியார்களுக்கு முறையே உள்ளின்று உணர்த்திவரும் பரம்பொருள், இறப்பில் தவமாகிய சரியையாதி தவங்கள் முற்றுப் பெற்றவழி அப்பரம் பொருளுக்கு அங்கியமாயிருக்கும் அவ்வடியார்கள் அப்பரம்பொருளோடு அங்கியமாய்க் கலந்திருக்கும் தன்மையை உணர்த்துவதாகிய கேட்டல் என்னும் ஞானத்தையும், அந்த ஞானத்தால் பாசுத்தை யொருவி அப்பதிஞானத்தைப் பெற்று நேய்த்தைக்கண்ட காட்சி சலியாமைப் பொருட்டு அப்பொருள் பயக்கும் திருவஞ்செழுத்தினை விதிப்படி யறிந்து கணித்தலாகிய சிந்தித்தல் என்னும் ஞானத்தையும், இங்கனமான சிற்தனை என்னும் ஞானத்தால் கட்டுணர்வினுலாகிய ஏகதேச நோக்கத்தை யொழித்துப் பாசவிடுதியைச் செய்துகொள்ளுமாறு மேற் சிந்தனைசெய்த பொருளாகிய அம்முதல்வருடே ஒற்றுமைப்பட்டு வேறு காணப்படுமாறின்றி நிற்றலாகிய தெளிதல் என்னும் ஞானத்தையும், அத்தெளிதல் என்னும் ஞானத்தால் அறிவு இச்சை செயல் என்னும் இம்முன்றும்

அயரா அன்பினை மேற்கொண்டு அரன்கழலில் செல்லும் சிவப்பேற்றினைக் கூட்டுதலாகிய நிட்டை என்னும் ஞானத்தையும், அனுக்கிரகஞ் செய்தற்கு-வானேர் தனிநாதன், ஏழிசை மோழியாள் தன்திநுவருள் பேற்று வந்தன என்று கூறப்பட்டது.

எனவே, ஆனாடைய பிள்ளையாரைத் தவமே என்று போற்றுவார்க்கு மேலே சொல்லிய ஞானம் நான்களுள் கேட்டல் என்னும் ஞானமும், தனமே என்று போற்றுவார்க்குச் சிந்தித்தல் என்ற ஞானமும், கலைஞாளத்து ஆழிய கடலே என்று போற்றுவார்க்குத் தெளிதலாகிய ஞானசாகரமும், அதனிடையூதே என்று போற்றுவார்க்கு நிட்டையாகிய ஞானமிர்தமும் உண்டாம் என்றதாம். இங்கால்வரை ஞானமும் ஒன்றற்கு ஒன்று எதுவும், பயனுமாய் நிற்பதாமென்க. இவ்வண்மையைச் சீவஞ்சன போதும் அ-ஆம் சூத்திரம் முதற்காண்க.

அங்கு உமாதேவியார் பெரிய நாயகி என்னும் திருநாமம் உடையராகவின் அவரையுடைய இறைவனும் பெரிய நாயகன் என்பார் - வானேர்தனி நாதன் என்றார்.

தவத்தான் வருவது தனம், தனத்தின் மேம்பட்டது கலைஞானம், அதனி னும் மேம்பட்டது சிவானந்தம் என்னும் இம்முறை சோக்கியும், தவமே, தனமே, கலைஞாளத்து ஆழிபகடலே, அழுதே என ஒன்றின்மேல் ஒன்றுக்கியங்கு கூறியவாறுமாம். (கக)

மறைவளர் திருவே வைதிக நிலையே வளர்ஞானப் பொறையனி முகிலே புகலியர் புகலே பொருபொன்னித் துறைபெறு மணியே சுருதியின் ஒளியே வெளியேவங் திறையவன் உமையாள் உடனருள் தரங்க தினையென்பார். கூ

(எ - து.) “இறைவன் திருவாக்காகிய வேதங்கள் வளர்தற்குரிய பெருஞ் செல்வமே! அவ்வேதங்களிற் கூறப்படும் வைதிக நெறி நிலைத்திருக்கும் நிலைக் களமே! பதிஞானமாகிய பாலை வாய்சிரமபக் கொண்டு இனிய தமிழாகப் பொழிக்கின்ற அழிக்கிய மேகமே! வேதங்களை மறவாது புகலு (ஒது)கின்ற கவனிய கோத்திரத்தைப் புகலிடமாகக்கொண்டு வந்த எங்கள் புகலிடமே! வெப்பத்தை வெற்றிகொள்ளவல்ல காவிரிநதி, துறைவழியாகப் பெற்றெடுத்த முத்தமே! வேள்வியின் அந்தங்களில் சூப்பிரமண்யோம் என்று ஒலமிட்டுச் சொல்லும் ஒளிவடிவமே! தோணியப்பனுகிய இறைவன் பெரிய நாயகியாரோடு யாங்கள் எல்லாம் காணும்படியாக இவ்வெளியிடத்திலே வந்து சிவஞானப்பாலைத் தர நீ இச்சிகாழியின் கண்ணே எழுந்தருளினை” என்று போற்றினர் என்பதாம்.

தொட்டினைத்து ஊறும் மணற்கேணிபோல், மலங்கப் பெற்ற அறிவுடையார் வேதத்தில் கூறப்படும் பொருளைத் தமது அறிவால் சோக்குஞ்தோறும் அவ் வேதம் முன் அறியவந்த பொருளேயன்றிப் புதிது புதிதாய்த் தோன்றும் இயல் பினையுடையதாகவின் - மறைவளர் என்றும், அவ்வேதப்பொருளை அந்தணரேயன்றித் தமிழ்மொழிக் குரியாரெல்லாம் விரும்பி ஒதி அதிசயித்து உணர்வது கருதித் தமிழ்மொழியான் வளருமாற ஒதினைமையான் - திருவே என்றும்,

ஆன்மாக்கஞ்சைய சித்தத்தின்கண் நிகழும் புண்ணியங்கள் வளரவும், பாவங்கள் தேயவுமான முறைகளை செறிப்பட விதித்திருக்கும் வைதிக தருமங்களில் பற்றுண்டாய் நிலைபெற்று வாழ, தாம் ஒதியருஞம் தமிழ்வேதத்தில் வலியுறுத்து தவின் - வைதிக நிலையே என்றும், அழுதது சிவபாத இருதயருக்கன்று அம்மை யப்பரைக்காண எனவும், உண்டபால் பாசப்பாலன்று, ஞானப்பால் எனவும் அந்த ஞானப்பாலுண்டதும் தன்பொருட்டனறு, வேதநெறி தழைத்தோங்கி வளரவும், மிகுசைவத்துறை விளங்கி வளரவும், பூதபரம்பரை பொலின்து வளரவுமே எனவும், இம்முன்றும் வளர உண்ட அந்த ஞானப்பாலை, மேகமானது கடல் நீரையுண்டு, நிறையக் கருக்கொண்டு சிறிதளவும் தன்னுள் வைத்திராது நீர் முழுவதையும் உலகில் வாழும் உயிர்களுக்கே பொழிவதுபோல், இனிய தமிழாக இத்தென்புவு முழுவதும் பொழிந்தனராகவின் - வளர்ஞானப்போறையனி முகிலே என்றும், பஞ்ச கிருத்திய மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் நடராசனது பொன்னம்பலத்துக்கடுத்த சிகாழிப்பதியில் தாழும் அனுக்கிரகஞ் செய்ய குருமூர்த்தியாய் வேதங்களைப் புகலும் அந்தணர் குலத்திற் புகுந்தனராகவின் - புகலியர் புகலே என்றும், கருப்பவாசன் செய்யாது (பகவதியாராகிய) காதலியார் மணிவயிற்றில் உருத்தெரிய உளதாகக் காட்டி, தவம் பெருக்கும் சண்பையிலே அவதாரஞ் செய்தனரென்று உ-வது திருப்பாட்டில் கூறியிருக்கின்றனராகவின் - பேர்ன்னித்துறை பேறுமணியே என்றும், வேதங்கள் சதாசீவோம் என்ற சிவபிரானைத் துதிப்பதுபோல் கூப்பிரமணியோம் என்ற யாவரும் அறியப்போற்றும் அவ்வொளியே பிள்ளைமை உருக்கொண்டு வந்திருத்தவின் - சுநுதியின் ஒளியே என்றும், தான் சிவன்மகன் என்ற யாவரும் பிரத்தியக்காய் அறிய இறைவன் தேவியோடு வந்து பால் கொடுக்குஞ்செயலைச் செய்வித்தனராகவின்-இறையவன் உமையாந்தன் அநுள்தர எய்தினை என்றுக் கூறினார்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆஞ்சைய பிள்ளையார் வள்ளிக்கொடி படர்ந்து, தெய்வ அம்மை மணங்கமழும் சுப்பிரமணிய மூர்த்தியே என்று அனுபவமுகத் தால் விளக்கியவாரும்.

(கூட)

புண்ணிய முதலே புனைமணி அரைஞா ஞைடுபோதும் கண்ணிறை கதிரே கலைவார் மதியே கவின்மேவும் பண்ணியல் கதியே பருவம் தொருழு வருடத்தே என்னிய பொருளாய் நின்றவர் அருள்பெற் றனைஎன்பார். கந-

(ஏ - து.) “மேதினிமேல் சமண்கையர் சாக்கியர்தம் பொய் மிகுத்தே, ஆதி அருமறை வழக்கம் அருகி, அரன் அடியார்பால் வளரவேண்டிய பூதிசாதனங்கள் வளர்ந்து ஒங்குவதற்கு ஒரு முதலாய் வந்த புண்ணிய முதலே! மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட அரைஞானை அணிந்திருக்கும் கோலத்தோடும் கண்ணுக்கு சிறைந்த காட்சியாய் வந்த இளஞ்சுரியனே! வளருங் கலையினையுடைய சந்திரனே, இசைகளிற் சிறந்த பன்னின் வரிசைகளுக்குக் கதியாயிருக்கின்றவனே! ஒரு மூன்றென்படும் ஆண்டில், நீ என்னிய அம்மையப்பராய் வந்துளின்றவராகிய அவ்விறைவரிடத்து இனிய தமிழாகிய அருண்மொழியைப் பெற்றனே” என்று போற்றினர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆனாடையபிளையாரைச் சிவபுண்ணியங்களுக்கு அழியாத ஒரு முதல் என்றும், முதிராத இளம்பருவத்தோடு என்றும் இருந்து இருக்கிறாய் விளங்கும் இறைவனுடைய கண்களை நிறைவிப்பதுபோல் எங்கள் கண்களையும் நிறைவிக்க வந்த இளங்குரியனே சந்திரனே என்றும், பண்களின் இலக்கணம் அமைந்துள்ள திருப்பாடல்களை ஆன்மாக்களுக்குப் பரகதியைத் தருதற்கு வைத்திருக்கும் திருவாக்கினையுடையவரென்றும், யாங்களெல்லாம் மும்மலங்களும் நீங்கி என்னியிருக்கும் பரம்பொருளை யடைதற்கு, நீ மூவாண்டில் அப்பரம்பொருளையே யாங்களெல்லாம் காண இங்கு அழைத்து, அவனைக் காணச் செய்ததுபோல அவனது அருளையும் பாலுருவாய்க்காணும் அருளையும் பெற்றனேயென்றுங் கூறியவாரும். (கங்க)

வேறு

தந்தையார் தோளின்மேல் பவனி போதல்

என்றினைய பலகூறி இருக்குமொழி அந்தணரும் ஏனை யோரும், நின்றுதுதி செய்தவர்தாள் நீண்முடிக்கண் மேலெந்தி நிரந்த போது, சென்றினைந்த தாதையார் சிவபாத இருதயர்தாம் தெய்வ ஞானக், கண்றினமுன் புக்கெடுத்துப் பியலின்மேல் கொண்டுகளி கூர்ந்து செல்ல. (கங்க)

(ஏ - து.) “காழியர் தவமே” என்ற ரூடக்கத்தனவாகிய பல தோத் திரங்களை வேதத்தை ஒதும் அந்தணரும் எனைய அடியார்கள் முதலாகச் சொல் லப்பட்ட பலரும் கோபுரவாயிலின்கண் நின்ற சொல்லித் துதித்து, பின், பின்னையாருடைய அரிய திருவடிகளைத் தங்களுடைய பெரிய தலைகளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு குழ்ந்த நின்றனர்; அங்கனம் நின்றபோது, முன் அப் பின்னையாரைப் பின்தொடர்ந்துவந்த தாதையாராகிய சிவபாத இருதயர், தெய்வ ஞான சொருபமாய் விளங்கும் அந்த இளங்கன்றினை முன்னே சென்ற இருக்கங்களாலும் எடுத்துத் தமது தோளின்மேலேற்றி வைத்துத் தாங்கிக்கொண்டு கோபுர வாயிலைவிட்டுச் செல்ல, என்பதாம். (கங்க)

மாமறையோர் குழாத்தினுடன் மல்குதிருத் தொண்டர்குழாம் மருங்கு குழ்ந்து, தாம்அறுவை உத்தரியங் தனிவிசம்பில் ஏறிந்தார்க்கும் தன்மையாலே, பூமறகு சிவானந்தப் பெருக்காறு போதவதன் மீது பொங்கும், காமர்நுரைக் குழிழியெழுந் திழிவனபோல் விளங்குபெருங்க் காட்சித் தாகும். (கநு)

(ஏ - து.) சிறந்த வேதியர்களாகிய அந்தனர் கூட்டங்களுடன், நிறைங்கிருக்கும் திருத்தொண்டர் திருக்கூட்டங்களும் இரண்டு பக்கங்களினும் செருங்கிச் சூழ்ந்து, தாங்கள் உடுத்திருக்கும் உடையின்மேற் சுற்றிய ஆடையினையும், தோளில் அணிந்திருக்கும் உத்தரியங்களையும் பரந்திருக்கும் ஆகாயத்தின்கண் பரப்பி வீசி ஆரவாரஞ் செய்வார்கள். அங்கனம் செய்யும் அத்தன்மையால் தோன்றும் தோற்றமானது எவ்வாறிருக்கின்றதெனின், இலக்குமி வாசமாகிய

* காட்சித்தாக—என்றும் பாடம்.

சீகாழி வீதியானது, சிவானந்தம் என்னும் ஆறு பெருக்கெடுத்துச் செல்ல, அப் பெருக்கின்மேல் பொங்கித் தோன்றும் ஆசை என்னும் நரைகளோடு அவ் வாசையிற் றதிக்கும் குழிகளும் தோன்றிவருவதுபோல் விளக்குகின்ற பெரிய காட்சியினை உடைத்தாயிருக்கும், என்பதாம்.

இதனால், சீகாழி வீதியில் சிவபாத இருதயருடைய தோளின்மேல் சிவ ஞானப்பாலுண்ட ஆன்றைய பிள்ளையார் எழுந்தருளிப் போகும்போது, இரு பக்கங்களிலும் அந்தணர்களுடைய கூட்டங்களும், எனைய அடியார்களும் நெருங்கிச் செல்லும் தோற்றம் சிவானந்தம் என்னும் ஆறு பெருக்கெடுத்துப் போவது போலும், அவர்கள் மேலே ஏறியும் உத்தரீயமானது பிள்ளையார் கோலத்தைப் பார்க்குங் தோறும் அவர்களிடத்தில் மேவிட்டெடும் அவாவானது அப்பெருக்கில் நுரையைப்போல் போவதுபோலும், அவ்வாசையிற்றதிக்கும் அன்பின் றதிப் பானது ரீர்க்குமிழியைப்போலும் காணப்பட்டதென அலங்கரித்துக் கூறிய வாரும். ஆகாயம் ஒன்றினாலும் தடைபடும் தன்மையுடைத்தன்றாகலான் - தனி விகும்பேன்றும். (கடு)

நீடுதிருக் கழுமலத்து நிலத்தேவர் மாளிகைமேல் நெருங்கி அங்கண், மாடுநிறை மடவார்கள் மங்கலமாம் மொழிகளால் வாழ்த்தி வாசத், தோடுமெலி நறுமலரும் சண்ணமும்வெண் பொரியினெடும் தாவிநிற்பார், கோடுபயில் குலவரைமேன் மின்குலங்கள் புடைபெயரும் கொள்கைத் தாக. கூகு

(எ - து.) மேன்மேற்பெருகும் செல்வத்தினையுடைய கழுமலமென்னும் திருநாமம் பெற்ற சீகாழிப் பதியிலுள்ள, மண்ணுலகின்கண் வாழும் பூசர்களுடைய ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக நெருங்கியிருக்கும் அத்திருமாளிகைகளின் பக்கங்களில் நிறைந்திருக்கும் பார்ப்பன மகளிர், மங்கலங்கறும் மங்கலப்பாடல்களால் வாழ்த்தி, வெண்பொரிகளோடு நறுமணங்கமழும் இதழ்நெருங்கிய மலர்களையும் பொற்சன்னப்பொடிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு கொடுமிடுகளையுடைய சிறந்த குலபர்வதங்கள்மேல் மின்னற்கூட்டங்கள் புடைபெயர்ந்து ஈடப்பதுபோல் அங்கங்கும் சென்று ஆவிஸிற்பார்கள், என்பதாம்.

வெண்பொரியினெடு வாசத்தோடுமெலி நறுமலரும் சண்ணமும் (எடுத்துக் கொண்டு) கோடுபயில் குலவரைமேல் மின்குலங்கள் புடைபெயரும் கொள்கைத் தாக அவி நிற்பார் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

அப்பதியில் வாழும் அந்தணர்களுடைய வைதிக ஒழுக்கத்தின் சிறப்புத் தோன்ற - நிலத்தேவர் என்றார்.

இதனால், பார்ப்பன மகளிர் செய்யும் மங்கலச்செயல்களும் அவர்கள் உருவத்தின் சிறப்பும், அவர்கள் வாழும் திருமாளிகைகளின் சிறப்புக்கறியவாரும்.

மங்கலது ரியம்துவைப்பார் மறைச்சாமம் பாடுவார் மருங்கு வேதிப், பொங்குமணி விளக்கெடுத்துப் பூரணகும் பழுநிறைப்பார் போற்றி செய்வார், அங்கவர்கள் மனத்தெழுந்த அதிசயமும் பெருவிருப்பும் அன்பும் பொங்கத், தங்குதிரு மலீவிதிச் சண்பைங்கர் வலஞ்செய்து சாரும் காலை.

(ஏ - து.) போதலை யறியாமல் எக்காலத்துந் தங்கியிருக்கும் செல்வம் நிறைந்துள்ள வீதியையுடைய, சண்மை என்னும் திருநாமமுடைய, சீகாழி நகரத்தை ஆளுடைய பின்னையார் பிரதக்ஷணம் செய்துவரும்பொழுது, அச் சீகாழியில் இருக்கின்றவர்கள் தக்கள் மனத்தின்கண் தோன்றிய அதிசயமும் ஆசையும் அங்கும் மேன்மேல் உண்டாக, மங்கல வாத்தியங்களை முழுங்கு வார்கள், சாமவேதத்தைப் பாடுவார்கள், திண்ணைப் பக்கங்களில் சுடர்விட்டெறிக்கும் இரத்தினதிபங்களை வைத்துப் பூரணகும்பங்களை வரிசையாக வைப் பார்கள்; போற்றுவாரெல்லாம் போற்றுவார்கள், என்பதாம்.

தங்கு திருமலிவீதிச் சண்மைகர் வலஞ்செய்த சாருங்காலை அங்கவர்கள் மனத்தெழுந்த அதிசயமும் பெருவிருப்பும் அங்கும் பொங்க மங்கலதூரிய முழுங்க எங்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

சண்மை நகரத்தில் சிவதருமங்கள் என்றுங் தங்கியிருத்தலால் உண்டாகும் செல்வப் பெருக்கமும் என்றங் குன்றுது ஒருநிலையாயிருக்கும் சிறப்பினை யுடைத்து என்பார் - தங்குத்திருமலி சண்மைகர் என்றும், சாமவேதத்தின் ஒவி வாத்திய வோசைக்களோடு ஒத்தொலிக்கும் சிறப்பினை உடைத்து என்பார் - மங்கலதூரியந் துவைப்பார் மறைச்சாமம் பாடுவார் என்றும், பெரிய நாயகியார் திருமலைப்பாலை உண்ணும் பின்னையாகிய சண்முகப்பெருமான் நம்முடைய நகரமாகிய இச்சீகாழியில் ஆளுடையாராய் வரப்பெற்றேருமே என்று எண்ணு வதனால்-அதிசயமும், ஆளுடைய பின்னையாய்வங்ததேயல்லாமல், அழுது பாலுண் ணும் செயலையும் நாமெல்லாம் கண்டுகளிக்க இத்தீர்த்தக்கரையில் செய்த அருட்செயல் என்னே என்று எண்ணுவதனால் - பேநுவிநுப்பும், தாம் உண்டருளிய பாலை, நாமெல்லாமும் உண்டுகளிக்க, பாலைத் திருவாக்கினின்றும் ஒழுகவிட்டு அவ்வழியாய் அப்பாவின் ஞானமளைத்தை ஊட்டுகின்ற கருணை என்னே என்று எண்ணுவதனால் - அங்கும் முறையாய் உண்டாயிற்றென்பார் - அவர்கள் மனத்தேழுந்த அதிசயமும், பேநுவிநுப்பும், அங்கும் போங்க என்றுங் கூறினார்.

அதிசயம் மனத்தின்கண்ணும், போற்றுவதனால் உண்டாகும் பெருவிருப்பு வாக்கின்கண்ணும், அங்கு உடம்பின்கண்ணும் நிகழ்ந்தனவென்ற கொள்ளலுமாம். (கெ)

திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளல்

* தந்திருமா ஸிகையின்கண் எழுந்தருளிப் புகும்பொழுது சங்க நாதம், அந்தரதூந் துபிமுதலா அளவில்பெரு கொலிதழைப்ப அணைந்து புக்கார், சுந்தரப்பொன் தோணிமிசை இருந்தபிரான் தூட்டனணைந்த துணைவியாகும், பைந்தொடியாள் திருமலையின் பாலூரு மதுரமொழிப் பவள வாயார்.

(ஏ - து.) பொன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அழகிய தோணியின்மீது எழுந்தருளியிருந்த பெருமானுடன் பிரியாதிருந்த பிராட்டியாகும் பெரிய நாயகியாரது திருமலைப்பால் மண்க்கும் மதுரமொழியோடுடிய பவளம் போன்ற

* தங்கு திருமாளிகை - என்றும் பாடும்.

+ உடனமர்ந்த - என்றும் பாடும்.

திருவாக்கினியுடைய ஆளுடைய பிள்ளையார் தமது திருமாளிகையின்கண் சென்ற உள்ளே எழுந்தருளும்போது சங்காதங்களும், தேவருலகில் துந்துபி முதலிய அளவில்லாத பேரொலிகளும் முழங்கச் சென்றருளினார், என்பதாம்.

சந்தரப்பொற் ரேணிமிசை இருந்தபிரான் உடன்அணைந்த தேவியாகும், பைங்தொடியாள் திருமூலையின் பாலரு மதுரமொழிப் பவளவாயார், தங்கிரு மாளிகையின்கண் எழுந்தருளிப் புகும்பொழுது எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

பவளவாயார் உண்டருளிய பால் பாசபரம்பரை பொலிய பசிப்பினியார் உண்ணும் பாலன்று, ஞானபரம்பரை பொலிய அருள் தாகங்கொண்டு உண்டருளிய ஞானமொழி நீங்காத பால்ஆகலான் - மதுரமொழி அறப்பால் என்றார். பவளவாயாரது ஞானமொழி மாயாசத்தி சம்பந்தமுடைய பாசபசுஞான மொழி களன்று, சிவசம்பந்தமுடைய சிவசத்தியின் சிவஞான மொழியாம் என்றுணர - தோணி மிசையிருந்த பிரான் உடனைந்த துணையியாதும், பைந்தோடியாள் திருமூலையின் பால் என்றார். (கா)

தோணியப்பர் கோயிலுக்கு எழுந்தருளால்

தாமணிமா வரிகையின்கண் அமர்ந்தருளி அன்றிரவு தொல்லை நாத, மாமறைகள் திரண்டபெரும் திருத்தோணி மன்னிவீற் றிருந்தார் செய்ய, காமருசே வடிக்கமலம் கருத்திலுற இடையரூக் காதல் கொண்டு, நாம நெடுங் கதிர்உதிப்ப நண்ணினார் திருத்தோணி நம்பர் கோயில். கக்க

(எ - து.) ஆளுடைய பிள்ளையார் சீகாழிநகர் வீதியின் கண்ணே உலாப் போந்து, சகல சம்பிரமத்துடன் சகல வாத்தியங்களும் ஒலிக்கத் தமது பரிசுத்த மான அழகிய திருமாளிகைக்குள்ளே புகுந்து, அங்காள் இரவில் அநாதியாயும் நாதவடிவமாயும் உள்ள பெரிய வேதங்கள் திரண்டு ஒருருவாய் விளங்கும் பெரிய திருத்தோணியில் என்றும் வீற்றிருந்தருளும் தோணியப்பருடைய அருண்மயமாய் அழகு செய்யும் திருவடித்தாமறைகள் தமது திருவள்ளத்தில் தோன்றிக்கொண்டிருக்க, அத்திருவடிகளில் நீங்காத ஆசை கொண்டவராய் அவ்வாசையுடன் இருந்தருளினார்; மறுநாள் பெரும்புழுபீணியுடைய அளவிறந்த கிரணங்களையுடைய குரியன் உதயஞ் செய்ய உடனே திருத்தோணியப்பர் திருக் கோயிலை அடைந்தருளினார், என்பதாம்.

மேல் ஆறு திருப்பாட்டானும், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமூலைப்பாலுண்டு களித்துக் கோபுரவாயிலின்கண்ணே நின்றருளியபோது நகரத்தாரெல்லாம் போற்றிக் கொண்டிருக்க, அத்தருணத்தில் சிவபாத இருதயர் “நாம் காணுதற்குரியதாசிய திருவருளுருவாகிய பெரிய நாயகியையும், அங்காயகியின் அருட்செயலையும், நாம் காணுதற்கு உரிமையுடையோமோ! அங்ஙனமிருக்க நமக்குப் பிள்ளையாய் வந்த முருகன், காட்டாதனவாகிய அவையெல்லாங் காட்டினான், அதற்கப்பால் சுட்டிச் சீவங்காட்டினான், அதன் பின்னர் அவனது தாட்டாமறையுங் காட்டினான்; அதன் பின்னர், “தோடுடைய செவியன்” என்ற ரூடக்கத்தனவாகிய தன்கருணைத் தென்காட்டினான்; இங்ஙனங்கறிய முறைப்படி காட்டிய இப்பிள்ளைப் பெருமானுக்கு நாம் என் செய்யக் கடவோம்!“

என்ற பேரன்புடையராய், “இப்பெருமானை மயிலூர் தியைப்போற் சுமந்து அப் பின்னோயின் திருவுள்ளப்படி எங்கெங்கு செல்லவேண்டுமோ அங்கங்கும் செல் வோ” மென்ற பின்னோயார் அருகே சென்று, அச் செல்வப் பின்னோயை இரு கையாலும் எடுத்துத் தோளின்மேல் வைத்துக் கொண்டு, நகரத்தை வலமாக வந்து திருமாளிகைக்குப் போவோ மென்று புறப்பட்டனர் என்றும், அங்குனம் புறப்பட்ட அவரது திருவுள்ளக் குறிப்புணர்ந்து, அந்தணர் கூட்டங்களும் அடியவர் கூட்டங்களும் எனைய நகரவாசிகளும் ஆனந்தங் கொண்டவர்களாய்த் தாங்கள் உடுத்திருக்கும் வஸ்திரங்களை ஆகாயத்தின்மேல் வீசிச் சென்றனர் என்றும், அங்குனம் செல்லும்போது, இருபக்கத்தும் மலைபோல் ஒங்கியிருக்கும் மாளிகைகளின்கண்ணுள்ள பிராமண ஸ்திரீகளெல்லாம் மின்னற் கூட்டங்கள் வந்து வரிசைப்பட நிற்பதுபோல் நின்று மங்கலப்பாடல்களைப் பாடி வாழ்த்தி, மலர்ப்பொடி, பொற்பொடி, பொரிப்பொடி முதலிய மங்கலப் பொடிகளைத் தொவினார்கள் என்றும், மங்கல வாத்தியங்களும் துங்துபி முதலிய தேவ வாத்தியங்களும் சாமவேத கானமும் ஒன்றேடொன்று மாறுபடாது முன்னும் பின்னு மாகச் சென்றன என்றும், இங்குனமான பேரதிசைத்தோடும் பேரவாவோடும் பேரன்போடும் வீதியை வலமாக வந்து பின்னோயார் தமது திருமாளிகை வந்தடைந்தனர் என்றும், அடைந்தவுடன் தந்தையார் தோளினின்றும் பின்னோயார் இறங்கிச் சங்கநாத முதலிய நாத பேதங்களெல்லாங் கலந்தொலிப்ப அம் மாளிகைக்குள்ளே எழுந்தருளியிருந்து, தமது உள்ளத்தே தோணியப்பறுடைய திருவடிகளை இருத்தி அவ்வடிகளோடு கூடிக் கலந்து, மகிழ்ந்து மறுஙாள் சூரியன் உதயமானவடன் சிவகுரியன் வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தை அடைந்தனர் என்றங் கூறியவாரும்.

(கக)

திருக்கோலக்காவுக்கு எழுந்தநால்

காதலுடன் அணைந்து திருக்க சமூலத்துக் கலந்துவிற் றிருந்த தங்கள், தாதையா ரையும்வெளியே தாங்கரிய மெய்ஞ்ஞானம் தம்பால் வந்து, போதமுலை சுரந்தளித்த புண்ணியத்தா யாரையுமுன் வணங்கிப் போற்றி, மேதகைய அருள்பெற்றுத் திருக்கோலக் காவிரைஞ்ச விருப்பிற் சென்றார்.

(ஏ - து.) திருத்தோணி நம்பர் கோயிலுக்கு வந்த பின்னோயார் பிரியா நட்புடையரை நெடுநாள் பிரிந்திருந்து பின் தெய்வக்தியாய்க் காணவருமாயின் அவர்களிடத்து எப்படி காண்பதில் அவா மேவிடுமோ அதுபோல் அவா மேற் கொண்டு கோயிலுக்குள்ளே சென்று, தாம் இம்மண்ணுலகில் வருங் காரணத்தை நாடியே சிகாழிப்பதியின்கண் தம்மைப்போலவே தெய்வ உருக்கொண்டு அத் திருவருவிற் கலந்து எழுந்தருளியிருந்த தங்கள் தந்தையாராகிய தோணியப் பரையும், தீர்த்தக் கரையில் சின்று திருவாய் மலர்ந்தழுதபோது தர்மும் வெளிப் பட்டுத் தம்மிடத்து வந்து, எச்சமயிகளாலுக் கொள்ளுதற்கரிய மெய்ஞ்ஞான போத ரூபமாகிய திருமலைப்பாலைச் சுரந்தளித்த புண்ணிய ரூபியாகிய பெரிய நாயகியாரையும் சங்கிதியின் முன்னே வீழ்ந்து வணங்கித் துதித்து, இனித் திருத் தலங்கள்தோறும் சென்று தயிழ்வேதமாகிய திருப்பதிகங்களைப் பாடியருள்வதாகிய மென்மை பொருந்திய திருவருளைப் பெற்று, அருள் பெற்றபடியே அவு

வருளை வழங்க முதலில் திருக்கோலக்கா என்னும் திருத்தலத்தைச் சென்று வணங்க மிக்க விருப்போடும் எழுந்தருளினார், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், வைத்திக சைவத்தான் ஆன்மாக்களுடைய மலங்களைக் கழுவுமாறு சிவபாத இருதயர் வேண்டிய வேண்டுகோளுக்கிரங்கித் திருக்கயிலையி னின்றும் தம்முடைய தாய்தங்கையரை விட்டுச் சொழிக்குத் தாம் எழுந்தருளிய போதே, தம்மைப் பிரிந்த தாய்தங்கையராகிய அவ்விருவரும் கயிலையை விட்டுத் திருத்தோணிபுரத்துச் சிகரத்தில் வந்திருக்கும் அக்கோலத்தின் சிறப்புத் தோன்ற - திருக்கழுமலத்துக் கலந்து வீற்றிருந்த தங்கள் தாதையாரையும் தாயா ரையும் என்றும், சிகரம் பார்த்துத் தாம் அழுதபோது இருவரும் வெளிப் பட்டுத் தங்கையார் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து, தம்முடைய தாயாகிய தேவியைத் தம்மிடத்தனுப்ப அவ்வம்மையார் தம்மிடத்து வந்து அதுகாறும் தாம் உண்ணுதிருந்ததனால், தாங்குதற்கரிதாகி யிருந்த அப் பால் வெள்ளத்தைப் பொற் கிண்ணத்திற் கறஞ்து தமக்கே அளித்த அச்சிறப்புத் தோன்ற - தாங்கரிய மேய்த்தோனம் போத மூலை சூந்தளித்த புண்ணியதி தாய் என்றும், தம் தாயினிடத்துத் தாங்குதற் கரிதாகியிருந்த அந்த மெய்த்தோனப்பால் தம் மிடத்து வந்த போது, அப்பாலைத் தாழும் தாங்குதற்கரிதாகி சத்திரிபாதர்க் கெல்லாம் வழங்க, தம்முடைய தாய்தங்கையரிடத்து அனுக்கூ பெற்ற அச் சிறப்புத் தோன்ற - வணங்கிப்போற்றி மேதகைய அருள்பேற்று என்றும், தமது திருவருட் கோலத்தை இனி ஆங்காங்குள் அடியார்க்கொல்லாவு கண்டுகளிக்கக் கருதி, பெருமானது திருக்கோலக்கா அருகே முன்னிருத்தலால் அங்கு முன் செல்லத் திருவளங்கொண்ட சிறப்புத் தோன்ற - திருக்கோலக்கா இறைஞ்ச விருப்பிற் சேன்று என்றங் கூறினார்.

தாய்தங்கையரிடத்துக் கலந்திருந்த தாம் கழுமலத்தில் வந்து கலந்தது போல், அத்தாய்தங்கையரும் அக்குழமலத்திலேயே வந்து கலந்தனராகலான், கழுமலத்து கலந்து வீற்றிருந்த தங்கை தாயார் என்றார் என்றலுமாம். ஒன்றாய், வேறாய், உடனுய் என்னும் மூவகைக் கலப்பில், கயிலையிலிருந்த கலப்பு ஒன்றாய்க் கலந்திருந்த கலப்பு, கழுமலத்தில் வேறுயிக் கலந்திருக்குங் கலப்பு, ஒதிய ருளும் திருப்பதிகத்தின் வழியாய்க் கலந்திருக்குங் கலப்பு உடனுயிக் கலந்திருக்குங் கலப்பு என்க.

(கா.ஏ)

திருப்பதிகம் ஓதத்தோடங்கல்

பெருக்கோலிட் டலைபிறங்கும் காவிரிநீர் பிரசமலர் தரளம் சிந்த, வரிக்கோல வண்டாட மாதரார் குடைந்தாடு மணிநீர் வாவித், திருக்கோலக் கானய்தித் தேவர்பிரான் கோயில்வலம் செய்து முன்னின் றிருக்கோலிட் டறிவரிய திருப்பாதம் ஏத்துவதற் கெடுத்துக் கொள் வார்.

கா.ஏ

(எ - து.) வெள்ளங்கொண்டு ஆரவாரஞ் செய்து அலைகளை யெறியும் காவிரிநீரானது தேன் சிறைந்துள்ள மலர்களையும் முத்துக்களையும் கரையின் ஒருபால் சிதற, இசைபாடும் அழகிய வண்டுகள் கூந்தலிற் குடியிருக்கும் பூக்களில் உள்ள தேனை உண்ணும் பொருட்டு நீங்காது ஒன்றின்மேல் ஒன்றாட, பெண் கள் நீரிற் படிந்துசூட, அழகிய நீர் சிறைந்துள்ள தடாகங்களால் சூழப்பட்டிருக்க

கும் திருக்கோலக்கா என்னும் திருத்தலத்தை அடைந்து, தேவர்பெருமான் வீற்றிருக்குங் கோயிலை வலமாகவந்து, சங்கிதியின் முன்னே நின்று, வேதங்கள் எல்லாம் ஓலமிட்டலறியும் அறிதற்கு அரிதாயுள்ள திருவடித் தாமரைகளைத் தாம் துதிப்பதற்குப் பதிகத்தை ஒத்த தொடங்குவாராயினார், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், மலர்களோடு முத்துக்களையும் கரையில் மோதும்படி யான அலைப்பெருக்கினையுடைய காலிரிந்தியை ஒருபக்கத்திலும், கூந்தலிற் குடி மிருக்கும் மலர்களில் தேனைக் குடைந்து வண்டுகள் நிறைந்து ஆட, பெண்கள் நீரிற்குடைந்தாடும் தடாகங்களை எப்பக்கங்களிலும் உடைய திருக்கோலக்காவை ஆளுடைய பிள்ளையார் அடைந்து, இறைவன் சங்கிதானத்திலே நின்று, இறைவனது திருமுடியைக் காணவேண்டு மென்னும் அவாவுடைத்தாய் ஓலமிடத் தொடங்கிய வேதத்தைப்போல் ஒத்தொடங்காது, சரணக்தியடைவதற்கு ஆதாரமாய், ஆனந்தம் விளையும் விளைவிடமாயுள்ள திருவடியைத் தமிழ் வேதத் தால் ஒத்தொடங்கினார் என்று கூறப்பட்டது.

எல்லாப்பொருளிலும் கலந்து நிறைந்திருக்குங் தன்மையைக் காட்டுவது இறைவன் திருவடி, எல்லாப் பொருளையும் கடந்துள்ளிருங் தன்மையைக் காட்டுவது திருமுடி; ஆகவே, கடந்துள்ளிரும் தன்மையை எடுத்துச் சொல்லத் தலைப்பட்ட வேதம் “இதுவல்லை, இதுவல்லை” என்று மேன்மேற் கடந்துபோகும் முடி நிலையிற் போகுமே யன்றிக் கலந்துள்ளிருங் தன்மையைக் காட்டுவதாகிய திருவடி நிலையில் வாராதாகலான், அங்கிலையினைக் குறித்துணர - இருக்கு ஒலிட்டு அறிவீரிய திருப்பாதம் என்றார். (க0க)

மெய்ந்திறைந்த செம்பொருளாம் வேதத்தின் விழுப்பொருளை வேணிமீது, பைங்கிறைந்த அரவுடனே பசங்குழவித் திங்கள்பரித் தருளுவாளை, மைங்கிறைந்த மிடற்றியை மடையில்லவா ஜிகள்பாய என்னும் வாக்கால், கைங்கிறைந்த *ஒற்றறுத்துக் கலைப்பதிகம் கவுணியர்கோன் பாடுங்காலை. (க0ங்)

(எ - து.) கவுணியர் தலைவராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார், எப்பொருளிடத்தும் எவ்வடிவங்களிடத்தும் செவ்விய பொருளாகி நிறைந்திருப்பவனை நிறைந்து வேதங்களாற் போற்றப்படும் மேலாகிய பொருளாயுள்ளவனை, திருச் சடைமேல் விரிந்திருக்கும் படத்தையுடைய பாம்புடனே இளம்பிறையைத் தரித் திருப்பவனை, கரிய விடம் நிறைந்துள்ள கண்டத்தையுடையவனை, “மடையில் வாளைபாய” என்றெழுத்த சொல்லான் வேதத்தின் பொருள்களை உட்கொண்டு திருப்பதிக முறையாக, திருக்கரங்களான் பண்ணிகிறந்த தாளத்துக்குரிய மாத்திரையின் காலத்தை வரையறுத்து ஒத்த தொடங்கியபொழுது, என்பதாம். (க0ங்)

திருப்பெருற்றுள்ள பேறுதல்

கையதனால் ஒற்றறுத்துப் பாடுதலும் கண்டருளிக் கருணை கூர்ந்த, செய்யசடை வானவர்தம் அஞ்செழுத்தும் தீருமுதியசெம் பொற்றி னங்கள், ஜியரவர் திருவருளால் எடுத்தபாடலுக்கிசைந்த அளவால் ஒற்றி, வையிமலாம் உய்யவரும் மறைச்சிறுவர் கைத்தலத்து வந்த வன்றே. (க0ங்)

* ஒத்தறுத்து - என்றும் பாடம்.

† எழுதியந் செம்பொற்றுளம் - என்றும் பாடம்.

(எ - து.) தமது திருக்கரத்தையே ஒசையைத்தரும் தாளமாகக் கொண்டு தாளத்துக்குரிய மாத்திரையின் கால அளவினை அளவுபடுத்தி, தாம் ஒத்தொடங்கிய திருப்பதிகத்தை ஒத்தலும், திருக்கரங்களைத் தட்டிப் பாடுதலைத் திருக்கோலக்கரவில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவந்த சடையினையுடைய இறைவன்கண்டு, மிக்க கருணையுடையவராய்த் தமது திருநாமாகிய திருவைந்தெழுத்தையும் எழுதிய செம்பொன்னாலாகிய தாளங்கள், மூன்றுவயதுடைய திருமேனியிடன் உலகெலாம் உய்யவந்த அவ்வாஞ்சைய பிள்ளையாரது திருக்கரத்தில் வரச் செய்ய அத் தாளங்கள் வந்தன. வந்த அத்தாளங்கள், அவ்விரைவனது திருவருளாலேயே, அப்பிள்ளையார் எடுத்த பாடலுக்கு இசைந்த பண்முறைப்படி மாத்திரையின் அளவு குறையாமல் ஒசைப்பட ஒலித்தன, என்பதாம்.

கையதனால் ஒற்றறுத்துப் பாடுதலும், செய்யசடை வானவர் கண்டு கருணைக்கர்ந்தருளி, தம் ஆஞ்செழுத்தும் எழுதிய செம்பொற்றாளங்கள், வையமெலாம் உய்யவரும் மறைச்சிறுவர் கைத்தலத்து, ஜீயர் அவர் திருவருளால் வந்த, (வந்த அவை) எடுத்தபாடலுக்கு இசைந்த அளவால் ஒற்ற என்றுகொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

இதனால், உலகெல்லாம் உய்யவந்த ஆஞ்சைய பிள்ளையார், மூன்றாண் உடைய இளம் பருவத்தினராய்த் திருக்கோலக்காவில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் மூன்னேனின்ற, பண்ணிசை நிறைந்த திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கியபோது, அப்பண்ணாக்குரிய மாத்திரையின் கால அளவினை அளவு படுத்தி ஒலிப்பதற்குத் தாளம் இல்லாமையினால், தம்முடைய திருக்கரங்களையே தாளமாகக்கொண்டு கைகளைத்தட்டிப் பதிகத்தைப் பாடவே, அவ்வரியசெயலை அவ்விரைவன்கண்டு திருவுளம் இரங்கித் திருவைந்தெழுத்தை எழுதியுள்ள ஒரு பொற்றாளத்தை அப்பிள்ளையார் திருக்கரத்தில் வரச்செய்ய, அப்பிள்ளையார் அதனைத் திருக்கரத்தில் தாங்கி பாடத்தொடங்கி, மாத்திரையினாவைத் தாம் கருதாமல் தட்டியபோது அத்தாளத்தில் எழுந்த ஒசை மாத்திரையினாவாக ஒத்து ஒலித்ததென்ற கூறியவாரும்.

இவ்விராண்டு திருப்பாட்டானும், மெய்ம்மைப்பொருளைத் தம்மால் அறியத் தலைப்படுவார்க்கு அவர்கள் அறியவேண்டிய மெய்ம்மை வாசகத்தையும் செம்பொருளையும் உணர்த்தவல்ல வேதத்தால் மேன்மைப்பொருளாக எடுத்தாளப் பட்டவனும், ஒரு கலையையுடைய இளம்பிறையைச் சடையிலே வைத்து, அப்பிறையினருகே விரிந்த படத்தையுடைய பாம்பினை வைத்துக் கலைநிறைந்த மதியாகக் காட்டவல்லவனும், கண்டத்திலிருக்கும் விடத்தை விடமாகக் காட்டாது ஒரு கறுப்பாகக் காட்டவல்லவனும் ஆகிய இறைவனை “மடையில்வாளை பாய மாதரார், சு என்று திருக்கரங்களைத்தட்டித் திருப்பதிகம் பாடத்தொடங்கினார் என்றும், அங்கனம் பாடும்போது அப்பதித்தில் அமைந்திருக்கும் பண்ணை நிறைவையும், கரங்களாகிய தாளத்தைத் தட்டும்போது அத்தாளத்தில் பண்ணை நிறைவிப்பதாகிய ஒசை அளவுபட ஒலிப்பதையும் இறைவன் கண்டுகளித்து, “இப்படி சம்முடைய பிள்ளைகளத்தட்டிப்பாடுவானால்ல கைகள் கண்றிப்போமே” என்று திருவுளம் இரங்கி, பஞ்சாக்கர ஒசை நிறைந்துள்ள பொற்றாளம் ஒன்றைக் கொடுத்தன னென்றும் கூறியவாரும்.

தீருக்கடைக்காப்பு ஒத்திய சிறப்பு

காழிவரும் பெருந்தகையார் கையில்வருந் திருத்தாளக் கருவி கண்டு, வாழியதந் திருமுடிமேல் கொண்டருளி மனங்களிப்ப மதுர வாயில், ஏழிசையுந் தழைத்தோங்க இன்னிசைவண் தமிழ்ப்பதிகம் எப்தப் பாடித், தாழுமணிக் குழையார்முன் தக்கதிருக் கடைக்காப்புச் சாத்தி நின்றூர்.

(எ - து.) சீகாழியில் அவதரித்த பெருங் தகுதியினையுடைய ஆளுடைய பிள்ளையார், தமது திருக்கரத்தில் வந்த அரிய பொற்றுள்மாகிய இசைக்கருவி யைக் கண்டு, “இது நமக்கு வாழ்வினைத் தரக்கடவுது” என்று தமது திருமுடிமேல் கொண்டருளி, தமது திருவள்ளுமானது களிப்பினையடைய, தமது உள்ளம் களிப்பினை யடைந்ததுபோல் திருத்தாளத்தை அருளிய இறைவன் திருவள்ள மும் களிப்பினை யடையும்படி, திருமுகைப்பாலன் சுவை தங்கியிருக்கும் திருவாயில் நின்றும் ஏழிசைகளும் நிரம்பி மேலிட்டொலிக்க, இனிய இசையை யுடைய பொருள் வளப்பம் திருப்பதிகத்தில் பொருந்தப் பாடியருளி, தாழுந் தசைகின்ற அழகிய குண்டலத்தையுடைய இறைவன் முன்னே தகுதியாகிய தீருக்கடைக்காப்பைச் சாத்தி நின்றருளினார், என்பதாம்.

பிரமனைச் சிறையிலிட்டுப் பிரணவத்தை அப்பிரணவப் பொருளானுக்கே பதேசித்து உபதேசகர்த்தாவாகி, சூரணைச் சங்கரித்து, தேவர்களைக் காத்து, ஜவல்விகளை மணந்து, இப்பொழுது இம்மன்னுகில் வேதப் பொருளை வழங்க த முருகப் பெருமான் என்பார் - காழிவநும் பேருந்தகையார் என்றும், சூருள் தூலும் ஆரணமும் அல்லாதும் ஜங்கின், பொருள்தால் தெரியப் புகின்” எற்ற திருவநுப்பயனில் கூறியபடி, ஆளுடைய பிள்ளையார் ஒதவந்த தமிழ் புத்தத்தில் திருவைங்தெழுத்தின் பொருளன்றி வேறு பொருள் தொனிப் பில்லை யாகலான், சத்தினிபாதத்து உத்தமரெல்லாம் இத்தமிழ் வேதத்தை பஞ்சாக்கரமாங்கிரமாகக் கொண்டு போற்றவேண்டும் என்பதை யாவரும் ரிய, ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரங் தீட்டியுள் பொற்றுளத்தைத் தந்தனர் என்பார் - தீருத் தாளக் கருவி கோண்டருளி என்றும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை ஒதுவார்க்கு வினை ராதாலும் வாழ்வு ஒங்கலும் உண்மையாதல்போல், இத்தமிழ் வேதத்தை ஒதுர்க்கும் அவ்வாழ்வே உண்டாம் என்பதைத் தாம் பாடியருளிய பதிகத் திருக்கட்காப்பில் “வலங்கோள் பாடல் வல்ல வாய்மையார், உலங்கோள் வினை ராய் ஓங்கி வாழ்வரோ” என ஒதியருளினார் என்பார் - தக்க தீருக்கடைக்கப்பு என்றுக் கூறினார்

இத்தீருப்பாட்டான், ஆளுடைய பிள்ளையார் ஒதும் பாடவில் பண்ணும் ந்திசைந்த இசையும், எல்லாக் கலைகளின் பொருளும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமாகிய மஞ்சிரமும் அமைந்திருக்கும் சிறப்பு இத்தன்மைத் தென்று கூறப்பட்டது.

(கஃ)

சண்பை நகருக்கு எழுந்தருளல்

உம்பருல கதிசபிப்ப ஓங்கியநா தத்தளவின் உண்மை நோக்கித், தும்பருநா ரதர்முதலாம் சருதியிசைத் துறையுனோர் துதித்து மண்மேல், வம்பலர்மா மழை பொழிந்தார் மறைவாழ வந்தருளும் மதலை யாரும், தம்பெருமான் அருள்போற்றி மீண்டருளிச் சண்பை நகர் சாரச் செல்வார்.

கஃ

(எ - து.) வின்னுலகில் உள்ளார் அதிசயிக்க, ஒதும் பதிகத்தின்கண் ஒங்கிய இசையின் அளவினது உண்மையைச் சுதியோடுகூடிய இசைத்துறையில் வல்லவராகிய தும்புருநாரதர்கள் பார்த்து, ஆளுடைய பிள்ளையாரை வாழ்த்தி, இங்ஙவுலகில் பொருந்தும்படி நறுமணங்கமழும் மலர்மழையைப் பொழிந்தார்கள்; வேதங்கள் வாழ அவதாரங்க் செய்த ஆளுடைய பிள்ளையாரும், தம் பெருமானாகிய இறைவனது திருவருளைப் போற்றி, திருக்கோலக்காவினின்றும் நீங்கிச் சிகாழிக்கு எழுந்தருளவாராயினார், என்பதாம்.

திருக்கோலக்காவில் எழுந்தருளிய பெருமான், பண்ணிசை பொருந்த ஒலிக்கும்படி பொற்றாளாங் தந்தனராகலான் தாளபூரிசர் என்னுங் திருநாமம் உடையராயினார். பொற்றாளத்தினின்றும் எழும் ஒசை தும்புருநாரதர்கள் வைத்திருக்கும் யாழ்முதலிய கருவிகளினும் எழுத இனிய ஒசையாய்ப் பேரின்ப சுகத்தைத் தருதலின் - தும்புநாரதர் முதலாம் சுநுதியிசைத் துறையுளோர் துதித்து வம்பலர்மா மழைபோழிந்தரார் என்று இத்திருப்பாட்டான் கூறப் பட்டது. (க0து)

செங்கமல மலர்க்கரத்துத் திருத்தாளத் துடன்நடந்து செல்லும் போது, தங்கள்குலத் தாதையார் தரியாது தோளின்மேல் தரித்துக் கொள்ள, அங்கவர்தம் தோளின்மிசை எழுந்தருளி அணைந்தார்சூழ்ந் தமரர் ஏத்தும், திங்கள் அணி மணிமாடத் திருத்தோணி புரத் தோணிச் சிகரக் கோயில். (க0சு)

(எ - து.) ஆளுடைய பிள்ளையார், சிவந்த தாமரை மலர்போலும் செங்கிற முடைய திருக்கரத்திற்கொண்ட திருத்தாளத்துடன் பூமியில் திருவடி பொருந்த நடந்தருளும்போது, தங்கள் குலத்திற்கு (ஒழுக்கத்திற்கு) உரிய தந்தையாராகிய சிவபாத இருதயர்கண்டு மனம்பொருது “ நமது தோள் எதற்காக இருப்பது? ” என்று அண்புகொண்டு தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு செல்ல, பிள்ளையாரும் மகிழ்ந்து அவரது தோளின்மேல் எழுந்தருளி, தேவர்கள் வலஞ்செய்து அதிக்கும், சந்திரன் தவழும் இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் மாளிகைகள் செருங்கிய திருத்தோணிபுரத்தில், திருத்தோணியப்பர் வீற்றிருக்கும் சிகரத்தை புடைய திருக்கோயிலை அணைந்தருளினார், என்பதாம்.

இதனால், பிள்ளையார், திருக்கோலக்காவினை விட்டுத் தந்தையார் தோளின் மீது ஆரோகணித்தவராய்த் தமது சிகாழிப்பதியில் ஆதிதந்தையார் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலை வந்தடைந்தனர் என்று கூறப்பட்டது. (க0சு)

திருப்பதிகம் ஒதல்

திருப்பெருகு பெருங்கோயில் சூழவெலங் கொண்டருளித் திருமுன் நின்றே, அருட்பெருகு திருப்பதிகம் எட்டொருக்கட்டளையாக்கி அவற்றுள் ஒன்று, விருப்புறபொற் றிருத்தோணி வீற்றிருந்தார் தமைப் பாட மேவு காதல், பொருத்தமுற அருள்பெற்றுப் போற்றியெடுத் தருளினார் பூவார் கோன்றை. (க0ங)

(எ - து.) யாவரும் அதிசயிக்கவல்ல அருட்செல்வமிக்க பெரிய திருக்கோயிலை வலம் வந்தருளி, இறைவன் சங்கிதியின் முன்னே நின்று, இறைவனிடத் துள்ள அருளைப் பெருகச் செய்யும் திருப்பதிகம் எட்டினையும் ஒரு கட்டளை

யாக்கி, அந்த எட்டினுள் ஒன்றை, விருப்பினைத் தருகின்ற பொன்மயமாய் விளங்கும் திருத்தோணியில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற இறைவனைப் பாடவேண்டுமென்னும் ஆசையானது தமது உள்ளத்தில் பொருத்தமாய் உண்டாக, உண்டானபடியே பாடும் அருளைப் பெற்று “பூவார் கொன்றை” என்னும் அடியைத் தொடுத்துப் பதிகத்தைப் பாடியருளினார் என்பதாம்.

அருள்பெற்றுப் பூவார் கொன்றை போற்றி எடுத்தருளினார் எனக்கூட்டுக.

திருப்பதிகங்களைப் பாடுதற்கே, தோணியப்பன் பாலைத் தந்தருளினுண் என்று எண்ணுங்தோறும் அன்பு மேலிடுதலான், பண்களிற் சிறந்த பண்ணையமைத்து, இசை நிறைக்கத் தந்த பொற்றுளத்தைக் கொண்டு இன்னிசை நிறைத்து எட்டுப்பதிகங்களைப் பாட எண்ணி, “பூவார் கொன்றை” என்னும் பதிகத்தைப் பாடியருளினார் என்று இதனாற் கூறப்பட்டது. (க0ங)

திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளல்

எடுத்ததிருப் பதிகத்தின் இசைதிருத்தா எத்தினால் இசைய வொற்றி, அடுத்தநடை பெறப்பாடி ஆர்வமுற வணங்கிப்போந் தலைநிர்ப் பொன்னி, மடுத்தவயற் பூந்தராய் அவர்வாழ மழுவினங்கோ லத்துக் காட்சி, கொடுத்தருளி வைகினார் குறைவிலா நிறைஞானக் கொண்ட லார்தாம். கா0அ

(எ - து.) கேட்டல் முதலிய நால்வகை நிலையில் நிற்போர்க்கு வேண்டும் ஞான முழுவதும் குறைவில்லாமல் நிரம்பக்கொண்ட ஞானமேகமாகிய ஆனுடைய பிள்ளையார், தாம் பாட எடுத்தருளிய திருப்பதிகத்தின் ஒசை திருத்தாளத் தினால் பொருந்தும்படி வரையறத்து, வரையறத்த அவ்வோசையைப் பொருந்திய நடையின்படி திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி, தோணியப்பராகிய தம் தந்தையை அன்போடு வணங்கி வெளியேவந்து, அலைப்பெருக்கினையுடைய நீர்வளமிக்க காவிரி நதியைத் தன்னுட்கொண்ட வயல்களையுடைய பூந்தராய் என்னும் திருப்பெயரினையுடைய சீகாழிப்பதியிலுள்ளார் பேரானந்தம் உடையராய் வாழ, தமது திருமாளிகையில் இளமைப்பருவத் திருக்கோலத்திற்கு இசைந்துள்ள அக்காட்சியினைக் கொடுத்து எழுந்தருளியிருந்தனர் என்பதாம்.

குறைவிலா நிறைஞானக் கொண்டலார் தாம் எடுத்த திருப்பதிகத்தின் எனக்கூட்டுக.

இத்திருப்பாட்டான், உலகெலாம் உய்ய நால்வகை ஞானங்களையும் ஒருங்கே வழங்கவந்ததுபோல், வேதப்பொருளையுள்ளிட்டு இசைத்தற்குரிய பாட்டும், பாட்டுக்கிசைந்த பண்ணும், பண்ணுக்கிசைந்த இசையும், இம்முன்றினையும் இசைவிக்கும் திருமந்திரம் அமைந்த பொற்றுளமாகிய இசைக்கருவியும் ஆகிய நானங்களையும் ஒருங்கே இசைவித்துத் திருப்பதிகங்களை ஒதுவழங்கி, அச்சிகாழிப்பதியார் இன்னும் சில நாள் மழு இளங்கோலக் காட்சியைக் கண்கெளிக்கு பாறு சிவபாத இருதயர் திருமாளிகையில் எழுந்தருளியிருந்தனர் என்று கூறப்பட்டது. (கா0அ)

சுப்ரத்தார் பிள்ளையாரைத் தரிசிக்க வந்தல்

அந்திலையில் ஆனுடைய பிள்ளையார் தமைமுன்னம் அளித்த தாயார், முன்னுதிக்க முயன்றவத் திருநன்னி பள்ளிமுதன் மறையோர் எல்லாம், மன்னுபெரு மகிழ்ச்சியுடன் மங்கலதூ ரியங்துவைப்ப மறைகள் ஒதிக், கண்ணிமதிற் சண்பைநகர் வந்தனைந்து கவுணியர்கோன் கழலிற் ரூழந்தார்.

கங்க

(ஏ - து.) ஆனுடைய பிள்ளையார் சீகாழியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காலத்தில், அப்பிள்ளையாரைப் பெற்றருளிய பகவதியாரும் தம்மரபில் தமக்கு முன்னே அவதாரங் செய்ய முன்னே செய்த தவத்தினையுடையவராகிய திருநனிபள்ளி முதலிய தலங்களில் உள்ள வேதியர்கள் எல்லோரும், தங்கள் மனத் தின்கண் சிலைபெற்ற பெரிய சந்தோஷத்துடன் தத்தம் பதிகளிலிருந்து புறப் பட்டு மங்கல வாத்தியங்களைல்லாம் ஒவித்துக் கொண்டுவர தங்களைல்லாரும் வேதகோஷங்கு செய்து, அழியாத மதில் சூழ்ந்திருக்கும் சீகாழிப்பதியை வந்து சேர்ந்து கவுணியர் கோத்திரத்திற்குத் தலைவராய் வந்த ஆனுடைய பிள்ளையாரைத் தரிசித்து வணக்கினார்கள், என்பதாம்.

ஆனுடைய பிள்ளையார் திருஞானப்பாலுண்டு திருப்பொற்றுளாம் பெற்றுத் திருப்பதிகங்களைப் பாடி, சீகாழியில் எழுந்தருளியிருக்குக் காலத்தில், அவர்தம் தாயாராகிய பகவதியாரைச் சேர்ந்த பந்துவர்க்கத்தினரெல்லாம் ஆனுடைய பிள்ளையாரின் மகிமைகளைக் கேள்வியுற்றுப் பெருமகிழ்ச்சியும் பேரான்த மும் கொண்டவராய்த் திருநனிபள்ளி முதலிய பல கேட்கிறங்களிலிருந்து புறப் பட்டு, “அப்பிள்ளையாரைப் பெற்ற பகவதியார் நம்மரபில் அவதரிப்பதற்கு நாம் முன்செய்த தவம் யாதோ!” என்று அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி மங்கலவாத் தியங்கள் முழங்கி முன்செல்ல, தாங்கள் வேதகோஷங்களைச் செய்து சீகாழிப் பதிக்கு வந்து, பகவதியார் பெற்றெடுத்த பிள்ளையாரைக் கண்டு, அவர் திருவடி களில் விழுந்து வணக்கினார்களென்று இத்திருப்பாட்டால் கூறப்பட்டது.

ஆனுடைய பிள்ளையாரைப் பெற்றதனால் பகவதியார் பெருந்தவழுடைய வரென்று வெளிப்பட்டமைபோல் பகவதியாரைப் பெற்ற பந்துவர்க்கத்தினரும் பெருந்தவழுடையாரே யென்பது இதனால் சூறிப்பித்ததுமாம்.

பிள்ளையாரிடத்துப் பிள்ளைத் தன்மையில்லாமல் தெய்வத்தன்மையேயாவருக்காண விளங்கினமையான் தங்கள் கவுணியர் கோத்திரத்தில் வந்த அருமங்த பிள்ளையென்று என்னுமல் தோணியப்பர்தம் தெய்வமகனாராக என்னி அவர்தம் திருவடிகளில் விழுந்து வணக்கினார்கள். (கங்க)

மங்கலமா மெய்ஞ்ஞானம் மண்களிப்பப் பெற்றபெரு வார்த்தையாலே, எங்கனும்நீள் பதிமருங்கில் இருபிறப்பா எருமட்டுமல்லா எனையோரும், பொங்குதிருத் தொண்டர்களும் அதிசயித்துக் குழாங்கொண்டு புகலி யார்தம், சிங்கங்கள் ஏற்றின்பால் வந்தனைந்து கழல்பணியும் சிறப்பின் மிக்கார்.

ககங்

புராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் கக்ஞ

(எ - து) அமங்கலமாகிய மலங்களைப் போக்கி மங்கலமாக்கவல்ல மெய்ஞ்ஞானத்தை இங்கிலவலகிலுள்ளார் அடைந்து களிப்படையும்படியாக, தோணியப்பரோடு பெரிய நாயகியார் வந்து அருளப் பெற்றதாகிய பெரிய வார்த்தையைக் கேட்டதனாலே எவ்விடத்திலும் உள்ள பெரிய தலவாசிகளாகிய அந்தனர்களும் ஏனைய வருணத்தவர்களும், பூதிசாதன முதலியவற்றால் பொலிவ பெற்றிருக்கும் அடியவர் திருக்கூட்டத்தவர்களும் “இது என்ன அற்புதம்!” என்று அதிசயித்து அவரவர்களும் கூட்டங்கூட்டமாகக் கூடி, சிகாழியில் உள்ளவர்க்கு இளமை தங்கிய ஆண் சிங்கத்தை மொத்து விளக்கும் ஆளுடைய பிள்ளையாரிடத்து வந்து அவருடைய திருவடிகளை வணங்கும் சிறப்பினால் மிகக் மேன்மையுடையவராயினார், என்பதாம்.

மெய்ஞ்ஞானமாகிய சிவஞானத்தைப் பால் வடிவமாக ஒரு கிண்ணத்திலேற்று வாயினால் உண்டார் என்பதும், மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைந்த பின்பு காணத்தக்கவர்களாகிய பார்வதி பரமேஸ்வரர்களை முன் காணப் பெற்றார் என்பதும் எங்கும் கேட்டறியாததும் கண்டறியாததும் ஆசிய அற்புதச் செயல்களாக வின் - மேய்தீருங்களைப் பேற்ற பேருவாரித்தையாலே அதிசயித்து என்றும், அந்த மெய்ஞ்ஞானப் பாலையுண்டதும் உலகினர் அந்த ஞானத்தை யடைந்து பிறவித்துன்பம் நீங்கிச் சிவானந்தத்தில் இருக்கவே யாகலான் - மண்களிப்பப் பேற்ற என்றும், மண்ணுலகிலுள்ளார் அந்தனர் முதலிய நான்கு வருணத்தவர்களும் அவர்களுள் சிவபெருமானிடத்தில் ஆசையுடையவர்களாய்த் தொண்டு செய்யும் தொண்டர்களுமே ஆகலான்-இருபிரப்பாளாரும் அல்லா ஏனையோரும் போங்குத்திருத்தோண்டர்களும், என்றும், மேலே சொல்லிய அந்தனர் முதலியோர்க்கும் தொண்டர்களுக்கும் மழு விளங்கோலத்தராகியும் பரசமயங்களுக்கு ஆண்சிங்கக்குட்டிபோலும் இருப்பவர் ஆகலான் - சிங்க இளவேற்றின்பால் வந்தண்டிது என்றும், அப்பிள்ளையாரது திருவடியைப் பணியும் புண்ணியத்தைப் பெற்றாராயின் அவர்களுக்குச் சிவஞானச் செல்வத்தை அடையும் முறை மிக எளிதாய்க் கூடுமாகலான்-கழல்பணியும் சிறப்பின்மிக்கார் என்றுங் கூறினார்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடைய பிள்ளையார் மெய்ஞ்ஞானத்தைச் செவி என்னும் வாயின் வழியாக உண்ணுவது முறையாக இருக்க, அந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை உண்ணும் பொருளாயுள்ள பால்போல் உண்டருளிய அதிசயத்தைக் கேட்டுப் பற்பல திருப்பதிகளில் உள்ளவர்கள் எல்லாம், ஆளுடைய பிள்ளையாராவான் வந்து தரிசித்து வணங்கினார் என்று கூறியவாராம். (கக0)

வந்ததிருத் தொண்டர்கட்கு மல்குசெழு மறையவர்க்கும் மற்று கோர்க்குஞ், சிந்தை மகிழ் வுறமலர்ந்து திருவுமுது முதலான சிறப்பின் செய்கை, தந்தம்அள வினில்லிரும்புந் தகைமையினாற் குடன்ற்றுஞ் சன்னைப் பூதார், எந்தைபிரான் சிவலோகம் எனவிளங்கி எவ்வளுக்கும் ஏத்து நாளில்.

ககக

(எ - து.) மேலே சொல்லியைத் தவநியாக தொண்டர்களுக்கும், வேதவொழுக்கங்களில் தவருதொழுகும் சிறப்பினையுடைய வேதியர்களுக்கும், மற்றுமுள்ள வருணத்தவர்களுக்கும் மனமகிழ்ச்சியோடு முகமலர்ந்து திருவுமுது

படைத்தல் முதலிய சிறப்பான செம்கைகளாகிய தத்தமக்குள்ள பொருள் அளவினால் செய்யத்தகும் செயல்களை அவர்கள் விரும்பும் விருப்பத்திற்கு ஏற்ற வகையினால் செய்யும் கடப்பாடுகடையவர்கள் வசிக்கும் சண்டை என்னும் திருநாம்முடைய சீகாழி என்னும் பெரிய கரமானது எம்பெருமானது சிவலோகம் போல விளக்கமுற்று இவ்வுலகத்தார் எல்லாராலும் போற்றப்பட்டு வருகாளில், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், சீகாழியில் உள்ளவர்கள் தொண்டர் முதலிய யாவரையும் எதிர்கொண்டு முகமலர்ந்து இனியசொல் வழங்கி அவர் வேண்டுவன வாகிய திருவழுது முதலியவற்றை அவர்கள் மனமகிழுமாறு படைத்தும் கொடுத்தும் வருவதாகிய நல்லறங்களைத் தாங்கள் செய்யுங் கடனாக்கொண்டு செய்வார் என்று அவர்களது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

சிவலோகத்தில் இருப்பவரெல்லாம், தொண்டர்களுக்கு விதிப்படி மனமகிழ்ந்து அழுது படைத்தவர்களும், வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்தவர்களுமே ஆகலான், அஃதேபோல் சீகாழியில் இருப்பவரெல்லாம் இருத்தலான் - எந்தை பிரான் சிவலோகம் என விளங்கி என்றார். (கக்க)

பிற திருப்பதிகருக்கு எழுந்தருள்

செழுந்தரளப் பொன்னிகுழு திருநன்னி பள்ளியுள் ஓரார் தொழுது திங்கட்ட, கொழுந்து அணியும் சடையாரை யெங்கள்பதி யினிற்கும்பிட்டருள அங்கே, எழுந்தருள வேண்டுமென இசைந்தருளித் தோனியிற்றிருந்தார் பாதந், தொழுந்தகைமை யாலிறைஞ்சி யருள்பெற்றுப் பிற பதியுந் தொழுமுன் *செல்வார். ககு

(எ - து.) செழுமையுள்ள முத்துக்களை அலையாகிய கைகளால் ஒதுக்கும் காவிரி நதி குழந்த திருநனிபள்ளியிலுள்ள அந்தனர் முதலியோர் ஆளுடைய பிள்ளையாரை வணங்கி, “எங்கள் திருப்பதியிலுள்ள இளம்பிறையனித்த சடை முடியினையுடைய சிவபெருமானைத் தேவரீர் வணங்கி எங்களுக்குச் செய்யுமருளைச் செய்தருள அங்கு எழுந்தருளவேண்டும்” என்றுவேண்ட, அவ்வேண்டுகோளுக் கிசைந்தருளி; திருத்தோனியில் எழுந்தருளியிருக்கும் தோனியப்பருடைய திருவடிகளைத் தாம் வணங்கும் முறைப்படியே வணங்கி, அப்பெருமானது திருவாணையைப்பெற்றுத் திருநனிபள்ளி முதலிய பிற தலங்களையும் தரிசித்து வணங்கும்படி தாம் முன்னே எழுந்தருளப் புறப்பட்டனர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், திருநனிபள்ளியில் உள்ளவர்கள் இங்கு ஆளுடைய பிள்ளையாரைத் தரிசித்து வணங்கி மகிழுப்பெற்றவராயிருந்தும் அவ்வளவில் அவர்கள் ஆசை அடங்காது தாமிருக்கும் திருப்பதிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் மனவாக்குக் காயங்களால் செய்யவேண்டிய தொண்டுகளைச்செய்து மனங்களிக்குமாறு எண்ணி ஆளுடைய பிள்ளையாரை யழைக்க, அப்பிள்ளையாரும் அதற்குடன்பட்டுத் திருநனிபள்ளிக்கு எழுந்தருள இசைந்தனரென்று கூறப்பட்டது. (ககு)

திருஞானிபள்ளிக்கு எழுந்தருளல்

தாதவிழிசெந் தாமரையின் அகவிதழிபோல் சிறதிகள் தரையின் மீது, போதுவதும் பிறரொருவர் பொறுப்பதுவும் பொருவன்பு புரிந்த சிந்தை, மாதவஞ்செய் தாதையார் வந்தெடுத்துத் தோளின்மேல் வைத்துக்கொள்ள, நாதர்கழல் தம்முடிமேற் கொண்டகருத் துடன் போந்தார் ஞானமுண்டார். ககங்

(எ - து.) ஆன்டைய பிள்ளையார் திருஞானிபள்ளிக்கு எழுந்தருளத்தலைப் பட்டபோது, மகரந்தத்தோடு மலர்ந்த செந்தாமரையினது அகவிதழையொத்த அவர்தம் சிற்றதிகள் பூமியின்மேலே பொருந்தும்படி செல்லுவதையும், அவுடிகளை வேரெருருவர் தாங்கிச்செல்லவதையும் பொருது, அன்புமிக்க சிந்தையோடு பெரிய தவத்தினைச் செய்த சிவபாத விருதயர் முன்வந்து எடுத்துத் தமது தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு நடக்க, ஞானமுண்ட பிள்ளையார் திருத் தோணியப்பருடைய திருவடிகளைத் தமது முடியின்மேல் கொண்டிருக்கும் திருவள்ளத்தோடு எழுந்தருளினார், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், ஞானமுண்டருளிய ஆன்டைய பிள்ளையார் திருஞானிபள்ளிக்கு எழுந்தருந்தாறு செந்தாமரைமலரின் அகவிதழையொத்த சிற்றதிகள் பூமியிற்பொருந்த நடக்கத் தொடங்கியபோது, அவரைப் பிள்ளையாகப்பெறும் பெருந்தவத்தினைச் செய்த சிவபாத விருதயர் மனம்பொருது தமது தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு செல்ல, அப்பிள்ளையார் தமது தாதையாராகிய தோணியப்பருடைய பெரிய திருவடிகளைத் தமது சிறிய திருமுடிமேல் தாங்கிக்கொண்டு சென்றுரென்று கூறப்பட்டது.

சிவபாத விருதயர் பிள்ளையாரது திருவடியில் நீங்காத அன்புடையவராய்த் தமது முடிமேல் சுமப்பவரென்றும், அப்பிள்ளையார் தம் தங்கையாரிடத்து நீங்காத அன்புடையவராய் அவரது திருவடியைத் தமது திருமுடியில் நீங்காது சுமப்பவரென்றும் கூறியவாறும். (ககங்)

திருப்பதிகம் ஒதல்

தெனலரும் கொன்றையினார் திருஞன்னி பள்ளியினைச் சாரச் செல்வார், வானைணையும் மலர்ச்சோலை தோன்றுவதெப் பதியென்ன மகிழ்ச்சி யெய்திப், “பானல் வயல் திருஞன்னி பள்ளி”யெனத் தாதையார் பணிப் பக்கேட்டு, ஞானபோ னகர்தொழுது நற்றமிழ்ச்சொல் தொடைமாலை நவிலலுற்றார். ககங்

(எ - து.) தங்கையாரது தோளின்மேல் பிள்ளையார் எழுந்தருளிச் செல்லும்போது தேன்சிந்தும் கொன்றையமாலை யனிந்த நற்றலையப்பரென்னும் திருநாமமுடைய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருஞானிபள்ளியின் அருகே சார, அப்போது மேகம் தவழும் மலர் நிறைந்த மலர்ச்சோலையானது காணப்பட, ஞான அமுது உண்டவராகிய பிள்ளையார் கண்டு தங்கையாரை நோக்கி “சோலை குழந்திருக்கும் இப்பதி எப்பதி? ” யென்று வினாவ அதுகேட்ட தாதையார் “நீலோற்பலங்கள் மலரும் வயல் சூழ்ந்த திருஞானிபள்ளி இதுதான்” என்று சொல்ல, அதனைக்

கேட்டாருளி, திருவனமகிழ்ந்து கைகுவித்து வணக்கி, நல்ல திருநெறித்தமிழ் வேதமாகிய சொன்மாலையாலாகிய திருப்பதிகத்தை ஓதத் தொடங்கின ரெங்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருநனிபள்ளி யென்னும் திருத் தலம் எவ்வளவு தூரத்திலுள்ளதோ, நாம் எப்போது காணப்பெறுவோமோ என்று திருவள்ளத்தில் என்னுவதற்கின்ற உடனே காணப்பெற்ற அம்மகிழ்ச்சி யின் மிகுதியினால் அக்கணமே தமது இருதிருக்கரங்களைக் குவித்துக் கும்பிட்டுத் திருப்பதிகம் பாடத்தொடங்கின ரெங்று கூறப்பட்டது. (ககச)

வேறு

திருக்கடைக்காப்பின் சீற்பு

“காரைகள் கூகை மூல்லை” யெனநிகழ் கலைசேர் வாய்மைச் சிரியற் பதிகம் பாடித் திருக்கடைக் காப்புத் தன்னில்

“நாரியோர் பாகர் வைது நனிபள்ளி யுள்கு வார்தம்

பேரிடர் கேடுதற் காணே நம்” தெனும் பெருமை வைத்தார். ககரு

(எ - து.) “காரைகள், கூகை, மூல்லை” யென்று முதலடி யெடுத்து வேத மாகிய கலையின் உண்மைப்பொருள் சேர்ந்து நிகழும் சிறப்பினையுடைய திருப்பதி கத்தைப் பாடியருளி, அப்பதிகத்தின் திருக்கடைக் காப்பின்கண் “உமாதேவி பாகராகிய நற்றுணையப்பர் எழுந்தருளி யிருக்கும் இத்திருநனிபள்ளியைச் சிங்கிப் போருடைய பெரிய துண்பங்கள் கெட்டுப்போதற்கு ஜயமில்லை; இதற்குத் திருவாணை நமது” என்னும் பெருமையையும் வைத்துப் பாடியருளினார் என்பதாம்.

இத்திருப்பட்டான், திருநனிபள்ளியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நற்றுணையப் பரையாதொரு இடையூறில்லாமல் விக விரைவில் தாம் காணப்பெற்ற மகிழ்ச்சி யினால் அடியார்கள் மேல் கருணையுடையவராய், இத்திருநனிபள்ளி நற்றுணையப் பரை அடியார்கள் நினைந்தமாத்திரத்தில் அவர்களுடைய பேரிடர்க்கெடும் என்பதற்குப் பதிகத்திருக்கடைக்காப்பில் ஆணை நமதென வைத்துப்பாடிய அருமை கூறப்பட்டது. (ககடு)

திருநனிபள்ளியில் தங்கியிருத்தல்

ஆதியார் கோயில் வாயில் அணைந்துபுக் கண்பு *கூரு

நீதியால் பணிந்து போற்றி நீடிய அருள்முன் பெற்றுப்

போதுவார் தம்மைச் சூழ்ந்து பூசர் குழாங்கள் போற்றுங்

காதல்கண் டங்க மர்ந்தார் கவுணியர் தலைவ ஞர்தாம். ககசு

(எ - து.) ஆளுடைய பிள்ளையார், திருப்பதிகம் ஒதுக்கொண்டு முதற் கடவுளாகிய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலின் திருவாயிலை யடைந்து உள்ளேசென்று, அன்பு அதிகரிக்கும் நீதியினாலே வணக்கிப் போற்றித் தமக்கு அன்பு பெருகியது போலும், இறைவனிடத்துப் பெருகிய அருளைப் பெற்று,

* கூர - என்னும் பாடம்.

வெளியே வர எழுந்தருள்வாராயினர்; அச்சமயத்தில் கவனியர் கோத்திரத்துத் தலைவராகிய அவ்வாருடைய பிள்ளையாரை அத்திருநனிபள்ளியில் வசிப்பவர்களாகிய வேதியர்களெல்லாம் குழந்துகொண்டு, “சிலநாள் இங்கு எழுந்தருளி யிருந்து திருமேனியின் காட்சியைக் கண்டு மாங்களெல்லாம் களித்துயியப் பிரார்த்திக்கின்றோம்” என்று தோத்திரந்தெய்ய, அவர்கள் ஆசையைக்கண்டு அதனை மறுப்பதற்குத் திருவளக்கொள்ளாது அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளி யிருந்தனர், என்பதாம்.

கவனியர் தலைவருர் தம்மை பூசர் குழந்கள் குழந்து போற்றுங் காதல் கண்டு அங்கமர்ந்தார் எனக்கூட்டிடப் பொருள் கொள்க.

இதனால், ஆளுடைய பிள்ளையார் ஆதிபகவனைப் பணிந்து போற்றிய நீதி கூறப்பட்டது.

மெய்ஞ்ஞானத்திற் சிறந்தவராகிய மணிவாசக மீரித்திகள் இறைவனைப் “பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க” என்றருளினர். அதனால் பத்திப்பரப்பு இல்லையாயின், அவன் வசப்படான் என்றுயிற்று; அவன் படானுயின், மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றது ஏற்றுக்கு? மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றிருப்பாராயின், அவருள் எத்தில் பத்திப் பெருக்கு உண்டாகும்; அஃது உண்டாயின், அப்பத்தியில் அவன் அகப்படுவான்; அவன் அகப்படுவானுயின் அருளுண்டாகும். இவ்வன் மையினை யுணரவே - அப்புக்குரும் நீதியாற்பணிந்து போற்றி நீடிய அருள் முன்பேற்று என்றும், ஆளுடைய பிள்ளையாரும், பத்திவலையிற் படுவோன் மகனாராகவான் திருநனிபள்ளி அந்தனர் பத்திவலையிற்பட்டு-காதல் கண்டமர்ந்தார் என்றும் கூறியவாரும்.

(ககக)

திருத்தலைசை அந்தணர் துழைக்க வந்தல்

அம்பிகை யளித்த ஞானம் அகிலமும் உய்ய வண்ட நம்பெருந் தகையார் தம்மை யெதிர்கொண்டு நண்ண வேண்டி உம்பரும் வணங்கு மெய்ம்மை யுயர்தவத் தொண்ட ரோடு தம்பெரு விருப்பால் வந்தார் தலைசையந் தணர்கள் எல்லாம். ககள

(எ - து.) ஆளுடைய பிள்ளையார், திருநனிபள்ளியில் எழுந்தருளியிருக்கின்றபோது, திருத்தலைசை என்னும் திருத்தலத்தில் வாழ்கின்ற அந்தணர்கள், பெரிய நாயகியார் அளித்தருளிய சிவஞானமாகிய திருமூலைப்பாலை உலகெல்லாம் உங்கும்பொருட்டு உண்டருளிய பெருமானுராகிய ஆளுடைய பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு அழைத்து வரவேண்டும் என்னும் எண்ணங்கொண்டவர்களாய், எண்ணியபடியே அழைத்தற்கு, தேவர்களும் வணங்கத்தக்க மெய்ம்மையாகிய தலைநெறியினையுடைய தொண்டர்களோடும் தமது உள்ளத்தில் உண்டாகிய பெரிய விருப்பத்தினால் திருநனிபள்ளியிற் சென்று ஞானமுண்ட பிள்ளையாரை அழைக்க, அவர்கள் வேண்டுகோளின்படியே பிள்ளையார் திருத்தலைசை என்னும் திருத்தலத்திற்கு எழுந்தருளினர், என்பதாம்.

இதனால், திருத்தலைசை யந்தணர்கள் “அகிலம் உய்ய ஞானப்பால் உண்டருளிய பிள்ளையாரை, நமது பதிக்கு வரும்வண்ணம் செய்து போற்றி வழி ட்டாலன்றே அவர் அந்த ஞானப்பாலைச் சரங்து நமக்குக் கொடுப்பர்? அப்

பாலை நாம் உண்ணப்பெறலாம்” என்னும் அவாவடையவர்களாய்த் தங்கள் ஊரி லுள்ள அந்தனர்க் கொல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு, பிள்ளையாரை அழைத்துவரத் திருநனிபள்ளிக்குச் சென்றனர் என்று கூறப்பட்டது.

உலகினருக்குச் செய்யவேண்டிய யாகாதி தருமங்களைச் செய்வதே யன்றித் தாங்கள் அடையவேண்டிய முத்தி செறிக்குரிய சரியையாதி மெய்த்தவத்தையும் செய்யும் செய்க்கரிய செய்கைகளைச் செய்கின்றவாயிருத்தலான் - உம்பரும் வணங்கும் மேயிம்மை உயர்தவத்தோண்டர் என்றார். (ககா)

திருத்தலத்தை அலங்கரித்தல்

காவண மெங்கு மிட்டுக் கழுகொடு கதலி நாட்டிப்

*பூவனை தாமந் தூக்கிப் பூரண கும்ப மேந்தி

ஆவண வீதி யெல்லா மலங்கரித் தண்ண லாரை

† மாவண மலர்மென் சோலை வளம்பதி கொண்டு புக்கார். ககஅ

(எ - து.) பிள்ளையாரை அழைக்கச் சென்றவரெல்லாம் செல்ல, ஊரின் கண் இருந்தவர்களிற் சிலர் எவ்விடத்தும் நடைக்காவணம் இட்டு நிற்மல் பரப் பினார்கள்; சிலர் கழுகுகளுடன் வாழைகளையும் நிறுத்தி மலர்களாற் றெடுத்த மாலைகளைத் தூக்கி நிறைக்குடங்களைக் கையிலேங்திக்கொண்டு மங்கையர்களை நின்றிருக்கும்படியாகச் செய்தார்கள்; இவ்வண்ணம் ஆவண வீதிகளெல்லாம் அலங்காரஞ் செய்திருக்க, பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டமூக்கச் சென்றவர்கள் வண்டுகள் வாசுஞ்செய்யும் மெல்லியபூக்கள் நிறைந்துள்ள சோலைகள் சூழ்நிறுக்கும் தமது வளப்பமிக்க திருப்பதிக்கு ஆளுடைய பிள்ளையாரை, அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள், என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் திருவிழாவில் ஊரை அலங்கரித்து அதில் சிவ பெருமானை எழுந்தருளிவரச் செய்து கண்டுகளித்தல் போல், அவர்தம் மகனாரையும் கண்டுகளிக்க அலங்கரித்து அழைத்துவந்தனர் என்று கூறப்பட்டது. (ககஅ)

திருப்பதிகம் ஓதல்

திருமறை யோர்கள் சூழ்ந்து சிந்தையின் மகிழ்ச்சி பொங்கப்

பெருமறை யோசை மல்கப் பெருந்திருக் கோயி லெய்தி

யருமறைப் பொருளா னைரைப் பணிந்தணி தீர்ச்சங் கத்தின்

தருமுறை நெறியக் கோயில் சார்ந்தமை யருளிச் செய்தார். ககக

(எ - து.) பிள்ளையாரை அழைத்துக்கொண்டு வரும்போது, மெங்கு ஞானத்திற்கிறந்தவர்களாகிய அந்தனர்கள் அப்பிள்ளையாரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, தமது சிந்தையின்கண் மகிழ்ச்சி மேலிடும்படியாக வேதங்களை ஓதுவதனால் உண்டாகும் பெரிய ஓசையானது எங்கும் நிறையும்படியாகப் பெரிய திருக்கோயிலை யடைந்து, அரிய வேதப் பொருளாயுள்ள தலைச்சங்காட்டுச்சரை வணங்கி, அழகிய நல்ல வலம்புரிச்சங்கினது வடிவத்தை அத்திருக்கோயில் காட்டுமுறையையினால் அதனையே திருப்பதிகத்தில் அமைத்துப் பாடியருளினார், என்பதாம்.

* பூவனைத் தாமந் என்றும் பாடம். † மாவனை மலர்-என்றும் பாடம்,

‡ சைச் சங்கத்தின்-என்றும் பாடம்.

புராணம்] திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் குறகு

திருத்தலைசை என்னும் அத்தலத்தில் உள்ள கோயில், சங்கங்களில் தலைமை யாகிய வலம்புரிச் சங்கினைப்போலும் அமைக்கப்பட்டிருத்தலாலும், அச் சிறப்புத் தோன்றத் திருப்பதிகத்திலும் ஒதியிருத்தலாலும் - நற்சங்கத்தின் தநுமுறை நேறி அக்கோயில் சார்ந்தமை அருளிச்சேய்தார் என்றார்.

இதனால், வேதியர் ஒதும் வேதம் ஒசையிலும் பெரிதான ஒசையுடைத் தென்பதும், பொருளிலும் அரிய பொருளை யுடைத்தென்பதுங் தோன்ற - பெருமறையோசை என்றும், அருமறைப்போருளென்றும் கூறியவாரும். (கக்க)

திருச்சாய்க்காட்டுக்கு எழுந்தநுளை

கறையயனி கண்டர் கோயில் காதலாற் பணிந்து பாடி

மறையவர் போற்ற வந்து திருவலம் புரத்து மன்னும்

இறைவரைக் தொழுது பாடுஞ் “கொடியுடை” யேத்திப் போந்து நிறைபுனர் றிருச்சாய்க் காடு தொழுத்தரு நினைந்து செல்வார். குறகு

(எ - து.) மேலே சொல்லியவாறு கோயிலைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகத் தைப் பாடிக்கொண்டு வந்து நீலகண்டராகிய தலைச்சங்காட்டைச்சாது ஆலயத் துள்ளே சென்று, மிகக்குசையோடு பணிந்து, திருப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்திப் பாடிமுடித்து, வேதியர்களெல்லாம் போற்றிக்கொண்டு வர, திருவலம் புரத்துக்கு எழுந்தருளிவந்து, அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவரை, “கொடியுடை” என்ற முதலடி எடுத்துப் பாடிப் போற்றி வணங்கி, அவ்விடத்தினின் றும் புறப்பட்டு, நீர்வளமிக்க திருச்சாய்க்காடு என்னும் திருத்தலத்தைப் பணிதற்குத் திருவளத்தெண்ணி எழுந்தருளிப் போவாராயினர், என்பதாம்.

இதனால் திருவலம்புரத்தைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருச்சாய்க்காட்டுக்கு எழுந்தருள எண்ணினார் என்று கூறப்பட்டது. (குறகு)

பல்லவனிச்சாத்தைப் பணிந்து போதல்

பன்னகப் பூணி னுரைப் பல்லவ னீச்ச ரத்துச்

சென்னியால் வணங்கி யேத்தித் திருந்திசைப் பதிகம் பாடிப்

பொன்னிகுழ் புகாரி னீடு புனிதர் தந் திருச்சாய்க் காட்டு

மன்னுசீர்த் தொண்ட ரெல்லாம் மகிழ்ந்தெதிர் கொள்ளப் புக்கார்.

(எ - து.) ஆன்டைய பிள்ளையார் திருச்சாய்க்காட்டை நோக்கிச் செல்லும் போது, இடையேயுள்ள பல்லவனிச்சரம் என்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சர்ப்பாபரன மனிந்த பூரணேசரைத் தமது முடியால் வணங்கித் திருந்திய இசையோடு கூடிய திருப்பதிகத்தைப் பாடித் துதித்துக் காவிரிகுழ்ந்த பூம்புகாரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சாயாவனேசரது திருச்சாய்க்காடென்னும் பெரிய தலத்தில் வகிக்கும் சிறந்த அடியவர்களெல்லாம் மகிழ்க்காந்து பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டழைக்க, பிள்ளையார் அங்குவந்து எழுந்தருளினார், என்பதாம். (குறகு)

வானள வுயர்ந்த வாயி இளவ்வலங் கொண்டு புக்குத்

தேனலைர் கொன்றை பார்த்தார் திருமுன்பு சென்று தாழ்ந்து

மானிடந் தரித்தார் தம்மைப் போற்றுவார் “மண்புகார்” என்

றானெலாம் உருக ஏத்தி யுச்சிமேற் குவித்தார் செங்கை,

குறகு

(ஏ - து.) பிள்ளையார் திருச்சாய்க்காட்டுக்கு எழுந்தருளி ஆகாயமளவும் உயர்ந்தோங்கியிருக்கும் கோபுரவாயில் னுட்புகுந்து வலம்வந்து உள்ளே சென்று, தேன் சிங்கும் கொன்றை மலர்மாலை யணிந்த சாயாவனேசரது சந்திதானத்தின் முன்னே சென்று வணங்கி, மாணேந்தியிருக்கும் இடக்கரத்தினையுடைய இறை வணைப் போற்றத்தொடங்கினவராய் 'மண்புகார்' என்று முதலிடமெடுத்துத் தமது திருமேனி முழுவதும் உருகச் சிவந்த திருகரங்களையும் சிரமேற் குவித்துத் துதிப்பாராயினர் என்பதாம்.

(கூட)

சிரினிற் றிகழ்ந்த *பாட்டிற் றிருக்கடைக் காப்புப் போற்றிப் பாரினிற் பொலிந்த தொண்டர் போற்றிடப் பயில்வார் பின்னும் ஏரிசைப் பதிகம் பாடி யேத்திப்போந் திறைவர் வெண்கா டாருமெய்க் காத லோடும் பணிவதற் கணைந்தா ரன்றே.

(ஏ - து.) "மண்புகார்" என்று எடுத்த சிறப்பினால் விளங்குகின்ற அத்திருப் பதிகத்தில் 'சாய்க்காட்டுப் பத்தினையும், எம்பந்தம் எனக்கருதி எத்துவார்க்கு இடர்கெடுமே' என்னும் அரிய திருக்கடைக்காப்பாற் போற்றி, இங்லிவுகின்கண் விளங்குகின்ற அடியார்கள் துதிக்க, ஆளுடைய பிள்ளையார் அங்கு எழுந்தருளி யிருப்பவராய் மீளவும் அழகிய இசையுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடிப்போற்றி, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுச் சுவேதாரண்யேசுரர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவெண் காட்டை நிறைந்த மெய்யன்போடும் வணங்குவதற்குச் சென்றருளினார், என்பதாம்.

(கூட)

பொன்னிதழ்க் கொன்றை வண்ணி புனலிலா மதியம் நீடு தசென்னியர் திருவெண் காட்டுத் திருத்தொண்ட ரெதிரே சென்றங் கின்னதன் மையர்களாலு ரெனவொனு மகிழ்ச்சி பொங்க மன்னுசீர்ச் சண்மை யானும் மன்னரைக் கொண்டு புக்கார். குடச

(ஏ - து.) பொன்போலும் இதழையுடைய கொன்றை மலரும் வன்னிப் பத்திரமும் கங்காநதியும் இளம்பிறையும் ஆகிய இவைகளால் பெருமைபெற்றிருக்கும் சடைழுதியினையுடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருவெண் காட்டிலுள்ள திருத்தொண்டர்களெல்லாம் எதிர்கொண்டு வந்து, இப்பொழுது இத்தன்மையர்கள் ஆனாரென்று சொல்லவொண்ணாத மகிழ்ச்சியான து அதிகரிக்க, நிலைபெற்ற சிறப்பினையுடைய சீகாழியை ஆளாளின்ற ஆளுடைய பிள்ளையாரை அழைத்துக்கொண்டு சென்றர்கள், என்பதாம்.

(குடச)

முத்தமிழ் விரகர் தாழு முதல்வர்கோ புரத்து முன்னர்ச் சித்தநீ வேகை யோடுஞ் சென்றுதாழ் தெழுந்து புக்குப் பத்தரா மடியார் சூழப் பரமர்கோ யிலைச்சுழ் வந்து நித்தனூர் தம்முன் பெய்தி நிலமுறத் தொழுது வீழ்ந்தார். குடரு

(ஏ - து.) திருவெண்காட்டுத் தொண்டர்களோடு இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் வல்லவராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவெண்காட்டுக்கு

எழுங்கருளியவடன் இறைவன் சந்திதானத்திற்குச் சென்று, அவரது திருக்கோயி வின் கோபுரத்தின் மூன்னே திருவள்ளத்தினின்றும் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியோடு சென்று விழுங்கு வணங்கி, உள்ளே புகுந்து, சிவபக்தர்களாகிய அடியார்கள் தம் மைச் சூழ்ந்துவர இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலை வலமாக வந்து, அநாதி முத்த நித்தனையை அவ்விறைவனது சந்தியிற் சென்று தமது திருமேனி பூமியிற் பொருந்த விழுங்கு வணங்கினு ரென்பதாம். (குடு)

மெய்ப்பொரு னாயி னரை வெண்காடு மேவி னரைச்

செப்பரும் பதிக மாலை “கண்காட்டு நுதல்” முன் சேர்த்தி

முப்புரங் செற்றார் பாதஞ் சேருமுக் குளமும் பாடி

ஒப்பரு ஞான முண்டா ருளமகிழ்ந் தேத்தி வாழ்ந்தார். குடு

(எ - து.) வேதசிவாகமங்களின் உண்மைப் பொருளாயிருக்கின்றவரை, வெண்காடென்னும் சுவேதாரணமேசரை, ‘கண்காட்டு நுதலானை’ என முதல் அடியெடுத்துத், திரிபுரத்தை எரித்தருளிய இறைவனுடைய திருவடிகளைச் சேரச் செய்யும் முக்குளம் என்னும் தீர்த்தத்தையும் ஒப்பில்லாத அப்பதிகத்திற் பாடியருளி, சிவஞானப்பாலை உண்டருளிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவள்ள மகிழ்ந்து, அச்சிவபிரானை மனமகிழ்ந்து போற்றித் தோத்திரம் செய்து பேரானங்த வாழ்வினை அடைந்தருளினார், என்பதாம். (குடு)

அருமையால் புறம்பு போந்து வணங்கியங் கமரு நாளில்

திருமூல்லை வாயி லெய்திச் * செந்தமிழ் மாலை சேர்த்தி

மருவிய பதிகள் மற்றும் வணங்குவார் மறையோ ரேத்தத்

தருமலி புகலி வந்து ஞானசம் பந்தர் சார்ந்தார். குடு

(எ - து.) அத்திருவெண்காட்டில் பேரானங்தப் பெருவாழ்வடைந்த ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் அவ்விறைவனைப் பிரியா விடைகொண்டு பிரிந்து வெளியே வந்து வணங்கி, அத்தலத்தில் அமர்ந்திருக்கு நாளில், தென்றிருமல்லவாயிலென்னும் திருப்பதியை யடைந்து, அங்குச் செந்தமிழாலாகிய திருப்பதிக மாலையை அவ்விறைவனுக்குச் சாத்தியருளி, அங்கிருந்தும் புறப்பட்டு, அத்திருமல்லவாயிலைச் சார்ந்துள்ள மற்றைத் திருப்பதிகளையும் வணங்கும் திருவள்ள முடையவராய், வேதியர்களெல்லாம் போற்றப் பலவகையான சோலைகள் கெருங்கியுள்ள சீகாழிப்பதி வந்தருளினார், என்பதாம். (குடு)

தோணிவீற் றிருந்தார் தம்மைத் தொழுதுமுன் னின்று தூய

ஆணியாம் பதிகம் பாடி யருட்பெரு வாழ்வ கூரச்

சேனுயர் மாட மோங்கு திருப்பதி யதனிற் செய்ய

வேணியார் தம்மை நாளும் போற்றிய விருப்பின் மிக்கார்.

(எ - து.) சீகாழித் திருப்பதிக்கு வந்தவடன் திருத்தோணியப்பரை வணங்கி அவர் சந்திதியின் முன்னே னின்று னின்மலன் வாக்காயுள்ள வேதாகமங்களின் பொருளுக்கு உரையாணியாகிய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி, திருவருள்

* செழுங்கத்தமிழ்மாலை சாத்தி-என்றும் பாடம்

என்னும் பெரிய வாழ்வானது அதிகரிக்க, அவ்வாருடைய பிள்ளையார் விண்ணுல களவும் உயர்ந்த மாடங்கள் ஓங்கிய அச்சிகாழி யென்னும் திருப்பதியின்கண் வீற்றிருக்கும் தோணியப்பரை நாடோறும் துதிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசை மிகுதியுடையராய் இருந்தருளினர், என்பதாம். (கடங்)

வைகுமர் நாளிற் கீழ்பான் மயேந்திரப் பள்ளி வாசஞ் செய்பொழி குருகா ஆருந் திருமூல்லைவாயி அள்ளிட் பெய்திய பதிகளெல்லா மின்புற விறைஞ்சி யேத்தித் தையலாள் பாகர் தம்மைப் பாடினார் தமிழ்ச்சொன் மாலை. கஉச

(எ - து.) அவ்வண்ணம் சிகாழியில் எழுந்தருளியிருக்குங் காலத்து, அச்சிகாழியின் கீழ்த்திசையிலுள்ள திருமயேந்திரப் பள்ளியையும் நறுமணங் கமமும் சோலை சூழ்ந்த திருக்குருகாலூரையும் திருமூல்லைவாயிலையும் இவைகளையுள்ளிட்டுள்ள எல்லாத் திருப்பதிகளையும் தமது திருவள்ளத்தில் ஆரா இன்பம் அதிகரிக்க வணக்கி வாழ்த்தி உமாபதியான சிவபெருமானைத் தமிழ்ச் சொல்லாலாகிய பதிகமாலைகளால் பாடியருளினர்; என்பதாம். (கடங்)

அவ்வகை மருங்கு சூழ்ந்த பதிகளி லரனார் பொற்றுண் மெய்வகை ஞான முண்ட வேதியர் விரவிப் போற்றி உய்வகை மண்ணு ளோருக் குதவிய பதிகம் பாடி எவ்வகை யோரு மேத்த இறைவரை யேத்து நாளில். கநட

(எ - து.) இவ்வண்ணம் மெய்ஞ்ஞானப்பாலுண்டருளிய வேதியர் மேற் சொல்லியவாறு திருக்குருகாலூர் முதலிய தலங்களுக்குச் சமீபத்திலுள்ள தலங்களில் எழுந்தருளி யிருக்கும் இறைவனுடைய அழகிய திருவடிகளை அடைந்து துதித்து, நிலவுலகிலுள்ளோர்க்கு உய்யும் வகையாக உதவியருளிய திருப்பதிகங்களைப்பாடியருளி, எவ்வகைப்பட்ட மேன்மை யுடையோரும் தம்மைப் போற்றச் சிகாழியின்கண் அமர்ந்திருக்கும் தோணியப்பரைத் துதித்து எழுந்தருளியிருக்குங்காலத்தில், என்பதாம். (கநட)

வேறு

திருநீலகண்டயாழிப்பானர் வந்தடைதல்

திருநீல கண்டத்துப் பெரும்பானர் தெள்ளமுதின் வருநீர்மை இசைப்பாட்டு மதங்களு ளாமணியார் ஒருநீர்மை யுடனுடைய பிள்ளையார் கழல்வணங்கத் தருநீர்மை யாழிகொண்டு சண்பையிலே வந்தனைந்தார். கநக

(எ - து.) ஆனுடைய பிள்ளையார் சிகாழியில் எழுந்தருளியிருக்குங் காலத்தில், பெரும்பானராகிய திருநீலகண்ட யாழிப்பானர் என்னும் பெரியார், தெள்ளிய அமுதினையொத்துச் செவிக்கு இன்பத்தினை விளாவிக்கும் தன்மையை யுடைய இசைப்பாட்டில் வல்ல மனைவியாராகிய மதங்க சூளாமணியாரோடு, பக்தியில் ஒருமைப்பட்ட ஒழுக்கத்தினராய், ஆனுடைய பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்க, இன்பத்தைத் தரும் யாழினை எந்திக்கொண்டு சிகாழிப்பதியில் வந்து சேர்ந்தனர், என்பதாம்.

திருக்கண்ட யாழ்ப்பானரினும், அவருடைய மனைவியார் இசையில் மேம்பட்டவர் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற-திருநீலகண்டத்துப் பேரும்பானீ என்று வாளாக்கி, - தெள்ளமுதின் வந்தீர்மை யிசைப்பாட்டு மதங்கதுளாமனி யார் என்றும், குலமுறைதோன்ற- பேரும்பானீ என்றும், பெரும்பானராகிய அவரது அறிவு, குலத்தின் அளவில் நில்லாது, மேம்பட்ட குலத்தினால் உண்டா கும் அறிவுடையராய், தமது குலத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் இழித்தொழித்து, இறைவன் அருளைத் தரவல்ல பக்தியை உள்ளத்துள்ளேகொண்டு “மனத்துக் கண்மாசிலன் ஆதல், அனைத்து அறன்” என்றபடி மனந்தூயராய், பிள்ளையார்தம் திருவடிகளைத் தியானிக்கும் ஞானசீலராய், அத் திருவடிகளைத் தரிசிக்க வேண்டு மென்னும் அவா மேவிட்டவராய்த் தம் மனைவியாருடன் சீகாழிப்பதிக்கு வந்தனரென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

திருஞானசம்பந்தன் சீரடி, குலம் இலராகினும் குலத்துக்கு ஏற்பதோர் கலம் மிகக் கொடுக்கும் அத்துணிபான் - ஒருநீர்மையுடன் பிள்ளையார் கழல் வளங்க வந்தனைந்தார் என்றார். (கநக)

யாழிப்பானரீ பேநுவாழிவு எய்தப்பெற்று மகிழ்தல்

பெரும்பானர் வரவறிந்து பிள்ளையார் எதிர்கொள்ளச் சுரும்பார்செங் கமலமலர்த் துணைப்பாதம் தொழுதெழுந்து விரும்பார்வத் தொடுமேற்கு மெய்ம்மொழிக எாற்றுதித்து வரும்பான்மை தருவாழிவு வந்தெய்த மகிழ்ச்சிருந்தார். கந.2.

(ஏ - து.) பாணனார், தம்மைத் தரிசிக்கும் அவாவுடையராய் வருதலை, அனுக்கராயுள்ள அந்தணர்களால் பிள்ளையார் அறிந்து, அவரை எதிர்கொள்ள வெளியே வந்து நின்றருள, அதுகண்ட பாணனார், வண்டுகள் நிறைந்துள்ள செங்தாமரை மலர்போன்ற பிள்ளையார்தம் இரண்டு திருவடிகளையும் தம் பத்தினியாருடன் வணங்கி எழுந்து. தமக்கு வருவதாயுள்ள அருட்பான்மைதரும் வாழ்வாகிய பிள்ளையார் எதிரேவந்து நின்ற கருணையை நாடி, விருப்பம்தரும் மெய்யன்போடும் உண்மை மொழிகளால் தோத்திரஞ்செய்து மகிழ்ச்சியிற் சிறந்தவராயினார், என்பதாம்.

பிள்ளையாரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் அவா மேவிட்டிருப்பினும் வருண வொழுக்கத்தில் தவருதவராகலான், அந்தணர்களை விலக்கித் தம்மைத் தரிசிக்கத் துணியார் என்னும் அவ்வொழுக்கத்தினைத் திருவள்ளத்தேகொண்டு, அப்பாணனார் தம்மை எளிதாகக் கண்டுகொள்ள வெளியேவந்து அவர் எதிரே நின்றருள, பாணனார் தாம்வங்க்டபோதே எளிவங்க கருணையைநாடி, “இதுதானே தம் அடி நினைந்தார்க்கு வருவதாகிய அருட்பான்மை! இதுதானே வாழ்வைத் தருவதாகிய முறை!, இந்த வாழ்வையும், அருட்பான்மையையும் இங்கு நான் வந்து எய்தப்பெற்றேனே” என மகிழ்ச்சியிற் சிறந்தனர் என்ற இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

அவரவருள்ளத்தே நிறைந்திருக்கும் அன்பினை அறிந்து அருள்செய்யும் தெய்வமே பிள்ளையாராகவின், பாணனாரது அன்பின் பெருக்கினையறிந்து அக்கணத்தில் அவரெண்ணிய அருளை எளிவந்து செய்தனர் என்பதாம். வேதநெறி

தழழத்தோங்க, மிகுசைவத்துறை விளங்கவந்தவராகலான், வெளியே வந்து நின்றது வேதநெறி, அவர் காணக் காட்சிகொடுத்து அவருடைய வணக்கத் தையும் வாழ்த்தையும் திருவளம் இரண்கி ஏற்றுக்கொண்டது சைவநெறி. (கந_2)

பிள்ளையார் பாணஞ்சுடன் கோயிலுக்குப் போதல்

அளவிலா மகிழ்ச்சியினார் தமைநோக்கி ஐயர்நீர்
உளமகிழு இங்கணைந்த உறுதியுடைய யோம்னன்றே
இளங்கிலா நகைமுகிழ்ப்பு இசைத்தவரை உடன்கொண்டு
களங்கிலவு நஞ்சணிந்தார் பால்அணையும் கவனியனுர். கந_ந

(எ - து.) தம்மைத் தரிசிக்கப்பெற்று அளவில்லாத மகிழ்ச்சியையுடைய வராயிருக்கின்ற பாணஞ்சை, ஆனஞ்சைய பிள்ளையார் பார்த்தருளி “ஐயே! நீர் இங்கு வந்ததனால் உம்முடைய உள்ளமானது மகிழு நீர் ஓர் உறுதியை உடைய வராக இருக்கின்றீர்; அதுபோலவே யாழும் ஓர் உறுதியை உடையேமா யிருக்கின்றேம்.” என்று இளமையான நிலவின் தோற்றுத்தைத் தமது புன்சிரப் பானது தோற்றுவிக்கும்படி சொல்லியருளிப் பின்பு, கவனியர் தலைவராகிய பிள்ளையார், அத்திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரைத் தம்முடன்வர அழைத்துக் கொண்டு, கண்டத்தில் விளங்கும் விடத்தைத் தரித்த தோணியப்பரது சந்தியை அடைவாராயினார், என்பதாம். (கந_ந)

கோயிலினிற் புறமுன்றில் கொடுபுக்குக் கும்பிடுவித்து எயும்இசை யாழ்வங்கள் இறைவருக்கிங் கியற்றும்என ஆயுகழ்ப் பிள்ளையார் அருள்பெற்ற அதற்கிணறஞ்சி மேயதொடைத் தந்திரியாழ் வீக்கிகிலைச் சிரிக்கின்றார். கந_ச

(எ - து.) அங்வனம் போவாராசிய பிள்ளையார், திருக்கோயிலின் திருமுறந்த்தின்முன்னுள்ள புறவிடமாகிய வெளியிடத்தின் வரையில் பாணஞ்சை அழைத்துக்கொண்டு சென்று, அங்கு நிறுத்தி அவரைக் கும்பிடுமாறு செய்து, பின்அவரைப் பார்த்தருளி “இந்த ஆலயத்தில் எழுங்கருளியிருக்கும் உங்கள் இறைவருக்கு, இசையோடுகூடி யாழை வாசியும்” என்று கட்டளையிட, பாணஞ்சை இவ்வுகின்கண் நிறைந்த புகழினையுடைய ஆனஞ்சைய பிள்ளையாரது திருவருளை இசைபாடும் பொருட்டுப் பெற்றதைக் கருதி அப் பிள்ளையார்தம் திருவிடகிலை வணங்கி, இசைபொருந்திய தொடையினையுடைய தந்திரிக்கேளாடுகூடிய யாழின் மாடக முதலியவற்றை முடிக்கி இசையைப் பாடத் தொடக்கினார், என்பதாம்.

“நாம் இழிந்த குலத்திற் பிறங்கிருக்கின்றோம்; நாம் தரிசிக்க விரும்பும் பிள்ளையரோ, சிறந்த உயர்ந்த குலத்தில் அவதாரஞ் செய்திருக்கின்றார்; அவருடைய தரிசனம் எவ்வாறு கிடைக்கும்? ஆனால் நம்மிடத்தில் யாழிசை யொன்றிருக்கின்றது. இந்த யாழிசையை விரும்பி நம்மைத் தாரத்தேயாவது காண விரும்புவரோ என்றால், யாழிசைக்கு மேலாக இசையுள்ள பொற்றாளம் ஒன்று அவர் திருக்கரத்தில் இருக்கின்றது. குலம் நம்மைத் தாழ்வுடையச் செய்வதா யிருந்தாலும் இசையாவது சிறப்புற்றிருக்குமானால் நாம் பிள்ளையாரைத் தரிசிக்கும் சிறப்பின யுடையராவோம்; நமக்கு இருவகையினும் சிறப்பில்லை.

ஆயினும், பிள்ளையார் தெய்வத்தன்மை யுடையராக நாம் கேட்கப்படுகையினால், நமது உள்ளத்தை அறிந்து முற்றுப்பெறச் செய்வார் ; அவ்வண்மையை அறி வோம்' என்று வந்தவர் நீரென்று, உம்மை நாம் கண்டபோதே அறிந்தோம்; அறிந்து உமது மனக்குறையை நாம் ஒழிக்கவே, மகிழ்ச்சிந்தவராய் எம்மிடத்தில் நீர் உறுதியுடையவராயினீர். நமக்கோர் குறையுள்து; அக்குறை நீங்கி இன்று உம்மால் உறுதியுடையவ ராயினேம். என்னையெனின், வேயுறுதோளி பங்கனும் விடமுன்ட கண்டனுமாகிய எம் தங்கை, மிக நல்ல வீணை தடவி அவ்விசையில் மகிழ்ச்சிருப்பவன்; அவன் மகிழுப் பாடும் எம்முடைய பதிகங்களுக்கு யாழிசை யிருக்கவேண்டு மென்று எண்ணியுள்ளோம்; அக்குறை தீர்ந்து உறுதிபெற்றேரும்" என்று பாணானார் மகிழுமாறு புன்னகையோடு சொல்லி அவரை ஏழைத்துக் கொண்டு தம் தங்கையாகிய தோணியப்பரிடம் போய்க் கோயிலின் முன்னே நிற்கும்படியாகச் செய்து, யாழிசையைப் பாடும்படி பிள்ளையார் கட்டளையிட்டா ரென்று மேல் இரண்டு திருப்பாட்டானுக் கூறப்பட்டது.

எவ்வயிர்களிடத்தும் செந்தன்மை பூண்டிருப்பவரே அந்தனராவா ரென்றும், பணிதல் செல்வம் செல்வர்க்கே தகைத்து என்றும், "இன்சொலால் ஈரம் அளைஇப் படிறிலவாம், செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல்," என்றும், போய்யா மோழியார் கூறியுள்ளார். ஆகையால், பாணானார் காண, எளிமையாக வெளியே வந்து அப்பாணானாரை - "ஜயர்ந்தி" என்றும், "இங்கு உங்கள் இறை வருக்கு இசையியற்றும்" என்றும், செந்தன்மையும், பணிவும், இன்சொல்லும் வழங்கினார் என்பதாம்.

தானநிலைக் கோல்வடித்துப் படிமுறையைத் தகுதியினால்
ஆனஇசை ஆராய்வுற் றங்கனார்தம் பாணியினை
மானமுறைப் பாடினியார் உடன்பாடு வாசிக்க
ஞானபோனகர்மகிழ்ச்சிதார் நான்மறையோர் அதிசயித்தார். கநடு

(எ - து.) மந்தம் மத்திமம் தாரம் என்னும் மூவகை நாதங்களை அளந்து கட்டிய எல்லையின் நிலைமையோடுகூடிய யாழினைப் பண்ணுறுத்தி, அத்தாளங்களில் மூவகை நாதங்களும் பொருந்து முறையையான் தகுதியோடும் ஆகின்ற குரல் முதலிய ஏழிசைகளைத் தனித்தனி தாளம் ஒவ்வொன்றினும் ஆராய்ந்து, சிவபெருமான் சம்பந்தமான பண்ணமைந்த பாடலை ஏழிசையின் காலாளவு முதலியவற்றின் இலக்கணங்களை யுணர்ந்த பாடினியாருடன் பாணானார் பாடி யாழினை வாசிக்க, அதைக்கேட்ட ஞான அமுதுண்ட பிள்ளையார் திருவள்ள மகிழ்ச்சிதனார்; இசையிற் சிறந்த நான்கு வேதங்களை யுணர்ந்தவர்களாகிய வேதி யர்களும் மிக்க அதிசயமடைந்தார், என்பதாம்.

யாழிசையின் இலக்கணமும், அவ்விசைக்குரியராகிய அவ்விருவர் இலக்கணமும் அவர்களது குலதிலக்கணத்தை நோக்கவொட்டாது இசைநலத்தையே நோக்கச் செய்து, "நமக்கு இவ்விசைப் போனகங் கிடைத்ததே" என்கின்ற மகிழ்ச்சியை ஞானபோனகருக்கும், "நம்முடைய ஆளுடைய பிள்ளையாரிடத்து நிகழவுரும் செயல்கள் ஒன்றின்மேலான்று அதிசயத்தை விளைவிக்கின்றனவே ! இல்லை என்ன அதிசயம்!" என்று அரியதோர் அதிசயத்தை அந்தனர்களுக்கும் விளைவித்ததென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கநடு)

கந்தநுவர் முதலாயினேர் போற்றல்

யாழில்எழும் ஒசையுடன் இருவர்மிடற் றிசையெர்ன்றி வாழிதிருத் தோணியுளார் மருங்கணையும் மாட்சியினைத் தாழும்இரு சிறைப்பறவை படிந்ததனிலிசம்பிடைநின் ரேழிசைநூற் கந்தருவர் விஞ்சையரும் எடுத்திசைத்தார். கந்த

(எ - து.) நாம்புக் கருவியாகிய யாழின்கண் உண்டாகும் ஒசையுடன், பாணஞாரும் அவர் பத்தினியாரும் ஆகிய அவ்விருவருடைய கண்டத்தினின் ரெழும் இசைகளும் ஒன்றுபட்டுத் திருத்தோணியப்பரது திருச்செவியில் பொருங்தும் பெருமையை, சந்திரமண்டலத்தினின்றும் இசைக்கு உருசி வீழா ஸின்ற கின்றார மிதுனங்கள் நெருங்கியுள்ள ஆகாயத்தின்கண் ஸின்று ஏழிசைக ளோடு கூடிய காந்தருவ வேதத்தில் வல்ல காந்தருவரும், வித்தியாதரர்களும் விதந்தெடுத்துக் கூறினார்கள், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டால், பாணஞாரும் பாடின்பாடினியாரும் பாடும் யாழினின்ரெழும் ஒவியும், கண்டத்தினின்று எழும் கண்டத்தொலியும் ஒன்றுபட்டெழும் ஒசை ஆகாயம் அளவும் செல்ல, அங்குள்ள கந்தருவர் முதலாயினேர், “நாமும் இவர் களைப்போல் இவ்வின்னூலகில் யாழிசையைப் பாடுகின்றோமே; அது மன்னூல கிற் சென்று அங்குள்ளாரைக் கேட்கும்படி செய்து வியக்கச் செய்கின்றதா? இல்லையே” என்று நாணிப் பாணஞாரையும் பாடினியாரையும் போற்றினார்கள் என்று கூறப்பட்டது.

(கந்த)

பாணஞாருக்கு விருந்து சேய்வித்தல்

எண்ணாரும்சீர்த் திருத்தோணி எம்பெருமான் கழல்பரவிப் பண்ணமையாத் இசைகூடப் பெரும்பாணர் பாடியபின் கண்ணுதலார் அருளினால் காழியர்கோன் கொடுபோந்து நண்ணியுறை இடஞ்சமைத்து நல்லிருந்து சிறந்தளிப்ப.

கந்த

(எ - து.) அனவிடற்கரிய சிறப்பினையுடைய திருத்தோணியப்பருடைய திருவடிகளை வணங்கிப் பண்ணிற் கமைக்குநீர் யாழின்கண் ஏழிசைகளும் பிற மாது பொருங்தும்படி பெரிய பாணஞார் சிவபெருமானைப் பாடிய பின்னர், தோணியப்பருக்கு உண்டாகிய அருளினால், அப்பெரும்பாணரைப் பின்னொயார் தமது திருமாளிகைக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து, பாணஞார் தம்முடைய பத்தினியரோடு தனியே இருந்து வசிப்பதற்கு ஓரிடத்தை அருகே அழைத்து, நல்ல அறுசலவையோடுகூடிய விருந்தினை மனமகிழ்ச்சியுடன் சிறப்பாகச் செய்தார், என்பதாம்.

(கந்த)

பின்னொயார் அருள்பெற்ற பெரும்பாணர் பிறையணித் தெவள்ளார்ச் சடையாரை அவர் மொழிந்த மெய்ப்பதிகம் உள்ளபடி கேட்டலுமே உருகுபெரு மகிழ்ச்சியராய்த் தெள்அமிர்தம் அருந்தினர்போல் சிந்தத்தகளி யூறத்தொழுதார்.

(எ - து.) இவ்வண்ணம் பின்னொயார் அமுதளிக்கும் திருவருளைப் பெற்ற பெரும்பாணர், சந்திரகலையையும், கங்காநதியையும் அணிந்துள்ள சடையினை

யுஸ்தயாரை, அவ்வாருடைய பிள்ளையார் பாடியருளிய மெய்ம்மைப் பொருள் வாய்ந்த திருப்பதிகங்களைப் பிள்ளையார் ஓதியவன்னம் அங்குள்ள திருக்கூட்டத்தவர்கள் பாட, அதனைக் கேட்ட அளவில் மனமுருகிப் பெரிய மகிழ்ச்சியினை உடையவராய்த் தெள்ளிய அமிர்தத்தை உண்டவர்போற் சிந்தை களிக்கர்ந்து தொழுதனர், என்பதாம்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டாலும், தம் தோணியப்பரிடத்துப் பிள்ளையார் பாண னரை அழைத்துக்கொண்டுபோய், அத் தோணியப்பர் வெளியே யாவருக் காணக் கோயிற் சிகரத்தில் வீற்றிருக்கின்றார் ஆகலான், பாணரைக் கோயிலின் முற்றத் தில் நிறுத்தித் தரிசிப்பித்து, யாழிசையும் பாடுவித்து, திருவள மகிழ்ந்து, பின் அவரை அழைத்துக்கொண்டுவந்து ஓர் தனியிடம் அழைத்து, விருந்திட்டு மகிழ் வித்தனர் என்றும், அவ்வாறு மகிழ்விக்க மகிழ்ந்தவராகிய பாணார், திருக்கூட்டத்தவர்கள் திருப்பதிகங்களைப் பாடக் கேட்டு “இப்பதிகங்களைப் பாடியருளிய பிள்ளையார் நம்மையும் பாடும்படி செய்து திருவளமகிழ்ந்தனரே, எது என்ன அதிசயம்! இப்படியும் திருவருளிருந்ததோ! இப்பதிக அமிர்தத்தைப் பொழிந்த பெருமான் திருச்செவிக்கு இந்த யாழிசை இனித்ததே! இது என்ன புண்ணியமோ!” என்று மகிழ்ந்து, பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாளிகையை நோக்கிக் கும்பிட்டனர் என்றும் கூறியவாரும். (கஉகை)

திருப்பதிகத்தை யாழில்வைத்துப் பாடல்

காழியார் தவப்பயனும் கவுணியர்தந் தோன்றலார்
ஆழிவிடம் உண்டவர்தம் அடிபோற்றும் பதிகழிசை
யாழின்முறை மையின்இட்டே எவ்வுயிரும் மகிழ்வித்தார்
எழிசையும் பணிகொண்ட நீலகண்ட யாழிப்பாணர்.

கஉகை

(எ-து.) குரல் முதலிய ஏழிசைகளையும் தாம் எப்படி எப்படி யாழின்கண் அழைத்துப்பாட எண்ணுகின்றனரோ, அப்படியெல்லாம் இசைந்து நிற்கும்படி கொண்டிருக்கின்ற பெரும்பாணார், சீகாழியின்கண் வாழ்வாரது தவப்பயனுகியும், கவுணியர் கோத்திரத்துத் தலைவராகியும் உள்ள பிள்ளையார், கடல்விடம் உண்டருளிய இறைவன் திருவடிகளைத் துதிக்கும் திருப்பதிகங்களின் பண்முறைகளைத் தாம் வைத்திருக்கும் யாழில் எழும் இசை முறைமைகளிற் சேர்த்து வாசித்து, சராசரங்களாகிய எவ்வுயிர்களும் மகிழுமாறு செய்வித்தார், என்பதாம்.

காழியிலுள்ளார் அடையும் பயன் சிவஞானமேயாகலான் அச்சிவஞானமே வடிவமாய், சிவஞானமே போனகமாய் உண்டருளி ஓருருவமாய்க் காணப்பெற்றமையான், இவ்வாறு எப்பதியிலுள்ளாரும்காணப்பெற்றுஅருமைநோக்கி-காழியார் தவப்பயனும் என்றும், எந்த எந்தக் கோத்திரமுடையாராலும் ‘கவுணியர்தநமே’ என்று அழைக்கப்படும் அருமைநோக்கி - கவுணியர்தம் தோன்றலார் என்றும், கடல்விடத்தை அமிர்தமாக்கவல்ல அமிர்தேசனுக்கு எப்பொழுதும் உண்டருளும் அரிய அமிர்தமாயிருக்கும் அருமைநோக்கி - ஆழிவிடம் உண்டவர் தம் பதிகம் என்றும், அத்திருப்பதிகத்தில் அழைந்து கிடக்கும் பண்ணிசை, ஏழிசையையும் தன்வழி நிறுத்தவல்ல பாணஞருக்கல்லது தேவகந்தருவர் முதலாயினுருக்கும் அழையாதென்னும் அருமைநோக்கி - ஏழிசையும் பணிகேர்ண்ட நீலகண்ட

யாழிப்பாணர், பதிக இசை யாழின் முறைமையின் இட்டே எவ்வுயிரும் மகிழ் வித்தார் என்றும் இத்திருப்பாட்டான் கூறியவாரும்.

எனைய கருவிகளின் இசையினும் சிறந்தது யாழின் இசை, அதனினும் சிறந்தது பண்ணிசை, அவ்விசையைத் தனக்கே யுடையது திருப்பதிகம் என்று இசையின் சிறப்பைக் குறிப்பித்ததுமாம். (காலக)

பதிகங்களை யாழில்வைத்துப் பாடவேண்டல்

சிறியமறைக் களிறளித்த திருப்பதிக இசையாழின் நெறியிலிடும் பெரும்பாணர் பின் னுமநீர் அருள்செய்யும் அறிவரிய திருப்பதிக இசையாழில் இட்டடியேன் பிறிவின்றிச் சேவிக்கப் பெறவேண்டும் எனத்தொழுதார். கச0

(ஏ - து.) எவ்வுயிரையும் மகிழ்வித்த பின்னர் தமிழ்வேதமென்னும் சிறிய யானைக்கன்றுகிய பின்னோயார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களின் பண்ணிசையை, யாழிசையின் நெறியில்வைத்துப் பாடவல்ல பெரும்பாணனார், அங்குனம் பாடும் பணியில் அவா மேற்கொண்டவராய்ப் பின்னோயார் அடிவணங்கி, “சுவாமிகாள், இனி அருள் செய்யும் அறிவரிய திருப்பதிகங்களில் அமைந்துள்ள பண்ணிசைகளை அடியேன் இந்த யாழில் அமைத்துப்பாடும் தொண்டினைப்பெற எண்ணியுள்ளேன், எண்ணியவாறு அடியேன் பெறுவதற்கு, தேவர்ரைப் பிரிவின்றிச் சேவித்து வருதலாகிய பாக்கியத்தைப் பெறவேண்டும்” என்று வணக்கினார், என்பதாம்.

புறச்சமயிகளுடைய மதமாகிய கொள்கைகளை அழிக்கவல்ல ஞானமதங்கொண்டு தமிழ்வேதம் என்னும் மதநிறைப் பொழியும் மழகளிருக்கின் - சிறிய மறைக்களிலும் அளித்த தீருப்பதிகம் என்றும், பொற்றுளத்தில் நின்றெற்றும் பஞ்சாக்கரவோசையோடு ஒத்தொலிக்கும் திருப்பதிகத்தின் பண்ணேஞ்சையையாழில் நின்றெற்றும் ஒசையோடும் ஒத்தொலிக்கப் பாடும் திருவருளை ஆஞ்சைய பின்னோயாரிடத்தில் பெற்ற அவ்வொற்றுமையான், அப்பணியில் தாம் என்றும் நீங்கா திருக்கப் பேரவாக் கொண்டனராகலான்-நீர் அருள்செய்யும் அறிவரிய தீருப்பதி கம் இசையாழில் இட்டடியேன் பிறிவின்றிச் சேவிக்கப் பெறவேண்டும் எனத் தோழுதார் என்றும் இத்திருப்பாட்டாற் கூறியவாரும். (கச0)

வேண்டியபடியே பாணனார் அருள்பேற்றது.

மற்றக்கறுப் பின்னோயார் மனமகிழ்வற் றிசைந்தருளப் பெற்றவர் தாம் தம்பிரான் அருளிதுவேல் எனப்பேணிச் சொற்றறிந்து மாலையின்இசைகள் சுருதியாழ் முறைதொடுத்தே அற்றறநாள் போல்ளன்றும் அகலாநண் புடன் அமர்ந்தார். கசக

(ஏ - து.) பாணனார் வேண்டிய அவ் வேண்டுகோளுக்கு உலகெலாம் உய்ய வங்க பின்னோயார் திருவள்ள மகிழ்ந்து, “அங்குனமே ஆகுக” என்று அருள்செய்ய, அவ்வருளைப்பெற்ற பாணனார், “பின்னோயார் செய்த இத்திருவருள் சிவ

* ஆகுளிதுவே என - என்றும் பாடம்.

பெருமான் செய்த திருவருளே யாகும்; சிவனார் அருளும் அவர்மகனார் அருளும் இப்படி ஒத்திருக்குமானால், அப்பணியை அவ்விருவருக்கும் அடிமையாயுள்ள நாம் செய்வதற்கு என்ன ஜெ முள்ளது?'' என்று அப்பணியில் மிக்க விருப்பமுடையவராய்ப் பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிக இசைகளைச் சுருதியையுடைய யாழில் முறைமையாக அமைத்துத் தொடுத்து அங்காள்போல் என்றும் நீங்காத நட்பி னுடன் உடன்வாழ்ந்திருந்தனர், என்பதாம்.

உலகெலாம் சிவன் து அருட்டபணிக்கு ஆளாய்வாழும் வாழ்வை அளிக்கவாந்த பிள்ளையாராகலான், அவ்வாழ்வை விரும்பிய பாணருக்கு அவ்வாழ்வை அளித்தல் கடனாகலான் - மற்றதற்குப் பிள்ளையார் மனமக்கும்வற்று இசைந்தநுள் என்றும், ''இப்பிள்ளையார் அருள்செய்த இத்திருவருள் எல்லாவுயிருள்ளும் அனனியமாய்க் கலந்திருக்கும் இறைவனுக்குள் அருளாகலான், இப்பிள்ளையார் செய்த அருள் சிவபெருமானருளேயாகும். ஆகவே இப்பணியான் நக்குச் சிவாபராதம் உண்டா காது?'' என்று அப்பணியியற்ற அவாவடையாராயினாகலான் - தம்பிராள் அருளிதுவேல் எனப்பேணி என்றும், பிள்ளையாரும், எனை அந்தனர்களும், பாணரிடத்து எண்ணவேண்டிய குலத்தை எண்ணாது, அவருக்குண்டாயிருக்கும் அன்பின் ஒழுக்கத்தையும், அவ்வன்பினால் திருப்பதிக இசையை யாழில் அமைத்துப் பர்டாப்பெற்ற அவ்வன்மையையுமே எண்ணி அவர்பால் நட்பினைக் கொண்டாடி ரோகலான் - அகலா நண்புடன் அமர்ந்தார் என்றும், பாணர்பால் உண்டாகிய நட்பு இசைதாலானும் அன்பானும் உண்டாகிய நட்பாகலான், ''நவில்தொறும் நூல் கயம்போலும் பயில்தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு?'' என்றுக்கறிய இலக்கி யத்துக்கு இலக்கணமாய்ந்திருது என்னும் அதனை விளக்க - அற்றை நாள்போல் என்னும் அகலா நண்புடன் அமர்ந்தார் என்றும் கூறினார். (கசக)

தந்தையாருக்குத் தீல்லைக்குப்போதும் துறிப்புணர்த்தல்.

சிரபுரத்தில் அமர்ந்தருளும் திருஞான சம்பந்தர்
பரவுதிருத் தில்லைநடம் பயில்வாரைப் பணிக்கேதத்த
விரவியெழும் பெருங்காதல் வெள்ள த்தை உள்ள த்தில்
தரவிசையும் குறிப்பறியத் தவமுனிவர்க் கருள்செய்தார். கசல

(எ - து.) பாணனார் செய்தி இங்னவிருக்க, கீகாழியில் ஏழுந்தருளியிருக்கும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவள்ளாத்தில் வேதங்களொல்லாம் போற்றும் தகராகாசத்தானமாகிய திருத்தில்லையின்கண் ஆனந்தத்தாண்டவை செய்தருளும் தாண்டவேசனை வணங்கிப் போற்றவேண்டுமென்னும் பெரிய ஆசையாகிய வெள்ளத்தை அத்தாண்டவேசன் திருவருள் உண்டாக்க, அவ்வருளோடு கலங்கிருக்கும் அவ்வாசையில் தாம் இசைந்திருக்கும் குறிப்பினைத் தம்மைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற தவத்திலையுடைய சிவபாத இருதயர் அறியும்படியாகச் சொல்லி யருளினார், என்பதாம்.

சிரபுரத்தில் அமர்ந்தருளும் திருஞானசம்பந்தர் உள்ளத்தில் பரவு திருத்தில்லை நடம் பயில்வாரைப் பணிக்கேதத்த எழுங் காதல் வெள்ளத்தைத்தர விரவியேழும் குறிப்பறியத் தவமுனிவர்க்கருள்செய்தார் எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமக்கு ஞானப்பால் ஊட்டித் தம்மைப் பிரியாது காட்சி கொடுத்து இருக்கும் தங்கையாகிய தோணியப்பரிடத்துத் தாழும் பிரியாது இருக்கும் இயல்பினை உடையவரா யிருக்க, அவரது திருவள்ளத்தில் தில்லை நடராஜன் தம்மைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் பெரிய ஆசை வெள்ளத் தைத் தமது திருவருளால் உண்டாக்க, அவ்வருளிலும் அவ்வருளால் எழுந்த ஆசையிலும் தம் உள்ளமானது கலந்து எழுகின்ற குறிப்பினைச் சிவபாத இருதய ருக்குக் கூறினார் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கசங்)

தோணியப்பரைத் தோழுது தீல்லைக்குப் புறப்படல்

பிள்ளையார் அருள்செய்யப் பெருந்தவத்தால் பெற்றெடுத்த வள்ளலார் தாழும் உடன் செல்வதற்கு மனங்களிப்ப வெள்ளிமால் வரையென்னத் திருத்தோணி வீற்றிருந்த புள்ளிமான் உரியாரைத் தொழுதருளால் புறப்பட்டார். கசந்

(ஏ - து.) பிள்ளையார் தமது திருவள்ளக் குறிப்பினைத் தம்மைப் பெருந்தவத்தினால் பெற்றெடுத்தவராகிய சிவபாத இருதயருக்குச் சொல்லியருள், அவ்வள்ளலாரும் அப்பிள்ளையாருடன் போவதற்கு விழைய, அவ்விழைவினால் தமது மனமும் களிப்பினையடைய, அதனைப் பிள்ளையார் கண்டு, வெள்ளியங்கிரியைப் போல் விளங்கும் திருத்தோணியில் எழுந்தருளிய, புள்ளிமான்தோலை ஆடையாக உடுத்தியிருக்கின்ற இறைவரை வணங்கி, அப்பெருமான் திருவருள்பெற்று அங்கு நின்றும் புறப்பட்டனர், என்பதாம்.

வெள்ளியங்கிரியில் வீற்றிருப்பது போலும் இங்குத் திருத்தோணியின் சிகரத்தில் வீற்றிருக்கின்றனர் ஆகலான் - வேள்ளி மால்வரை என்னத் தீநுதி தோணி வீற்றிருந்த புள்ளிமான் உரியாரை என்றார்.

பிள்ளையாரது திருக்குறிப்பின்படி மாருதொழுகும் வள்ளலார் ஆகலான், தாழும் உடன் செல்வதற்கு மனம் களித்தனரென்னும் அக்குறிப்பினைப் பிள்ளையார் உணர்ந்து, திருத்தோணியப்பரிடத்தில் நடராஜப்பெருமானைத் தரி சித்து வருதற்கான விடைபெற்றுத் திருத்தில்லைக்குப் போகப் புறப்பட்டனர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கசந்)

தாவில்யாழிப் பரணரொடும் தாதையார் தம்மோடும் மேவியசீர் அடியார்கள் புடைவரவெங் குருவேந்தக் மூலின்மேல் அயன்போற்றும் புகலியினைக் கடந்துபோய்த் தேவர்கள்தம் பெருந்தேவர் திருத்தில்லை வழிச்செல்வார். கசச

(ஏ - ஶு) வெங்குரு என்னும் திருப்பெயருடைய சீகாழிக்குத் தலைவராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் யாழிசையில் வல்லவராகிய திருநீலகண்ட யாழிப்பாண ரோடும் தங்கையாராகிய சிவபாத இருதயரோடும், தம்மைவிட்டுப் பிரியாது வாழும் சிறப்பினையடைய அடியவர் திருக்கூட்டத்தவர் குழந்துவர, தாமரை மலரில் வசிக்கும் பிரமனில் போற்றப்பட்ட சீகாழியைக் கடந்து சென்றருளி, தேவர்களுக்கெல்லாம் பெரிய தேவனுகையை நடேசேப்பெருமானது திருத்தில்லையின் வழியே சென்றருள்வாராயினார், என்பதாம். (கசச)

வேறு

கோள்ளிட நதியையடைதல்

நள்ளி ருட்கணின் ரூடுவார் உறைபதி நடுவுகண் டனபோற்றி
முள்ளு டைப்புற வெள்ளிதழக் கேதகை முகிழ்விரி மணஞ்சுழப்
புள்ளு டைத்தடம் பழனமும் பகுகரும் புடைகழிந் திடப்போந்து
கொள்ளிடத்திரு நதிக்கரை அடைந்தனர் கவுணியர் குலதீபர்.

(எ - து) கவுணியர்குலதீபராகிய பின்னோயார் தில்லையை நோக்கிப் புறப்
பட்டு எழுந்தருளி வரும்போது, மகாசங்கார காலத்தில் படரும் நடுராத்திரி
மில் உமாதேவியர் காண நின்று நடனஞ் செய்தருஞ் தில்லைப்பதிக்கு நடுவி
ஊள்ள திருக்குருகாலூர் முதலிய பலதிருத்தளிகளைக் கண்டு அங்கங்கும் இறை
வணப் போற்றி, புறத்திடையே முட்களையடைய வெள்ளிய இதழ்களோடு
கடிய தாழைகளின் பூச்கள் விரிந்து எங்கும் நறுமணம் சூழ்ந்து வீச, பறவை
கள் சூழ்ந்திருக்கும் பெரிய வயல்களும், நீர்நிலைகளும் வழியின் இருபக்கங்
களிலும் கடந்து போக, கோள்ளிட, நதியின் கரையை அடைந்தருளினார்,
என்பதாம்.

(கசநு)

கோள்ளிடநதியைக் கடந்து போதல்

வண்டி ரைத்தெழு செழுமலர்ப் பிறங்கலும் மணியும் ஆ ரமும்உந்தித்
தண்ட லைப்பல வளத்தொடும் வருபுனல் தாழ்ந்துசே வடிதாழுத்
தெண்டி ரைக்கடல் பவளமும் பணிலமும் செழுமணித் திரள்முத்தும்
கொண்டிரட்டி*வந் தோதம் அங் கெதிர்கொளக் கொள்ளிடங் கடந்தேறி.

(எ - து.) வண்டுகள் இரைச்சவிட்டுத் தேனுண்ணத் திரியும் செழுமை
யான பூக்களாகிய மலைகளையும், முத்துக்களையும் சங்தனக் கட்டைகளையும் வாரிக்
கொண்டு, சோலையிலுள்ள பலவளங்களோடு வருகின்ற கொள்ளிடநதியின்
வெள்ளப் பெருக்கமானது அடங்கி, பின்னோயாரது திருவடிக்கீழ் வணங்கித்
தாழுவும், தெள்ளிய அலைகளையடைய கடவில்லின்றும் வருகின்ற ஒத்தமானது
(அலைகளானது) பவளங்களையும் சங்குகளையும் இரத்தினங்களையும் முத்துக்களை
யும் வாரிக்கொண்டு வீசித் தம்மை எதிர்கொள்ளவும் கொள்ளிடநதியைக்
கடந்தேறி, என்பதாம்.

பின்னோயார் எழுந்தருளிவரும்போது மேற்றிசையில்லின் றும் வரும் கொள்ளி
நடநதியானது வெள்ளப் பெருக்கடங்கித் திருவடியளவாகச் செல்லுதலால் அத்
தோற்றமானது, கொள்ளிடநதியானது மலர்கள் முத்துக்கள் முதலியவற்றைத்
திருவடியிலிட்டு வணங்குதல்போல் இருந்ததென்றும், கீழ்த்திசையில்லின் றும்
வரும் கடவின் பேரலையானது தன்னிடத்துள்ள பவளம் முதலிய திரவியங்களை
யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு கரையின்கண் வீசும் அத்தோற்றமானது, வருண
தேவன் எதிர்கொண்டழைக்க வருதல் போலும் இருந்ததென்றும் கூறினார்.

தில்லை எல்லையைக் கண்டு வணங்கல்

பல்கு தொண்டர்தங் குழாத்தொடும் உடன்வரும் பயின்மறையவர்குழச்
செல்க திப்பயன் காண்பவர் போற்களி சிந்தைகூர் தரக்கண்டு

*உட்டோதம் - சன்தம் பாடம்.

மல்கு தேவரே முதல்அணைத் துயிர்களும் வணங்கவேண் டின எல்லாம் நல்கு தில்லைகுழ் திருவெல்லை பணிந்தனர் ஞான ஆரம்துண்டார். (கசன)

(ஏ - து.) திருவருள் கலந்த ஞானப்பாலுண்டருளிய பிள்ளையார், தம் முடன் பிரியாது நிறைந்து வரும் அடியவர் திருக்கட்டங்களோடும், வேதங்களை ஒதுக்கின்ற வேதியர் கூட்டங்களும் சூழ்ந்து வரவும், அவர்கள் சென்று அடையத் தக்க கதிப்பயனை இன்னது இன்னது என்று மதித்து அளவிட்டுப் பார்ப்பவர் போலத் தமது திருவள்ளத்தில் களிப்பு அதிகரிக்க அவர்களைப் பார்த்தருளி, எவ்விடத்திலும் இருக்கும் தேவர் முதலிய எல்லாவயிர்களும் கண்டு வணங்கிய மாத்திரத்தில் வேண்டியாக்கு அருள் செய்யும் திருத்தில்லையைச் சூழ்ந்திருக்கும் எல்லையைக்கண்டு வணங்கியருளினர், என்பதாம்.

அடியவர் திருக்கட்டங்களும் அந்தனர் கூட்டங்களும் எங்கும் பரவிச் சூழ்ந்து வருதலை ஞானமுண்ட பிள்ளையார் கண்டு அடங்காத ஆனந்தம் கொண்டு பார்த்தருளினர் என்றும், பார்த்த அத்தோற்றுமானது, “இவர்கள் இனிப் பிறவாக்க தியை அடையுமாறு செய்யவேண்டும்” என்று திருவளத் தெண்ணி அக்கதிப்பயனை இத்துணைத்தெனக் கணிப்பவர்போலும் இருந்ததென்றங்கூறினார். (கசன)

போய்கைகளின் தோற்றுச் சிறப்பு

செங்க ஸ்ரீராமவர் தில்லையே நோக்கியித் திருந்துல கினிற்கெல்லாம் மங்க லந்தரு மழுஇளம் போதகம் வரும்கிழு மருங்கெங்கும் தங்கு புள்ளொலி வாழ்த்துரை எடுத்துமுன் தாமரை மதுவாசப் பொங்கு செம்முகைக் கரங்குவித் தலர்முகங் காட்டின புனர்பொய்கை.

(ஏ - து.) வேதசிவாகமங்களால் திருத்தப்பட்டிருக்கும் எல்லா வுகங்களுக்கும் சிவமங்கலத்தைத் தங்கருளும் இளங்களிருகிய ஆரைடைய பிள்ளையார், சிவந்த கண்களையுடைய இடபூர்தியையுடைய நடராசன், எழுந்தருளியிருக்கும் திருத் தில்லைய நோக்கி வரும்போது, இரண்டு பக்கங்களினும் இருக்கின்ற நீர் நிறைந்த தடாகங்கள் வாய்திறந்து மங்கல வாழ்த்துக்களைச் சொல்வது போல, பறவைகளை வாயாகக் கொண்டு களிப்பினையுடையனவாய்க் கூவி, அப்பிள்ளையார் கானும்படி அவர் முன்னே தேன்மணக்கின்ற செந்தாமரையின் அரும்புகளாகிய கைகளைக் குவித்துத் தாமரை மலர்களாகிய முகங்களை மலர்ந்து காட்டின, என்பதாம்.

இத் திருந்து உலகினிற்கெல்லாம் மங்கலந்தரும் மழுஇளம் போதகம், செங்கண் ஏற்றவர் தில்லையே நோக்கிவரும் மருங்கெங்கும் தங்குபுனர் பொய்கை, புள் ஒவி வாழ்த்துரை எடுத்து, (அவர்) முன் தாமரை மதுவாசப் பொங்கு செம்முகைக் கரங்குவித்து அவர்முகங் காட்டின எனக்கட்டிப் பொருள்கொள்க.

பிள்ளையார் தில்லையை நோக்கிவரும்பொழுது, இருபக்கங்களினும் உள்ள பொய்கைகள், தம்மிடத்துத் தங்கியிருக்கும் பறவைகளையே வாயாகக் கொண்டு மங்கலவாழ்த்துக்களைச் சொல்லியும், செந்தாமரையின் அரும்புகளையே கைக

ஊகக்கொண்டு கும்பிட்டும், செந்தாமரை மலர்களை முகமாகக்கொண்டு இனிய முகத்தைக் காட்டியும் களிக்கச் செய்தன என்றுங் கூறினார். (கசஅ)

மலர்ச்சோலைகளின் தோற்றுச் சிறப்பு

கலவ மென்மயில் இனங்களித் தழைத்திடக் கடிமணைக் குளிர்கால்வரங் துலவி முன்பணிந் தெதிர்கொளக் கிளர்ந்தெழுங் துடன்வரும் கரும்பார்ப்ப இலகு செந்தனிர்க்குளிநிறந் திகழ்தர இருகுமை புடையாட மலர்மு கம்பொலிந் தகையமென் கொம்பர்வின் ரூடுவமலர்ச் சோலை.

(எ - து) மலர்களையுடைய பூஞ்சோலையானது, கலாபத்தையுடைய மிருது வான் மயிற்கூட்டங்களைக் கொண்டு அழைக்கச் செய்யும், வாசமிக்க தென்ற காற்றைக்கொண்டு முன்னே வந்து நின்று உலாவி வணங்கி எதிர்கொள்ளச் செய்தும், மேலெழுங்கு நெருங்கித் தென்ற காற்றேருடு வரும் வண்டுகளைக் கொண்டு சந்தோஷத்தைக் காட்டும் ஆரவாரங்களைச் செய்யச் செய்தும், சிவந்து விளங்கும் தளிர்களைக்கொண்டு செங்கவாளி பரப்பச்செய்தும், பெரிய இலைக்கொத்துகளைக் கொண்டு ஆடும்படி செய்தும் மலராகிய முகம் பொலிவினை யடைந்தகைய மெல்விய பூங்கொம்புகள் ஆடுவனவாயிருக்கும், என்பதாம்.

பூஞ்சோலைகளின் தோற்றமானது, வருகின்ற பிள்ளையாரை, மயிற்கூட்டங்களைக்கொண்டு அழைத்தும், தென்ற காற்றைக்கொண்டு எதிர்வின்று வணங்கி எதிர்கொண்டும், தளிர்களைக்கொண்டு எங்கும் பிரகாசத்தை உண்டாக்கி வண்டுகளைக்கொண்டு ஆரவாரங்களைச்செய்தும், இலைக் கொத்துகளைக்கொண்டு ஆனங்கைக் கூத்தாடியும், மலராகிய முகம் பொலிவினையடைந்து, பூங்கொம்புகளைக்கொண்டு ஆடாளிற்கும் என்று கூறினார். (கசக)

நெற்பயிர்களின் தோற்றுச் சிறப்பு

இழைத்த டங்கொங்கை இமயமா மலைக்கொடி இன்னமு தெனஞானம் குழைத்த வித்திட அமுதுசெய் தருளிய குருளோயார் வரக்கண்டு மழைத்த மந்தமா ருதத்தினால் நறுமலர் வண்ணதுண் துகள் தூவித் தழைத்த பொங்கெழில் முகஞ்செய்து வணங்கின தடம்பனை வயற்சாலி.

(எ - து.) பரங்கிடக்கும் மருதங்கிடத்திற் பொருந்திய வயல்களில் உள்ள நெற்பயிர்கள், ஆபரணங்களோடு விளங்கும் பெரிய தனங்களையுடைய பர்வதராஜ புத்திரியாகிய பெரியகாய்கியார், இனிய அமுதமென்று ஞானத்தைக் குழைத்து ணாட்டியருள அதனைத் திருவழுதுசெய்த இளஞ்சிங்கத்தையொத்த பிள்ளையார் எழுங்கருளிவர, அவரைப்பார்த்து, குளிர்ந்த சிறு தென்றந்தாற்றினால் நறுமண முள்ள மலர்களையும், அழகிய நண்ணிய மகரங்தப் பொடிகளையும் தூவி, தழைந்து ஒங்கியிருக்கும் தமது அழகிய முகத்தைக் காட்டித் தலைவனங்கி நிற்கும், என்பதாம்.

தடம்பனை வயற்சாலி இழைத்தடங் கொங்கை, எங்கூட்டுக.

வயல்களில் நெற்பயிர்கள் நிறைந்து தழைத்துக் கதிர்விட்டு ஒங்கிச் சாய்ந் திருக்கும் தோற்றமானது, ஞானமுண்ட பிள்ளையாரது வரவை நோக்கி, “தேவ

* மெய்தொளி சிறந்திட - என்றும் பாடம்.

ரீருக்கு யாங்கள் என்ன செய்ய இருக்கின்றது! தேவரீர் பசிப்பினி யறியாத தெய்வ மூர்த்தி” என்று போற்றித் தென்றற் காற்றினால் மலர்களையும் மகரங்தங் களையும் வீசித் தலைவணக்கி நிற்குமென்று கூறியவாரும். (கடி 10)

கழகமரங்களின் தோற்றுச் சீறப்பு

ஞாலம் உய்ந்திட ஞானமுண் டவரெழுந் தருளும் அந் நலங்கண்டு சேல்அ லம்புதண் புனற்றடம் படிந்தலை சிதமா ருதம்வீசச் சாலவும்பல கண்பெறும் பயன்பெறும் தன்மையிற் களிகூர்வ போல்அ சைந்திரு புடைமிடைந் தாடின புறம்பலை நறும்பூக்கம்.

(எ - து.) மருதங்கிலத்தின்கண் உள்ள வயல்களின் புறத்தே நிற்கும் நல்ல கழுக மரங்கள், உலகினர் உய்யும்பொருட்டுச் சிவஞானப்பாலை உண்டருளிய பிள்ளையார் எழுந்தருளும் அங்கலத்தை நோக்கி, “கெண்டைமீன்கள் கலக்குகின்ற குளிர்ந்த நீரையுடைய தடாகங்களில் படிந்து வருகின்ற குளிர்ந்த தென்றற் காற்றனுது வீச, அளவில்லாத கழுகுகளின் கொத்துக்களென்னும் பல கண்களை நாம் பெற்றிருத்தவினால் ஆகிய பயனை இப்போது அடையப் பெற்றோம்” என்று எண்ணி அத்தன்மையினால் களிப்பு மிகுந்ததுபோல அசைந்து இருபக்கத் திலும் நெருங்கி ஆடின, என்பதாம்.

கழுகமரங்கள் அசைந்தாடும் தோற்றம், “நாம் பாக்குக் கொத்துக்களை உடையனவா யிருக்கின்றோம்; அவை நமக்குப் பல கண்களேபோல் காணப்படுகின்றன. இவ்வளவு கண்களைப் பெற்றதனால் நாம் அடையப்பெறும் பயன், ஞானபோனகம் உண்ட பிள்ளையாரை இன்று நன்றாக்க காணப்பெற்றோமே, இதுவன்றி நமக்கு வேறென்ன பயன் வேண்டும்?” என்று களிகூர்ந்து அசைந்து ஆவனபோல் இருந்ததென்று கூறினார். (கடுக)

ஆகாயத்தின் தோற்றுச் சீறப்பு

பவந்த விரப்பவர் தில்லைசூழ் எல்லையின் மறையவர் பயில்வேள்விச் சிவந்த ரும்பயன் உடையஆகுதிகளின் செழும்புகைப் பரப்பாலே தவந்த மூப்பவர் தருளிய பிள்ளையார் தாம் அணை வறமுன்னே நிவந்த நிலதுண் துகில்விதா னித்ததுபோன்றது நெடுவானம். கடுஉ.

(எ - து.) பெரியஆகாயமானது, உலகில் தவநெறிகள் தலையெடுப்பவந்து அவதாராக்கெய்தருளிய பிள்ளையார் இங்கெழுந்தருளுவாராகலான் அதன் நிமித்தம், தம்மைக் கண்டவர்களது பிறவியை கீக்கியருளும் நடராஜப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தில்லையைச்சூழ்ந்த எல்லையில் வாழும் அந்தணர்கள் செய்கின்ற யாகத்தில் இடுகின்ற, உயிர்களுக்குவேண்டிய நன்மைகளைத்தரும் பயன் களையுடைய நெய் முதலிய ஆகுதிப் பொருள்களில் உண்டருகும் செழுமைபொருங்கிய புதை என்கின்ற நிலங்களுள் நல்ல வல்திரித்தை எடுத்துக்கொண்டு முற்பட்டுவெந்து மேல் விதானங்கட்டியதுபோலிருந்தது என்பதாம்.

நெடுவானம், பவந்தவிரப்பவர் எனக்கூட்டுக,

புராணம்] திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் கந்த

தில்லையில் வாழும் அந்தணர்கள் செய்யும் யாகப்புகை ஆகாயத்திற் பரவி யிருக்குங் தோற்றமானது, தவந்தழைப்ப அவதாரஞ் செய்தருளிய பின்னொயார் பவந்தவிர்ப்ப ஆடுகின்ற ஆனந்தக்கூத்தனைத் தரிசிக்க வருகின்றாகையால் அப் பெருமானுக்கு நாம் எங்கும் நில் பரப்பவேண்டும் என்று ஆகாயமானது அன் புடைமை கொண்டு, அங்கு அந்தணர்கள் செய்யும் யாகத் தினின்றைமும் செழு மையுடைய புகையையே நீலவஸ்திரமாகக் கொண்டு ஆகாயம் முழுவதும் பரப் பியது போலும் என்று கூறினார். (கடுசு)

நெடுவனம், பவந்தவிர்ப்பவர் எனக்கூட்டுக.

தென்திருவாயில் வந்தனைதல்.

கரும்பு செந்தெல்லைபங் கரும்பொடு கலந்துயர் சுழனியம் பணைநிங்கி அரும்பு மென்மலர் தனிர்பல மூலமென் றனைத்தின்ஆ கரமான மருங்கில் நந்தன வனம்பணிந் தணைந்தனர் மாடமா விகையோங்கி நெருங்கு தில்லைசூழ் நெடுமதில் தென்திரு வாயினேர் அணித்தாக.

(எ - து.) ஆனுடைய பின்னொயார், கரும்பும் செந்தெற்பயிர்களும் பசிய சமுகமரங்களோடுங் கலந்து செழுமைப்படைத்துள்ள வயல்களோடுங்கூடிய மருத நிலங்களைக் கடந்து, முகைகளும் மெல்லிய மலர்களும் தனிர்களும் பழங்களும் கிழங்குகளும் என்ற சொல்லப்பட்ட எல்லாப்பொருள்களுக்கும் மூலமாயுள்ள பிறப்பிடமான தில்லையின் பக்கங்களில் உள்ள திருந்தனவனங்களைப் பணிந்து, மாடங்களும் மாளிகைகளும் மேலோங்கி நெருங்கியுள்ள தில்லையைச்சூழ்ந்த நெடியமதிலின் தென்திசைத் திருவாயிலின் நேரே சமீபமாக எழுந்தருளினர், என்பதாம்.

இவ்வொன்பது திருப்பாட்டானும், பின்னொயார் சீகாழியைவிட்டுத் தில்லையைகோக்கிப் புறப்பட்டுக் கொள்ளிடக்கரையை வந்தடைந்ததும், பின்னர் அந்நதியைக் கடந்து வந்ததும், வந்து தில்லை எல்லையைப் பணிந்ததும், எல்லைக்குள் எழுந்தருளித் தென்திருவாயிலை யடையும் அளவும் ஆங்காங்குள் நீர்நிறைந்துள்ள பொய்கைகளின் தோற்றமும், மலர்ச்சோலைகளின் தோற்றமும், நெற்பயிர்களின் தோற்றமும், கழுகுகளின் தோற்றமும், ஆகாயத்தின் தோற்றமும் ஆகிய இவைகளின் சிறப்பும், ஆனுடைய பின்னொயாரை இவைகளைல்லாம் உபசரிப்பனவாக இருந்த காட்சியும் விதந்து கூறப்பட்டு இத்திருப்பாட்டில் தென் திருவாயிலை அடைந்தருளினமை கூறப்பட்டது. (கடுசு)

பின்னொயாரை அழைக்க எதிர்கோள்ளல்

பொங்குகொங்கையில் சுறந்தமெய்ஞ ஞானமாம் போனகம் பொற்குன்ற மங்கை செங்கையால் ஊட்டவுண் டருளிய மதலையார் வந்தார்என் ரங்கண் வாழ்பெருங் *திருத்தில்லை அந்தணர் அன்பர்களுடன் ஈண்டி எங்கும் மங்கல அணிமிக அலங்கரித் தெதிர்கொள அணைவர்கள். கந்த

(எ - து.) “பர்வதராஜ புத்திரியாகிய உமாதேவியார், தம்முடைய தனங்களிற்பூரித்த மெய்ஞஞானமாகிய திருவழுதினைத் தம்முடைய சிவங்த திருக்கரங்

* தில்லைவாழ்—என்றும் பாடம்.

களால் கற்று ஊட்ட உண்டருளிய பிள்ளையார் தில்லைத் தென்திருவாயிலை அடைந்தருளினார்” என்று அத்தில்லையின்கண் வாழ்கின்றவர்களாகிய தில்லை மூவாயிரவர்களென்று பெருமை பெற்ற அந்தணர்கள் அறிந்து, அகம்படித் தொண்டர்களாகிய அடியார்களோடு தில்லை முழுவதும் மங்கலகரமான அழகிற் கிறந்த அலங்காரங்களைச் செய்து பிள்ளையாரை எதிர்கொள்ள வருவார்களாயினர்கள், என்பதாம்.

“தில்லையின்கண் எல்லையில்லாத காலம் நடராஜன் நடனம் செய்வ ராகவும், சிவகாமியார் அந்தனத்தைப் பார்த்திருப்பவராகவும் முன்னுள்ளாரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றோம், நாமும் இன்றளவுக் காண்கின்றோம்; இதுவன்றி, சிவகாமியார் ஞானப்பாலைக் கற்று யாருக்காவது ஊட்டினாரா! அதனை யாராவது உண்டு பாடினார்களா? ஞானத்தைப் பாலாகக் கற்றத்தும், அதனை உண்டு தமிழாக யாவரும் உண்ணப்பொழுவதும் என்றும் யாவரும் காண அதிசயம்” என்று அதிசயித்து ஞானமுண்டுவரும் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டழைக்க, அந்தணர்கள் தமது கூட்டமேயன்றி அடியார்களையும் பெருங்கூட்டமாக அழைத்துக்கொண்டு சென்றனரென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கடுசு)

பிள்ளையாரைத் தில்லைக்குள் அழைத்து வந்தல்

வேத நாதமும் மங்கல முழக்கமும் விசம்பிடை நிறைந்தோங்கக் கீத வாசநீர் நிறைந்து தீபங்கள் திசையெலாம் நிறைந்தாரச் சோதிமாமனி வாயிலின் புறஞ்சென்று சோபனனுக் கமும்சொல்லிக் கோதி லாதவர் ஞானசம் பந்தரை எதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார்.

(எ - து.) அவச்செயலை என்றும் ஒழித்தவர்களாகிய தில்லைவாழுந்தணர்கள், வேதவோசையும் மங்கல வாழ்த்தொலிகளும் விண்ணுலகத்தில் நிறைந்து மேலோங்கி ஒவிக்கவும், தண்ணியதாய் நறுமணங் கமழும் தீர்த்தம் நிறைந்துள்ள பூரணகும்பங்களும் தீபங்களும் எத்திசைகளிலும் நிறைந்திருக்கவும், ஒளி பரப்பும் இரத்தினங்கள் அழுத்திய தென்மதில் திருவாயிலின் புறம்பே சென்று, வேதங்களிற் கூறும் மங்கலகரமாகிய ஆசிவசனங்களைச் சொல்லி, ஆளுடைய பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு அழைத்துத் தில்லைக்குள் எழுந்தருளிவரச் செய்தனர், என்பதாம்.

கோதிலாதவர் வேதநாதமும் மங்கலமுழக்கமும் வாயிலின்புறஞ் சென்று சோபன ஆக்கமும் சொல்லி ஞானசம்பந்தரை எதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார் எனக்கூட்டிடப் பொருள் கொள்க.

“இப்பிள்ளையார், பிள்ளைமைப் பருவமுடைய மூவாண்டிற்றனே ஞான சம்பந்தராய், ஞானசம்பந்தீர் என்னும் திருநாமமும் உடையவராய் வெளியே வந்தனர். நமக்கெல்லாம் எத்தனையோ ஆண்டுகளாயும் ஞானசம்பந்தம் உடையோம் என்பதை அறிவதற்கில்லை. இனியேனும் ஞானசம்பந்தரது சம்பந்தமேனும் கிடைக்கப் பெறுவோமாயின் இன்று நம்மைக் காண்பவர்களெல்லாம் ஞானசம்பந்தர் திருக்கூட்டமென்று சொல்வார்கள்லவா?” என்னும் அவாக் கொண்டு தில்லைப்பதியை அலங்கரித்து, எதிர்கொண்டு, பிள்ளையாருடன் கூடி, யாவரும் ஞானசம்பந்தம் உடையவர்களாய்த் தில்லையுட் புக்கார் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கடுசு)

பிள்ளையார் வீதியைத் தொழுதல்

செல்வ மல்கிய தில்லைமு தூரினில் தென் திசைச் திருவாயில் எல்லைநிங்கியுள் புகுந்திரு மருங்குநின் நெடுக்கும்ஏத் தொலிகுழ மல்லல்ஆவண மறுகிடைக் கழிந்துபோய் மறையவர் நிறைவாழ்க்கைத் தொல்லைமாளிகை நிறைத்திரு வீதியைத் தொழுதனைந் தனர்தாயோர்.

(ஏ - து.) ஆளுடைய பிள்ளையார், செல்வம் நிறைந்த திருத்தில்லை என்னும் பழைய திருப்பதியின் தென் திசைக்கண்ணுள்ள திருவாயிலின் எல்லையைத் தாண்டி உள்ளேபுகுந்து இருபக்கக்களினும் அந்தனர் முதலியோர் நின்று கூறும் வாழ்த்தொலி குழ, பல பொருள்களாலும் வளம் பெற்றுள்ள கடைவீதியைக் கடந்து அப்புறஞ் சென்று, தில்லை மூவாயிரவர்கள் நிறைந்து வாழும் வாழ்க்கை யினையுடைய பழைய திருமாளிகைப் பத்தியோடுகூடிய திருவீதியை வணங்கி அப்புறம் எழுங்கதருளினர், என்பதாம்.

தாயோர், செல்வமல்கிய தில்லைமுதூரினில் திருவீதியைத் தொழுதனைந் தனர் என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

ஞானசம்பந்தமூர்த்தி அநாதிமலமுத்தராகலான் - தாயோர் என்றார். (கடுசு)

கோபுரத்தைக்கண்டு வணங்கல்.

மலர்ந்த பேரோளி குளிர்தரச் சிவமணம் கமழுந்துவான் துகள்மாறிச் சிலம்ப லம்புசே வடியவர் பயில்வுறும் செம்மையால் திருத்தொண்டு கலந்த அன்பர்தம் சிந்தையில் திகழ்திரு வீதிகண் களிசெய்யப்

* பலன்கொள் மைந்தனூர் எழுநிலைக் கோபுரம் பணிந்தெழுங் தனர்போற்றி.

(ஏ - து) சிவமணமானது எவ்விடத்தும் பரந்து மேலெழுங் தூகளை மாற்றி, எங்கும் பரந்து பேரோளியைத் தரும் சூரியப் பிரகாசத்தினால் உண்டாகும் வெம் மையைப் போக்கிக் குளிர்ச்சியைச் செய்ய, சிவாகம உச்சாரணைகளையும் சிவவேடங்களையும் உடைய சிலம்பொலிக்கும் குஞ்சிதபாதத்தையுடைய நடராஜப் பெரு மாளின் அடியவர்கள் எப்பொழுதும் நீங்காது உலவும் சிறப்பினால் இறைவனுடைய திருத்தொண்டுகளில் கலந்திருக்கும் அவ்வன்பர்களுடைய சிந்தையைப் போல விளங்குகின்ற திருவீதியானது கண்களைக் களிக்கச்செய்ய, அங்வனங்களிக்கச்செய்வதனால் அடையப்படும் பலனைக் கொள்ளத்தக்கவராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் எழுநிலையோடு கூடியுள்ள கோபுரத்தைக் கண்டு பணிந்தெழுங் து தோத்திரஞ் செய்தனர், என்பதாம்.

தில்லையின்கணுள்ள தேரோடும் பெரிய வீதியில், திருமேனி முற்றும் திருநீற்றினையும் உருத்திராக்கமணிகளையும் அணிந்து, நடராஜனுடைய திருஞாமத்தைக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிச் சொல்லும் அடியவர் திருக்குட்டங்கள் நிறைந்திருக்கும் மிகுதியினால் வேடத்தின் பொலிவானது சூரியனுடைய வெப்பத்தைக் குளிர்ச்செய்கின்றதென்றும், சிவாகமோச்சாரணையானது நடராஜனுடையதெருண் மணத்தை எங்கும் வீச்சுசெய்கின்றதென்றும், அவ்வடியவர் நாமோச்சாரணை செய்து கூத்தாடிச்செல்லும் அச்செய்கையினால் உண்டாகும் தூகள் வேறு

* புலங்கொள்-என்றும் பாடம்.

வகையினாலுண்டாகும் மண்புமுதிகளை மாறும்படி செய்வதென்றும், இவ்வண்ண மான சிறப்பான் அன்பர்கள் சித்தத்தைப்போல் அவ்வீதி பிரகாசித்துக் களிக்கச் செய்கின்றதென்றும், அக்களிப்புக்குரியராகிய ஆளுடையபிள்ளையார் அக்களிப் பினைக்கண்டு திருவுள்ளம் மகிழ்ந்தனரென்றும், இம்மகிழ்ச்சிபோல் ஒன்றின்மே வொன்றுக் கிலைகளால் மேலோங்கியிருக்கும் கோபுரத்தைக் கண்டு வணக்கின ரென்றும், இத்திருப்பாட்டான் கூறியவாரும்.

இதனால், தென்திசையை நோக்கி நடராஜப்பெருமான் நடனஞ்சு செய்கின்ற ராகவின் அப்பெருமானைக் காலங்கள் தோறும் அடியவர் திருக்கூட்டத்தவர்கள் அத்தெற்கு வீதியில் சீங்காது நின்று தரிசிக்கும் சிறப்பினைக்கூறியதுமாம். (கடுசு)

திருவனுக்கன் திருவாயிலையடைதல்.

நீடு நீள்நிலைக் கோபுரத் துள்புக்கு நிலவிய திருமுன்றில் மாடுசெம்பொனின் மாளிகை வலங்கொண்டு வானுற வளர்திங்கள் சூடு கின்ற பேரம்பலம் தொழுதுபோா் தருமறை தொடர்ந்தேத்த ஆடு கின்றவர் முன்புற அணைந்தனர் அணிகளர் மணிவாயில். கடுஅ

(எ - து.) பெரிய நிலைகளால் மேலோங்கி யிருக்கும் திருக்கோபுரத்தைக் கண்டு வணங்கியபின், உள்ளே புகுந்தருளி, அங்கு விளங்கானின்ற திருமுற்றத்தி னருகே செம்பொன்னாலாகிய திருமாளிகையை வலங்செய்து, ஆகாயமளவும் வளர்ந்து அங்கு உயர்ந்திருக்கின்ற இளம்பிறையைத் தாங்கிய பேரம்பலம் என்னும் பொன்னம்பலத்தைக் கண்டு வணங்கிச் சென்றருளி, அரிய வேதங்கள் தொடர்ந்து துதிக்க ஆனந்த நடனஞ்சு செய்யும் நடராஜன் முன்னே அழுகு பெற விளங்கும் திருவனுக்கன் திருவாயிலை யடைந்தருளினார், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடையபிள்ளையார் பெரிய கோபுரத்தை முன் வணங்கி உள்ளே சென்று, பொன்மாளிகை சூழ்ந்திருக்கும் முற்றத்தை வலம் வந்து, சந்திரமண்டலத்தை அளாவி அவ்வெண்ணிறமுடைய ஒளியோடு பொன்னம்பலத்தின் செந்திற ஒளி கலங்கு விளங்குவதாகிய பொன்னம்பலத்தை வணங்கி அங்கு நின்றும் உள்ளே எழுந்தருளி, திருவனுக்கன் திருவாயிலை அடைந்தருளினார் ரென்று கூறியவாரும். (கடுஅ)

திருவனுக்கன் திருவாயிலினுள் னே எழுந்தருளல்.

நந்தி யெம்பிரான் முதற்கண நாதர்கள் நலங்கொள்பன் * முறைகூட அந்த மில்லவர் அனுகிமுன் தொழுதிரு வனுக்கனாந் திருவாயில் சிங்கதை யார்வமும் பெருகிடச் சென்னியில் † சிறுச்செய்ய கையேற உய்ந்து வாழ்திரு நயனங்கள் களிகொள்ள உருகும் அன் பொடுபுக்கார்.

(எ - து) எம்முடைய பெருமானங்கிய திருநந்திதேவர் முதலிய சிவகணாதர் கள் பலமுறையும் இறைவனைவிடப்படும் தொண்டுகளாகிய நலங்களைக் கொள்ளும் இயல்புடையராய் எண்ணிறந்த பேர்கள் முன்னே கூடிவந்து நெருங்கி வணங்கும் திருவனுக்கன் என்னும் திருவாயிலில் சிங்கதையின்கண் எழும் ஆனந்தமும் அதி

* மறைகூட—என்றும் பாடம்.

† சிறிய செங்கை—என்றும் பாடம்.

கரிக்க, தமது திருமுடியில் சிவந்த சிறிய திருக்கரங்கள் ஏற, இறைவனையே தரி சித்து உய்து வாழ்வதாகிய திருக்கண்கள் களிப்பினைக்கொள்ள உருகிய அன்பொடு புகுந்தருளினர், என்பதாம்.

கண்டால் முத்தியைத் தரும் அதுக்கிரகச் செயலையுடையவன் நடராஜப் பெருமானுகலான், தம்மைத் தரிசிக்கின்றவர்களுக்குப் பரமுத்தியாகிய சாயுச்சிய முத்தி நீங்கலாகப் பதமுத்திகளை அதுக்கிரகஞ் செய்கின்ற காலத்து, அவர்களுக்கு அப்பதமுத்திகளைக் கொடுத்தற்குரிய திருக்கமியாயத்தில் சேர்க்கவேண்டி யிருத் தலின், அங்கங்கொள் பணியைச் செய்வதற்கு அப்போதைக்கப்போது பலமுறை யும் சிவகண்ணாதர்கள் அவ்வணுக்கன் திருவாயிலில் கெருங்கி யிருப்பார்களென்றும், குஞ்சிதபாதத்தில் கூடுவதாகிய பரமுத்திக்கு உரியராகிய தொண்டர்களை அங்கங்ம் சிவகண் நாதர்களோடு செல்லவிடாது, ஆசிரியர் பெருமானுகிய நந்தியெம்பெருமான் அங்கு நின்று அப்பரமுத்தியாகிய திருவருள் முத்தியை அங்குனே கூடுமாறு செய்வரென்றும், இங்கங்மான சிறப்பினையுடைய அத்திரு வாயிலில் சிவபிரானையே கண்டு களித்து வாழும் இயல்பிற் சிறந்திருக்கும் கண்களையுடைய ஆளுடையபிள்ளையார் சிந்தையின் கண்ணே ஆசை பெருகவும் திரு முடியிலே சிறியதளிர்போன்ற திருக்கரங்கள் ஏறவும், உருகிய அன்பொடு புகுந்தருளினுரென்று இத்திருப்பாட்டான் கூறியவாரும்.

(கஞ்ச)

நடராஜப்பெருமானைக் கண்டு போற்றல்.

அன்ன லார் தமக் களி த்தமெய்ஞ ஞானமேயானவும்பல முந்தம் உண்ணி றைந்தஞா னத்தெழும் ஆனந்த ஒருபெருந் தனிக்கூத்தும் கண்ணின் மூன்புறக் கண்டுகும் பிட்டெடுமும் களிப்பொடும் கடற்காழிப் புண்ணியைக்கொழுந் தனையவர் போற்றுவார் புனிதரா டியபொற்பு. கக்க

(எ - து) திருவணுக்கன் திருவாயிலினுள்ளே உருகிய அன்போடு புக்கு அங்கு, தோணியப்பர் தமக்களித்த மெய்ஞ்ஞானமயமேயாகிய திருவம்பலமும், தமது திருவுள்ளத்தில் சிறைந்த திருவருள் ஞானத்தில் எழுகின்ற சிவானந்த ரூபமேயான ஒப்பில்லாத ஒரு பெரிய கூத்தும், ஆகிய இவ்விரண்டினையும் தம் திருக்கண்களால் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டு கும்பிட்டு மேலெழுகின்ற ஆனந்தப் பெருக்கோடும், கடற்பெருக்கத்தான் அழிவினை யறியாத சிகாழியில் அவதரித்த சிவபுண்ணியத்தின் கொழுந்தினையொத்த ஆளுடையபிள்ளையார் நடராஜப் பெருமான் நடனம் செய்தருநும் திருக்கூத்தினைத் தோத்திரஞ் செய்வாராயினர், என்பதாம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார், திருவம்பலத்தைக் கண்டபோது, அவ்வும்பலம் தாம் உண்டருளிய மெய்ஞ்ஞான சொருபமாகவும், அவ்வும்பலத்துள் இறைவன் நின்று செய்தருநும் கூத்து, தம் உள்ளத்து அனவரதமும் நின்றும் ஒரு பெரும் தனிக்கூத்தாகவும் கண்டு, அஃதாவது, அதுகாறும் உள்ளத்துள் ரண்ட காட்சியாகவே வெளியே கண்டு கும்பிட்டெடுந்து டடராஜனது நடனத்தைத் து திப்பாரயினர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கக்க)

திருப்பதிகம் ஒதல்

உணர்வின் நேர்பெற வருந் சிவபோகத்தை ஒழிவின்றி உருவின்கண் அணையும் ஐம்பொறி அளவினும் எளிவர அருளினை எனப்போற்றி

இனையில் வண்பெரும் கருணையே ஏத்திமுன் னெடுத்த சொற்பதிகத்தில் புணரும் இன்னிரை பாடினர் ஆடினர் பொழிந்தனர் விழிமாரி. கசுத

(எ-து.) நடராஜப் பெருமானது நடனத்தைப் பிள்ளையார் எவ்வாறு போற்றத் தொடங்கினாரெனில், “சன்மார்க்க ஞானிகள் தமது ஆன்மஅறிவு, அவனவ எதுவாய்க்காணப்படும் உருவங்களிடத்து மாற்மாறி நீக்கமின்றிப் பொருந்தும் ஜம்பொறிகளோடு கலந்து ஜயறிவாக, அந்த ஆன்ம அறிவை, அந்த ஜவகை அறிவுகளில் செல்லவொட்டாது தடுத்து, ஜயறிவுகளையும் அறிகின்ற தன்னிறவோடு கலப்பித்து, பின் தம் அறிவுக்குக் காட்டாக திருந்து எல்லா வற்றையும் அறிவித்தும் அறியவும் செய்கின்ற சிவ அறிவோடு நேர்பெறச் செய்ய வருகின்ற காலத்து வருவதாகிய சிவபோகத்தை. இங்வனம் கூறிய முறைப்படி தம் அறிவை நேர்பெறச் செய்ய அறியாதவர்கள், ஒழிவின்றி உருவின்கண் அணையும் ஜம்பொறியளினும் எளிதாக வரும்படி நீ நடனஞ் செய் தருகின்றனே” என்று தோத்திரஞ் செய்து, அந்த ஒப்பில்லாத பெரிய அருளையே அப்பெருமான் முன்னே தாம் எடுத்தருளிய திருப்பதிகத்தில் பொருந்திய இனிய இசையோடு பாடினர், ஆனந்தக் கூத்தாடினர், திருக்கண்களி னின்றும் ஆனந்தக் கண்ணிரைச் சொரிந்தனர், என்பதாம். (கசுக)

வேறு.

ஊழி முதல்வர்க் குரிமைத் தொழிற்சிறப்பால்
வாழி திருத் தில்லைவாழ் அந்தனரை முன்வைத்தே
ஏழிசையும் ஒங்க எடுத்தார் எமையாளும்
காழியர்தங் காவலனார் “கற்றுங் கேரியோம்பி”.

கசு

(எ-து.) எல்லாத் தேவர்களுடைய முதன்மையையும் அழித்து எழுகின்ற ஊழிக்காலத்துக்கு முதல்வரா யிருக்கின்ற நடராஜப் பெருமானுக்கு உரிமையா யுள் பூசனைத் தொழிலின் சிறப்பினால் வாழ்வு பெற்றிருக்கின்ற தில்லைவாழ் அந்தனர்களைத் திருப்பாட்டின் முன்னாகவைத்து ஏழிசைகளும் நிரம்பி ஒலிக்கும்படி எம்மையாண்டருநும் சீகாழித்தலைவராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார், “கற்றுக்கொரி யோம்பி” என்னும் திருப்பதிகத்தை எடுத்துப் பாடியருளினார், என்பதாம்.

சிவவனுரவில் சேர்பெற்ற அறிவினையுடையவர்களுக்கு வருவதாகிய சிவ போகத்தை, ஜம்பொறிகளின் வழியில் சேர்பெற்றிருக்கும் அறிவினையுடையவர்க்கும் தந்தருளும் நடராஜனது ஆனந்த நடனத்தைப் புகழ்ந்து அப்பெருமானைப் போல், தாம் பதிகத்தை எடுத்தலாகிய ஒரு செயலும், அதில் இசையைச் சேர்ப்ப தாகிய ஒருசெயலும், பாடுதலாகிய ஒருசெயலும், ஆவேதாகிய ஒருசெயலும், ஆனந்தக் கண்ணிர் பொழிவதாகிய ஒரு செயலும் ஆகிய ஜவகைச் செயல்களையும் செய்து “கற்றுங் கேரியோம்பி” என்னும் பதிகத்தில் தில்லைவாழுந்தனர்களை முதல்வேலைவத்துப் பாடி யருளினார் ஆளுடைய பிள்ளையாரென்று இவ்விரண்டு திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கசு)

திருப்பதிகம்.

பண்ணைர் பதிகத் திருக்கடைக்காப் புப்பரவி
உண்ணைடும் என்பும் உயிருங் கரைந்தருக்கும்

விண்ணை யகன்கூத்து *வெட்ட வெளி யேதினைத்துக்
கண்ணு ரமுதுண்டார் காலம் பெறவமுதார்.

கசாந

(ஏ - து) பண்ணமைந்த 'கற்றூங்கெரியோம்பி' என்னுமப் பதிகத்தில் தமிழ் மாலை கோலத்தாற் பாடவல்லார் நல்லாரே! என்று திருக்கடைக்காப்பையுமருளி உடம்பினுள்ளிருக்கின்ற எலும்பும் உயிரும் ஒன்றாக்க கலங்குருகச் செய்யும் தேவர் கள் தலைவனுகிய நடேசப் பெருமானது ஆனந்தத்திருக்குத்தினை நான் எக்காலம் பெறுவேணன்று அந்தப் பெருவெளியாகிய சிற்றம்பலத்தில் தம் இருக்கண்களும் நிரம்ப அழுதுண்டவராகிய ஞானமுண்டபிள்ளையார் அழுதருளினார், என்பதாம்.

தீல்லைக்கூத்தினைத் தரிசித்து வெளிவருதல்

முன்மால் அயன் அறியா மூர்த்தியார் முன்னின்று
சொன்மாலை யாற்காலம் எல்லாம் துதித்திறைஞ்சிப்
பன்மா மறைவெள்ளாம் சூழ்ந்து பரவுகின்ற
பொன்மா ஸிகையைவலங் கொண்டு புறம்போந்தார்.

கசாந

(ஏ - து.) இனி எக்காலத்தில் தரிசனஞ்செய்யப் பெறுவேணன்று அழுத பிள்ளையார், திருமாலும் பிரமனும் அறியப் பெருத நடேச மூர்த்தியினது சங்கிதியின் முன்னே நின்று, அங்கு நடக்கும் ஆறுகால பூஜைகளிலும் திருப்பதிக மாகிய சொன்மாலைகளால் துதித்து வணங்கி, பின் எண்ணிறந்த வேதங்கள் இடைவிடாது சூழ்ந்து துதிக்கின்ற பொன்னம்பலத்தை வலம்வந்து புறம்பே எழுந்தருளினார், என்பதாம்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டானும், உணர்வில் நேர்பெற வரும் சிவபோகத்தை இந்த வெட்ட வெளியிலே நின்று நடனஞ்செய்து யாவருக்கும் அருளும் இவ்வானக்கத்தை, எக்காலம் பெறுவேணன்று என்புமுயிருங்கரைங்களுகிக் கண்ணீர் அரும்பி அங்குணைநின்ற காலங்கள் தோறும் திருப்பதிகங்களைப்பாடி ஆனந்த பரவசத்தராய், திருக்குத்தினை விளைவிக்கும் மெய்ஞ்சு ஞானத்தை முன் திருவாக்கினால் உண்டருளியதுபோல் இப்போது திருக்குத்தில் விளையும் ஆனந்தத்தையும் திருக்கண்களால் உண்டருளினர் என்றும், அப்பொன்னம்பலத்தை வலமாக வந்து கோயிலுக்கு வெளியே வந்தனரென்றும் கறியவாரும்.

(கசாந)

அனுக்கன் திருவாயிலையும் திருவிதிகளையும் தரிசித்தல்
செல்வத் திருமுன்றில் தாழ்ந்தெழுந்து தேவர்குழாம்
மல்குந் திருவாயில் வந்திறைஞ்சி மாதவங்கள்
நல்குந் திருவிதி நான்குந் தொழுதங்கள்
அல்குந் திறம்அஞ்ச வரார்சண்பை ஆண்டகையார்.

கசாநு

(ஏ - து.) வெளியே எழுந்தருளிய சண்பை நகரத்திற்குத் தலைவராகிய பிள்ளையார் செல்வம் நிறைந்த முற்றத்தில் நின்று பணிந்தெழுந்து, திருமால் முதலிய தேவரெல்லாம் நிறைந்திருக்கும் தெற்கின்கண் உள்ள திருவண்ணக்கண் திருவாயிலை வணங்கி, அதன் பின்னர், செயற்கரிய தவங்களெல்லாம் மிக எளி

* தெவள் - என்றும் பாடம்.

தாய்த்தரவல்ல நான்கு திருவீதிகளையும் வணங்கிப் பின்னர் சிலாளேனும் அங்கு வசித்திருப்பதற்கு அஞ்சவாராயினார், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான் “நடராஜப் பெருமான் உலாவரும் வீதிகளாயும், அடியார்கள் இடைவிடாது வலம்வந்து பணிந்திருக்கும் வீதிகளாயுமிருப்பதால் இவ்வெல்லைக்கு வெளியேயிருந்து நாம் வணங்கவேண்டியதே யன்றிக் காலால் நடந்து உள்ளே வசித்து வாழ்தல் சிவாபராதமாம்” என்று ஆளுடைய பிள்ளையார் அன்பு மீதார்த்து அஞ்சினரென்று கூறப்பட்டது.

வனம் மலை முதலிய இடங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கு அவை தாமே சிவபுண் ணியங்களைத் தருவதில்லை, அவ்வாறு சார்ந்தவர்கள் தவத்தைச் செய்தே தேடிக் கொள்ளவேண்டும்; தில்லை வீதிகளோ தம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்குப் புண்ணி யத்தைத் தாமே கொடுத்துவிடுமென்று கூறிய தென்க; எனவே தலவிசேதத் தைக் குறித்ததாம். (கக்ஞி)

திருவேட்களத்திற்கு எழுந்தருளல்

செய்ய சடையார் திருவேட் களஞ்சென்று

கைதொழுது சொற்பதிகம் பாடிக் கழுமலக்கோன்

வைகிசுருஞம்பிடம் அங்காக மன்றுடும்

ஐயன் திருக்கூத்துக் கும்பிட் டைனவுறுநாள்.

க.க.க.

(எ-து) தில்லையில் வசிப்பதற்கு அஞ்சினவராகிய காழித்தலைவர் சிவந்த சடையினையுடைய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருவேட்களம் என்னும் திருப் பதியை வந்தடைந்து, அங்குள் பெருமானைக் கைகளால் தொழுது வணங்கி, சொன்மாரியாகிய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி, அத்திருப்பதியைத் தாம் தங்கி யருஞவதற்கு இடமாகக்கொண்டு, அங்கிருந்தபடியே சிற்சபையின்கண் எடனஞ் செய்தருஞம் நடராஜனது திருக்கூத்தினை நாடோதும் கும்பிட்டுவரும் நாளில், என்பதாம். (கக்ஞ)

திருக்கழிப்பாலைக்கும் திருநேல்வாயிலுக்கும் எழுந்தருளல்

கைம்மான் மறியார் கழிப்பாலை யுள்ளைனாந்து

மெய்ம்மாலைச் சொற்பதிகம் பாடி விரைக்கொன்றைச்

செம்மாலை வேணித் திருவுச்சி மேவியுறை

அம்மானைக் கும்பிட் டருந்தமிழும் பாடினார்.

கக்ஞ

(எ-து.) ஒருங்கள் அங்குளின்றும் புறப்பட்டு மானேந்திய திருக்கரத்தினை யுடைய பால்வண்ணநாதர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கழிப்பாலையென்னும் திருத் தலத்தையடைந்தருளி, அங்கு வேத உண்மை நிறைந்துள்ள சொல்லாகிய தமிழ்ப் பதிகமாலையைப் பாடியருளி, நலுமனங்கமழும் கொன்றை மாலை யனிந் துள்ள சடையினையுடைய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருநெல்வாயில் என்னும் திருத்தலத்தில் திருவுச்சி யென்னும் திருக்கோயிலை வந்தடைந்து, அப்பெருமானைக் கும்பிட்டு அரிய தமிழ்த் திருப்பதிகத்தையும் பாடியருளினார், என்பதாம்.

இவ்விரண்டு பாட்டானும், கடேசப்பெருமானை வணங்குவற்குத் திருவேட்டாம் என்னும் திருத்தலத்தில் இருந்து, அங்கிருந்தபடியே வணங்கிச் சிவ

புராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்

கசாடு

நாட்கள் கழிந்து திருக்கழிப்பாலே, திருவச்சி என்னும் தலங்களுக்கு எழுங் தருளினு ரென்று கூறப்பட்டது.

(கசால)

பாணி பாடக்கேட்டுத் தீல்லையை நினைத்தல்

பாடும் பதிகலைசையாழ்ப்பாண ரும்பயிற்றி

நாடும் சிறப்பெய்த நாளுநடம் போற்றுவார்

நீடுந் திருத்தில்லை அந்தணர்கள் நீள்மன்றுள்

ஆடும் கழற்கணுக்கர் ஆம்பே * ரதிசயித்தார்.

கசாஅ

(எ-து.) திருக்கல்வாயிலில் பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருந்தபொழுது, அது காறும் தாம் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களின் இசையைத் திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணரும் யாழிலிடத்து அமைத்துப் பாடியிருக்க அதைக் கேட்டருளும் பிள்ளையார், நாள் தோறும் நடனம் செய்தருளும் நடேசுப்பெருமானை நாடுகின்ற எண்ண முடையவராய் அங்நடனச்சிறப்பே தமது திருவள்ளத்தில் நிரம்ப, பெருமையிற் சிறந்த திருத்தில்லையில் வாழ்கின்ற அந்தணர்கள் ஆனந்தமிகும் கனகசபையின் கண் நடனஞ் செய்தருளும் குஞ்சிதபாதத்திற்குத் திருவணுக்கராய் இருக்கும் பேற்றினை நினைந்து அதிசயம் அடைவாராயினார், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான் தில்லையைப் பாடியருளிய பதிகங்களைத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் தமது யாழிசையில் வைத்துப்பாட, பிள்ளையார் அவ்விசையைக் கேட்டு நடராஜனது திருக்கூத்தையும் அக்கூத்திலெழும் ஆனந்தத்தையும் திருவள்ளத்தில் எண்ணிப் பரவசத்தராய், “ஆனந்தத்தை விலைவிக்குங் கூத்தினைச் செய்தருளும் குஞ்சிதபாதத்தை எக்காலமும் தீண்டவும் காணவும் வணங்கவும் தில்லை வாழுந்தணர்கள் எப்பொழுதும் பெற்றிருக்கின்றாரே, இஃது என்ன அதிசயம்!” என்று அதிசயித்தனரென்று கூறப்பட்டது. (கசாஅ)

தீல்லைக்கு மீண்டநால்

ஆங்கவர்தம் சீலத் தளவின் மையுனினைந்தே

ஒங்கிளமுங் காதல் ஒழியாத உள்ளத்தார்

தேம்கமழும் சோலைத் திருவேட் களங்கடந்து

ழும்கிடங்கு சூழ்புவியூர்ப் புக்கணையும் போழுதின்கண்.

கசாகூ

(எ-து.) திருத்தில்லை யங்தணர்கள் மன்றங் ஆடுங் கழற்கு அனுக்கரா கிய பேற்றை நினைந்து அதிசயித்ததன்றியும், அத்தில்லையின்கண் வாழும் அவ்வங் தணர்களது வைதிக சைவ ஒழுக்கமானது அளவிலாத்திருத்தலையும் திருவள்ளத்து நினைந்தருளி, அங்கனம் நினைக்குங்தோறும் எழுகின்ற ஆசையானது நீங்காத திருவள்ளத்தை யுடையவராய்த் தேன் மணக்கும் சோலையினையுடைய திருவேட் களாத்தை விட்டு, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மலர்கள் நிறைந்துள்ள அகழி சூழ்க் கிருக்கும் புலியூராகிய சிதம்பரத்தை அடைந்தருளங் காலத்து, என்பதாம்.

ஆங்காங்கும் வைதிக சீலமும் சைவ சீலமும் அருகி, அருகச் சமயிகளுடைய சீலமே இருன் பரவி வருவதைப்போல் வர, இத்தில்லையின்கண் அவ்விருநூக்

* அதிசயிப்பார்—என்றும் பாட்டு.

கிடமின்றி அவ்விருவகைச் சிலமும் குன்றுது மேலோங்கி வளரச்செய்யும் இயல் பினையுடையாராய்த் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் இருத்தலால் அவ்வதிசயத்தை நினைந்து மீளவும் அவர்களைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் அவா மேலீட்டினாற் பிள்ளையார் சிதம்பரத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டனர் என்ற இதனால் கூறப் பட்டது.

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்க வந்தருளிய பிள்ளை பாராகவில்லை, மழை காரணமாக வின்னூலுகத்தில் தழைந்து ஒங்கவேண்டிய மாகாதி வைதிக தருமங்கள் மேலோங்கியும், இம்மன்னூலுகத்தில் விளங்கவேண்டிய சிவார்ச்சனையாதி சைவத்துறைகள் ஆகமசிலங்குன்றுது விளங்கியும் தில்லைவாழ் அந்தணரிடத்துக் காணப்படுதலும், அவ்வந்தணர் தலைவராகிய நடராஜப் பெருமான் ஆனந்தக்கூத்தாடி சர்வான்மாக்களுக்கும் விடுமானந்தத்தை மறக்கச் செய்து, சிவானந்தத்தை நினைப்பித்து, குஞ்சிதபாதத்தைக்காட்டி அருளுவதாகிய எனிய கருணையையும் திருவள்ளத்தில் நினைந்து நினைந்து காதல் கொண்டனர் என்பார்—ஆங்கவர்தம் சீலத்து அளவின்மையும் நினைந்தே, ஒங்கி யேழுங் காதல் ஒழியாத உள்ளாத்தார் என்றார். (கக்க)

தில்லை முவாயிரவரி சிவகணநாதராய்த் தோன்றும் காட்சியைப் பாணருக்குக் காட்டியநாள்.

அண்டத் திறைவர் அருளால் அணிதில்லை

முண்டத் திருநீற்று மூவா பிரவர்களும்

தொண்டத் * தொகைமைக் கணாத ராய்த்தோன்றக் கண்டப் பரிசுபெரும் பாணர்க்குங் காட்டினார்.

கஎ ०

(எ - து.) அழகிய தில்லையின்கண் வாழும் திருநீற்றுத் திரிபுண்டரம் அணிந்துள்ள தில்லை மூவாயிரவர்களும், ஞானயோகக் கிரியாசரியைகளான் இயற்றப்படுவதாகிய அறுபத்து நான்காக எண்ணப்படும் தொண்டுகளைன்தும் இயற்றபவராகிய தொண்டர்களும், சகல அண்டங்களுக்குங் தலைவராகிய நடராஜன் திருவருளால் சிவகணநாதராய்த் தோன்ற, அக்காட்சியைத் தில்லையை யடைந்த பிள்ளையார், தம்மைச் சூழ்நிதிருக்கும் அந்தணர் முதலியோர் காணும் படி காட்டியதேயன்றி, யாழிசையில் வல்ல பெரும்பாணனாருக்கும் பேரேரு ளோடு காட்டியருளினார், என்பதாம்.

அணிதில்லை முண்டத் திருநீற்று மூவாயிரவர்களும், தொண்டத் தொகை மையரும், அண்டத் திறைவர் அருளால் கணநாதராய்த் தோன்றக் கண்டு அப்பரிசு பெரும்பாணர்க்கும் காட்டினார் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

ஆன்டைய பிள்ளையார் உலகிலுள்ள ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் சிவங்காட்டி உய்விக்கவந்த பரமாசாரிய மூர்த்தியாகலான், ஞானப்பாலைத் திருவாக்கினால் உண்டகாலத்துச் சுட்டிறந்த பெருமானைத் தமது அருட் கையால் தந்தையாருக்குச் சுட்டிக்காட்டியதுபோல், ஆனந்தக் கூத்தராகிய அமுதத்தைக் கண்ணால் உண்டருளிய இத்தில்லையில், பாணர் ஈருகவுள்ள திருக்கூட்டத்தவர் பாவருக்கும் தில்லையின்கண்ணாள்ளார் யாவரும் சிவகணநாதர்களே என்பதைத்

* தகைமை-என்றும் பாடும்.

தமது திருக்கண்ணால் காட்டி யருளினார் என்று இத்திருப்பாட்டால் கூறப் பட்டது. ஆசிரியர் காட்டக் காணக்கூடுமே யன்றி, அவர் காட்டாக்கால் காண்பார் யார் என்னும் முறையை ஈண்டுக் குறித்ததுமாம். (கஎ0)

தீல்லைவாழந்தனர்கள் எதிர்கொள்ளல்

செல்வம் பிறவறியாத் தில்லைவாழ் அந்தணரும்
எல்லையில் சீர்ச்சண்பை இளவே நெழுந்தருளி
ஒல்லை இறைஞ்சாமுன் தாழும் உடன் இறைஞ்சி
மல்லல் அணிவீதி மருங்கணைய வந்தார்கள்.

கனக

(எ - து.) பின்னொயார், தில்லையில் வாழ்வாரது காட்சியைக் காட்டிக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், பிரிதலையறியாத செல்வத் தினையடைய தில்லை வாழுந்தணர்களும், அளவுபடாத சிறப்பினையடைய சண்பை என்னும் சீகாழியில் அவதாரஞ் செய்தருளிய இளஞ்சிங்கம் போன்ற ஆளுடைய பின்னொயார் எழுங் தருளித் தங்களை விரைந்து வந்து வணங்குவதற்குமுன், உடனே தாங்களும் வணங்கி, எல்லாப் பொருளும் நிறைந்துள்ள அழகிய திருவீதியின்கண் பின்னொயாரின் இருபக்கத்திலும் சூழ வந்தார்கள், என்பதாம்.

கலந்தபின் பிரிதலையறியாத இறைவைனப்போலும், கலந்தபின் பிரிதலையறியாத அருட்செல்வம் அங்கு என்றும் நீங்காதிருப்பதுபோல், கலந்தபின்னும் பிரிதலை அறிந்துள்ள பொருட் செல்வமும் அத்தில்லையில் பிரிதலையறியாது இருக்குஞ் தன்மையைப் பெற்றிருப்பதென்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - சேல்வம் பிறிவறியாத் தீல்லை என்றும், தோணியப்பருக்கும் பெரிய நாயகியாருக்கும், தம் முடைய மகனுரை ஆசிரியராகக் காணுங்காட்சியைத் தந்தது சீகாழி என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - எல்லையில் சீர் என்றும், தில்லையில் வாழ்வாரைச் சிவகண நாதர்களாய்ச் சீகாழிப்பின்னொயார் கண்டதுபோலும், சீகாழிப்பின்னொயாரைச் சிவகுமாராகிய முருகப்பெருமானாகத் தில்லைவாழுந்தணர்கள் காணப் பெற்றதனால், அம் முருகப்பெருமான் இப்போது கொண்ட கோலத்திற் கேற்ப நம்மை வணக்கத் தலைப்படினும் அவ்வணக்கத்தை நாம் எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்வதென் றஞ்சினார் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - சண்பை இளவேறு ஒல்லையிறைஞ்சுமுன் தாழும் உடனிறைஞ்சி என்றும் கூறினார். (கனக)

பின்னொயார் திருவாயிலினுள் எழுந்தருளுங் காட்சி

பொங்கி எழுங்காதல் புலனுகப் பூசர்தம்
சிங்கம் அனையார் திருமுடியின் மேற்*குவித்துப்
பங்கயத்தின் செவ்வி பழித்து வனப்போங்கும்
செங்கையொடும் சென்று திருவாயில் உட்புக்கார். , கனக

(எ - து.) பிராமண குலத்தில் அவதாரஞ்செய்தருளிய சிங்கம்போன்ற ஆளுடைய பின்னொயாரது அறிவெல்லாம் நடராஜனைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் ஆசையின் மயமேயாக, தாமரைமலரின் அழகினைப் பழித்து அதனினுஞ் சிறங்தோங்கும் அழகினையடைய சிவந்த திருக்கரங்களைத் தமது திருமுடியின்

*குவித்த-என்றும் பாடம்.

மேல் அஞ்சலியாகக் குவித்துக்கொண்டு, அக்கோலத்தோடும் திருவாயிலினுள்ளே புகுந்தருளினார், என்பதாம்.

வைதிக தருமத்தினால் இறுமாந்துலாவும் சிறப்பினையுடைய பூசர்கள் அருகர் முதலிய புரச்சமயிகளால் குன்றியிருக்கும் அக்குறை நீங்கவந்த பிள்ளையார் ஆகலான் - பூசர்தம் சீங்கம் அனையார் என்னார்.

மெய்ஞ்ஞானமயமாயிருக்கும் பிள்ளையார்தம் அறிவு நடராஜப்பெருமானைக் கும்பிடும் ஆசைமயமேயாக, பிள்ளையார் இருகரங்களையும் அப்பொழுதே திருமுடிமேற் குவித்துக் கொண்டே திருவாயிலினுள்ளே புகுந்தனரென்று இத் திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கஎ2)

தீருக்களிற்றுப்படியை யடைதல்.

ஒன்றிய சிங்கை உருக உயர்மேருக்

குன்றனைய பேரம் பலமருங்கு கும்பிட்டு

மன்றுள் நிறைந்தாடும் மாணிக்கக் கூத்தர்ளதிர்

சென்றனைந்து தாழ்ந்தார் திருக்களிற் றுப்படிக்கீழ்.

களந

(எ - து.) திருவாயிலினுள்ளே புகுந்த பிள்ளையார், நடேசப் பெருமானைக் கும்பிடும் ஆசையோடுகூடிய தமது சித்தமானது உருக, உயர்ந்த மேருமலையை பொத்தபேரம்பலத்தின் பக்கத்திலே சென்று வணங்கி, அதன்பின் சிற்சபையின் கண் திருவருள் நிறைந்த திருவள்ளத்தோடும் ஆடியருளுகின்ற மாணிக்கமயமாய் விளங்கும் திருமேனியையுடைய கூத்தன் எதிரே சென்று, திருக்களிற்றுப் படியைச் சார்ந்து, அப் படியின்கீழ் வீழ்ந்து வணங்கினார், என்பதாம்.

திருக்கூத்தர் எதிர்சென்று திருக்களிற்றுப்படிக் கீழ் அனைந்து தாழ்ந்தார் எனக் கூட்டுக.

கும்பிடும் ஆசையோடும் நடராஜப் பெருமானிடத்துச் சென்ற பிள்ளையார், திருக்களிற்றுப்படி என்னும் பஞ்சாக்கரப்படியில் வந்து நின்றருளினார் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கஎ2)

வேறு

தீல்லைவாழ் அந்தணரைக் கண்ட நிலையத் தீருப்பதீகத்தில் வைத்தோதல்

“ஆடி ணெய்நறு நெய்யோடு பால்தயிர்” என்றெழுத் தார்வத்தால்

பாடி னார்பின்னும் அப்பதி கத்தினில் பரவிய பாட்டுஒன்றில்

நீடு வாழ்த்திலை நான்மறை யோர்த்தமைக் கண்டான் நிலையெல்லாம் கூடு மாறுகோத் தவர்தொழு தேத்துசிற் றம்பலம் எனக்கூறி.

(எ - து.) திருக்களிற்றுப்படியின்கண் வணங்கிப் பதிகம் ஒத்ததொடக்கியபோது “ஆடினாய் நறுநெய்யொடு பால்தயிர்” என அடியெடுத்து அன்போடு திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்; பின்னும் அப்பதிகத்தினுள் சொல்லி யருளிய மூன்றாம் பாசரத்தில் தில்லை நடராஜப் பெருமானேடு அன்றமுதல் வாழ்கின்ற தில்லை மூவாயிரவர்களைத் தாம சிவகண்நாதாகனாகப் பாாததருளிய

பூராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் பூராணம் கசக

அந்த அடையாளங்களை எல்லாம் பொருந்துமாறு சேர்த்து அக்டிலுமுடையவர்கள் வணக்கித் துதிக்கும் சிற்றம்பலமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, என்பதாம்.

*“நீலத்தாற் கரியமிடற்றூர் கல்ல நெற்றிமேலுறை கண்ணினர் பற்றும், குலத்தார் சுடலைப்பொடி நனிவார் சுடையார், சீலத்தாற் ரெருமுதேத்தும் சிற்றம்பலம்” என்று மூன்றாம் திருப்பாட்டில் ஒதிபுள்ளாராகலான்—பின்னும் அப்பதி கத்தினில் பரவிப பாட்டு ஒன்றில், தில்லைநான் மறையோர் தழக்கண்ட அந்திலை யேல்லாம், கூமோறு கோத்து அவர் தொழுதேத்து சிற்றம்பலம் என்றும், இங்களும் கூறியதே யல்லாமல் “தில்லையார் தொழுதேத்தும் சிற்றம்பலம்” என்றும், “தில்லை மறையோர் நல்லவர் பிரியாத சிற்றம்பலம்” என்றும், “கற்றவர் தொழுதேத்து சிற்றம்பலம்” என்றும், “ஆடினும் சுறுகெய்யொடு பால்தயிர் அந்தனர் பிரியாத சிற்றம்பலம் நாடினும்” என்றும் அருளியிருத்தலான், தில்லையைவிட்டு நீங்காது வாழ்கின்ற நடராஜ மூர்த்தியோடு வாழும் வாழ்வினை மறையவரும் பெற்றிருக்கின்றமை வெளிப்பட—நீவோழ்தீல்லை நான்மறையோர் என்றும் கூறினார்.

தில்லைவா முந்தனர்களைப் பூசர்தம் சிக்கம் அனையார் பதிகத்தில் எடுத்து ஓதிய சிறப்பினை விதந்து இத்திருப்பாட்டால் கூறப்பட்டது. (கசக)

பிள்ளையார் பிரியா விடைபேற்று வெளியே எழுந்தருளல்

இன்ன தன்மையில் இன்னிசைப் பதிகமும் திருக்கடைக் தகாப் பேத்தி, மன்னும் ஆனந்த வெள்ளத்தில் திளைத்தெத்திர் வந்துமுன் நின்றாடும், பின்னு வார்சுடைக் கூத்தர்பேரருள்பெறப் பிரியாத விடை பெற்றுப், பொன்னின் அம்பலம் சூழ்ந்துதாழ்ந் தெழுந்துபோன் தலைந் தனர் புறமுன்றில். (கஏரு)

(எ - து.) தில்லைவா முந்தனரைப் பற்றி இங்களுமான சிறப்புத் தன்மை யினால் இனிய பண்ணிசையுடைய திருப்பதிக்கத்தையும் அதில் குதையும் அதில் குதையும் பொழில் நண்ணிய காழியுள் நான்மறைவல்ல ஞானசம்பந்தன், ஊறும் இந்தமிஹால் உயர்ந்தார் உறைத்தில்லை தன்னுள், ஏறு தொல்புகழ் எந்து சிற்றம்பலத்து ஈசனை” என்று அத்தில்லைவா முந்தனர்களையே உயர்த்தித் திருக்கடைக் காப்பினையும் பாடியருளி, பின்னிய நீண்டசைந்தாடும் சுடையினையுடைய ஆனந்தக் கூத்தனுடைய அருளை மேலும் பெற அந்த நடராஜன் முன்னே வந்து, தம் எதிரே நின்றாடும் அழிவில்லாத சிவானந்த வெள்ளத்தில் திளைத்து அவரில் சின்றும் பிரியாதாகிய விடைபெற்றுப் பொன்னம்பலத்தை வலஞ்செய்து வணக்கி எழுந்து வெளியே இருக்கும் திருமுன்றிலின்முன்னே பிள்ளையார் வந்தருளினர், என்பதாம்.

இன்ன தன்மையில் இன்னிசைப் பதிகமும் திருக்கடைக் காப்பேத்தி, பின்னு வார்சுடைக் கூத்தர் பேரருள் பெற எதிர்வந்து மூன் நின்றாடும், மன்னும் ஆனந்த வெள்ளத்தில் திளைத்து, பிரியா விடைபெற்று, பொன்னின் அம்பலம் சூழ்ந்து தாழ்ந்து, எழுந்து புறமுன்றில் போந்து அனைந்தனர் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

* திருநூனசம்பந்தர் திருப்பதிகம்—கோயில் பண்காந்தார பஞ்சமம்—செ. ஏ.

ஷட் செ. கக-ம் १ காப்பேற்றி—என்றும் பாடம்.

“இந்த நடராஜன் தனது கூத்தினைக் காணச் சிவகாமிப்பிராட்டியா ராகிய நம்முடைய அன்னையை இடப்பக்கத்தில் வைத்திருக்கின்றன்; கூத்தில் விளையும் ஆனந்தத்தைப் பருக வலம் இடங்களில் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் இரு முனிவரை நிற்கவைத்திருக்கின்றன்; இவ்வண்ணம் மூவரையும் வைத்ததுபோல் நாமும் நடுவே நின்று பாடும் அருளை நமக்கு வைத்தருளாமல் கையெமலாம் பரசமய கோளரியாய் உலாவி வருவதாகிய அருளைச் செம் தனனே!“ என்று அவ்வருளை மாற்றுவதற்கு அஞ்சிப் பிரியா விடைபெற்று ஆளுடைய பிள்ளையார் வெளியே வந்து எழுந்தருளினார் என்று இத்திருப் பாட்டால் கூறப்பட்டது.

“ஆடினும் நநுபெயாடு“ என்ற திருப்பதிகத்தில் இடைஇடையே தில்லைவாழந்தணர்களைச் சிறப்பித்ததே யல்லாமல் திருக்கடைக் காப்பிலும் அவ்வந்தணர்களையே சிறப்பித்தருளிய விசேடத்தான் - இன்னதுள்ளமையில் இன்னிசைப் பதிகமும் திருக்கடைக் காப்பேத்தி என்றார்.

“தோணியப்பன் நமக்கு ஞானப்பாலைக் கொடுத்து நம்மைக் கூத்தாடச் செய்து அக்கூத்தைத் தான் கண்டு அடைந்த ஆனந்தம் இந்தன்மையாகும் என்று அவ்வானந்தத்தை நாம் உணர, அத்தோணியப்பன் இங்கு வந்து கூத்தாடி நம்மை அவனுணந்தத்தில் தினைக்கச் செய்கின்றன்“ என்னும் அவ்விசேடந் தோன்ற - எதிர்வந்து முன்னிற்றுமே கூத்தர் பேரநுள் பேற, மன்னும் ஜூந்த வேள்ளத்தில் தினைத்து என்றார்.

(கடு)

திருவேருக்கத்தம்புலியுர் முதலிய திருத்தலங்களுக்கு எழுந்தருளல் அப்பு றத்திடை வணங்கி அங் கருளுடன் அணிமணித் திருவாயில் பொற்பு றத்தொழு தெழுந்துடன் போதரப் போற்றிய புகழ்ப்பானர் றப் தந்தொழு தடியனேன் பதிமுதல் நதிநிவாக் கரைமேயே ஒப்பில் தானங்கள் பணிந்திட வேண்டுமென் துரைசெய அதுநேர்வார்.

(ஏ - து.) சிற்சேஷன் திருக்கோயிலுக்கு முன்னுள்ள திருமுற்றத்தின் முன்னேவந்து நின்றருளிய பிள்ளையார் அங்கு வணங்கி, நடராஜனை நினைக்குங் திருவருளுடன், அழிய மணிமயமாய் விளங்கும் கோபுரவாயிலின்கண்ணே வந்து, சன்றுகத் திருமேனி யெல்லாம் பொருந்த வணங்கி, அங்குளின்றும் புறப் படும்போது, புகழ்பெற்றுள்ள பாணார் ஆளுடைய பிள்ளையாருடைய கல்ல திருவதிகளை வணங்கிப் புகழ்ந்து போற்றி, “அடியேனது ஜன்மபூமியாகிய திருவெவருக்கத்தம்புலியுர் முதலாக, நிவாவென்னும் நதியின் கரையிலிருக்கும் ஒப்பில்லாத திருப்பதிகளைச் சுவாமிகள் எழுந்தருளி வணங்கவேண்டும்“ என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவ்விண்ணப்பத்திற்கு ஆளுடைய பிள்ளையார் உடன் படுவாராயினார், என்பதாம்.

அப்புறத்திடை வணங்கி அங்கு அருளுடன் அணிமணித் திருவாயில், பொற்புறத் தொழுது எழுந்து போதர, உடன் புகழ்ப்பானர் றப்பதந் தொழுது போற்றி அடியனேன் பதிமுதல் நிவா நதிக்கரைமேயே ஒப்பில் தானங்கள் பணிந்திட வேண்டுமென்று துரைசெய அது நேர்வார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

புராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் கந்தக

இத்திருப்பாட்டான், பெரும்பானானார் வேண்டுகோளின்படியே ஆனுடைய பிள்ளையார் சிதம்பரத்தை விட்டுத் திருவெருக்கத்தம்புலியூர் முதலிய திருத் தலங்களுக்கு எழுந்தருளத் திருவளங்களைஞ்சனார் என்று கூறப்பட்டது. (களசு)

பொங்கு தெண்திரைப் புனிதநீர் நிவாக்கரைக் குடதிசை மிசைப் போந்து, தங்கு தந்தையார் உடன்பரி சனங்களும் தவமுனி வரும் செல்லச், செங்கை யாழ்த்திரு நீலகண்டப்பெரும் பாணானார் உடன் சேர, மங்கை யார்புகழ் மதங்கரு ளாமணி யாருடன் வரவந்தார். களன

(எ - து.) மேன்மேல் பெருகி வருகின்ற தெள்ளிய அலைகளை வீசும் பரி சுத்தமான நீரையுடைய நிவா என்னும் நதியின் மேற்றிசைக் கரையில் எழுந்தருள, அங்குத் தம்மை விட்டுப் பிரியாத சிவபாத இருதயராகிய தந்தையும், பரி சனங்களும் தவசிலர்களாகிய அடியவர் திருக்கூட்டாங்களும் தம்முடன் குழந்து வராளிற்க, யாழினைத் தடவிச் சிவப்பேறிய கரங்களினையுடைய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரோடுகூட, இசையில்வல்ல மங்கையரெல்லாம் புகழும் மதங்க சூளாமணியாரும் உடன் வர, அங்கு நின்றும் எழுந்தருளினார், என்பதாம்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருடைய வேண்டுகோளின்படியே பிள்ளையார் சிதம்பரத்தை விட்டு நிவா என்னும் நதிக்கரையின் மேற்றிசைக்குச் செல்ல, அங்குத் தந்தையார் முதலாயினாரும், தம் பத்தினியாருடன் பாணானாரும் வந்து சேர, இவர்களெல்லாரோடும் அவ்வழியே எழுந்தருளினார் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (களன)

திருவேநுக்கத்தம்புலியூநுக் கேழுந்தநால்.

இருந்த டங்களும் பழனமும் கடந்துபோய் ஏருக்கத்தம் புலியூரின், மருங்கு சென்றுற நீலகண்டப்பெரும் பாணானார் வணங்கிக்கார், நெருங்கு சோலைகுழ் இப்பதி அடியனேன் பதியென நெடித்தின்புற், றநுங்க லைச்சிறு மழுஇளங் களிறநார் அங்கணைந் தருள்செய்வார். களஅ

(எ - து.) நிவா என்னும் நதியின் மேற்றிசையே சென்று அந்த மார்க்கத்திலுள்ள பெரிய வாவிகளையும் வயல்களையும் கடந்துபோய்த் திருவெருக்கத்தம் புலியூரின் பக்கவிற் சென்றருள, அப்பொழுது பாணானார் பிள்ளையாரை வணங்கி “மேகங்கள் நெருங்கிய சோலை குழந்த இத்தலம் அடியேன் ஜனித்த ஜனன பூமி” என்ற சொல்ல, அரிய வேத முதலிய கலைகளில் வல்ல சிறிய இளங்களிற்றினை மொத்த பிள்ளையார் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்து, அத்தலத்தை அடைந்தருளிப் பாணானாரை நோக்கி அருளிச்செய்வாராயினார், என்பதாம்.

வேத முதலிய கலைகளிற் கூறும் பொருள்மதமுடைய சிறிய யானை என் பார் - அநுங்கலைச் சிறு மழு விளங்களிறு என்றார். (களஅ)

திருப்பதிகம் ஓதல்

ஐயர் நீர் அவ தரித்திட இப்பதி அளவின்மா தவமுன்பு, செய்தவா றெநச் சிறப்புரைத் தருவியச் செழும்பதி யிடங்கொண்ட, பைகொள் கண்டர்தம் கோயிலின் உட்புக்கு வலங்கொண்டு வணங்கிப்பார், உய்ய வந்தவர் செழுந்தமிழ்ப் பதிகம்அங் கிசையுடன் * அருள்செய்தார்.

* உரைசெய்தார்—என்றும் பாடம்.

(எ - து.) உலகும்ய வந்த பின்னையார், பாண்ணூரைப் பார்த்தருளி, “ஜயரே, நீர் இப்பதியில் அவதாரஞ் செய்ய இப்பகு அனவில்லாத பெரிய தவத்தை எவ்வகையாய்ச் செய்ததோ!” என்று அவரது சிறப்பினை யுரைத் தருளி, அந்தச் செழுமையுள்ள திருத்தலத்தை இடமாகக் கொண்டருளிய நீல கண்டத்தினையுடைய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலினுள்ளே புகுங்கு, வலமாக வந்து வணங்கி, வளப்பம் பொருந்திய திருப்பதிகத்தை இசையுடன் அருளிச்செய்தார் என்பதாம்.

தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கு அவரிடத்து அவரினும் அன்பராய்ச் சிறப்பிருத்தல் தெய்வத்தின் குணமாதலான், தெய்வமாகிய பின்னையார் பாண்ணை நோக்கி—ஜயர்நீர் அவதரித்திட இப்பதி அளவில் மாதவம் மூன்பு சேய்தவாறு எனச் சிறப்பு உரைத்தருளினாரென்க. (கஎக)

திருமதுதன்றுத்துக்கு எழுந்தருளல்.

அங்கு நின்றெழுந் தருளிமற் றவருடன் அம்பொன்மா மலைவல்லி, பங்கர் தாம்ஜினி துறையுநற் பதிபல பரிவொடும் பணிந்தேத்தித், துங்க வண்தமிழ்த் தொடைமலர் பாடிப்போய்த் தொல்லைவெங் குரு வேந்தர், செங்கண் ஏற்றவர் திருமுது குன்றினைத் தொழுது சென் றனை கின்றூர். கஅ

(எ - து.) வெங்குரு என்னும் திருப்பெயரினையுடைய சீகாழித்தலைவர் திருவெருக்கத்தம்புலியூரை விட்டு அங்குள்ளறம் எழுந்தருளி, அந்தப் பெரும் பாண்ரோடு பர்வதராஜ புத்திரியாகிய உமாதேவியை இடப்பாகத்திலுடைய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருவெருக்கத்தம்புலியூருக்குத் தெங்கிழக்கிலுள்ள திருக்கடலையாற்றார் முதலிய பல திருப்பதிகளை மிக்க அன்போடும் வணக்கிப் போற்றி, வளப்பம் பொருந்திய தமிழ்ச்சொல் மலராற் ஜூடுத்த பதிகமாலைகளை அவ்வங்களிற் பாடியருளி அவ்விடங்களை விட்டுச்சென்று, சிவந்த கண்களை யுடைய இடப்பதை வாகனமாகக்கொண்ட பழமலைநாதர் எழுந்தருளியிருக்கும் விருத்தாசலத்தை வணங்குதல்குச் சென்றருள்வாராயினார், என்பதாம்.

மொய்கொள் மாமணி கொழித்தமுத் தாறுகுழ் முதுகுன்றை அடைவோம்என், நெய்து சொன்மலர் மாலைவன் பதிகத்தை இசையொடும் புனைந்தேத்திச், செம்த வத்திரு முனிவரும் தேவரும் திசையெலாம் நெருங்கப்புக், கையர் சேவடி பணியும்அப் பொருப்பெனில் ஆதர வடன்சென்றூர். கஅ

(எ - து.) திரளாயுள்ள பெரிய முத்தங்களைக் கரையில் ஒதுக்கும் மணி முத்தாந்தி சூழ்ந்துள்ள திருமுதுகுன்றை அடைவோமென்று சொல்லுவதாகிய சொல்லமைந்த சொன்மலராலாகிய வளம்பொருந்திய பதிகமாலையை இசையுடனே பாடிப்போற்றி, செய்யத்தகும் தவளிலையில் சிற்கும் திருமுனிவரும், தேவர்களும் நாற்றிசைகளிலும் கெருங்கி உள்ளே புகுங்கு பழமலைநாதருடைய திருவடிகளை வணங்கும் அத்திருமுதுகுன்றினில் விருப்பத்துடன் சென்றருளி னர், என்பதாம், (கஅக)

திருப்பதிகம் ஒதிப் பணிதல்.

வான நாயகர் திருமுது குன்றினை வழிபடவலங்கொள்வார் தூந றுந்தமிழ்ச் சொல்லிருக் குக்குறள் துணைமலர் மொழிந்தேத்தி ஞான போனகர் நம்பர்தங் கோயிலை நண்ணிடுங் குள்புக்குத் தேன் அ லம்புதன் கொன்றையார் சேவடி தினைத்தக்குன் பொடுதாழ்ந்தார்.

(எ - து.) ஞானப்பாலை யுண்டருளிய பிள்ளையார், தேவர்கள் தலைவனுகிய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருமுதுகுன்றத்தை வணக்கும் திருவள்ளும் உடையவராய், வலம்வந்து, அப்பழுமலைநாதரது கோயிலையடைந்து உள்ளே சென்று, புனிதமாகிய தமிழ்ச்சொல்லாலாகிய இருக்குக் குறுளென்னும் அளவொத்த பதிகமாலையைத் திருவாய்மலர்ந்தருளித் துதித்து, தேன் நிறைந்து ததும்புகின்ற குளிர்ந்த கொன்றைப் பூமாலையையனிந்த பழமலைநாதரது சிவங்த திருவடியின் கீழ்க் கலங்க பேரானந்தத்தோடு பணிந்தருளினார், என்பதாம்.

ஞானபோனகர், வானாயகர் நம்பர்தங் கோயிலை நண்ணிடுங்குள்புக்கு, தூந றும் தயிழ்ச்சொல் மொழிந்தேத்தி, தேனலம்பு அன்பொடு தாழ்ந்தார் எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

(காஞ்)

தாழ்ந்தெ முந்துமுன் “முரசதிர்ந் தேழும்” எனும் தண்தமிழ்த் தொடைசாத்தி, வாழ்ந்து போந்தங்கண் வளம்பதி யதனிடை வைகுவார் மணிவெற்புச், சூழ்ந்த தண்புனல் சலவு “முத் தாரெடு” தொடுத்த சொற் ரெடுடைமாலை, வீழ்ந்த காதலால் பலமுறை விளம்பியே மேவினார் சிலநாள்கள்.

(காஞ்)

(எ - து.) இறைவன் சந்தியின் முன்னே பணிந்தெழுந்து “முரசதிர்ந்து எழும்” என்பதை முதலாகவுடைய திருமகிக்கால் என்னும் தண்ணிய தமிழ்ப் பதிகமாலையைச் சாதித் தேவரானது வாழ்வினை யடைந்து கோயிலினின்றும் புறம்பே எழுந்தருளி, வளம்பொருந்திய திருமுதுகுன்றின்கண் அழகிய ஒரிடத் தில் தங்கியிருந்தனர். அங்குமிருக்கும் ஆளுடைய பிள்ளையார், அழகிய திருமுதுகுன்றினை, அலைவிசம் குளிர்ந்த நீரயுடைத்தாய்ச் சூழ்ந்து வருகின்ற திருமணிமுத்தா நதியோடு சேர்த்துப் பாடியருளிய சொற்களாலாகிய பதிகமாலைகள் பலவற்றைத் தமது திருவளத்தில் உண்டாகிய விருப்பத்தினால் பல முறையும் திருவாய்மலர்ந்து சிலநாள் அங்கு எழுந்தருளியிருந்தனர், என்பதாம்.

பிள்ளையார் திருவளத்தில் திருமுதுகுன்றம் மிகுந்த விருப்பத்தைத் தந்த பதியினால் சிலநாள் அங்குனே எழுந்தருளி யிருந்து திருமுதுகுன்றத்தைச் சிறப் பித்துப் பாடுவதோடு அம்முதுகுன்றைச் சூழ்ந்து வரும் மணிமுத்தா நதியையும் சிறப்பித்துப் பாடியருளினார் என்ற இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (காஞ்)

திருப்பேங்னுகடத்திற்கும், திருத்தாங்காணமாடத்திற்கும் எழுந்தருளிப் பதிகமோதல்.

ஆங்கு நாதரைப் பணிந்துபெண் ணைகடம் அணைந்தரு மறையோசை ஒங்கு தூங்கானை மாடத்துள் அமர்கின்ற ஒருதனிப் பரஞ்சோதிப்

* இன்பொடு—என்றும் பாடம்.

பாங்க லைந்துமுன் வலங்கொண்டு பணிவற்றுப் பரவுசொற் றமிழ்மாலை “தீங்கு நீங்குவீர் தொழுமின்கள்” எனும் இசைப்பதிகமுந் தெரிவித்தார்..

(எ - து.) திருமுதுகுன்றத்தி விருந்து பழமலொத்தரை வணக்கி, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுத் திருப்பெண்ணைகடத்துக்கு எழுந்தருளி, அங்குநின்றும் அரிய வேதங்களின் ஒசை மிகக் திருத்தங்கானமாடம் என்னும் திருத்தலத் திற்கு எழுந்தருளி, அங்கு வீற்றிருக்கின்ற ஒப்பில்லாத தனிப்பெருஞ்சோதியின் அருகிற்சென்று வலம் செய்து, எதிரே வந்து பணிந்து, தாம் துதிக்கும் தமிழ்ச் சொல்லாலாகிய திருப்பதிகத்தில், “தீங்கு நீங்குவீர் தொழுமின்கள்” என்று திருக்கடைக் காப்புச் சொல்லி இசை நிரம்பிய அப்பதிகத்தை யாவரும் அறிய ஒதியருளினார், என்பதாம். .

(கஅசு)

வேறு

திருவரத்துறைக்கு எழுந்தருளல்.

கருவ ரைப்பில் புகாதவர் கைதொழும்
ஒருவ ரைத்தொழு துள்ளாம் உவந்துபோய்ப்
பெருவ ரத்தினில் பெற்றவர் தம்முடன்
திருவ ரத்துறை தசேர் துமளன் ரேகுவார்.

கஅடு

(எ - து.) பிறப்புக்கு எல்லையாயுள்ள யோனிவழியிற் புகாதவராகிய அடியார்கள், இடைவிடாது வணங்கும் ஒப்பில்லாத சுடர்க்கொழுந்தீசரை வணங்கித் திருவள்ள மகிழ்ந்து, அங்குநின்றும் எழுந்தருளி, தோணியப்பரிடத்துப் பெற்ற பெரியவரத்தினால் தம்மை மகனாராகப் பெற்ற சிவபாத இருதயரோடும் சிவாக்கரையில் இருக்கின்ற திருநெல்வாயில் அரத்துறையைப் போய்அடைவோமென்று எழுந்தருளவாராயினார், என்பதாம்.

(கஅடு)

பிள்ளையார் திருவீதியீல் நடந்தருளல்.

முந்தை நாள்க ளொரோவொரு கான்முது
தந்தை யார்பியன் மேலிருப் பார்தவிர்ந்
தந்த னூளர் அவர்அரு கேசெலச்
கிந்தை செய்விருப் போடுமுன் சென்றனர்.

கஅகு

(எ - து.) அதற்கு முன்பெல்லாம் முதுமைப் பருவத்தினை யடைங்கிருக்கும் தம் தந்தையாகிய சிவபாத இருதயரது தோனின்மேல் ஒவ்வொரு நாளும் எழுந்தருளிச் செல்வாராகிய பிள்ளையார்; திருவரத்துறையை நோக்கி எழுந்தருளும்போது, அவரது தோனின்மேல் எழுந்தருளிப் போவதைவிட்டு, கூட்டமாச வரும் அவ்வந்தனர்களெல்லாம் தம்மைச் சூழ்ந்து அருகேவர, தாம் பாதசாரியாய்ச் செல்லவேண்டுமென்று திருவளத்தெண்ணி, எண்ணிய விருப்பத்தின் படியே பின்னிடாது முன்னே திருவடிகள் நோவ நடந்து செல்வாராயினார், என்பதாம்.

* செய்யவாய் மலர்வித்தார்—என்றும் பாடம்.

† சேரும்—என்றும் பாடம்.

புராணம்] திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் கடுகு

“சிவபாத இருதயர், நம்மைப் பின்னைமைப் பருவந்தொட்டு எடுத்ததோ அள வில்லை; நடக்கும் பருவம் வந்த இந்தப் பருவத்தும் பலமுறையும் பலங்களும் அவர் தோளின் மேலேயே வருகின்றோம், இனி அது முறையாகாது” என்று தந்தை பால் திருவுள்ளாம் இரங்கினவராய் நடந்து செல்லத் துணிந்து, அந்தனர் எல்லாம் அருகே தம்மைச் சூழ்ந்து வர முன் சென்று நடந்தருளினார் என்று இத்திருப் பாட்டால் கூறப்பட்டது. (காக)

திருவடி வருந்தல்.

ஆதி யார்தம் அரத்துறை நோக்கியே
காத லாலனை வார்கடி தேகிடத்
தாதை யாரும் பரிவுறச் சம்பந்தர்
பாத தாமரை நொந்தது பைப்பய.

கான

(ஏ - து) முதற்கடவளாகிய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருவரத்துறையை நோக்கி ஆசையோடு அணையும் கருத்துடையவராய் ஆளுடைய பின்னோயார் விரைந்து ஏழுந்தருள், அவர்தம் தாதையாராகிய சிவபாதவிருதயரும் திருவடிகள் பூமியிற் பொருங்கி நடப்பதனால் அடிகள் நோடுமே யென்று மனம் பொருது வருந்த, பின்னோயாருடைய திருவடித் தாமரைகளும் நடை மேவிடமேவிட நோவைச் சிறிதுசிறிதாக அடைந்தன, என்பதாம். (கான)

மறைய லைத்து மொருவடி வாலைன
நிறைம திப்பிள்ளை நீணிலஞ் சேர்ந்தெனத்
துறைய லைக்கங்கை சூடும ரத்துறை
இறைவ ரைத்தொழு வான் விரைந் தேகினார். காஅ

(ஏ - து) வேதங்களெல்லாம் திரண்டு ஒரு திருவருவங்கொண்டு வந்தது போலவும், இளங்குங்கிரன் கலைநிறைந்த சந்திரனும் இப்பெரிய வுலகின்கண் வந்து சேர்ந்தது போலவும் காணப்படுகின்ற பின்னோயார் பலதுறையாய் அலை களை வீசும் கங்காநதியைச் சூடிய திருவரத்துறைநாதரை வணங்கும் பொருட்டு ஏழுந்தருளினார், என்பதாம். (காக)

பாச மற்றில் ராயினும் பார்மிசை
ஆசை சங்கரற் காயின தன்மையால்
தேச மிக்க திருவரு வானவர்
ஈச லைத்தொழு தேதொழு தேகினார்.

காக

(ஏ - து) வேதவடிவமாகவும் சந்திரன் ஒளியாகவும் காணப்படும் திருவரு வினையுடைய பின்னோயார் ஆன்மாக்களுக்குள் மூவகைப் பாசங்களும் சிறிது மில்லாதவராயினும், இம்மண்ணுலகின்கண் மானுடத்திருவருவமாய் வந்தும் இம்மண்ணுலகிலுள்ளார் அடையும் ஆசைகளை அடையாது தம் தந்தையாகிய சங்கரனிடத்தே தமது ஆசையெல்லாமாகிய தன்மையினால் அவ்வாசை வடிவின நூயுள்ள ஈசனையே மனத்தானும் வாக்கானும் வணங்கி, உடம்பானும் வணங்க அவ்வரத்துறையை நோக்கி ஏழுந்தருளினார், என்பதாம். (காக)

இந்த மானிலத் தின்னிரு ணீங்கிட
வந்த வைதிக மாமனி யானவர்
சிந்தை யாரமு தாகிய செஞ்சடைத்
தந்தை யார்கழல் தாழ்ந்தெழுந் தேகினார்.

ககூ

(எ - து) இம்மண்ணுலகின்கண் உள்ள மானிடரது ஆணவ மல இருள் நீங்கும்படி அவதரித்த வைதிக சூளாமனியாகிய பிள்ளையார் தமது சித்தத்தின் கண் நிறைந்த அழுதமாயிருக்கின்ற சிவந்த சடையினையுடைய இறைவனாகிய தந்தையின் திருவடிகளைப் பண்முறையும் ஆங்காங்குப் பணிக்கெழுந்தருளிப் போவாராயினார், என்பதாம்.

(ககூ)

மாறன் பாடி பெனும்பதி வந்துற
ஆறு செல்வருத் தத்தின் அசைவினால்
வேறு செல்பவர் வெய்துறப் பிள்ளையார்
எறு மஞ்செழுத் தோதியங் கெய்திட.

ககக

(எ - து) இவ்வண்ணம் விடாது நடந்து வருவதனால் உண்டாகிய வருத் தத்தின் மிகுதியினால் தம்மோடு வரும் திருக்கூட்டத்தவர்களும் இளைப்பினையடைய, அப்பொழுது மாறன்பாடி யென்னும் பதியினை வந்தடையவே, அப்பதி யினிடத்திற்குனே தங்குவதற் கெண்ணித் திருவைக்கெழுந்த்தை ஒசைப்படச் சொல்லி அங்கே சென்றருள், என்பதாம்.

(ககக)

உய்ய வந்தசம் பந்த ரூடன்வந்தார்க்
கெய்து வெம்மை யினைப்பஞ்சி னன்போலக்
கைக எாயிரம் வாங்கிக் கரந்துபோய்
வெய்ய வன்சென்று மேல்கடல் வீழ்ந்தனன்.

ககு

(எ - து.) உலக முய்யவந்த சம்பந்தமுர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியினுடன் வந்த திருக்கூட்டத்தவர்களுக்கும் சூரியன் தனது உஷ்ணமாகிய கிரணத்தினால் உண்டாகிய இளைப்பினைக்கண்டு பயந்தவனைப் போலத் தன்னுடைய கிரணங்க ளெனப்படும் ஆயிரம் கைகளையும் சுருக்கி மறைந்து சென்று மேற்கடலில் விழுங் தனன், என்பதாம்

(ககு)

அற்றை நாளிர வப்பதி யின்னிடைச்
சற்று நீடிய தொண்டர்கள் போற்றிடப்
பெற்ற மூர்த்தபி ரான்கழல் பேணுவார்
வெற்றி மாதவத் தோருடன் மேவினார்.

ககந

(எ - து.) 'அங்காளிரவில் அம்மாறன்பாடி யென்னும் திருப்பதியிலுள்ளவர் களும், அதைச்சூழ்ந்த சிற்றாரிலுள்ள தொண்டர்களும் வந்து கூடிப் பிள்ளையாருக்கும், எனைத் திருக்கூட்டத்தவர்களுக்கும் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களொல்லாம் செய்ய, அவற்றை ஏற்று விடையினை ஊர்க்கருளும் இறைவனது திருவடியை மறவாதிருக்கும் பிள்ளையார் வெற்றிபொருங்கிய பெரிய தவத்தினையுடைய முனிவருடன் அங்கு எழுங்கருளியிருந்தனர், என்பதாம்.

(ககந)

புராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவர்மிகள் புராணம் கருள

பிள்ளையாரது திருவடிநோயின அரத்துறைநாதன் திருவளத் தேண்ணல்.

இந்நி லீக்கண் எழில்வளர் பூந்தராய்

மன்ன அர்தம் வழிவருத் தத்தினை

அன்னம் ஆடும் துறைநீர் அரத்துறை

சென்னி யாந்தர் திருவளம் செய்தனர்.

கக்க

(எ - து.) மாறன்பாடி என்னும் பதியில் வழிநடையினால் உண்டாகிய வருத்தத்தினால் அடியார் திருக்கூட்டத்துடன் தங்கியிருக்கின்றபொழுது, அழி வெய்தவரும் ஊழிகள்தோறும் அழிவருது அழகுபெற்று வளரும் திருப்பூந்தராய் என்னும் சிகாழிப்பதிக்குத் தலைவராகிய பிள்ளையாருக்கு வழி டந்ததனால் உண்டாயிருக்கும் வருத்தத்தினை, அன்னப்பறவைகள் மூந்திலீயாடும் நீர்த்துறையினையுடைய நிவாநதிக்கரையிலுள்ள திருஅரத்துறையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் கங்காதரமூர்த்தி திருவளத்தில் என்னியருளினர், என்பதாம்.

“தன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற தங்கையின் வருத்தத்தை நோக்கித் தோள்களினின்றும் கீழிறங்கி நம்மிடத்துக்கு வந்து நம்மைக் கானும் ஆசையினால் நடந்து வரத்தலைப்பட்டான் பூந்தராய் மன்னன்; அவனைப் பிள்ளையாகவே உடைய நாம் அவனுக்கு இதுகாறும் செய்து வந்ததுபோல் இன்று நாம் செய்யாதொழிந்தது தங்கையாகிய நமது கருணைக்கு அழகன்று” என்று வருந்தினார் என்பார் - சேனியாஸ்ஹர் திருவளது செய்தனர் என்றார்.

அஃதாவது, “நம்மைக் கானுது அழுதபோது அதுபொருது பாலைக் கொடுத்தோம்; இளங்கையைத் தட்டி நம்மை நோக்கிப் பாடியபொழுது அது பொருது பொற்றாததைத் தங்தோம்; வாய்திரந்து அழுததினும், கைசிவக்கத் தட்டியதினும், தாமரை மலரின் இளந்தளிர்போன்ற சிற்றடி சிவக்க டந்து வந்தது பொறுக்கக்கூடாத வருத்தமான செயலன்றோ? இச்செயலை என்னை திருந்தோமே” என்று திருவளமிருக்கி அதற்குச் செய்யவேண்டியவற்றைச் சிறப்பாகச் செய்ய விரைந்தனர் என்பதாம்.

(கக்க)

முத்துச்சீவிகை முதலியன அளித்தல்.

எறு தற்குச் சிவிகை இடக்குடை

கூறி ஷுதக் குலவுபொற் சின்னங்கள்

மாறின் முத்தின் படியினால் மன்னிய

நிறு வந்த நிமலர் அருளுவார்.

கக்கு

(எ - து.) திருநீறு என்னும் ஜஸ்வர்யத்தை உவந்தருளும் நின்மலத் திருமேனியராகி, திருவரத்துறை நாதர், ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடாது ஒரு சமமாயுள்ள முத்தின் வரிசைகளால் செய்யப்பட்டனவாகி, எழுந்தருளிச் செல்வதற்குரிய முத்துச் சிவிகையும், நிழலைப்பரப்ப முத்துக்குடையும், பிள்ளையார் எழுந்தருளும் செயலை யாவரும் முன்னுணர அவரது திருநாமத்தைச் சொல்லி ஊதுவதற்கு அழிகை பொன்போல் பொலிவு பெற்றுள்ள முத்துத் திருச்சின்னங்களும் ஆகை இவையிற்றை அருளுவாராயினர், என்பதாம்.

நீறு உவந்த நிமலர், மாறின் முத்தின் படியினால் மன்னிய ஏறுதற்குச் சிவிகை சின்னங்கள் அருளுவார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. (கக்கு)

இறைவன் யாவர்க்கும் கனவின்கள் கூறல்.

நீடு வாழ்பதி யாகும்நெல் வாயிலின்
மாட மாமனை தோறு மறையோர்க்குக்
கூடு கங்குல் கனவிற் குலமறை
தேடு சேவடி தோன்றமுன் சென்றுபின்.

கக்கா

(ஏ - து.) பின்னையாருக்கு முத்துச் சிவிகை முதலியவற்றை அருள் செய்ய எண்ணி, அரத்துறை நாதர் நெடுங்காலமாய்க் கெடாது வாழ்கின்ற பதியாகிய திருநெல்வாயில் அரத்துறையில் மேல்மாடங்களோடு கூடியுள்ள வீடுகள் தோறும் வசிக்கும் அந்தணர்களுக்கு அன்றிரவில் சொப்பனங் கூடும்படி செய்து அக்கனவில், சிறப்பினையுடைய வேதங்களைத் தேடும்படி செய்யும் தம் செம்மை வாய்ந்த திருவடிகள் அவர்கள் கணக்குக்கு முன்னே தோன்றச் சென்றருளிப் பின், என்பதாம்.

(கக்கா)

நூன சம்பந்தன் நம்பால் அணைகின்றுன்
மான முத்தின் சிவிகை மணிக்குடை
ஆன சின்னநம் பாற்கொண் டருங்கலைக்
கோன வன்பால் அணைந்து கொடுமென.

கக்கா

(ஏ - து.) “நம் திருஞான சம்பந்தன் நம்மைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று நம்மிடத்து வருகின்றன; ஆகையினால், சிறந்த குளிர்ச்சியைச் செய்யும் பெரிய முத்துச்சிவிகையும், அழகிய முத்துக் குடையும், முத்தினாகிய திருச்சின்னமும் நம்முடைய ஆலயத்தில் இருக்கின்றன; அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு அரியவேத முதலிய கலைகளுக்கெல்லாம் அதிபனுகிய அத்திருஞானசம்பந்தனிடத்துக் கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்” என்று அருள் செய்தனர், என்பதாம். (கக்கா)

சிவிகை முதலியவற்றைப் பார்க்க யாவநங் கோயிலுக்கு வந்தல்.

* அந்த ஞோர் உரைத்துஅப் போழ்த்தினில்
வந்து கூடி மகிழ்ந்தற் புதமுறும்
கிந்தை யோடும் செழுநீர் அரத்துறை
இந்து சேகரர் கோயில்வங் தெய்தினர்.

கக்கா

(ஏ - து.) மேலே சொல்லியவாறு அரத்துறை நாதன் அங்கு வசிக்கும் அந்தணர்களுக்குக் கனவின்கண் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சமயத்தில், யாவரும் ஒன்றாகக்கூடி, மகிழ்ச்சியடைந்து “இது என்ன அதிசயம்!” என்றென்னுகின்ற சித்தத்தோடும் செழுமை மிகக் நீர்வளம் பொருந்திய திருவரத்துறையில் எழுந் தருளியிருக்கும் சந்திரசேகரனது திருக்கோயிலை வந்தடைந்தனர், என்பதாம்.

திருக்கோயிலிலுள்ள அகத்தடியவர்கள் கூறல்.

ஆங்கு மற்ற அருள்அடி யாருடன்
ஒங்கு கோயிலுள் எார்க்கும்உண் டாயிட

* அந்தணர்க்கு—என்றும் பாடம்

ஸங்கி தென்ன அதிசயம் என்பவர்

தாங்கள் அம்* மறை யோர்கள்முன் சாற்றினார்.

கக்க

(எ - து.) ஊரிலுள்ள அந்தணர்களுடைய செயல் அங்குள்ளிருக்க, அரத்துறை நாதன் ஊரிலுள்ள அந்தணர்களுக்குக் கனவின்கண் அருளியது போலவே, திருக்கோயிலிலிருந்து திருவருளை நாடித் திருவலகிடுதல் முதலிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்யும் அடியார்களுக்கும், அவர்களோடு சிறந்த பூஜாதி காரமுடைய ஆதிசைவர்களுக்கும் கனவு நிலை உண்டாக, “இவ்விடத்து இது என்ன அதிசயம்” என்று அதிசயத்தைக் கொண்டவர்களாய், ஆங்கு வந்துகூடிய ஊர் அந்தணர்களுக்கு, “ஐயா! அந்தணர்களே, இன்றைவு இங்கு ஓர் அரிய கனவைக் கண்டோம்; கண்ட அப்பொருள் இங்குள்ளதாகவும் கண்டோம்; இது என்ன அதிசயம்!” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள், என்பதாம்.

ஊரிலுள்ள அந்தணர்களைல்லாம் தாங்கள் கண்ட கனவின் பொருளைக் கோயிலிலே கண்டு அப்பொருள்களை ஞானசம்பந்தர்பால் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டிக் கோயிலிலுள்ளாரைக் கேட்கவர, அவர்கள் கேட்பதற்கு முன்னே, அக்கோயிலிலுள்ளார் தாங்கள் கண்ட கனவினைக் கூறினார், என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறியவாரும். (கக்க)

கோயில்கதவைத் திறத்தல்.

சால மிக்க வியப்புறு தன்மையின்

பால ராதலும் பள்ளி எழுச்சியின்

காலம் எய்திடக் காதல் வழிப்படும்

சில மிக்கார் திருக்காப்பு நீக்கினார்.

200

(எ - து) இவ்வண்ணம் கோயிலினிடத்தே கூடிய யாவரும் “இது அதிசயத்தினும் அதிசயமாயுள்ளது!” என்று நினைக்குங் தன்மையை யடியைவ ராய்ச் சற்றுசேரம் அவ்வதிசயத்தின்பாலராதலும், அச்சமயத்தில் திருப் பள்ளியெழுச்சிக்குரிய காலம் வர, சைவ சீலமிக்காராகிய தொண்டர்கள் முதலிய யாவரும் திருவாயிலின் திருக்காப்பினை நீக்கினார்கள் என்பதாம். (200)

கோயிலில் முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றைக் காணல்.

திங்கள் நீர்மைச் செழுந்திரள் முத்தினலை

துங்க வெண்குடை தூய சிவிகையும்

பொங்க ஓதும் பொருவரும் சின்னமும்

அங்க ஞைதர் அருளினால் கண்டனர்.

205

(எ - து) திருக்காப்பினை நீக்கியவுடன் சந்திரைப்போலும் குளிர்ந்த வொளியையுடைய செழுமைபொருந்திய திரண்ட முத்தினாலாகிய பெரிய வெண்குடையும், பரிசுத்தமாகிய முத்துச்சிவிகையும், யாவருங் கேட்கும்படி பெரிய ஓசைபடக் கூவும் ஒப்புசொல்லக்கூடாத திருச்சின்னமும் அரத்துறை நாதன் திருவருளினால் அவ்விடத்தில் இருப்பக்கண்டார்கள் என்பதாம். (205)

* மறையோர்க்கு முன்—என்றும் பாடம்.

யாவநும் ஆரவாரம் சேய்தல்.

கண்ட* பின்னர் கைதலை மேற்குவித்
தெண்டி சைக்கும் விளக்கிவை யாமெனத்
தொண்ட ரோடு மறையவர் சூழ்ந்தெழுந்
தண்டர் நாடும் அறிவுற ஆர்த்தனர்.

(202)

(எ - து) அகத்தடிமையாளராகிய ஆதிசைவர் முதலிய பலவகையான தொண்டின் திறத்திலுள்ள தொண்டர்களோடு, ஊரின்கண் வாசிகளாய் வந்த வேதியர் கூட்டங்களும் முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றைக் கண்டபின்னர், இரு கரங்களையும் தலைமேற் குவித்துக்கொண்டவர்களாய், “இவை என்திசைகளையும் விளக்கும் தீபக்கூட்டங்களாம்” என்று அவற்றை வலமாகச் சூழ்ந்து வந்து வணங்கி, எழுந்து, இம்மண்ணுலகமேயன்றி விண்ணுலகமும் அறியும்படி ஆரவாரஞ் செய்து “அர, அர” என்று கோஷஞ் செய்தனர், என்பதாம்.

தொண்டரோடு மறையவர், கண்டபின்னர் கைதலை மேற்குவித்து, என்திசைக்கும் விளக்கு இவையாம் என, சூழ்ந்தெழுந்து அண்டர் நாடும் அறிவுற ஆர்த்தனர் எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

(202)

முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றேடு எதிர்கொளப் போதல்.

சங்கு துந்துபி தாரைபே ரிம்முதல்
பொங்கு பல்லிய நாதம் பொலிந்தெழி
அங்க ணன் அரு எாலவை கொண்டுடன்
பொங்கு காதல் எதிர்கொளப் போதுவார்.

(203)

(எ - து.) சங்கங்களும் துந்துபியும் தாரையும் பேரிகையும் ஆகிய இவை முதலிய சிறந்த பலவகை வாத்தியங்களின் பெரிய ஒசை எங்கும் நிறைந்து எழு, திருவரத்துறை நாதன் அருளால் ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு அருளிய முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு அவற்றுடன் தாங்களும், பின்னொயாரைக் காணும் அவாமேலிட்டுத் தங்களை உந்த, அப்பின்னொயாரை எதிர்கொண்டமூக்கப் போவாராயினார், என்பதாம். (203)

சிவிகை முதலியவற்றை அந்தணர்கள் தாங்கீச் சேல்லல்
மாசில் வாய்மைநெல் வாயின் மறையவர்
ஆகில் சீர்ச்சன்பை யாண்டகை யார்க்கெதிர்
தேச டைச்சிவி கைமுத லாயின
சசர் இன்னரு எர்றருங்கி யேகினார்.

(204)

(எ - து.) உண்மையாகிய வைதிகெந்தியில் பொய்மையில்லாத நெல்வாயில் அரத்துறையில் வசிக்கும் அந்தணர்கள், சீர்மையில் குன்றுதல் இல்லாத சண்பையாகிய சிகாழித்தலைவர்க்கு எதிராக, ஒளியிக்கு விளங்கும் முத்துச்சிவிகை முதலிய சின்னங்களை ஈசன் அளித்த கட்டளையின்படியே ஏந்திக்கொண்டு சென்றார்கள், என்பதாம். (204)

*பின் அவர்—என்றும் பாடம்

இறைவன் பிள்ளையாருக்கருள்

இத்த லைவர் இன்னணம் ஏகினார்

அத்த லைச்சன்பை நாதர்க்கும் அவ்விரா

முத்த நற்சிவி கைமுத லாயின

உய்த்த விக்கும் படிமுன் உணர்த்துவார்.

20டி

(எ - து.) திருநெல்வாயில் அரத்துறையின்கண் ஆலயத்திலுள்ளாரும் ஊரிலுள்ளாரும் முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றைத் தாங்கிக்கொண்டு பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டழைமுப்பவர்களாய்ச் சென்றார்கள்; மாறன்பாடி என்னும் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சீகாழித்தலைவர்க்கு அன்று இரவிற்றுனே, “நல்ல முத்துச்சிவிகை முதலாயினவற்றை அனுப்புகிறோம், அவற்றை நீ பெற்றுக்கொண்டு சிவிகையினமேவிருந்து அடியார்கள் தாங்கிவர நீ நம்பால் வருவாயாக” என்பதை அரத்துறையினின்றும் அவர்கள் வருவதற்குமுன் அரத்துறைநாதன் அறிவிப்பாராயினார்என்பதாம். (20டி)

கனவின்கண் அருளியதைப் பிள்ளையார் உணர்தல்

அன்னால் நீர்வயல் சூழும் அரத்துறை

வள்ள லார்நாம் மகிழ்ந்தளிக் கும் அவை

கொள்ள லாகும்கொண் டிய்த்தல்செய் வாயென

உள்ள வாறருள் செய்ய உணர்ந்தபின்.

20க

(எ - து.) சேற்றின் மயமாயுள்ள நீர்வளமிக்க வயல் குழந்த திருவரத் துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் வள்ளலாகிய இறைவன் பிள்ளையாரது நனவின் கண் நிகழும் கனவின்கண், “பிள்ளாய், இன்று நீ நம்மைக் காணும் பொருட்டுச் சிற்றுச் சிவக்க நடந்துவந்தமை கருதி, நாம் மகிழ்ந்து, முத்துச்சிவிகை முதலிய வற்றைக் கொடுத்திருக்கின்றோம்; அவை வருகின்றன. பிறராலன்றி நம்மால் கொடுக்கப்பட்டன ஆகலான், அவற்றை நீ இகழாமல் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடும்; ஏற்றுக்கொள்வதேயல்லாமல், அச்சிவிகையின் மேலேறி எங்கெங்கும் செல் வாயாக; நீ மழுவாகனஞ்சையால் அவ்வூதியன்றி மற்றென்றின்மேல் ஏற எண்ணங்கொள்ளாய்; அதனை எண்ணியே நாம் அந்த மழுரத்தையே இந்த முத்துச்சிவிகையாக வரச்செய்திருக்கின்றோம்.” என்று தாம் செய்ததை உள்ளவன்னம் சொல்லப் பிள்ளையார் அதனைத் திருவளங் கொண்டவராய்ப் பின் திருக்கண் மலர்ந்து, என்பதாம்.

அவை நாம் மகிழ்ந்தளித்தலை, நீ கொள்ளலாகும் என்று அவ்வளவில் அருளாது, கொண்டு உய்த்தல் செய்வாயென உள்ளவாறு செய்ய என்றதனால், பிள்ளையாருக்குரிய மழுரத்தைக் குறித்ததென்க. (20க)

பிள்ளையார் இறைவனருளியதைத் தந்தையார் முதலாயினுருக்கருள்

சன்னபை யாளியார் தாம்கண்ட * மெய்யருள்

பண்பு தந்தையார் தம்மட்டன் பாங்கமர்

* பேரருள்—என்றும் பாடம்.

தொண்ட ருக்கருள் செய்துதொ மூழுனம்
வின்பு லப்பட விங்கிருள் நிங்கலும்.

207

(எ - து) திருக்கண்மலர்ந்தவராகிய சண்மை நாதர், தாம் கண்டதாகிய மெய்யருளை, அவ்வருட்பண்பினை உணரத்தக்க சிவபாத இருதயருக்கும் அவருட னிருக்கும் எனையடியார்களுக்கும் சொல்லியருளி அரத்துறைநாதனைத் திருவளத் தெண்ணி வணங்குவதற்கு முன்னமே, படர்ந்து நெருங்கியிருந்த இருளானது நீங்கி ஆகாயம் வெள்ள வெளியாய்த் தெரியவரவும், என்பதாம். (207)

பிள்ளையார் நித்திய கடன்களை இயற்றி எழுந்தருள்ள
மாலை யாமம் புலர்வுறும் வைகறை
வேலை செய்வினை முற்றிவெண் னீறணி
கோல மேனிய ராய்க்கைம் மலர்குவித்
தேல வஞ்செழுத் தோதி எழுந்தனர்.

208

(எ - து.) இரவில் எண்ணப்படும் நான்காம் சாமம் நீங்கும் உதயகாலத் தில், செய்யத் தகுவதாகிய நித்திய கடன்களை முடித்துக்கொண்டு திருக்கு சண்ணித்த அழிய திருமேனியராய் மலர்போன்ற மெல்லிய திருக்கரங்களைக் குவித்துக் கும்பிட்டுத் திருவரத்துறைக்கு எழுந்தருளும் திருவளளத்தோடு எழுந்தருளினார், என்பதாம். (208)

தீயன் உதயமாதல்

போத ஞானப் புகலிப் புனிதரை
சீத முத்தின் சிவிகைமேல் ஏற்றிடக்
காதல் செய்பவன் போலக் கருங்கடல்
மீது தேரின்வந் தெய்தினன் வெய்யவன்.

209

(எ - து.) சிவஞான போதச் செல்வராய்த் திருப்புகலியில்வந்த சின்மல மூர்த்தியைக் குளிர்ந்த முத்துச்சிவிகையின்மேல் எழுந்தருளச் செய்வதற்கு விருப்பமுற்றவன் போலச் சூரியன் கரிய கடலிலுள்ள உதயகிரியின்மேல் தேரூர்ந்து வந்தனன், என்பதாம். (209)

தீருவாத்துறையிலிருந்து சிவிகையோடு எதீர்கோள வருதல்

ஆய போழ்தில் அரளனும் ஆர்ப்புடன்
தூய முத்தின் சிவிகை சுடர்க்குடை
மேய சின்னங்கள் கொண்டுமெட்டியன்பரோ
டேய அந்தணர் தாம்னதீர் தோன்றினார்.

210

(எ - து.) சூரியன் உதயமான காலத்தில், அரத்துறையிலுள்ள மெய்யன் பர்களோடு அவ்வூர் அந்தணர்களும் சிறந்த முத்துச்சிவிகையையும், ஒளிவீசும் முத்துக் குடையினையும் அதுபோலும் உள்ள திருச்சின்னங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு “அர, அர” என்னும் பேரோசையுடன் பிள்ளையாரெதிரே வந்தனர்,

புராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் கங்கை

என்பதாம். ஆயபோழ்தில் மெய்யன்பரோடு ஏய அந்தணர்தாம் தொயமுத் தின்.....கொண்டு அரெனும் ஆர்ப்புடன் எதிர்தோன்றினார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

(உக 10)

சீவிகை முதலியவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள அடியார்கள் விண்ணப்பித்தல் வந்து தோன்றிய அந்தணர் மாதவர் கந்த வார்பொழில் காழிநன் னடர்முன் அந்த மில்சீர் அரத்துறை ஆதியார் தந்த பேரருள் தாங்குவீர் என்றனர்.

உகக

(ஏ - து.) நுறமணங்க மழும் சோலைகள் குழந்துள்ள நல்ல சீகாழி நாடரா கிய பிள்ளையார்முன்னே அவர் காணும்படி வந்தவர்களாகிய வேதியர்களும், பெரிய சிவதருமத்தைச் செய்யும் தொண்டர்களும் “அளவில்லாத சிறப்பினை யுடைய அரத்துறையின்கண்ணே எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனார் பேரருளால் தந்தனவாகிய இவற்றை ஏற்றுக்கொள்வீர்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர், என்பதாம்.

கந்தவார் பொழில் காழி நன்னடர்முன், வந்து தோன்றிய அந்தணர் எனக் கூட்டுக.

(உக 1)

இறைவன் அநுளியவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளல்

என்று தங்களுக் கீசர் அருள்செய்த
தொன்றும் அங்கொழி யாமை உரைத்துமுன்
நின்று போற்றித் தொழுதிட நேர்ந்தது
மன்று எர்ர் அரு என்று வணங்கினார்.

உகல

(ஏ - து.) பிள்ளையாரரோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்த அவர்கள் மீண்டும் “சீகாழிப் பெருமானே! நாங்கள் இப்போது விண்ணப்பஞ் செய்தது, எங்கள் சொல்லல்; அரத்துறை சாசன் எங்கள் கனவின்கண் எழுந்தருளி, ‘ஞான சம்பந்தன் நம்பால் அணைகின்றன், ஆனமுத்தின் சிவிகை மணிக்குடை, ஆனசின்னம் நம்பாற்கொண்டு, அருங்கலைக் கோனவன்பால் அணைந்து கொடும்’ என்று அருள் செய்த அருள் வாக்காகும்” என்ற ஒருமொழியும் விடாமற் சொல்லி அப் பிள்ளையார் முன்னே நின்ற துதித்து வணங்க, அவ்வருண் மொழியெல்லாம் கேட்டருளிய ஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் இவ்வாறு இவையெல்லாம் அருளப் பெற்றது நடராசன் திருவருளாமென்று, முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றை அரத்துறை நாதன் திருவருவாகவே கண்டு வணங்கினார் என்பதாம்.

முத்துச்சிவிகையைக் கண்ணுற்ற காலத்து அதனிடத்து விளையும் குளிர்ச்சி மானது நடேசெப் பெருமானது குஞ்சிதபாதத்தில் விளையும் குளிர்ச்சியை ஒத் திருத்தலால், அதனைக் குறிப்பிட—மன்றுளார் அநுளேன்று யுணங்கினார் என்றார்.

(உக 2)

“எந்தைத் தாசன்” எனவெடுத் திவ்வருள்
வந்த வாறுமற் றிவ்வண மோ* என்று

* மற்றெல்வண மோ—என்றும் பாடம்.

சிந்தை செய்யுங் திருப்பதி கத்திசை
புந்தி யாரப் புகன்றெதிர் போற்றுவார்.

உகந்.

(எ - து.) முத்துச்சிவிகையைக் குஞ்சிதபாத நிமுலாகக்கண்டு வணங்கிய பின்னர், இவ்வருள் வந்தவழி இவ்வண்ணமோ என்று, தாம் சிந்தை செய்தன எல்லாவற்றையும் சிந்தித்து, “எந்தையீசன்,” என்று முதலடி யெடுத்துப் பாடும் அத்திருப்பதிகத்திசையில் தமது திருவள்ளத்தில் நினைத்தவை யெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, வந்த அடியார்களுக்கு முன்னே போற்றுவாராயினார், என்பதாம்.

இவ்வருள் வந்தவாறுமற்றிவண்ணமோ என்று சிந்தை செய்யும் (அவற்றை) எந்தையீசன், என எடுத்து (அத்) திருப்பதிகத்திசை (யில்) புந்தியாரப் புகன்று எதிர் போற்றுவார் எனக்கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

“நாம் நமது சிற்றடி நோவு மென்றெண்ணுது அரத்துறை நாதன் திருவடியை நாடிவந்த அவ்வன்பின் வழியன்றே இவ்வருள் வருவதற்கு வழியாயிற்று? ஆகவே, அருள் வருவதற்கு வழி ஞானமென் ரெண்ணுகின்றார்களே, அஃது ஆகுமோ? ஆகாது. தவத்தான் மெய்ஞ்ஞானத்தைப்பெற்று, அதனால் உட்ம்பாற் செய்யப்படும் அன்பினைப் பெற்று அவ்வன்பின் வழியே மனமொழிகள் கைந்து சென்றால், அவ்வன்பின் வழியே அருள்வரும் வழியாகும்” என்று அம்முறை யெல்லாம் மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய தொண்டர்களெல்லாம் உணரத் திருப்பதி கத்தில் வைத்துப் பாடி யருளினமையான—திருவநுள் வந்தவாறு மற்றில் வணமோ என்று சீந்தை சேய்து திருப்பதிகத்திசை புந்தியாரப் புகன்றனர் என்று கூறினார்.

திருப்பதிகத்தில் புகன்றவை வருமாறு:—

“எறமர் கடவுள் என்றேத்திச் சிந்தை செய்பவர்க்கல்லால் சென்றுகை கூடுவதன்று”, “எம்பெருமான், தீரும் செல்வமும் ஏத்தாச் சித்தர்கள் தொழுச் செல்வதன்று”, “சிவனெனப்பேணிப், பணிகளந்து செய்யாத பாவிகள் தொழுச் செல்வதன்று”, “தூயவெண்ணீற்றினராகி, உன்னி கைவர்க்கல்லால் ஒன்றுக்கைக்கூடுவதன்று”, “விமலனென்றால்கி, உருகினைபவர்க்கல்லால் ஒன்றுங்கை கூடுவதன்று”, “ஒருவனென்று உள்குளிர்தேத்திப், பரவி கைபவர்க்கல்லால் பரிந்துகை கூடுவதன்று”, “நீறனி சிவனெனப் பேணும், சிலமாந்தர்கட்ட கல்லால் சென்று கை கூடுவதன்று”, “போற்றி என்பார்க்கல்லது அருளான் இருவரும் நோக்கரியானை, வணங்கி கைவர்க்கல்லால் வந்து கைக்கூடுவதன்று”, “பாக்கியப்படகில்லாப் பாவிகள் தொழுச் செல்வதன்று”

(உகந்)

திருவநுளை வியத்தல்

மெய்ம்மை போற்றி விடாத விருப்பினால்
தம்மை யுன்னும் பரிசுதந் தாள்பவர்
செம்மை நித்திலை யானச் சிறப்பருள்
எம்மை யாருவப் பானின் றளித்ததே.

உகச

(ஏ - து.) மேலே சொல்லியவாறு உலகம் உய்ய எடுத்தோதி, பின்னர், அரத்துறைநாதன் செய்த அந்புத அருளானது பிள்ளையர்து உள்ளத்தை விடாமையினால், அரத்துறைநாதனிடத்துக் காதலானது அநிகரிக்க; அவ்வதி கரிப்பினால் : “இவ்வரத்துறை நாதன் தம்மை நினைப்பவரை என்றுங் தம்மை மறவாது நினைக்கத் தக்கதாகிய பரிசுகள் எவ்வேயோ அப்பரிசுகளைக் கொடுத்து ஆளுங் கருணையுடையனாகக் காணப்படுகின்றன. அவ்வண்மையை அறியவே, சிறப்புப் பொருந்திய செம்மையாகிய முத்துச்சிவிகை முதலியலிருதுகளை எமக்கு இன்று கொடுத்ததாகும்; எனவே, எம்மை என்றும் தமக்கே ஆளாகக்கொண்டு திருவளமகிழவேயாம்” என்று சிந்தித்தருளினர், என்பதாம்.

இதனால், தமது காரணமாக முக்கரணங்களும் மெய்மையாய் வருந்தப்பெற முக்கு உலகெலாம் அறியத் தரவேண்டிய பரிசுளி த்துத் தம்மை என்றும் நினைக்கக் கூடியும் அரத்துறைநாதன் என்று அருளியவாரும்.

(உதச)

திருப்பதிகத்தை முடித்தல்

பொடிய னிந்த புராண அரத்துறை
அடிகள் தம் அரு ளேயி து வாம்னனப்
படியிலாத சொன் மாலைகள் பாடியே
நெடி து போற்றிப் பதிகம் நிரப்பினார்.

உகரு

(ஏ - து) “எமக்கருளிய இந்த முத்துச்சிவிகை எம்மை ஆளுவப்பான் இன்று அளித்ததாகும்” என்று சிந்தித்து, பின்னர் ‘யான் இச்சிவிகையிலிருக்க இச்சிவிகை எனக்குக் குளிர்ந்த நிழலைத் தருவதாயிருக்குமானால், இது நீரணீங்த திருமேனியனும் அநாதிப்புரங்களும் அரத்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அடிகளுடைய அருளுருவேயாகும் இதில் ஜூயில்லை’ என்று சொல்லியருளி ஒப்புசொல்லு தற்கரிய சொன்மாலையை நெடிது நேரம் பாடிப் போற்றித் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தியருளினர், என்பதாம்.

“யான் பால்வேண்டி அழுத காலத்து, உலகினருக்கெல்லாம் சிவஞான மிருதத்தை வழங்க ஞானத்தைக் குழுமத்துப் பாலுட்டினான்; ஒசைபட அந்த ஞானப்பாடலைப் பாடத்தொடக்கிய காலத்துத் திருவைங்கெழுத்தை அமைத் துள்ள பொற்றுளத்தைத் தந்து அவ்வோசையின் வழியானே அம்மங்கிரத்தின் பொருள் யாவர் சொல்லியினும் புகும்படி செய்தனன்; இப்பொழுது சிவஞானத்தை யுணர்ந்து, பஞ்சாக்கரப்பொருளில் நின்று மனமொழிமெய்கள் அன்பின் வழியே உருகப் பெற்றுர் மலசத்தியின் வெம்மை நீங்கி, திருவருளே யிடமாகக்கொண்டு அதிற் கருவிகரணங்களெல்லாங் குளிர்ந்திருந்து சிவமயமாய்ப் பிரகாசிப்பர் என் பதை யாவரும் அறியக் குளிர்ந்த நிழலைச் செய்யும் முத்துக்குடையையிம், இருக்க முத்துச்சிவிகையையும் தந்தருளினன்; இவ்வருள்நிலை சிவஞான சம்பந்தமுடைய இச்சைவளிலை யுடையார்க்கன்றி எனைய சமயிலை யுடையோர்க்குக் கிட்டாதென் பதை அச்சமயிக்கொள்ளாம் அறியப் பேரோசைகொண்டு ஊதுவதாகிய திருச் சின்னத்தையுங் தந்தருளினன்” என்பார் - அரத்துறையடிகள் தம் அநுளே இது வாய் என்பபாடினர் என்றார்.

பதிகம் நிரப்பினார் எனவே, ஆன்மாக்களுக்கு நிரம்பவேண்டியது சிவனான மும், திருவைந்தெழுத்தும், 'சித்தமுந் தீயகரணமும் சித்திலே ஒத்ததே ஒத்தது' என்று சித்தாந்தத்துவிற் கூறியுள்ளபடி சித்த முதலியவற்றைக் குளிரசெய்து ஆன்மாவை வாழ்விப்பதாகிய அருள்சிலையுமே யாகலான் அவ்வண்மை சிலையை இப்பதிகத்தில் நிரப்பியுள்ளார் என்பார்—நெடிதுபோற்றிப் பதிகம் நீரப்பினார், என்றுக் கூறினார்.

(உக்கு)

முத்துச்சீவிகையில் ஏறியருள்

சோதி முத்தின் சிவிகைக்குழ் வந்துபார்
மீது தாழ்ந்துவெண் ணீற்றெருளி போற்றிநின்
ருதி யாரா ளாதலில் அஞ்செழுத்
தோதி ஏறினார் உய்ய* உலகேலாம்.

உக்கு

(ஏ - து) மேலே சொல்லியவாறு திருப்பதிகத்தை நிரப்பிய பின்னார், இம்முத்தின் சிவிகையினின்றும் வீசுவதாகிய சோதியானது திருவெண்ணீற்றின் ஒளியைப்போல் பிரகாசிக்கின்றது என்று அதிசயித்து மகிழ்ந்து போற்றி, பின் அச்சிவிகையை வலம் வந்து, பூமியில் திருமேணி பொருந்தும்படி வீழ்ந்து வணங்கின்ற, “சிவனானம் உணர்பெற்றார்களோச் சிவன் தன்னுட்டகாண்டு அருளில் இருத்தி அவ்வருளையே அவர்களுக்கு ஆதியாய் (ஆதாரமாக்கியும்) அந்தமாய் (நிழலாக்கியும்) வாழுச்செய்யும் வண்ணம் இவ்வண்ணந்தானே!” என்று போற்றி, அருளின் ஆதியையும் அந்தத்தையும் காட்டும் அருள்ளருவாக இச்சிவிகை யிருத்தலால், இவ்வருளிலிருந்து இவ்வருள்வழிச் செல்வதே நமது கடனாகுமென்று திருவளத்தெண்ணிப் பஞ்சாக்கரத்தை ஒதி உலகேலாம் உய்யும் படி அச்சிவிகையில் ஏறியருளினார், என்பதாம்.

மெய்யன்பர்களுக்கு அருளே (ஆதியாய்) ஆதாரமாய்த் தாங்குமென்பதையும், (அந்தமாய்) தீயலாய் எங்கும் பரவிப் பிரபஞ்ச வெப்பத்தைப் போக்கி சிழலைச்செய்யும் என்பதையும் முத்துச்சிவிகையின் மூலமாய் விளக்கிப் பஞ்சாக்கரத்தை ஒதி அதில் ஏறியருளினார் என்று கூறினார்.

இங்கனங் கூறிய உண்மை பஞ்சாக்கரத்தில் அமைந்து கிடத்தலால் அதனை உலகினார் உணர—அஞ்சேழுத்தோதி ஏறினும் என்றார்.

எனவே, திருவைந்தெழுத்தில் மலருபமாய் விளங்கும் பிரபஞ்சத்தின் வெம்மை இது என்பதையும், அவ்வெம்மையில் தாக்குண்டு அலமரும் உயிர் இது என்பதையும், அவ்வெம்மையைப் போக்கும் அருள் இது என்பதையும், அவ்வருளையுடைய பதி இவன் என்பதையும் உணரக் கிடத்தலான்—ஜந்தேமுத் தோதி என்றார்.

(உக்கு)

* “உலகேலாம்” என்றுபுராணங்கெராடங்கிய ஆசிரியர் சேக்கிமார் இரண்டாம் முறை “உலகேலாம்” என்று ஈண்டு வழங்கினர்; மூன்றாம் முறை “உய்ய உலகேலாம்” என்று புராணத்தை முடிக்கின்றனர்.

வேறு

பிள்ளையார் சிவிகையூர்தல்

தொண்டர் ஆர்த்தனர் சுருதிகள் ஆர்த்தன தொல்லை
 அண்டர் ஆர்த்தனர் அகிலமும் ஆர்ப்புடன் எய்தக்
 கொண்டல் ஆர்த்தன முழவமும் ஆர்த்தன குழும
 வண்ட ரூப்பொலி மலர்மழை ஆர்த்தது வானம்.

உகள

(எ - து) பிள்ளையார் சிவிகையில் எழுந்தருளியபோது, அக்கோவத்தைக் கண்ட அடியார்களெல்லாம் “அர அர” வென்று ஆரவாரஞ் செய்தனர்; வேதங் களெல்லாங் கோவித்தன; செங்காலமாயுள்ள தேவர்களும் ஆரவாரஞ் செய்தனர்; இவ்வாறு உலகமெல்லாம் ஆரவாரத்தைச் செய்வனவாயிருக்க, மேகங்களும் ஆரவாரஞ் செய்தன; ஆகாயமெங்கும் பரவி தேவதந்துபி முதலிய வாத்தியங்களெல்லாம் ஒலித்தன; அவ்வாகாயத்திலிருந்து வண்டுகள் நீங்காது ஒலிக்கும் பொலிவினையுடைய மலர்மழையும் பொழிந்து ஆரவாரஞ் செய்தது, என்பதாம்.

(உகள)

வளையும் ஆர்த்தன வயிர்களும் ஆர்த்தன மறையின்
 கிளையும் ஆர்த்தன கிளைஞரும் ஆர்த்தனர் கெழுவும்
 களைகண் ஆர்த்ததொர் சுருணையின் * ஆர்த்தன முத்து
 விளையு மாக்கதிர் வெண்குடை ஆர்த்தது மிசையே.

உகா

(எ - து.) சங்கங்கள் எல்லாம் ஒலித்தன; ஊதுகொம்புகளும் ஒலித்தன; பலபல வேதசாகைகளும் ஆரவாரஞ்செய்தன; சிவபாத இருதயரைச் சார்ந்த உறவின ரெல்லாரும் ஆரவாரஞ்செய்தனர்; பிள்ளையாரது திருமேனியிலுண்டாகிய சிரமத்துக்குக் களைகண்மீருந்து அதனைப் போக்கிய அரத்துறையானது, அரஞ்சுவாய் விளக்கும் சிவிகை அசையுந்தோறும் அதிலிருக்கும் முத்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் கிரணங்களைப் பரப்பி ஆரவாரஞ்செய்தன; அதுபோலவே, மேலிருந்து நிழலைச்செய்யும் வெண்முத்தக் குடையிலிருக்கும் முத்தங்களினின்றும் வீசும் கிரணங்களும் ஆரவாரஞ்செய்தன, என்பதாம்.

(உகா)

பல்குவெண்கதிர்ப் பத்திசேர் நித்திலச் சிவிகைப்
 புல்கு நீற்றெருளி உடன்பொலி புகலிகா வலனூர்
 அல்கு வெள்வளை அலைத்தெழு மணிநிரைத் தரங்கம்
 மல்கு பாற்கடல் வளர்மதி உதித்தென வந்தார்.

உக்க

(எ - து.) நிறைந்த வெள்ளிய கிரணத்தையுடைய முத்துக்களின் பத்தி சேர்ந்த சிவிகையில், திருமேனிமுத்தும் நிறைந்து ஒளிவிடும் திருநீற்றெருளியோடு பிரகாசிக்கும் புகலித்தலைவராகிய பிள்ளையார், சுருங்கிய முகத்துடன்கூடிய வெண்ணிறம் பொருந்திய சங்குகளை வீசுகின்ற அலைகளை மிகுதியாகவுடைய

* ஆர்வின் முத்தின்—என்றும் பாடம்.

அழகிய பாற்கடலில் வளர்கின்ற இளம்பிறை உதயமானதுபோல எழுந்தருளி வந்தனர், என்பதாம்.

முத்துச்சிலிகையும் முத்துக் குட்டியும் வெண்ணிறத்தை எங்கும் பரப்பி வீசுதலால் அத்தோற்றத்தைப் பாற்கடலாகவும், அதில் எழுந்தருளிவரும் இளம் பருவத்தினையுடைய பின்னோயார் திருநீற்றெலுளி பரப்பி அழகு செய்தலால் அத்தோற்றத்தை வளர்கின்ற இளம்பிறையாகவும் கூறினார். (உகக)

யாவரும் ஆனந்த வெள்ளத்தீல் முந்தில்

நீடு தொண்டர்கள் மறையவர் எனையோர் நெருங்கி
மாடு கொண்டெடும் மகிழ்ச்சியின் மலர்க்கைமேற் குவித்தே
ஆடு கின்றனர் * ஆர்த்தனர் அளவிலா னந்தம்
கூடு கின்றகண் பொழிபுனல் வெள்ளத்திற் குளித்தார். ११०

(எ - து.) பெருங்கூட்டத்தினராயுள்ள தொண்டர்களும், வேதியர் கூட்டங்களும், எனையோர்களும் இடமின்றி எங்கனும் நெருங்கி, ஒருவருக்கும் அமையாத செல்வச் சிறப்பினை மேற்கொண்டு பின்னோயார் எழுந்தருளிவருகின்ற அவ்வெழுங்கியைக் கண்டு, ஒங்கவாருவருக்கும் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியினால் தங்கள் மலர் போன்ற கைகளைச் சிரமேற் குவித்துக்கொண்டே கூத்தாடுகின்ற வர்களாயும், சிவநாமங்களைச் சொல்லிச்சொல்லி ஆரவாரஞ் செய்கின்றவர் களாயும், அளவில்லாத ஆனந்தத்தால் உள்ளத்துள்ளே கூடுகின்றதனால் கண்களினின்றும் பெருகுகின்ற ஆனந்த நீர் வெள்ளத்தில் மூழ்கினவர்களாயும் இருந்தனர், என்பதாம். (உகங்)

திருச்சின்னம் ஊதும் சீறப்பு

செய்ய பொன்புளை வெண்தரளத் தணிசிறக்கச்
சைவ மாம்ரைத் தலைவர்பாற் பெறுந்தனிக் காளம்
வையம் ஏழுடன் மறைகளும் நிறைவைத் தோரும்
உய்ய ஞானசம் பந்தனவந் தானென ஊத. १११

(எ - து.) வைதிக சைவத் தலைவராகிய அரத்துறை நாதரிடத்தைப் பெற்ற சிவந்தபொன் தகட்டில் வெள்ளிய முத்துக்கள் கோவைபடச் சிறந்து விளக்கும் பெரிய எக்காளமாகிய திருச்சின்மானது, எழுலகங்களோடு வேதங்களும் நிறைந்த தவத்தினரும் உய்யும்படியாக ஞானசம்பந்தப் பின்னோயார் வந்தாரென்று ஊத, என்பதாம். (உகங்)

சற்று மாமறைச் சுருதியின் பெருகொலி நடுவே
தெற்றி னர்புரம் ஏரித்தவர் தருதிருச் சின்னம்
முற்று மானவண் ஞானமே முலைசரங் தூட்டப்
பெற்ற பாலூ வாயன்வந் தான்னனப் பிடிக்க. ११२

* அயந்தனர்—என்றும் பாடம்.

புராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் க்காக

(எ - து.) மாறுபட்டவருடைய முப்புரங்களை நகைத்து எரித்தவராகிய அரத்துறைநாதர் அருளிய திருச்சின்னமானது, மற்றொருமுறை, பின்னோயாரைச் சூழ்ந்தொலிக்கும் வேதவோசைகளின் நடுவே “எல்லாப் பொருளுமாய் விளங்கும் நூனவடிவினராகிய பெரியாயகியார், தமது வடிவமாய் விளங்கும் அச்சில நூனத்தையே மூலைசாரங்கூட்ட உண்ணப்பெற்ற பாலருவாயர் வந்தா” ரென்று ஊத, என்பதாம்.

பாலை ஊட்டினவஞ்சும், அவன் ஊட்டிய பாலும், அப்பாலை உண்டவரும் சிவநூன சொரூபங்களே என்று குறிக்க - மற்றுமான என்றுமாம். (222)

புணர்ந்த மெய்த்தவக் குழாத்தொடும் போதுவார் முன்னே
இனைந்த நித்திலத் திலங்கொளி நலங்களை தாரை
அணைந்த மாமறை முதற்கலை அகிலமும் ஒதா
துணைந்த முத்தமிழ் விரகன்வந் தான்னன ஊத. உடங்

(எ - து.) மெய்த்தவத்தை விடாது புணர்ந்திருக்கின்ற அடியவர்க்கட்டங் களோடும் நிறைந்து செல்கின்ற பின்னோயார் திருமூன்னே, ஒன்றேடோன்று மாறுபடாது ஒருசமமாயுள்ள முத்துகளால் நல்ல ஒளிபெற்று விளங்கும் திருச்சின்னமானது, “ முதன்மையாயுள்ள வேதங்களையும், அவ்வேதங்களை அணைந்துள்ள எல்லாக் கலைகளையும், ஒதாதுணைந்தருளிய முத்தமிழ்விரகன் வந்தான் ”, என்று ஊத, என்பதாம். (223)

அரத்துறைக்கு எழுந்தருளல்

தெருஞு மெய்க்கலை விளங்கவும் பாருளோர் சிந்தை
இருஞு நீங்கவும் எழுதுசொல் மறையவிப் பவர்தாம்
பொருளும் நூனமும் போகமும் போற்றி என்பாருக்
கருஞும் அங்கணர் திருவரத் துறையைவந் தணைந்தார். உடங்

(எ - து.) பதிப்பாசம் என்னும் முப்பொருள்களைப் பிரமாணமுகத் தானும் இலக்கணமுகத்தானும் தெளிவிக்கவல்ல மெய்ந்தால்களாகிய வேத சிவாகமங்களை உலகின்கண் ஒதவும், ஒதியணாவும், உணர்ந்தவர் பிறர்க்கு உரைக்க வும், பிறர்க்குரைத்தவழி தாம் அடங்கி ஒழுகவுமான முறையில் விளங்கவும், இங்கணங்கூறுவந்த முறையான் மும்மலவிருள் நீங்கவும், எழுதும்சொல்லாலாகிய தமிழ்வேதத்தை அளித்தருளம் பின்னோயார், தம்மை நினைந்து போற்றி என்று துதிப்பவர்க்குப் பொருளையும் சிவநூனத்தையும் சிவபோகத்தையும் எளிதாய்க் கொடுக்கவல்ல பேரருளுடைய அரத்துறைநாதர் எழுந்தருளியிருக்கும் அப் பதியை வந்தடைந்தருளினார், என்பதாம். (224)

திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தருளல்

வந்து கோபுர மணிநெடு வாயில்சேய்த் தாகச்
சந்த. நித்திலச் சிவிகைநின் றிழிந்துதாழுங் தெழுங்து
சிந்தை யார்வமும் மகிழ்ச்சியும் பொங்கிமுன் செல்ல
அந்தி நாண்மதி அணிந்தவர் கோயிலுள் அடைந்தார். உடங்

(ஏ - து.) அரத்துறைப்பதியை அடைந்த பிள்ளையார், இரத்தினமயமாய் விளங்கும் கோபுரவாயிலுக்குச் சிறிது தூரத்திலே வந்து, அங்கு நின்று அழுகு பொருந்திய முத்துச்சிலைக்கையினின்றும் இழுந்தருளி, கோபுரத்தை வணங்கி எழுந்து, திருவள்ளத்தில் நேசுமும் மகிழ்ச்சியும் அதிகரித்துத் தமக்கு முன் செல்ல, அந்திப்பொழுதில் தோன்றும் இளம்பிறையணிக்க இறைவரது திருக் கோயிலுள் எழுந்தருளினார், என்பதாம்.

(உடனி)

கருணையை வியந்து போற்றல்

மன்னு கோயிலை வலங்கொண்டு திருமுன்பு வந்து
சென்னி யிற்கரங் குவித்துவிழுந் தன்பொடு திளைப்பார்
என்னை யும்பொரு லாகஇன் னருள்புரிந் தருஞும்
பொன்ன டித்தலத் தாமரை போற்றினன் றெழுந்தார்.

உடசூ

(ஏ - து.) அநாதியாயுள்ள திருக்கோயிலை வலம் வந்து, இறைவன் சங்கிதியின் முன்னே நின்று, தம்முடைய இருகரங்களையும் சிரசின்மேற் குவித்து வீழ்ந்து வணங்கி அன்பில் மூழ்கிய பிள்ளையார், பெருமானை நோக்கி, “என்னையும் ஒரு பொருளாகத் திருவளத் தென்னி இனிய திருவருளோச் செய் தருஞும், பொன்போலும் என்றும் அருமையை விளைவிக்கும் உம் திருவடித் தாமரை மலர்களுக்கு நமஸ்காரம்” என்று சொல்லி எழுந்தனர், என்பதாம்.

“நான் ஏறிச்செல்வதற்கு எனது இளம்பருவத்திற்கேற்ப முத்துச்சிலைக்கையையும், நிழலைச்செய்ய முத்துக்குடையையும், உன்னுடைய திருப்பெயரைச் சொல்லவே இம்மன்னுலகில் வந்தவனுக்கிய என்னுடைய பெயரைச் சொல்ல, அஃதாவது, ஞான சொரூபியாகிய உன்னுடைய குமாரன் கான் என்று உலகெலாம் எளிதில் உணர்ந்து ஞானசம்பந்தன் என்று சொல்ல ஒரு பெரிய திருக்கின்னத்தையும் தந்தருளிய உனது பொன்னடிக்கு நமஸ்காரம்” என்றும், தந்தையாருக்குக் கழிபேருவகையைத் தருவது தம்முடைய மக்களின் இனிய சொல்லே யாகலான், பிள்ளையார் தம் தந்தையாருக்குத் தம்பொருளாகவே யிருக்கும் தாம் அவருக்குக் கழிபேருவகையைத் தர - என்னையும் போருளாக இன்னாருள் புரிந்த என்றும் கூறியருளினார்.

அல்லதூரும், தம்மக்களைத் தம்பொருளாக எண்ணுவதும், அவர் வேண்டும் பொருளைத் தாமே யறிந்து கொடுப்பதும், வேண்டிக்கேட்கப்படும் பொருளைப் பின் கொடுப்பதும், இம்மக்கட்டபொருள்றி வேறு பொருளைப் பொருளாக எண்ணுத்தும் உலகினரியல்பாயிருக்க, உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரிய இவ் விறைவன் பெத்தநிலையில் எண்ணிறந்த பேரை அம்மையப்பெரன் றழைத் தழைத்து இளைத்து, முத்தினிலையில் தம்மை “அம்மையேயப்பா” என்றழைத்தால் அவர்களைத் தம்மக்களாகவேகாண்டு வேண்டுவனவெல்லாம் தானே கொடுத்து வருதல் இல்லயு. அவ்வியல்பினையுடைய இறைவனுக்கு இயல்பாகவே மக்காலா யிருக்கும் இவருக்கு முத்துச்சிலைக்கை முதலியவற்றைத் தாந்தது அருமையன்று யிருக்க, இப்பிள்ளையார், “என்னையும் போருளாக இன்னாருள் புரிந்தனை”

ஏன்றது தம் தந்தையாராகிய இறைவனுக்குக் கழிபேருவகையைத் தருதற்கே யாம் என்பதில் ஜயமில்லை என்க.

(உடக)

வேறு

கருணை நிகழப் பாடல்

சூடு னர்கர கமலங்கள் சொரிந்திழி கண்ணீர்
ஆடு னர்திரு மேனியில் அரத்துறை விரும்பி
நீடி னர்திரு அருட்பெருங் கருணையே நிகழப்
பாடு னர்திருப் பதிகம்பூடும் பயில.

உடன

(எ - து.) “அருளும் பொன்னடித் தாமரை போற்றி” என்று எழுங்க பின்னர், தம்முடைய திருக்கங்களாகிய தாமரை மலர்களைச் சிரத்தின்மேல் கூட்பிக்கொண்டு, திருக்கணகளின்று சொரிந்து இழிகின்ற நீர் வெள்ளத் தில் தமது திருமேனிமுற்றும் மூழ்கும்படி ஆனந்த வடிவமாயினார்; அதனால் அவ்வரத்துறைநாதனது கருணையையே விரும்பி அதிற்றனே தமது திருவள்ளத் தையுஞ் செலுத்தித் தாம் பாடும் பதிகத்திலும் அவ்வருட்பெருங்கருணையே நிகழ, எழிசையும் ஒலிக்கத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார், என்பதாம்.

அரத்துறைநாதன் தம்மை என்றும் எங்கும் நினைத்தற்குச் சிவிசையைத் தந்தருளினாகவான், அவ்விறைவனைத் தாழும் என்றும் எங்கும் மறவாது நினைத்தற்கு அவ்விறைவன்பால் மாருதிருக்கும் பேரன்பினைத் திருவள்ளத்திற் கொண்டனர், என்பதாம்.

(உடன)

திருவாத்துறையில் எழுந்தருளியிருத்தல்

இசைவி எங்கிட இயல்பினிற் பாடினின் ரேத்தி
பிசைவி எங்குநீர் வேணியார் அருளினால் மீண்டு
திசைவி எங்கிடத் திருவருள் பெற்றவர் சிலநாள்
அசைவில் சீர்த்தொண்டர் தம்முடன் அப்பதி அமர்ந்தார். உடஅ

(எ - து.) எத்திசையிலும் சைவசமயமே பிரகாசிக்கத் திருவருள் ஞானத் தையுண்டருளிய பின்னோயார் இசையோடு பாடத்தொடக்கிய திருப்பதிகத்தில் எழிசைகளும் ஒலிக்க இசையின் முறைப்படி பாடி நின்றேத்தி, கங்கையானது மேலே பிரகாசிக்கும் சடைமுடியினையுடைய அரத்துறைநாதனது திருவருளினால் சங்கிதானத்தைவிட்டு வெளியேவந்து, தத்தமக்குரிய தொண்டுகளில் அசைதலை யடையாத சிறப்பினையுடைய தொண்டர்களோடு அத்திருத்தலத்தில் சிலநாள் தங்கி அருளினார், என்பதாம்.

திசை விளங்கிடத் திருவருள் பெற்றவர், இசைவிளங்கிட அசைவில் சீர்த் தொண்டர் தம்முடன் அப்பதி சிலநாள் அமர்ந்தார் எனக்கட்டிப் பொருள் கொள்க.

அரத்துறைநாதன் பொன்னடித் தலத் தாமரையைப் போற்றிப் பரவசப் பட்டு உணர்வுதோன்றுது ஆனந்தத்தில் அழுங்கியிருக்கும் அங்கிலையில் அவுள்ளவைச் சிறிதே தோன்றும்படி அவ்வரத்துறைநாதன் செய்தருளினன் என்பார் - பாடி நின்றேத்தி, நீர்வேணியார் அருளினுல் மீண்டு தோண்டர் தமிழடன் அப்பதியமர்ந்தார் என்றார். (227)

தேவர் தமிழரான் திருவரத் துறையினில் இறைஞ்சி மேவு நாள்களில் விமலனூர் நெல்வெண்ணைய் முதலாத் தாவில் அன்பர்கள் தம்முடன் தொழுதுபின் சண்பைக் காவ லார் அருள் பெற்றுடன் கலந்துமின் டைனந்தார். உடகு

(எ - து.) சீகாழிப் பிள்ளையார் தேவர்பெருமானாகிய இறைவனைத் திருவரத்துறையினில் வணங்கி எழுங்கருளியிருக்குக் காவத்தில், அத்தலத்தைவிட்டு வெண்ணேயப்பரது திருக்கெங்கல்வெண்ணைய் முதலிய திருப்பதிகளை நீங்காத அன்பினராகிய அடியவர்களோடு சென்று தரிசித்து வணங்கி ஆங்காங்கும் இறைவனருள் பெற்று, பின் ஆங்காங்குக் கூடும் அன்பர்களுடன் கலந்து மறுபடி யும் திருவரத்துறையை அடைந்தருளினார், என்பதாம். (228)

சீகாழிக்குச் சேல்ல நினைத்தல்

விளங்கு வேணுபுரத்திருத் தோணிவீற் றிருந்த களங்கொள் கண்டர்தங் காதலி யாருடன் கூட உளங்கொ எப்புகுந் துணர்வினில் வெளிப்பட உருகி வளங்கொள் பூம்புனற் புகலிமேற் செலமனம் வைத்தார். உநா

(எ - து.) எக்காலத்தும் அழிவின்றி விளங்கும் வேணுபுரமென்னும் சீகாழிப்பதியில் திருத்தோணிபோல் சிகரத்தில் வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தில் எழுங்கருளி யிருக்கின்ற விடமுண்ட கண்டராகிய தோணியப்பர் தம்முடனிருக்கும் பெரியாயகியாரோடு தமது திருவளாத்தில் நிறையும்படி புகுந்து தமது அறிவில் வெளிப்பட்டுத் தோன்ற மனம் உருகினவராய், பலவகை வளங்களையுக் கொண்டிருக்கின்ற சீகாழிக்குச் செல்லத் திருவளாத்து எண்ணினார், என்பதாம்.

இதனால் முத்துச்சிவிகை யளித்த பெருமானிடம் வந்தபோது ஞானப்பாளித்த தோணியப்பர் நினைவுவரமனமுருகி அத்தோணியப்பரைக் கண்டு களிக்க நினைத்தருளினார் என்று கூறியவாறும்.

பிள்ளையார் மீண்டும் திருவரத்துறைக்கு எழுங்கருளியபோது, இப்பெருமான் நமது திருமேனி குளிர முத்துச் சிவிகையும் முத்துக் குடையும், நமது உண்மைச் செயலை எடுத்துக் கூறத் திருச்சின்னத்தையுக் கந்தருளினன் என்று எண்ணும்பொழுது, அவருள்ளத்தைக் கலருக் கள்வனாகிய தோணியப்பன் தேவியுடன் உளம் புகுந்தனன். புகவே, அவ்விருவரையும் அவ்வறிவினிடத்தே கண்டு களித்தலராய், “நமது தோணியப்பன், அன்று பிரம தீர்த்தக்கண்மீல், நமது உள்ளங்குளிர உவமையிலாக் கலைஞரானத்தைப் பொற்கின்னமாக்கி, ஆக்கலை

ஞானமாகிய கிண்ணத்தில் உணர்தற்கரிய திரிபதார்த்த ஞானமாகிய உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பாலாக்கி ஸிரப்பி, அந்த மெய்ஞ்ஞானத்தில் பவமதனை யற மாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானமாகிய திருவருள் ஞானத்தைக் கலந்து குழூத்து ஊட்டி, அத்திருவருள் ஞானத்தால் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப் பெருகு சிவஞானத்தை இனிய தமிழ்மொழியால் வரம்பின்றிப் பொழியவைத்து நமது உள்ளத்தைக் குளிரவைத்தவனால்லனா! ” என்று உள்ளங்கரைந் துருகுங் சன்மையைப் பெற்றநராகலான்—தோணி வீற்றிந்த களங்கோள்கள்டார் தங்காதலியாருடங்கூட உளங்கோளப் புதுந்து உணர்வினில் வெளிப்பட வந்துகீ என்றும், பாலுண்டருளிய பொழுதே தனது உள்ளத்தைக் கவரும் கள்வனைக்கண்டு அவனைப் புறத்தேகாண விரைந்து செல்ல தலைப்பட்ட ஆவல் இப்போதும் திருக்குமாகலான்—புகலிமேற் சேலமனம் பார் என்றங் கூறினார்.

உவமையிலாக் கலைஞரம் என்றது, வேத சிவாகமங்கள். இவை சிந்தித்துக் தெளிந்து நிட்டையடையப் பெறுவார்க்கும் பாத்திரமாயிருந்து கேட்கப் பட்டு வருதலின் அவற்றைப் பொற்கிண்ண மென்றும், வேத சிவாகமங்களைக் குருமுகமர்ய்க் கேட்டபின்னர் அங்வேத சிவாகமங்களின் பொருளைச் சிந்திக்கத் தலைப்படுக்காலத்து அதனால் அறிமுகரும் விடயம் பதிப்பாசம் என்னும் முப்பாலே யாகவின் அவற்றைப் பாலென்றும், அம்முப்பாலையும் உண்மையாக உணர்ந்து அவற்றுள் உண்மை ஞானத்தைத் தெளியத் தலைப்படுக்காலத்து அங்கனாங் தெளிந்தறியப்படும் ஞானம், பவமதனையற மாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானமாகிய திருவருள் ஞானமே அறிவின்கண் கலந்து குழூத்து வெளிப்படுவ தாகலான் அதனை ஊட்டி என்றும், அறிவிற் கலந்து குழூக்கச் செய்ய வல்ல திருவருள் ஞானத்தை உண்டபின்னர், அவ்வருள் ஞானம் மனத்தைச் சிவனடியே சிந்திப்பதிலும், வாக்கைச் சிந்திக்கும் செறியில் நின்று வாழ்த்தி இசைகொண்டு பாடுவதிலும், காபத்தை வணங்குவதிலும் அயராது நிற்கச் செய்வதாகிய திருவைப் பெருக்கு மாகலான் அத்திருவையே பெருக்கி, தாவிழ் மொழியாய் விளங்கும் வேதத்தைப் பொழிந்தனரென்றும், கூறினார். (உங் 10)

திருவரத்துறையை விட்டேழுநிதநுளால்

அண்ண லார் திரு அரத்துறை அடிகளை வணங்கி
நண்ணு பேரரு எால்விடை கொண்டுபோட் நடங்கொண்
டேண்ணி றைந்தபூங் கழலினை உச்சிமேற் கொண்டே
வெண்ணி லாமலர் நித்திலச் சிவிகைமேற் கொண்டார். உங்க

(எ - து.) புகலிமேற்செல மனம்வைத்த பிள்ளையார் திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கும் அண்ணலாராகிய சிவபெருமானை வணக்கித் தம்மாட்டுப் பொருந்தி மிருக்குன் திருவருள் பொருந்திய வண்ணமாகவே பிருங்கும்படி அப்பெருமானை வேண்டி விடபெற்று வெளியே வந்து, தமது திருவள்ளத்தில் நிறைந்து கூத்தாடுகின்ற தோணியப்பர்தம் திருஷ்டகளைத் தலைமேற்கொண்டு வெள் சிலவை வீசுகின்ற முத்துத்திலிகையின்மேல் எழுந்தருளினார், என்

முத்துச் சிவிகையின்மேல் எழுந்தருளுஞ் சீறப்பு

சிவிகை முத்தினிற் பெருகொளி திசையெலாம் *விரிக்கக் கவிகை வெண்மதிக் குளிரொளி கதிர்செய்வான் கலப்பக் குவிகை மேற்கொண்டு மறையவர் குணலைபிட்டாடப் புவிகைம் மாறின்றிப் போற்றவார் தருளினார் போந்தார்.

(உடல்)

(ஏ - து.) முத்துச் சிவிகையினின்றும் பெருக்கெடுத்து வீசும் பெரிய வொளியானது எட்டுத்திக்குகளிலும் பரவி விரியாசிற்கவும், முத்துக் குடையாகிய வெள்ளிய சந்திரனது குளிர்ந்த எனியானது குரிய கிரணத்தால் விளங்குகின்ற ஆராயமளவும் பரவிச்செல்லும் அந்தணர்க்கொல்லாம் இருகரங்களையும் குவித் தட்ட தலைக்கொண்டு குணலைக் கூத்தாடவும், உலகின ரால் யாதொரு கைம்பு வேண்டாது தாமே அவர்களை இரசித்ததருள வந்தவராகிய பிளையார் எழுந்தருளினார், என்பதாம்.

முத்துச்சிவிகையின் ஒளியும் முத்துக்குடையின் ஒளியும், எவ்வகை ஒளியையும் கீழ்ப்படுத்தி அப்பிரகாசப்படுத்துவதாகிய சூரியன் ஒளியையும் அப்பிரகாசப்படுத்தி, தமது பிரகாசத்தையே திக்குகளிலும் விரித்து ஆகாயத்திலும் ஒங்கி ஒளிரச் செய்தனவென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

திருமால் முதலிய தேவரெல்லாம் இவ்வகின்கண் வருதல் தங்களுக் குண்டாகிய சாபங்களை யொழித்தற் பொருட்டு: அச்சாபத்தோடு அனுக்கிரகமும் பெற்றுள்ளாராகலான் அவ்வளுக்கிரகமானது உலகினருக்கு ஒரு என்மை செய்ய வந்தனரென்று வழக்கும்படி செய்கின்றது; உண்மையில் அனுக்கிரகஞ் செய்யவந்தவர்களன்று, சாபத்தை அனுபவித்து ஒழிக்கவந்தவர்களே என்னும் உண்மையும், அத்தேவர்கள் செய்த வூபகாரமும் பலபேரைத் தக்கட்குத் துணையாகக்கொண்டு செய்தனரென்னும் உண்மையும் தோன்ற—புவிகைம் மாறின்றிப் பேர்ற்றவான் தருளினார் என்றார்.

ஆன்டைய பிளையார் கைம்மாறு வேண்டாத கடவுளாகிய முருகப் பெற்றானே என்று இதனால் அறிவுறுத்தியதா மென்க. (உடல்)

மறைமு முங்கின தழுங்கின வண்தமிழ் வயிரின்
குறைந ரன்றன முரன்றன வளைக்குலம் காளம்
முறையி யம்பின இயம்பல ஒலித்தன முரசப்
பொறைக நங்கின பிறங்கின தீபோற்றிசெய் அரவம்.

(உடல்)

(ஏ - து.) முழுகளிலிருந்த வேதங்களெல்லாம் வெளியேவந்து ஆரவாரஞ் செய்தநட இலக்கணவரம்பு கடவாத திருநெறித் தமிழ் வேதங்களும் ஏழி சையோடு ஒலித்தன: ஊதுகொம்புகள் எங்கும் ஒலித்தன; சங்குகளும் எக்காளங்களும் ஒலித்தன; முறையாக ஊதுவனவாயுள்ள பல வாத்தியங்களும் ஒலித்தன; கொட்டுகின்ற பேரிகைகளாகிய பெரிய வாத்தியங்களும் ஒலித்தன; “ஆராரா” வென்று சிவாமங்களும் பேரொலிகொண்டு ஒலித்தன, என்பதாம்.

* என்றும் பாடு.

* போற்றிகை என்றும் பாடும்.

புராணம்] திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் களஞ்

உலகெலாம் உய்யவந்த பெருமானுகலான் வேத முதலிய ஒசைகளும், வரத்திய பேதங்களுடைய ஒலிகளும் ஒலித்து மங்கலங் கொண்டாடின என்று இதனாற் கூறப்பட்டது.

புறச்சமயங்களுடைய முழுக்கம் அற்றன என்பது தோன்ற—மறைமழுங்கின என்றும், வேதியர்களும் தமிழ் வேதத்தைப் போற்றினார் என்பது தோன்ற—வண்டமிழ் தழுங்கின என்றுக் கூறினார். (உங்க)

உடைய பிள்ளையார் வரும்எல்லை யுள்ள அப் பதியோர் புடையி ரண்டினும் கொடியொடு பூந்துகில் விதானம் நடைசெய் காவணம் தோரணம் பூகநற்கதவி மிடைடு மாலைகள் நிறைக்குடம் விளக்கொடு சிறுநிரத்துார். உங்க

(எ - து.) உலகெலாம் உய்வதற்கான ஞானமெல்லாம் உடைய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவரத்துறை முதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீகாழிக்கு எழுங்கருளும் மார்க்கத்தின் இடையிலுள்ள பெரும்புல்லூர் முதலிய திருப்பதிகளிலிருக்கும் அடியவர்கள் “நமது ஊருக்கு இன்றுகாலை வருவார், இன்றுபகல் வருவார், இன்றுமாலை வருவார்” என்று அவரவர்களும் மிக்க விரைவடன், இரண்டு பக்கங்களிலும் கொடிகளேயன்றி, மேலே மெல்லிய புடவைகளினாலாய மேற்கட்டுக்களையும், கீழே நடைக்காவணங்களையும், தோரணங்களையும், கழுகுகளையும், நல்ல வாழை மரங்களையும், நெருங்கிய பூமாலைகளையும் நிறைக்குடங்களையும், தீபவரிசைகளையும் முறையாக வைத்தார்கள், என்பதாம்.

திருநூனசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்

(செய்யுள்கள் க முதல் உங்க வரை)

பொழுப்புரை, சித்தாந்த விரிவுரையுடன்
மூற்றும்

